

Библиотека Любов и Сърба

Кумбърли
Фрийман

Островът
на
непериудите

ЕРГОН®

КИМБЪРЛИ ФРИЙМАН ОСТРОВЪТ НА ПЕПЕРУДИТЕ

Превод: Диана Райкова

chitanka.info

История за страст, алчност, тайни и лъжи

В наши дни: В усамотен край на Австралия една жена получава писмо — само няколко думи: „Знам за... Ще си платиш...“.

От този миг тайната, заровена трийсет години назад, ще тласне Анджеला и Ели в двубой със Съдбата.

От попконцертите в Лондон до оперните сцени на Европа, от малко гръцко островче до огромно задушно имение, пълно с тайни и лъжи, от слънчевия бряг на Куинсланд до тихата провинция — и двете търсят нещо изключително важно.

Едната — своята идентичност и своята памет; другата — любовта, която е имала и загубила: те са в дует, чиято последна нота няма да бъде изпята преди спиращия дъх финал, когато сенките от миналото се завръщат, за да им поискат сметка.

ПЪРВО ДЕЙСТВИЕ

*Ти плачеш? Но защо? Защо?
Ах, вярата е туй, което не ти
стига!*

„Мадам
Бътерфлай“,
Джакомо
Пучини

ПРОЛОГ

Западен Куинсланд, Австралия: 1997 г.

Най-много обичаше утрините. Утрините обещаваха нещо, което вечерите не можеха: свежест, ново начало. Тя се опитваше да свърши работата навън преди слънчевата светлина да обгърне с омара небето и да изгори кожата ѝ. Следобедите минаваха в дрямка под вентилатора или в пиене на изстудено шардоне във вътрешния двор. Сутрините бяха за градинарство и да отиде да си вземе пощата.

Ако беше много горещо или пък, макар и рядко, се случеше да вали, отиваше с колата: пощенската кутия беше на километър от фермата. Но днес тръгна пеша, защото беше суетна по отношение на фигурата си; не че имаше някой наоколо, който да я види. Пощата идваше само три пъти седмично и кутията ѝ обикновено беше препълнена. Въпреки това обаче имаше само едно писмо, обикновен бял плик без адрес на подателя. Отпред пишеше със сбит, тънък почерк: *Пинелъни Брайт, Мануния, Куинсланд 4940, Австралия*. Тя разсеяно скъса плика отстрани. От него падна един-единствен лист. Над главата ѝ прелетяха с крясък двойка качулати папагали и се издигнаха към утринното слънце. Тя разгъна листа и прочете единствения ред:

Знам всичко за Анджи Смит. Сега ще си получиш заслуженото.

Хлад докосна сърцето ѝ.

Изпускайки писмото, тя протегна ръка да се подпре на пощенската кутия. Пликът се приземи в една локва, останала от снощната буря, и мътната вода отми адреса. В главата ѝ нахлуха спомени, части от неща, разпокъсани от времето и пространството. Миризмата на коженото палто, което някога бе носила, блясъкът на прожекторите, ласките на любовник, отдавна изгубен. Тя се свлече към разкаляната пръст и подпря глава на коленете си. Историята ѝ се

спотайваше наблизо като сянка, изпълнена с тайни и лъжи. Много бяха писали за нея през годините, но никой не знаеше истината.

Защото това бе не просто история за това как едно бедно момиче се превръща в жена, която има всичко — богатство, слава, власт — и накрая обръща гръб на всичко.

Защото беше история за това как тя бе откраднала живота на друга жена.

ПЪРВА ГЛАВА

Кокондорф, Северна Германия: 1969 г.

Денят, в който майката на Ели Франкел умря, беше ясен, син и тих, със слънце, което блестеше върху снега. Ели, едва четиринайсетгодишна, и неможеща да се примири със случилото се, в началото не почувства загубата. Не ѝ се виждаше реална: мама не можеше да умре. Но в деня, в който я погребяха, изведнъж проумя каква ужасна празнота е оставила след себе си смъртта на майка ѝ. Дъждът заплашваше да се излее над Кокондорф още откак се събуди, огромните тъмни и студени облаци надвиснаха над сламените покриви. Ситният дъждец през нощта бе започнал да топи снега и мръсната киша беше разчистена около гроба, за да направи място за евтиния дървен ковчег. Очите и носът на Ели потекоха от студа и мъката, когато ковчегът беше спуснат в земята. Отстрани чакаха само осем души, между които Ели и баща ѝ. Беше прекалено студено и мокро за излизане навън, а майката на Ели нямаше роднини в Германия. Ели огледа лицата на скърбящите: месаря и жена му, фрау Потсман, която даваше на мама да шие и глади, и фрау и хер Нойман от съседната ферма с техния осемнайсетгодишен син Дитер. Баща ѝ я побутна, кимайки съчувствено.

— Не мога, татко — каза тя, като се бореше със сълзите. — Не мога.

— Трябва. Въпреки сълзите трябва да го направиш.

Ели си пое дълбоко дъх, за да потисне надигащите се хлипове. След това с ясен, чист глас запя първите величествени ноти на Шубертовата „Аве Мария“. Независимо че гърлото ѝ беше възпалено от плач, независимо че небето избра точно този момент да се разтвори и да изсипе студен дъжд над всички, баща ѝ я беше научил от единайсетгодишна да пее като ангел. И докато гробарите копаеха пръстта за гроба на майка ѝ, тя го направи.

Докато пееше, си представяше лицето на майка си. Не онова бледо, изпито от рака на стомаха лице, а жизнената жена с мек глас, която седеше край печката до баща ѝ всяка вечер, бродираше калъфки

за възглавници и си тананикаше тихо. Беше невъзможно да си представи, че повече няма да я чуе да си припява, да я успокои в топлата си прегръдка. Гласът ѝ едва не секна, но тя нямаше да му позволи, нямаше да разочарова баща си.

Баща ѝ се отпусна на колене в калния сняг и фрау Нойман отиде до него и го потупа по рамото. Последните ноти от песента се издигнаха и дъждът се усили. Ели не знаеше какво да прави, така че остана неподвижна, гледайки как гърбът на баща ѝ се тресе от усилие да спре сълзите. Дитер се приближи до нея и протегна чадъра си, за да предпази от дъжда и двамата.

— Мокра си — каза той. — Ще изстинеш.

Тя вдигна поглед към тъмните му очи, но не изпита удоволствието, което обикновено изпитваше, когато го види. През целия си живот се беше възхищавала на Дитер. Въртеше се около него откак беше проходила, изписваше името му и го заграждаше в сърчица в училищните си тетрадки, преди майка ѝ да се разболее за дълго и други необясними, и пристрастяващи нови чувства да я накарат да губи ума и дума, когато е наблизо до него. Днес сърцето ѝ беше пълно с други емоции.

— Не усещам студа — каза тя.

Очите на Дитер се отклониха към гроба.

— Тя ще ми липсва — прошепна той. — Ще ми липсват нейните уроци по английски...

Ели не се сдържа и се усмихна.

— Ти не беше особено добър ученик. — Тя прие отривистия английски акцент на майка си и каза: — Ако мога да науча теб, Дитер Нойман, ще мога да науча всекиго.

Дитер се засмя и поклати глава, но изражението му бързо стана отново сериозно.

— Ели, много съжалявам.

— Ели! — Баща ѝ, изправяше се и протягаше ръка към нея. Коленете му бяха кални, а от косата му се стичаха капки.

Ели обърна гръб на Дитер и прегърна баща си.

— Ш-ш-шт, татко, всичко ще се оправи. Аз ще се грижа за теб. — Дъждът намаля, когато тя го поведе надолу по хълма към раздрънкания им фолксваген.

Той седна зад волана, прохлипвайки още известно време, след това се стегна и запали двигателя.

— Пееш много хубаво, момичето ми — каза той, докато се движеха по тесния път. — Майка ти толкова щеше да се гордее.

Погледът на Ели се върна към хълма.

— Надявам се мама да чува. — Дъхът ѝ замъгли стъклото. — Където и да се намира.

Онази година зимата продължи много, но пролетта беше мека и топла, както винаги. С топенето на снега и покаралата зеленина Ели реши, че не може да си позволи лукса да се отдава на скръбта си. Баща ѝ бе позволил на мъката да го удави. В някои дни Ели не можеше да го измъкне от леглото преди единайсет. Баща ѝ преподаваше музика и езици в училищата от близките села. Досега винаги бяха живели от малката му заплата и почасовата работа на майка ѝ, но един по един работодателите на баща ѝ започнаха да губят търпение с неговите закъснения и с отсъствията му. Много пъти Ели се връщаше от училище и виждаше стария фолксваген, паркиран от едната страна на улицата, точно както е бил сутринта: знак, че баща ѝ не е ходил никъде. Че не е изкарал никакви пари.

Два-три пъти седмично успяваше да го придума да стане от леглото. Слагаше му дрехите да се облече, приготвяше закуската и го избутваше от вратата, преди сама да се приготви за училище. Това я изтощи, караше я да се чувства така, сякаш тя е родителят, а не той. Отговорността беше тежка: и тя не я издържаше. Но единственото, което можеше да прави, бе да продължава.

Парите, които получаваха, се топяха прекалено бързо. Единственото нещо, което успокояваше в някаква степен баща ѝ, бяха чаша-две уиски всеки следобед. Винаги бе изпитвал слабост към алкохола и Ели знаеше, че това бе тормоз за майка ѝ, която бе прекалено мека, за да се оплаче. Но една-две чаши вече не бяха достатъчни и се увеличиха на три и дори четири. През юли той продаваше зеле и цвекло срещу домашно направено уиски от Торстен, един мъж със счупени зъби, който идваше всеки четвъртък. Ели не можеше да понася начина, по който Торстен я гледаше, сякаш

едновременно беше гладен и жаден, така че в четвъртъците тя започна да ходи след училище у Нойманови и да стои там до мръкване.

Фрау Нойман беше сърдечна жена. Ели харесваше меката ѝ кожа, тъмнокестенявата коса и усмихнатите ѝ очи. Харесваше и пламенния ѝ темперамент, противоположен на хладното търпение на майка ѝ. Говореха много малко, но фрау Нойман чувстваше, че Ели се опитва да държи съзнанието си заето, така че ѝ възлагаше някоя дребна работа, за да минава времето.

— Как са нещата вкъщи, Ели? — попита тя един четвъртък, както правеше всяка седмица.

— Добре — отвърна Ели, както правеше всяка седмица.

Устата на фрау Нойман се отпусна в ъгълчетата, знак, че не вярва. Те седяха на дългата дървена маса в кухнята на Нойманови, докато апетитните миризми на задушено зеле и печено месо изпълваха стаята.

— Баща ти добре ли е?

— Да. — Ели остави сребърната вилица, която излъскваше, и произнесе тихо: — Мама все още му липсва.

Фрау Нойман я погали леко по косата.

— Разбира се, че му липсва. Сигурно винаги ще му липсва. — Тя стана и отиде до дървения шкаф, откъдето извади чинии за вечеря. — Ще останеш ли за вечеря, Ели?

— Не, по-добре да се прибирам вкъщи и да приготвя нещо за ядене на татко. — Ели никога не оставаше, колкото и да ѝ се искаше да го направи. Разбираше, че става прекалено, а и отвратителният приятел на баща ѝ си заминаваше след залез. Тя дръпна стола си назад и той изскърца в каменните плочки.

— Благодаря, че ми позволихте да ви посетя.

— Винаги ни е приятно, Ели.

В този момент се появи Дитер, провря русата си коса през вратата.

— Прибираш ли се, Ели?

Тя се усмихна. С възрастта Дитер ставаше все по-привлекателен, но тя се самоубеждаваше, че той не я забелязва.

— Да.

— Ще се разходя с теб. Само да си взема сакото.

Настръхнала от очакване, Ели излезе с Дитер от къщата. Той носеше светло сако, пъхнал ръце дълбоко в джобовете си, втренчил поглед в пътя напред. Двамата се спуснаха надолу по хълма, липите свеждаха клони над тях. Ели виждаше светлините на селото в далечината и тъмния връх на църквата на хоризонта. Дълго време Дитер не каза нищо, след това подхвърли небрежно:

— След Коледа заминавам.

Сърцето на Ели спря.

— Къде?

— В армията.

Разбира се, Дитер беше на осемнайсет и се очакваше да постъпи на военна служба, както всички младежи на неговата възраст.

— Къде ще отидеш? — опита се тя да звучи ведро.

— В Бремен, за обучение.

— Не е далече — каза тя, мислейки си колко далеч е всъщност. Старият фолксваген на баща ѝ никога не можеше да стигне дотам. — Освен това е само осемнайсет месеца.

— Не, Ели. Постъпвам на работа във войската. Какво друго може да прави момче като мен? Не завърших училище и не мога да печеля никакви пари, ако остана на село. — През цялото време, докато говореше, очите му бяха вперени в пътя напред.

Полъхна лек нощен бриз, прошумоля в листата на дърветата и развя дългата, тъмна коса на Ели.

— И кога ще се върнеш? — попита спокойно тя.

Той поклати глава.

— Не знам. Може би няма да се върна.

Продължиха да вървят мълчаливо и след малко стигнаха до къщата на Ели.

— Искях да ти го кажа лично — започна Дитер, когато спряха пред външната врата. — Ти винаги си ми била добра приятелка, Ели.

— Дитер, аз...

В този момент вратата се отвори и баща ѝ излезе. Сивата му коса стърчеше и от него вонеше на уиски.

— Ели, прибрала си се! Добре. Имам интересни новини.

Дитер се обърна да си тръгне, вдигайки ръка за довиждане.

— Ще се видим следващата седмица, Ели.

— Да, разбира се. — До Коледа оставаха още три месеца. Щеше да има време да го види, да запомни любимите очертания на лицето му. Но тя знаеше, че след като замине, това ще е краят. Той щеше да се запознае с някоя в Бремен, с някоя по-зряла и красива, да се ожени за нея и *никога да не се върне*. Инстинктите ѝ казваха да си легне, да се завие през глава и да се отдаде на тъжните си мисли, докато заспи. Но баща ѝ си беше наумил нещо и нямаше да я пусне.

— Влез, влез вътре — каза той и я хвана нежно за китката. — Торстен ми донесе вестник, видях нещо чудесно.

Изпълнена с любопитство, тя го последва в разхвърляната всекидневна. Прах и музикални партитури покриваха всяка повърхност. Той намери вестника и го разтвори, показвайки ѝ малко каре в десния ъгъл на предпоследната страница. *Регионално състезание по оперно пеене*. Изреждаха се няколко места и баща ѝ бе оградил *район Визенбах-Кокондорф. Залата на село Кокондорф, 1 февруари, 1970 г. Награда 50 д.м.* Под обявата имаше бланка за кандидатстване, която баща ѝ вече бе попълнил с наклонените драскулки на лявата си ръка. Беше написал дори трите песни, които тя щеше да пее; едната от тях бе убийствено трудна.

— Искаш да пея? — погледна го тя.

— Искам да спечелиш. Представи си какво можем да направим с петдесет марки!

— Татко, ще участвам заради теб, но не мога да гарантирам, че ще спечеля.

— *Знам, че ще спечелиш*. Никой не пее толкова хубаво, колкото моята Ели. — Изпълнен с нов ентузиазъм, той отиде до старото пиано в ъгъла и започна да удря по пожълтелите клавиши. — Ще започнем с Джордани и Хендел за разпяване, след това ще преминем на Моцарт...

— Не тази песен, татко! Аз съм само на четиринайсет!

— Ще си на петнайсет, когато дойде време за състезанието. — И той се изпъчи гордо. — Освен това имаш възможно най-добрия учител.

Ели не се сдържа и се усмихна. Знаеше, че баща ѝ навремето е бил оперен певец с голямо бъдеще. Бил е звездният ученик на прочутия немски тенор Франц Ауербах, който наричал баща ѝ най-обещаващият глас на десетилетието; той беше завършил филология с отличие в университета в Хамбург. Но една пневмония на трийсет и петгодишна възраст бе съсипала белите му дробове и бе сложила край

на кариерата му. Разочарованието му от този обрат на събитията бил облекчен от запознаването с майка ѝ, която била медицинска сестра в болницата. Тя била английска девойка, която търсела приключения в пътуването. Той нямал нищо против да ѝ ги осигури и те живели и пътували из цяла Европа и островите. Баща ѝ имаше много истории за техните пътувания, а майка ѝ винаги се усмихваше и кимаше, когато той се разпалеше и екзалтирало, докато разказва. Ели бързо напредна и баща ѝ вложи цялата си амбиция в малката си талантива дъщеря. Тя се бе научила да чете ноти по същото време, когато се научи да чете буквите, първите ѝ треперещи ноти като шестгодишна бяха звучни, а техниките на оперно сопрано бяха тренирани в тялото и гърлото ѝ от единайсетгодишна. Способностите ѝ далеч надхвърляха нейната възраст, но единствените места, на които бе пяла досега, бяха на местни сватби и на погребението на собствената си майка.

— Хайде, ела да опитаме — каза той, докато търсеше партитурите върху пианото.

Ели чакаше търпеливо. Откак майка ѝ се разболя, баща ѝ рядко докосваше пианото. Уроците ѝ по пеене, които преди бяха всеки ден, постепенно станаха седмични, а после още по-редки. Виждайки го така целеустремено да рови из купищата ноти, тя се изпълни с радост.

— Ето — каза баща ѝ и издърпа инструменталните и вокалните партитури на моцартовата „Cosi fan tutte“. Той откри страницата и започна да свири интродукцията към „Come scoglio“. Ели хвърли поглед на нотите и примига. Това бе дяволски трудна ария, определено трудна за нея.

— Татко, сигурен ли си?

— Хайде, хайде — каза баща ѝ като удари първата нота и запя с фалцет „Come scoglio... immoto resta...“.

Тя запя, и разбира се, първите няколко ноти не бяха трудни. Но скоро те излетяха далеч над петолинието и когато баща ѝ отгърна страницата, тя видя дългите, гъсто изписани петолиния и дъхът ѝ секна.

— Татко, татко, почакай. Нека първо да науча за няколко дни партитурите. — Тя сложи ръка върху неговата на пианото. — Трябва първо да се справя добре с италианския. И да науча тези бързи... бързи рулади.

Баща ѝ обърна към нея сериозното си лице.

— Момичето ми, знам, че можеш да го направиш и че ще го направиш хубаво. — Погледът му мина по празните бутилки на масата. — Ще направя всичко, каквото мога, за да ти помогна. Съжалявам, че така те изоставих в последно време.

Трогната от тъгата в очите му, Ели скочи в скута му и обви ръце около врата му.

— Татко, обичам те. Ти никога не си ме изоставял. Хайде да научим сега тази песен. Да не се бавим.

В началото той спазваше думата си. Спря да пие, или поне се ограничаваше до едно уиски вечер. Върна се отново на работа и следобед, когато тя се прибираше от училище, къщата вече беше почти разтребена. Уроците започваха едва ли не с влизането ѝ вътре. Седнал на пианото, той започваше да я разпява по цялата тонова стълбица. След това започваше началните ноти на първата песен, „Care Selve“ на Хендел. Тази ѝ беше по възможностите. Както и другата, на Джордани. Но усмивката му, одобрителното му кимане не се пренасяха върху пиесата на Моцарт. Така че „Come scoglio“ се превърна в петминутен кошмар, повтарян отново и отново, докато тя пееше, а той ѝ викаше строго.

— Не пей от гърлото... Използвай диафрагмата си... Неясни гласни, неясни гласни... Отвори гласните, иначе ще се погубиш... Отвори, отвори над *passagio*-то, глупаво момиче, отвори! Престани да крякаш, започни нотата ясно... Не, не, не... ужасно начало, не *portamento*... Казах не *portamento*... — А когато се появиха дългите рулади, той започна да повтаря: — По-бързо, по-бързо, по-бързо — докато пръстите му летяха по клавишите, а тя се опита да управлява дъха си.

Една вечер, на осмото повторение на песента, докато пееше една от онези диаболични рулади, мозъкът ѝ отказа да продължи повече без дъх. И тя припадна.

Когато се свести, баща ѝ се беше надвесил над нея и се усмихваше.

— Сега вече стигнахме донякъде — каза той.

Но след първия месец нивото на бутилката с уиски започна тревожно бързо да спада и Ели се ужаси. Във вечерите, когато пееше добре, той оставаше трезвен след това, стараше се да пригответи някаква вечеря и бърбореше весело. Вечерите, когато не пееше добре,

той потъваше в стола си пред камината и изпиваше всичкия алкохол в къщата. Натискът беше почти непоносим: да пее, и то да пее добре. В някои дни можеше, но в други не се получаваше, а пиенето на баща ѝ влошаваше нещата.

Ели никога не каза на фрау Нойман колко са се влошили нещата вкъщи, а отиването ѝ у тях веднъж седмично беше единствената ѝ радост. Виждаше Дитер от време на време, но никога насаме. Понякога излизаше от краварника, с паднала над очите му руса коса, и майка му казваше:

— Какво щях да правя без теб, момчето ми? — А Дитер се усмихваше леко.

Коледа дойде и отмина, а баща ѝ бе толкова погълнат от идеята да обучава Ели за състезанието, че явно не осъзнаваше, че това е първата Коледа без майка ѝ. Ели обаче осъзнаваше. Майка ѝ винаги настояваше подаръците да се отварят на Коледа сутринта, а не на Бъдни вечер, както се правеше в Германия. Тази година нямаше пари за подаръци, така че не се налагаше да спазва традицията. Баща ѝ не предложи да отиде да отсече елха, затова Ели извади старата украса и я окачи около печката, запазвайки за спалнята си едно малко стъклено ангелче, което майка ѝ обичаше.

След това в един студен януарски ден дойде моментът Дитер да тръгне. Фрау Нойман организира малко тържество за изпращане и Ели седна с баща си до печката в уютната кухня на Нойманови, оставяйки гласовете на гостите да я залееят. Погледът ѝ непрекъснато се връщаше към Дитер, който говореше оживено с друг младеж и почти не я бе погледнал този следобед.

— Ели, ще ми налееш ли още малко вино? — подаде баща ѝ празната си чаша.

Ели се сви. Баща ѝ беше изпил вече седем чаши.

— Татко, не можеш ли да почакаш още малко? — прошепна тя. — Не мисля, че хер Нойман има още много вино.

— Глупости — изпелтечи той. — Знам, че избата му е пълна.

Ели стана и отиде до масата, където бяха сложени бутилките с вино на хер Нойман.

— Пак ли за баща ти, Ели? — вдигна разтревожено вежди фрау Нойман.

— Ъ-ъ-ъ... да — отвърна тя.

Хер Нойман се намръщи, хвърляйки поглед към баща ѝ.

— Той ще припадне в стола си.

Ели се обърна към баща си. Главата му беше клюмнала върху гърдите, след това изведнъж трепна.

— Уморен е, не беше добре — излъга Ели.

Хер Нойман наля виното и ѝ го подаде недоволно, и тя се върна при баща си.

— Ето, татко. Искаш ли да се приберем вкъщи, след като изпиеш тази? Може би трябва да си починеш.

— Добре съм — каза той и надигна чашата. — Спри да нервничиш.

— Семейство Нойман ще си помислят...

— Какво ме интересува какво ще си помислят семейство Нойман? — сопна се той. — Някакви прости селяни, които никога не са излизали от кочината.

Леко потупване по рамото я накара да се обърне. Беше Дитер. Големите му кафяви очи бяха вперени в нея.

— Ели? Може ли да разменим няколко думи?

— Да.

Погледът му се отклони към баща ѝ, после се върна върху нея.

— Насае.

Тя беше сигурна, че Дитер иска да говори с нея за поведението на баща ѝ и умираше от срам.

— Аз...

— Само за минутка — настоя той.

— Иди, иди — произнесе баща ѝ завалено. — Аз съм добре.

Ели последва Дитер извън кухнята, после нагоре по коридора до килера. Двамата влязоха в една изолирана всекидневна.

Дитер я пусна да мине първа и затвори вратата след себе си. Ели седна в едно старо кресло и се загледа в снега навън. Небето беше сиво и усойните стъкла на прозорците бяха студени. Дитер примъкна един стол и седна до нея, като се наведе напред и подпря лакти върху коленете си. Тя не смееше да го погледне.

— Ели, ти не си виновна.

Тя стисна устни, после каза:

— Какво имаш предвид?

— Познавам те от малка, Ели. Винаги си поемала прекалено големи отговорности. Когато майка ти беше болна, ти работеше толкова здраво. А сега виждам как с баща ти...

— Нищо му няма на баща ми — прекъсна го тя остро.

Дитер само се усмихна.

— О, Ели. Всички виждат какво се случва. Ти тичаш след него, гледаш виновно, когато той си поиска още алкохол, държиш се сякаш си виновна за положението му.

Тя поклати глава.

— Вината е моя. Ако можех да пея по-добре...

Дитер се засмя тихо.

— Независимо от това какво правиш, той пак ще пие. Той е възрастен човек. Какво може да направи едно малко момиче?

Това я бодна. Надяваше се, че той може да е видял проблясването на женственост в нея.

— Мама се безпокои за теб — продължи Дитер. — Можеш да отидеш при нея, ако се нуждаеш от помощ.

— Благодаря. Имам предвид... знам това.

Той стана и й протегна ръка да се изправи.

— Довиждане, малка Ели — каза той, наведе се и я целуна нежно по бузата. — Знам, че ще разцъфнеш през следващите години. Съжалявам, че няма да съм тук, за да те видя.

— Но ще се върнеш, нали? На гости?

Той сви рамене.

— Кой знае? След обучението отивам в Мюнхен. Татко и мама ще дойдат да ме видят, когато могат, но очаквам да ме назначат някъде. Може би ще си идвам вкъщи от време на време. Надявам се да те заваря щастлива, ако дойда.

Той се обърна, а Ели остана още малко във всекидневната. Студът отвън нахлу тихо в сърцето ѝ.

Във вечерта на състезанието снегът беше натрупал високо пред селския салон в Кокондорф, една отекваща конструкция, прикрепена към църквата. Вътре два ръждясали радиатора се опитваха напразно да стоплят усойното място. Ели седна на предния ред заедно с другите участници, като се опитваше да стопли ръцете си под палтото. Баща ѝ

седеше до нея, трезвен, спокоен и избръснат, лъхащ на сапун и на балсам за коса. На ниската сцена една жена, не по-млада от осемдесет години, свиреше гамата на леко разстроеното пиано. Ели усети първите тръпки на сценична треска, но си пое дълбоко въздух, решена да не ѝ позволи да я обземе. Тя вдигна поглед към оценяващия, встрани от сцената, облечен в елегантен костюм и с изражение на объркване от малкото провинциално събитие. Мъжът беше от Хамбург, вокален педагог с компания от тамошната опера. Ели можеше да види погледа му, който оглеждаше критично провисналата коледна украса, различните, събрани оттук-оттам столове и облеклото на участниците. Ели беше облякла най-хубавия си сукман и чиста бяла блуза, но чорапогащите ѝ бяха закърпени, а обувките ѝ протрити.

Пет минути преди започване на състезанието вратата на салона се отвори и една млада жена в червена рокля от тафта и с кожена яка, влезе вътре. Тя държеше главата си изправена и високо вдигната, а устните ѝ бяха извити в лека самодоволна усмивка. Както Ели се страхуваше, жената седна на предната редица сред другите участници. Ели се сви, почувства се като изгубила блясъка си пеперуда до нея. Всички останали участници явно също имаха чувството, че вече са победени, споглеждайки се и разменяйки напрегнати усмивки с родителите или приятелите си.

Тринайсет души щяха да пеят онази вечер и Ели беше шеста. Тя се опита да прочисти съзнанието си, докато гледаше как жени и мъже на всякаква възраст и с всякакъв вид изкачват трите стъпала и чакат с изплашени очи започването на акомпанимента. Ели беше най-малката сред тях. У другите певци Ели видя голям искрен интерес към музиката, но никакъв проблясък на талант, и настроението ѝ започна да се повишава. Докато дойде нейният ред да се изкачи на сцената, тя вече бе успяла да се самоубеди, че ще спечели.

Спря за момент на сцената, както ѝ беше казал баща ѝ, усмихна се на публиката, представи себе си и първата си песен, след което кимна към пианиста. Музиката започна и тя запя. Песента от Хендел мина гладко, а тази от Джордани още по-добре. Баща ѝ ѝ се усмихваше, очите му блесяха от гордост и облекчение. Но когато тя обяви последната си песен — тази на Моцарт, кошмарът ѝ, — жената в червената рокля се изкиска. Ели изгуби самообладание.

Остана без дъх. Вместо дълбокото, поддържащо дишане, от което се нуждаеше за изпълнението на такава амбициозна песен, в гърдите ѝ не бе останал въздух. Опитва се да се коригира, но вече беше по средата на фразата и първата ѝ висока нота прозвуча напрегнато и пискливо. Баща ѝ се наведе напред; сви ръката си в юмрук и го заби под ребрата, давайки ѝ знак да контролира дишането си. Но колкото повече се опитваше, толкова повече губеше фокуса. Сърцето ѝ се изпълни със страх. Случи се немислимото: по средата на първата рулада се наложи да си поеме дъх. Всичко приключи, беше се провалила.

Тя завърши унило изпълнението си, след което се върна на стола до баща си. Той я прегърна и я притисна силно към себе си, като я целуна по косата. Но тя знаеше колко го е разочаровала.

— Не се тревожи — каза ѝ тихо той. — Първите две песни бяха блестящи и много по-добри от всичко, което се пях тази вечер.

След това на сцената излезе жената с червената рокля. Представи се като Криста Буш, без самодоволната усмивка да я напусне. Когато прозвуча интродукцията към първата ѝ песен, веждите ѝ започнаха да се движат лудо и от устата ѝ се процеди една любовна песен от Шуберт. Всичко в тази жена беше лъскаво, излъчваше самодоволство и фалшива емоция. И независимо че гласът ѝ напомняше крясък, тя имаше липсващата на всички останали участници увереност.

Не беше изненадващо, че час по-късно, когато оценяващият се изправи на сцената, същата Криста Буш спечели петдесетте марки. Баща ѝ, който се опитваше да се убеди, че изпълнението на Ели не е било пълен провал, най-после трябваше да признае, че последните четири месеца работа не са довели до резултата, за който е мечтаел. С увиснали рамене, той изведе Ели от салона.

Отвори вратата на фолксвагена си и очите му се спряха върху нещо от другата страна на улицата.

— Ели — каза той, — почакай в колата за минутка.

Тя се обърна да проследи погледа му. Местната кръчма, разбира се. Гледаше го как отива да купи бутилка уиски, за да удави разочарованието си. Обхвана я чувство на безутешност, сякаш се намираще в кораб, който се отдалечава все повече и повече от брега, без надежда да се върне обратно. Тя беше изгубила много повече от състезанието: беше изгубила баща си. Вместо да влезе в колата, тя

стоеше на студения, чист въздух, гледаше как другите участници си тръгват, гледаше как Криста Буш триумфално се качва в лъскавото ново беемве, как оценителят излиза в дългото си палто и продължава към собствената си кола.

Той забеляза Ели и ѝ махна с ръка. Тя му помахна предпазливо и той тръгна към нея решително.

— Ели — каза той и дъхът му образува облаче във въздуха. — Така се казваш, нали?

Тя кимна.

— Ели Франкел, сър.

— Песента на Моцарт беше прекалено трудна за теб — каза той откровено.

— Знам.

— Тогава защо я изпя?

Тя сви рамене, почувства се млада и глупава.

— Баща ми...

— На колко години си, Ели?

— На петнайсет.

Той се усмихна.

— Сериозно... Боже мой, само на петнайсет. — Той я докосна леко по рамото. — Западногерманската опера започва програма за обещаващи млади изпълнители. Трябва да си най-малко на двайсет, но не повече от двайсет и пет. Не го забравяй. След пет години, Ели Франкел, ако продължиш да се упражняваш и не избереш някоя още по-глупава амбициозна песен... — Тук той се усмихна отново. — Не мога да си представя да ти откажат.

— Така ли мислите? — Петте години ѝ се струваха много време.

— Не давам обещания, но ти си много талантливо момиче. Желая ти късмет. — Той кимна и се обърна да си тръгне.

Ели извика след него.

— Извинете? Бихте ли ми казали дали Западногерманската опера плаща на млади изпълнители?

— Разбира се. Истинска заплата, както се полага на всички истински певци.

— Благодаря — отвърна тя.

Той се отдалечи, качи се в колата си и потегли. Баща ѝ се показва от кръчмата, стиснал кафява книжна торба. Ели не позволи на сърцето

си да се свие. Това беше временно, само временно. След пет години всичко щеше да е различно. Тя се замисли дали да не каже на баща си за Западногерманската опера, но се отказа. Край на всичките тези очаквания и разочарования. Край на състезанията. Само упражняване, упражняване всеки ден, целенасочено и непоколебимо.

Може би все пак пет години не бяха чак толкова дълго време.

ВТОРА ГЛАВА

Лондон, Англия: 1975 г.

Лимузината закъсняваше и Пени Брайт не беше щастлива от това. Тя седеше в ъгъла на едно кожено кресло в градската къща на мениджъра си, докато той провеждаше яростно един след друг телефонни разговори. Интервютата на живо винаги я изнервяха.

— Мразя да закъснявам, Джордж — промърмори тя. — Знаеш колко много ме напруга това.

— Ти си поп звезда — отвърна той добродушно, докато барабанеше с пръсти по масичката за кафе. — Всички очакват да закъсняваш.

Тя загриза нокътя си и завъртя очи към него, изражение, скрито от големите слънчеви очила, които носеше, независимо че беше вечер. Облечена в сатенено мини, дантелени ботуши до коленете и кожено палто, с артистично пусната тъмна коса над веждите, тя бе готова за първото си интервю на живо по радио Едно, за да представи пускането на новия си сингъл, албума, който бе записан и скоро щеше да последва, и да обяви плановете си за концертно турне през новата година.

— Какво има? — попита тя, когато той остави телефонната слушалка.

— Изглежда диджеят е съобщил, че ще отидеш за интервю на живо. Пред радиото се е събрала огромна тълпа. Не можем да отидем в лимузината, веднага ще видят, че си ти. Ще блокират колата.

— Тогава какво ще правим?

Той взе връзка ключове, които висяха до входната врата.

— Ще отидем с колата на жена ми. Хайде.

Тя стана и го последва на улицата, където стоеше едно бяло, спретнато MG и ги чакаше. Изобрази измъчена усмивка, когато той й отвори вратата, за да влезе, отхвърляйки кичур черна коса от челото си.

— Предполагам, това трябва да означава, че сега съм наистина известна?

Джордж я изгледа с обичайното си намръщено изражение, докато влизаше.

— Два сингъла в „Топ десет“ се считат за слава.

— Първият не се брой, обаче — отвърна тя, когато той запали двигателя. — Ти изкупи повечето от него.

— Това проработи — отвърна той.

Тя го потупа по китката:

— Къде щях да бъда без теб?

— Предполагам там, където те намерих.

— Може би си прав — каза тя. След това млъкна, загледана в отминаващите покрай тях нощни лондонски улици. Край Темза и нагоре покрай Сейнт Джеймс парк, после в Сохо; мястото, където Джордж я беше открил преди две години, точно след осемнайсетия ѝ рожден ден. Тя обичаше мръсните, бохемски улици заради тяхното разнообразие и атмосфера, но в същото време ги и мразеше, защото знаеха за нея неща, които никой друг не знаеше. Тогава мечтаеше да се занимава с музика и търсеше макар и еднократни ангажименти, седеше с часове в гарсоньерата си, като упражняваше на китарата си нови идеи за песни. Мислеше си, че това да е Пени Брайт, попзвезда, ще я издигне над мрачната реалност. И беше обезпокояващо да осъзнае, че проблемите ѝ я бяха последвали.

Колата ускори. Щеше да закъснее. Стомахът ѝ се сви. Скоро завиха в Портланд плейс. Пени задържа дъха си.

— Боже мили — ахна Джордж и намали скоростта.

Навсякъде се виждаха хора — тълпяха се по пътеката, дори се бяха изсипали на пътя. Когато колата зави зад ъгъла, внушителната фасада от 1930 година на радиото се показва, обляна в топла светлина в студената лондонска вечер. Двама полицаи се опитваха да разпръснат тълпата.

Джордж ѝ каза:

— Наведи се. Ще завия и ще проверя дали има заден вход.

Пени разкопча колана на седалката, плъзна се надолу и се опита да си представи, че всичко е игра. Хората бяха тук, защото я обичаха, а не защото я мразеха и искаха да я наранят. Джордж ускори, след това отново забави.

— Полицията ме отби — промърмори той дрезгаво. — По дяволите, можех да мина покрай тях.

Пени се върна на седалката си. Нетърпеливите очи я забелязаха, тълпата се люшна към колата. Един от полицаите, осъзнавайки какво става, забърза към нейната врата. Джордж излезе и си проби път през телата, за да я пусне да излезе. С Джордж от едната страна и с единия полицаи от другата, докато вторият разделяше тълпата пред нея, Пени тръгна към сградата на радиото.

— Пени! Пени! — Името ѝ ечеше навсякъде наоколо.

Студът стегна бузите ѝ. Всичко сякаш започна да се движи в забавен каданс. Тя покорно се усмихваше и махаше с ръка, наоколо святкаха фотоапарати. Тя остави Джордж и полицаия да я пазят, докато морето от обожатели се вълнуваше и люлееше край нея.

— Пени! Насам!

— Усмихни ми се!

— Обичам те!

Движението им напред се забави. Безброй ръце се протягаха към лицето ѝ с бележници за автографи. Джордж крещеше на хората да се дръпнат. Тя се опита да не позволява това да я обезпокои. Това беше искала, нали?

След това един груб глас от края на тълпата смрази сърцето ѝ.

— Анджи! — Той го изплю като хрчка. Като ругатня.

Тя не се сдържа и обърна глава да види кой бе извикал името ѝ — името, което никой не трябваше да знае, — но не може да разбере кой е бил. Само блеснали очи върху засмени лица, като ухилени марионетки в отразената светлина на сградата. Прекалено много хора. Не можеше да диша.

Джордж сигурно усети, че тялото ѝ се напруга. Той я дръпна рязко към себе си и я избути напред. Един охранител отвори вратата към фоайето и те най-после се озоваха вътре, на сигурно. Хората чукаха на вратата зад нея, но тя вече бързаше към студиото, без в съзнанието ѝ да престава да звучи онзи груб мъжки глас.

Когато се върна в малкия си апартамент, далеч от вниманието и обожанието, Пени установи, че не може да заспи. Опитваше се отдавна — на дясната страна, на лявата, по корем, — но продължаваше да е будна, затова накрая стана. Светна лампата и погледна будилника на нощното шкафче. Полунощ. Това беше проблемът с този луд бизнес. В

повечето нощи беше будна по това време, работеше. Късни репетиции или разучаване на нова песен в студиото. Когато не беше натоварено, Джордж я караше да си почине, да си отспи. Но можеше ли? Вътрешният ѝ часовник бе препрограмиран.

А и това, че някой бе извикал името ѝ — старото ѝ име, истинското — отвън пред радиото — не помагаше. *Анджи*. Кой можеше да я познава? Беше лудост да се съмнява, че някой ще си я спомня от преди: преди Джордж, преди двата сингъла в „Топ десет“, преди „Топ ъв дъ попс“ и корицата на списание „Джаки“. Но кой от онази неясна част от живота ѝ ще тръгне да се реди на опашка от стотици фенове просто да ѝ извика и да изчезне? Не беше семейството ѝ. Възрастната ѝ майка отдавна бе дала ясно да се разбере, че не иска да има нищо общо със своенравната си дъщеря; братовчедите ѝ и другите далечни роднини — които, за да сме честни, никога не се бяха интересуваели от нея — се намираха в Уилтшир и рядко решаваха да дойдат до Лондон. Да, имаше и други хора от миналото ѝ, но тя се надяваше, че ги е оставила завинаги зад гърба си.

Пени отвори горното чекмедже и започна да рови вътре. Пръстите ѝ стиснаха една малка, гладка кутийка, до половината пълна с таблетки. Тя изсипа една в ръката си. Това щеше да ѝ помогне да заспи.

Отиде до банята и си наля чаша с вода. Когато глътна таблетката, се погледна в огледалото. Мразеше се без грим. Кожата ѝ беше жълтеникава, под очите ѝ имаше тъмни сенки, ирисите ѝ бяха толкова черни, че приличаха на две капки тъмно олио. Без да мисли, тя се пресегна към чантичката си с гримове. Докато успокоителното забави движенията и работата на мозъка ѝ, тя очерта очите си с електрическо синьо, сложи грим на миглите и разтърка малко фон дьо тен върху кожата си... Няма значение, че никой нямаше да я види. Пени можеше да се види.

Накрая се почувства достатъчно уморена, за да си легне. С изключването на лампата мислите ѝ отново се върнаха към гласа в тълпата. От какво толкова се страхуваше? Че някой знае за сенчестото ѝ минало? Тя не беше правила нищо забранено, бе правила само това, което трябваше, за да оцелее. Който и да беше, не можеше да я нарани.

Пени се унесе, но неясните сенки от миналото си пробиха път в сънищата ѝ.

Анджи Смит избяга от къщи на шестнайсет. Ако изобщо можеше да се каже „избяга“, тъй като никой не си даде труд да я гони.

Винаги беше искала нормално семейство. Приятелките ѝ в училище имаха нормални семейства, с двама родители, с братя и сестри. Ходеха през ваканциите на море, посещаваха училищните празненства и спортни карнавали, живееха в къщи, изпълнени с шум, миризма на готвено и дружелюбни кучета, които се завираха под краката.

Вместо нормално семейство, Анджи имаше майка: с четирийсет и пет години по-възрастна от дъщеря си. Майка ѝ бе станала жестока и неотстъпчива, такава я бе направил съпругът ѝ — грък, бащата на Анджи, който я бе изоставил на седмия ѝ рожден ден заради много помлада жена от майка ѝ. След заминаването му всички следи от него бяха изтрити: в къщата не се произнесе повече и дума на гръцки; фамилията ѝ бе грижливо заменена върху всички официални документи; сватбените снимки и спортни трофеи бяха събрани и изхвърлени в кофата за боклук. Майката на Анджи стана силно религиозна, тиранично жестока и вманиачена на тема чистота. Анджи изпитваше към нея смесица от чувства — понякога смущение, друг път жал, често пъти гняв, — но обичта не беше сред тях. Обичта се нуждаеше от топла светлина, доброта и нежност, за да порасне. Обичта беше избита от Анджи в студената, миришеца на болница баня с широкия кожен колан на баща ѝ, единственото нещо, което бе оставил след себе си.

Като повечето малтретирани деца, Анджи бе свикнала с този жесток живот отдавна. Тя никога не се усъмни в него; той беше всичко, което някога бе познавала. Два пъти седмично тя оставаше следобед с тяхната съседка, госпожа Арчър, докато майка ѝ бе на работа. Госпожа Арчър държеше хотел и Анджи обичаше да ѝ помага да сгъва хавлиените кърпи и да подрежда малките бурканчета с конфитюр за закуска. Госпожа Арчър беше мила и задаваше много въпроси за положението вкъщи. Анджи усещаше, че има нещо срамно в отношенията ѝ с майка ѝ, така че не призна нищо. Независимо от това един ден госпожа Арчър дойде да говори с майка ѝ, гласовете им се повишиха и след това на Анджи ѝ бе забранено да я посещава отново.

Младостта, обаче, събуди Анджи. Естественият ѝ порив за независимост предизвикваше кавга след кавга и сега, когато беше по-висока от майка си, не виждаше защо трябва да се примирява с физическия тормоз повече.

Една целувка зад двора на училището практически взриви ситуацията. Анджи всъщност не харесваше Джейми Грийн, но целуването бе нещо ново и интересно за нея, така че реши да опита. Точно когато майка ѝ се отби със старата им бричка, за да я вземе от училище и ги видя.

Боят беше особено жесток, а Анджи достатъчно голяма, за да разбере, че действията на майка ѝ са продиктувани от ревност. След дългата молитва, която двете рецитираха заедно след всеки бой, майка ѝ я хвана за раменете, погледна я спокойно в очите и произнесе:

— Да не си докоснала момче втори път. Ще те изведа за ухото и няма да те пусна да стъпиш тук.

За Анджи това не прозвуча като лоша опция. Месец по-късно тя излъга майка си, каза ѝ, че е пропуснала месечния си цикъл. Трябваше да понесе поредния бой с копан, но почти се усмихваше, знаейки, че ще е последен. Онази вечер майка ѝ ѝ събра багажа и ѝ каза да не се връща повече. С пет лири в джоба Анджи излезе навън.

Беше ясна нощ, със студена луна, която обливаше призрачните дървета със синкава светлина. Лъхна я неизказан мирис на пръст и изгнили листа, когато изостави зад гърба си цивилизацията и тръгна към А363. Дълго време единствените звуци бяха стъпките ѝ и рядкото обаждане на бухал. След това от тъмното се чу дрънкането на камион, ослепителни фарове и миризма на изгорели газове. Тя се обърна да му помахва да спре, но той не намали. След това спирачките изскърцаха и камионът спря.

Анджи изтича напред, вратата се отвори. Усмихна ѝ се едър мъж с износен пуловер.

— Къде си тръгнала, скъпа?

— Към Лондон.

— Какво съвпадение.

Тя понечи да се качи, но той каза:

— Трябва да си платиш.

— Нямам пари — излъга тя. Пазеше спестените пет лири за след като пристигне в Лондон.

— Нямам нужда от парите ти, само от дясната ти ръка. — Той ѝ намигна. — Предполагам, че момиче като теб знае какво да прави, а?

Анджи се поколеба, объркана.

— Качи се, сладурче. Аз ще ти покажа.

Тя се вмъкна предпазливо и седна на седалката до него, затваряйки вратата срещу студа. Той нежно хвана ръката ѝ и я притисна в слабините си, смъквайки ципа си.

— Все едно се ръкуваш — каза той, — само че по-бързо и по-твърдо. — И камионът потегли в тъмнината.

Джордж отключи входната врата в един след полунощ. Както винаги Айла, жена му, беше оставила външната лампа светната за него; знак за безкрайното ѝ внимание, както и сърдечно посрещане в топлата, светла атмосфера на дома след призрачната помпозност в света на попмузиката. Обикновено във вечери с късни репетиции тя вече спеше, когато той се прибираше, и едно от върховните му удоволствия в живота бе да я гледа как спи, без тя да подозира, свита на една страна, с разпиляна руса коса върху възглавницата и с дълги мигли, хвърлящи сенки върху свежото ѝ лице.

Беше изненадан, обаче, когато видя, че в къщата свети. Измъкна се от обувките си и ги остави в антрето, отивайки във всекидневната по чорапи. Къщата беше затворена срещу мартенския студ, хванала вътре миризмата на минерали от блажните бои на Айла. Айла обичаше да рисува предимно натюрморти. Въпреки посветените години на хобито си, тя признаваше (а Джордж се съгласяваше неохотно), че няма талант за тази работа. Той бе уредил наскоро да рамкират във варак и стъкло последния ѝ опит, чаша с цветя на черен фон, придавайки му чрез скъпата декорация аура на истинско изкуство. Тя седеше сега на кожения диван под картината, облечена в закопчана догоре бледосиня нощница с дълги ръкави, а копринената ѝ коса бе пусната свободно над раменете. Джордж позна веднага, че нещо я безпокои: пръстите ѝ си играеха с шнура на възглавницата, сините ѝ очи бяха изпълнени с тревога.

— Айла? — Той пхна ключовете в джоба си. — Наред ли е всичко?

Тя се изправи. Беше по начало бледа, но сега изглеждаше почти призрачна.

— Не знам... Бях... Имах странен телефонен разговор.

— Странен? — Той я хвана нежно за раменете. — Кога?

— В седем. Обади се непознат мъж. Звучеше глухо или по-скоро заглушено, сякаш се опитваше да си преправи гласа. Това ме изплаши...

— Какво каза той?

— Попита за Пени. Само че не я нарече Пени. Нарече я с истинското ѝ име. Каза: „Трябва да говоря с Анджи“. В началото си помислих, че може да е роднина, да е нещо важно. Казах му, че не живее тук, но мога да ѝ предам съобщение, и тогава... — Тя си пое дълбоко дъх и произнесе бавно: — Закани ѝ се. Каза, че знае що за човек е и че ще я накара да страда.

Сърцето на Джордж изстина.

— Каза такива отвратителни неща, Джордж. Отвратителни, брутални неща. Прекъснах разговора, но понеже се страхувах, че може да се обади отново, оставих телефона отворен.

Джордж я притисна към себе си.

— Не се притеснявай. Не се притеснявай. Знаеш какви могат да бъдат феновете.

Айла се отдръпна, идеално извитите ѝ вежди се вдигнаха изненадано.

— Трябва да ѝ кажем. Ако се окаже, че е някой, който иска да...

Но Джордж вече клатеше глава.

— Не знаем кой е бил, не знаем дали има някакви други намерения, освен да ни изплаши. Пени и аз тръгваме утре на рекламна обиколка. Имаме четирийсет и пет интервюта, разпределени в пет дена. Тя трябва да е спокойна и концентрирана. — Джордж знаеше, че Пени е уязвима. И най-малкото нещо можеше да отключи манията ѝ. Тя и без това разчиташе вече прекалено много на хапчетата си: седативи, за да я успокоят и да ѝ помогнат да заспи, стимуланти на следващия ден, за да събудят искрата и да ѝ помогнат да бъде перфектната поппевица. — Остави на мен да се погрижа за това. Страх ли те е да оставаш вкъщи сама? Мога да се обадя на охранителната компания и да изпратят утре някого.

— Ще отида у сестра ми, докато се върнеш. Ако онзи човек, който и да е той, може да открие телефона ни, значи може да открие и адреса ни.

Джордж вече бе обяснил телефонното обаждане. Беше в бизнеса от повече от двайсет години и се бе сблъскал с достатъчно странни хора. Хората обичаха да декларираат любовта си или гнева си по необичайни начини: с времето той си бе направил цяла колекция от вносни шоколади и колети с изрязани нокти, изпратени по пощата. Но все пак никой от тези странни хора не се опита да докосне артистите му. Обикновено стигаха само до някое невинно стихотворение или завоалирана заплаха, отправена в писмо. Хората, които правеха такива неща, бяха странни и потайни по природа; не искаха да излизат от дупките си, за да се конфронтират.

Айла отново се бе сгушила до гърдите му и той погали меката ѝ коса; сърцето го заболя за нея: сама у дома, уплашена от някакъв непознат по телефона. Беше дребна като птичка и ръцете му я обгърнаха. Инстинктът да я защити тази вечер бе още по-силен.

— Няма за какво да се тревожиш — прошепна той в косата ѝ. — Повярвай ми, няма за какво.

На Пени ѝ беше дошло до гуша да говори за себе си. Четирийсет и едно интервюта бяха минали, оставаха пет. За пет дена беше влизала и излизала от различни радиостанции, някои лъскави и големи, други мрачни и наблъскани; от редакции на вестници, от магазини за плочи, от кръчми. Беше се усмихвала, ръкувала, беше се преструвала, че флиртува из цяла Англия, Шотландия и Уелс. Джордж каза, че синглите в „Топ десет“ не са достатъчни; че ако иска да циментира мястото си в пантеона на попа, трябва да е номер едно. Тя се нуждаеше от голяма посещаемост на концертното си турне през новата година. Което означаваше, че трябва да работи още по-здраво. Не се оплакваше; беше довольна, че Джордж има амбиции и за двама им.

По пътя на юг за интервюто в Шефилд, Джордж неочаквано излезе на шосето точно покрай Дартън. Пени, която гледаше лениво през прозореца в ранната утринна мъгла, се обърна към него рязко.

— Къде отиваме?

— Малка отбивка. Няма да се бавим.

Малко след това те поеа по лъкатушещо селско шосе, под дървета и край осеяни с лишеи каменни стени. Мъглата се беше утаила в ниското, осветена в златно от утринното слънце. Джордж зави по черен селски път, който свърши до гробище. Той спря, но не изключи двигателя.

— Ще ти оставя отоплението включено — каза той и отвори вратата. Уви вълнения шал плътно около раменете си.

— Изчакай тук.

След това затвори вратата и тя остана сама. Проследи го с очи как крачи тежко по неравната земя, как след това се спуска надолу и изчезва от поглед.

Двигателят работеше тихо, от сухата топлина очите ѝ засмъдяха.

Тя въздъхна и се облегна назад в седалката. Не се чувстваше способна да говори. Всъщност, беше уморена от късната нощ и ранното ставане. Инстинктивно бръкна в джоба на якето си и извади шишенце със стимуланти. Глътна на сухо две и погледна отражението си в огледалото отпред. Не ѝ хареса това, което вижда, дръпна се отново назад и затвори очи.

Не ѝ беше приятно, че трябва да разчита на хапчетата, но успя да се убеди, че щом докторите ги предписват, трябва да са безопасни. Както винаги, правеше го, за да оцелее: графикът ѝ беше изтощителен, а плътта прекалено слаба, за да го издържи без помощ; другите лекарства, онези незаконните, които музикантите от бандата ѝ вземаха толкова небрежно, не бяха за нея. Пени обичаше да държи нещата под контрол, да знае какво казва и какво прави. Единственият ѝ опит с кокаин, няколко месеца преди да се запознае с Джордж, я беше изплашил до смърт. Беше в един много горещ нощен клуб, изпълнен с цигарен дим и шумна музика. В началото ѝ хареса прилива на неясно въодушевление. Но когато настъпи неизбежният спад, той бе придружен от ужасна параноя. Възхитителните сенки бяха проникнали в съзнанието ѝ и се превърнаха в кошмари.

Обзе я отвратителен, сив ужас. Изтича на улицата, където влажният студ успокои горещото ѝ лице. Увереността, че трябва да се прибере вкъщи, далеч от нощта, светлините и тези ужасни чувства стана толкова настояща, че заплашваше да я извади напълно от равновесие. Таксито не се виждаха никъде. Тя реши да излезе на Уордуър стрийт, но чувството ѝ за ориентация беше потиснато от

кокаина и тя се озова в края на задънена улица. Блъсна я миризма на загнила храна и стари бирени бутилки; проблясващи неони на някакъв мръсен клуб; проститутка с маска на котка, лениво усукваща кадифена опашка. Тя се отдръпна назад, помисли си, че е намерила правилната улица, но осъзна прекалено късно, че не е, и тръгна по една тясна алея. Мръсни книжарници безсрамно показваха стоката си на трепкащата улична светлина; задимени стриптийз клубове изригваха музика и смях. Двама мъже и една жена се целуваха и се опипваха зад воняща канализационна тръба. И навсякъде хора, хора. Високи хора, ниски хора, дебели и слаби, които се пулеха в нея с безжизнени очи и се усмихваха с гротескни усмивки, подхвърляха коментари и подсвиркваха. Тя се затича и накрая стигна до тихия, зелен площад Сохо. Спря и седна на една пейка.

— Всичко е наред, всичко е наред, всичко е наред — повтаряше си тя, обгръщайки се с ръце срещу студа и ужаса. Обзе я спокойствие. Беше кокаинът, отровата в кръвта шепнеше лъжи на мозъка ѝ. Тогава се закле, че никога повече няма да докосне дрога.

Пени отвори очи и прогони мъчителния спомен. Къде се бавеше Джордж?

Тя се пресегна, взе ключовете на колата и тръгна да го търси.

Дъхът ѝ образува облачета в студения въздух, когато закрачи по обраслата пътека. От сутрешната роса тревата блестеше на слънцето. Джордж, целият в черно, с черна коса, паднала върху очите му, стоеше пред един надгробен камък с формата на кръст. Любопитна, тя отиде при него, взирайки се в надписите, издълбани на кръста.

— Дороти Фелоус? — попита тя.

— Майка ми. — Той посочи камъка. Знаеш ли, често съм си мислил да го сменя с нещо по-красиво: разплакан ангел, може би, или нещо поетично, някой стих от Шели.

— Защо не го направиш?

Той сви рамене.

— Някак не ми изглежда автентично. Възрастен мъж, вече богат, да се опитва да поправя миналото. Двамата със сестра ми избрахме този кръст, защото ни хареса. Да го променя сега... ми се вижда непочтено.

Пени се вгледа по-отблизо и прочете датите. Не беше сигурна на колко години е Джордж, но предполагаше, че е към четирийсет и

петгодишен. Ако беше така, значи майка му е умряла, когато е бил още малък. Тя усети жалост към него, представи си го сериозно, тъмнокосо момче, което трябва да се справя с такава голяма загуба.

— А баща ти? — попита тя. — И той ли...

— И той, да. Не знам къде е погребан. И не искам да знам. — Той се усмихна мрачно.

Беше ѝ любопитно, но не искаше да си пъха носа, така че не каза нищо. Пръстите ѝ потрепваха, когато стимулантите започнаха да действат върху нервната ѝ система; прииска ѝ се да се върнат в колата и да продължат по пътя си.

Джордж го усети, отдалечи се от гроба и пое по пътеката.

— Значи си роден някъде тук? — попита тя, следвайки го.

— На две мили нагоре по пътя.

— Но нямаш йоркширски акцент.

— Вече не. Дълга история. — Той взе ключовете на колата. — По-добре да тръгваме, знам, че мразиш да закъсняваш.

ТРЕТА ГЛАВА

Южен Йоркшир: 1939 г.

Джордж Фелоус заработи първите си лири в индустрията за забавление, когато беше седемгодишен. Току-що бе открил, че приятелят му Артър Патерсън е в състояние да изригне „Бог да пази кралицата“ по даден знак. Вземайки по едно пени за вход, той направи временна сцена зад бараката на портиера и събра четиринайсет души приятели. По-късно двамата с Артър си разделиха приходите и след училище той си купи хартиен плик, пълен с червени бонбони. Знаеше, че трябва да ги раздели с четирите си сестри, ако се прибере веднага къщи, така че си направи дълга разходка покрай канала. След това седна до заблатения край на потока Оукъншоу, и докато наблюдаваше как слънчевата светлина си играе с водата, с наслада се почерпи. Въпреки че по-късно изяде един голям пердах от баща си за това, че е закъснял, това не изтри сладкия вкус от устата му.

Джордж обичаше музиката. Обичаше я почти толкова, колкото дишането, но като пето дете в семейство на методисти в забутано миньорско селце близо до Барнели, случаите, в които наистина чуваше музика, бяха съвсем редки. Радиоапаратите бяха единствено за новини за войната, къщи те, естествено, нямаха грамофон, а баща му бе силно подозрителен към местните концерти и представления, дори към духовите оркестри, толкова обичани от останалите миньори. Така че музиката беше едно откраднато удоволствие, слушано в редките изблици от естрадата на открито, разнасящо се тихо от къщите на другите хора или подсвиркването на Том, млекаря, за когото всички разправяха, че навремето е пял в истински хор. Неговите собствени опити да участва, като се мъчи да пее или да извади някой тон от училищното пиано, му бяха доказали единствено, че не притежава дарба, заключение, подсилено от майка му, която нарече неговото тананикане „мучене“. Той го беше приел и реши, че макар това да не е езикът, на който може да говори, все пак е език, от който разбира всеки нюанс дори само от слушане.

Много години по-късно щеше да се пита защо родителите му трябваше да имат толкова много деца. Все пак те не бяха католици. Но един разговор от ранното му детство изникваше отново и отново в съзнанието му. Майка му, за пореден път бременна, пържи наденички в мъждиво осветената кухня, а баща му, лъхащ на сапун, макар и никога да не успяваше да се отърве от мириса на въглища, който изпускаха порите му, мърмори.

— Дано този път е момче. Момичетата са истинско проклятие. Вече ми роди пет дъщери.

Тогава Джордж беше приел този коментар по-скоро като неволна грешка на езика. Разбира се, сигурно баща му е искал да каже: четири дъщери и син. Но по-късно, след бурята от насилие и объркване, която ги погълна всички и ги разпръсна по четирите посоки, той си помисли, че разбира добре. Че за баща си е слаб, мекушав, интересува се от неправилни неща. Единственото му отиване до рудника — баща му го бе предизвикал шеговито, казвайки му, че никога не се интересува от неговата работа — беше истинска катастрофа. Колкото по-навътре отиваше и се отдалечаваше от светлината и въздуха, толкова повече се стягаха сърцето и дробовете му, докато накрая баща му засрамен се принуди да се върне заради него до повърхността и да го предаде на майка му.

Но той беше син, не дъщеря. Сестрите му бяха затворен клуб, в който никога не биваше допускан. Игрите им за него бяха безсмислени; всъщност, той подозираше, че те променят периодически правилата, за да го объркват. Те бяха дива, кикотеща се тълпа със сплътсени руси коси и закърпени чорапи, превключваща мигновено на сериозна вълна с влизането на баща им през входната врата. Бяха като една; споделяха си тайни до късно нощем, ходеха хванати за ръце на училище, бършеха сълзите си една на друга. Бел, Вайълет, Роузи и Ани. Дълго време си бе мечтал да е част от техния свят. Но скоро научи, че няма за какво да им завижда. Откри, че са били свързани толкова здраво не защото са били сестри, а просто защото са се опитвали да оцелеят.

Кошмарите на Джордж като дете бяха едни и същи: фигура на мъж, тромава и черна, от която лъха на въглищен прах, се промъква в

стаята му и го гледа с искрящи очи. Той и сестрите му спяха в една стая. Бел и Вайълет, най-големите, деляха леглото с него; а по-малките момичета спяха на дюшек върху пода. Бел и Вайълет бяха тийнейджърки по онова време и той обичаше да си представя, че топлото, женствено тяло на Бел принадлежи на майка му. Той обикновено спеше добре и когато се събудеше рязко след кошмарите, сънените пръсти на Бел успокоително го погалваха по челото.

Но с времето разбра. Черната фигура от сънищата му невинаги е била в сънищата, а понякога и в стаята. Той отваряше очи и виждаше баща му да се промъква вътре, тихо, тихо, като вдигаше едно от по-малките момичета и я повеждаше нежно за ръката... на някъде. Тя се връщаше след половин час, лягаше обратно при сестра си и всички заспиваха. Това породило в него не толкова любопитство, колкото ревност. Защо на тях се отделяше такова специално внимание? С какво толкова го превъзхождаха? Разбра точно преди осмия си рожден ден.

Трябваше да се измъкне внимателно. Бел спеше леко и щеше да го чуе. Той отви краката си и се изтегли по корем до края на леглото, като се спусна леко на пода и прекоси на пръсти скъсаната черга до вратата. Отвори я леко и надникна във всекидневната. На светлината на огъня не можеше да схване това, което вижда. Роузи, трепереща на кушетката в нощницата си, с притиснати към гърдите ръце и с очи, вперени в тавана. Мускулестият, гол гръб на баща му, който разкопчаваше токата на колана си.

В този момент една ръка затисна устата на Джордж. Той се задърпа, когато Бел го дръпна обратно в спалнята и затвори тихо вратата. Веждите ѝ бяха събрани строго.

— Лягай си — изсъска тя като го пусна и го бутна към леглото.

— Какво прави Роузи?

— В леглото! — заповяда сестра му. — Веднага.

Джордж се изкатери на дюшека, където Вайълет беше седнала и ги гледаше.

— Той не е виновен, Бел — каза тя.

— Не трябва да си вре носа.

— Просто е любопитен. Трябва да му кажем.

— Не е необходимо да знае.

Джордж беше озадачен.

— Какво? Какво става?

Бел се плъзна в леглото до него.

— Той го направи на всички ни — каза тя. — На мен и на Вайълет, след това беше ред на Ани, а сега е Роузи.

— Направил е какво?

Бел отказа да отговори, но Вайълет подхвана разговора:

— Не трябва да се притесняваш, Джордж, на теб нищо няма да ти направи. А и ще спре веднага, след като Ани и Роуз пораснат достатъчно. Не иска да им направи бебета, някакви бавно развиващи се или с липсващи пръсти.

— Не разбирам.

— Достатъчно! — изсъска Бел в тъмното. — За това не бива да се говори. Хайде да спим.

Да им направи бебета? Джордж не беше съвсем наясно с процеса на правене на бебета, но беше схванал основното от онова, което Развалената Лизи Хоукинс му шепнеше, докато притискаше мършавите си гърди към него долу на каналите един следобед. Макар никой да не му го бе казал, той усещаше инстинктивно, че онова, което баща му прави със сестрите му, е ужасно, ужасно лошо.

През следващите месеци, когато неговата омраза към баща му нарасна, той замисли сложно отмъщение. Това беше мъжка работа. Майка му беше прекалено уплашена, за да възпре баща му, а сестрите му — прекалено слаби. Той броеше дните, нямаше търпение да навърши десет години, вълшебната възраст, която според него щеше да му донесе достатъчна сила и смелост да се заеме с негодника. Нещо тъмно и примитивно се бе събудило в него и той все по-често рисуваше ножове, пистолети и измислени немски военни изтезания. Може би тези въображаеми сцени на насилие накрая щяха да го развратят, да го превърнат завинаги от умно, обичащо музиката момче в смахнат тиранин. Но се случи нещо, което прекрати всичко. Баща му напусна мините и се присъедини към армията. В деня, когато баща му беше изпратен за Италия, Джордж се скри край каналите и отказа да се сбогува с него.

Останалото от войната беше идиличен сън. Най-близко до германските бомбардировки беше една химическа фабрика по пътя за Шефилд. Звучите от прелитащи самолети и избухващи бомби идваха

глухи, сякаш под дебело одеяло. Беше вълнуващо, не плашещо, напомняне, че по някакъв начин той е свързан с един по-голям свят отвъд тесния прозорец на селския живот. Новото бебе се роди, момиченце, което кръстиха Керъл, и Вайълет се грижеше за него, докато Бел и майка им ходеха да перат черги на воденицата. Майка му изглежда не чувстваше липсата на баща му и Керъл растеше весело и обично дете, вечно усмихнато. Беше няма, обаче, като малко горско създание. Може би не говореше, защото нямаше нужда, с всичките тези четири сестри и един брат, които говореха вместо нея и задоволяваха всичките ѝ прищевки още преди да ги е измислила. Сестрите му се смееха бурно, сякаш светлината и въздухът бяха влезли в тъмния им, тесен дом за първи път. Джордж разцъфна в новата среда и започна да се връща към старата си любов, музиката.

Учителката му, госпожа Фог, свиреше на пиано в местното студио за танци. Джордж се залепи за нея, прекарваше всяка съботна сутрин в студиото, обръщаше ѝ страниците и научи вълшебството на ритъма и мелодията. Тя го канеше на обяд всяка събота в къщата си, където имаше грамофон и плочи, а радиото беше непрекъснато включено на станцията на американските въоръжени сили. В къщата се носеха суинг и джаз, а съпругът ѝ свиреше на китара и пееше с треперлив баритонов глас. Госпожа Фог беше толкова впечатлена от отдадеността на Джордж, че му отправи невероятна покана. От Лондон в Шефилд беше дошла да изнесе концерт истинска група, която свиреше суинг и госпожа Фог и съпругът ѝ щяха да ходят. Дали Джордж не иска да се присъедини към тях?

Майка му се съгласи с радост и те взеха следобедния влак за Шефилд. Когато се стъмни, въодушевлението на Джордж се увеличи. Групата свиреше в лица. Той никога не беше виждал толкова много добре облечени жени с прически и на високи токчета. Вътре в богато декорирания театър в седалка, която изскърцваше всеки път, когато се помръднеш, той гледаше със страхопочитание как лампите изгасват и завесата се вдига. Магия! Силните светлини и шумната музика го опияниха. Когато господин и госпожа Фог го оставиха по-късно пред къщата му, кръвта му още танцуваше.

Допълнителните ключове бяха разход, който семейството не можеше да си позволи, така че той почука на вратата, докато семейство

Фог чакаха. Вратата се откряна, пропускайки светлина и топлина навън. Вайълет се показа.

— Влизай бързо, Джордж — подкани го тя.

Той се обърна да благодари на Фог:

— Прекарах страхотно и...

Вайълет го дръпна за рамото:

— Казах „бързо“.

Озадачен, той се остави да го вкара вътре и вратата се хлопна зад него.

— Какво има? — попита той, но забеляза фигурата, преди да е довършил. Мъж, чиято стойка и профил му бяха ужасяващо познати, седеше прегърбен до печката. Баща му.

— Е? Ще кажеш ли „добре дошъл“, или ще продължиш да стърчиш там и да преглъщаш?

Джордж не можеше да дойде на себе си. Баща му стана и се изплю в огъня, след което изсъска:

— Точно както си мислех. Сигурно щяхте да се радвате повече, ако ме беше застигнал някой италиански куршум. — И с тежки крачки се отправи към спалнята и затръшна вратата толкова силно, че къщата потрепери.

Напрежението се увеличи след връщането на баща им. Притесненията се бяха фокусирали върху малката Керъл, която въпреки че бе четиригодишна, не беше изрекла и дума. До един следобед, когато я чуха да произнася високо и отчетливо:

— Недей!

Джордж и майка му излязоха тичешком от кухнята, а сестрите му от спалнята, за да видят какво я е извадило от немотата ѝ.

Керъл беше навън на тревата, малкото ѝ, обляно в сълзи лице беше изпълнено с възмущение. Баща му стоеше наблизо до курника и изглеждаше едновременно ядосан и виновен. Всички предполагаха какво се е случило, но никой не каза нищо.

— Хайде, влизайте вътре — каза майка му и побутна Керъл по рамото.

Джордж и сестрите му ги последваха с чувството, че са изтръгнати от хубав дълъг сън.

В полунощ Джордж се събуди от високи гласове. Роузи и Ан бяха вече будни, бяха се качили на леглото, което Джордж делеше с Бел, Вайълет и Керъл. Бяха се сгушили една до друга и слушаха как родителите им си крещят. Кръвта на Джордж кипна. Досега не беше чувал майка му да възразява. Никога.

— Да не си посмял да я докоснеш!

— Тя е и моя дъщеря. Човек има право да прекарва време с децата си.

Крясъците продължиха, като се усилваха все повече и повече. След това се чу удар и изскимтяване. Вайълет притисна Керъл към гърдите си. Сърцето на Джордж заби силно. Звуците станаха още по-животински, чуваше се пъхтене от борба. Джордж знаеше, че трябва да отиде и да каже на баща си да остави майка му на мира. Но беше ужасен; никога не се бе чувствал до такава степен като малко, безпомощно момче.

След това майка му започна да вика:

— Не, не, не!

Роузи затисна ушите си с ръце. След един силен удар виковете внезапно спряха. Още един удар, после глухо тупване.

Децата чакаха в тъмното. Часовникът върху скрина тиктакаше шумно. Вайълет потисна плача си. Сърцето на Джордж потръпна, изстинало.

— Ще отида да видя — каза Бел.

— Не, Бел — възпротиви се Роузи. — Не бива...

— Мама може да се нуждае от помощта ни.

— Идвам и аз. — Джордж стана от леглото и двамата тръгнаха към вратата.

Всекидневната бе ярко осветена. Бел видя неподвижната, бледа ръка и изтичащата река от кръв иззад дивана, и се дръпна, потискайки един вик? Джордж, неспособен да разбере, извика тихо:

— Мамо, мамо!

Но тя не отговори и не помръдна.

Непознатите миризми в новия дом на Джордж изглеждаха още по-остри сега, през нощта, когато предметите бяха неясни и той не можеше да си представи точно големината на спалнята, която му бяха

дали. Въпреки че имаше радиатори под всеки прозорец, къщата изглеждаше студена и той се почувства много малък под високия, гол таван. Сви се на една страна и се опита да не плаче.

Войната беше оставила след себе си много сираци, а никой не искаше цели шест. Бел и Вайълет бяха достатъчно големи, за да се грижат за себе си, и сега бяха наели малка стаичка над работилницата на главната улица „Барнели“. И работеха здраво, прекалено здраво, за да се грижат и за друг, освен за малката Керъл. Роузи беше взета в семейството на местния проповедник, а Ани бе изпратена при кръстницата си в Уелс. Джордж, предвид факта, че е момче, беше отделен за специално лечение. Директорът на училището познаваше една двойка в Брайтън без деца, след като тригодишната им дъщеря се беше удавила, които искаха да го отгледат. Семейство Люинс бяха много богати, прехвърлили четиридесетте, и достатъчно мили по свой начин. Но за тринайсетгодишно момче, страдащо за майка си и потресено от насилието на баща си, слабите усмивки и поздрави бяха слаба утеха.

Вътре в прашната стая часовникът тиктакаше равномерно. Той беше свикнал с топли тела до себе си и светлина, която прониква отдолу под вратата. Не с тази тиха тъмнина, в която собствените му крайници се размиваха, сякаш той можеше да изчезне в нощта.

Вратата изскърца и се отвори. Чуха се бавни стъпки: господин Люинс. Той се приближи до леглото, оправи завивката с нежен, бащински жест. Беше толкова различно от действията на собствения му баща, че той се ококори от изненада. След миг господин Люинс осъзна, че Джордж още е буден.

— Момче? — попита той. — Не можеш ли да заспиш?

Джордж поклати глава енергично.

— Защо?

— Аз... Всичко е съвсем различно. — Гласът му потрепери. *Не плачи, не плачи, не плачи.*

— Всичко е различно — каза господин Люинс. Той се поколеба, сякаш се чудеше дали да не седне на ръба на леглото, но после се отказа. Вместо това остана да стои неловко. Гласът му беше благ. — Всичко *трябва* да бъде различно. Ти дойде от лош дом. Баща ти беше лош човек. Сега можеш да оставиш това зад себе си. Да го забравиш. Да бъдеш ново момче... нов мъж. — При тези думи той сложи ръка на

сърцето си и изглеждаше така, сякаш дава клетва. — Голям срам е да имаш баща убиец. Направи така, че всичко да бъде различно и се пази да не повтаряш неговите грешки.

Джордж се бореше с чувствата си. Той наистина се срамуваше заради баща си, но продължаваше да обича майка си, сестрите си... не искаше да ги забравя.

— Знам, че животът може да нанася жестоки удари, момчето ми. Но характерът се измерва по способността да ги оставиш след себе си, да прегърнеш бъдещето и да забравиш миналото.

Последва дълга тишина. Накрая Джордж произнесе:

— Благодаря, господин Люинс.

— Пак заповядай, момчето ми. — Той се обърна и излезе от стаята, затваряйки тихо вратата след себе си.

Прегърни бъдещето, забрави миналото. Тези думи се превърнаха в новата мантра на Джордж Фелоус.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Кокондорф: 1975 г.

— Татко, хайде! Нямаме много време.

Баща ѝ вдигна глава от гърдите си и впери мътни очи в нея.

— Да се упражняваме, Ели? Днес? Днес е рожденият ти ден. Семейство Нойман скоро ще са тук.

— Именно. Тъкмо затова трябва да се упражняваме сега. Преди да са дошли.

Баща ѝ се надигна от стола до печката. Беше подпухнал и зачервен от годините пиянство, и дори и сутрин не можеше да се разчита, че ще остане трезвен. Понякога на разсъмване, когато тя излизаше за мандрата, където работеше за почти без пари, с които едва покриваха наема, тя го заварваше да пие уиски и да се взира към обраслата им в бурени градина, сякаш смисълът на живота се криеше някъде сред камъните и опадалите листа.

Болестта бе засегнала и координацията му. Той вече едва успяваше да свири на пиано, пръстите му сливаха звуците, объркваха клавишите. Но имаше добро ухо за преподаване и успяваше да се превърне в човека, който бе някога, след като тя запееше.

— Не, не... тук, дай още веднъж. Извий езика си, иначе „ми“-то ще излезе прекалено пискливо... Не така мързеливо, Ели. Отвори гърлото си. — Извънредният му перфекционизъм я преобрази през тийнейджърските години в машина за пеене. На двайсетия си рожден ден Ели имаше глас, необичаен за възрастта си. Вече дори Моцартовата „*Come scoglio*“ не я затрудняваше. Заедно с техническото усъвършенстване, годините притеснения за баща ѝ и бедността, която ги мъчеше, доведоха до рязко емоционално съзряване. Всяко разочарование при продажбата на някоя любима вещ, за да платят дълговете, които трупаха, всяко страдание, когато завареше баща си пиян, проснат на кухненския под, всяка болка в костите от дългото миене на бутилки в млекарницата отиваха за изкуството ѝ. Тя отдаваше всичко на музиката, влагайки в гласа си дълбока тъга и страст, които го правеха уникален.

Точно когато вземаше един висок тон, на вратата се почука.

— Сигурно са нашите гости — промърмори баща ѝ и като се изправи с усилие на крака, отиде да отвори.

Ели сгъна нотите и когато се обърна да поздрави фрау и хер Нойман, осъзна, че с тях има още някой. Висок мъж с пшеничено руса коса и дълбоки кестеняви очи.

— Дитер! — извика тя и внезапно ѝ се прииска да си беше облякла някоя по-красива рокля и да си бе сресала косата.

— Изненада — каза той, приближи се и взе ръцете ѝ. — Ели, изглеждаш чудесно! Последния път, когато те видях, беше малко момиченце.

— Бях на четиринайсет — възрази тя, но Дитер вече се ръкуваше с баща ѝ.

— Хер Франкел, радвам се, че сте добре.

— Така ли? Така ли? Сигурно се изненадваш, че съм още жив — промърмори баща ѝ сърдито и се отправи към кухнята. — Предполагам, че следва да се поднесе торта за рождения ден.

Фрау Нойман ѝ подаде увито пакетче.

— Хайде — каза тя, — отвори го!

Баща ѝ нямаше възможност да ѝ купи подарък, така че Ели бе трогната от вниманието. Тя разви панделката и намери вътре малка сребърна музикална кутийка. Когато я отвори, отвътре се разнесоха звуците на ария от операта „Мадам Бъттерфлай“.

— О, толкова е красива! — възкликна тя.

Фрау Нойман се наведе и прошепна в ухото ѝ:

— Независимо от това колко е лошо положението, обещавай ми, че никога няма да я продадеш. Тя е твоя, за да я задържиш, а не да му подсигуриш алкохол.

Ели се изчерви от смущение, но беше доволна, че Дитер не е чул.

— Обещавам — каза тя.

Докато ядяха торта и пиеха горещо кафе, Ели без да иска погледна къщата с очите на Дитер. Бяха продали толкова много неща, че сега тя изглеждаше гола и празна: с избеляла покривка на масата, два стъклени свещника, три различни стола, изтъркано кресло. В шкафа не беше останала ни една чиния от китайския порцеланов сервиз, ни една рамка за снимки на полицата над камината, ни една от английските книги на майка ѝ. Дори завесите, които майка ѝ бе ушила,

бяха продадени и на тяхно място беше закачено надиплено хасе. Тя не можеше да откъсне очи от Дитер. Не беше го виждала от толкова дълго, но продължаваше да чувства познатото трепкане на сърцето си. Загорялата му на врата кожа изглеждаше толкова топла и привлекателна, дългите му квадратни ръце се движеха толкова спокойно, докато обясняваше нещо на баща ѝ.

Когато тортата свърши и баща ѝ покани фрау и хер Нойман да седнат с него до камината и да пийнат чаша портвайн, Ели се зае да разчисти чиниите.

— Нека ти помогна — предложи Дитер.

— Те не са много — каза тя, не ѝ се искаше той да вижда кухнята.

— Настоявам. — Той я последва. На перваза на прозореца бяха наредени празни бутилки; баща ѝ ги пазеше, за да може да ги напълни Торстен, но тъй като не бяха изтръскани добре, стаята миришеше на стара кръчма.

Ели напълни умивалника с вода, докато Дитер ѝ казваше, че се е върнал вкъщи завинаги. Беше изкарал военната служба и в армията не му беше харесало.

— Сега искам да си пусна косата дълга — засмя се той. — Искам да мисля за живота, не за смъртта. Така че се върнах да помагам на мама и татко във фермата.

Ели се зарадва, но се опита да не го покаже. Дитер старателно избърса чиниите и ги натрупа на плота, докато ѝ разказваше за Мюнхен, за нещата, които е видял и правил през това време. Мюнхен изглеждаше прекрасен, голям град, където всички прекрасни неща бяха достъпни по всяко време. В сравнение с него техният селски живот изглеждаше изостанал и тя се чудеше защо Дитер е избрал да се върне на място, където минава само един автобус дневно и затварят магазините по пладне за почивка.

Дитер ѝ каза, че е купил музикалната кутийка специално за рождения ѝ ден.

— Мама ми поръча да ти намеря нещо хубаво и аз си спомних, че обичаш да пееш.

Сега музикалната кутийка беше още по-ценна.

— Още ли пееш? — продължи той.

— Най-вече. Завърших училище, грижех се за татко, работех в млекарницата, но последните пет години преминаха главно в пеене. — Тя понижи гласа си до шепот, докато му обясняваше програмата на Западногерманската опера за млади изпълнители и как вече се е записала за прослушване през март. — Татко не знае — додаде тя. — Не съм казала на никого, дори на майка ти.

— Как ще отидеш до Бремен за прослушването?

— Спестила съм малко пари. Ще трябва да хвана влака.

— Задръж си парите, Ели. Аз ще те откарам.

— Имаш кола?

— Стара бричка. Купих я в Мюнхен. Но ще ни закара и ще ни върне от Мюнхен без проблем.

Ели засия. Дитер ѝ се усмихна и между тях премина нещо. Тя не би могла да го опише; беше като електричество, като внезапно осъзнаване на тайна, разцъфнала от мрака. Очите им се срещнаха и тя извърна поглед, объркана и изчервена.

След миг на прага на кухнята застана фрау Нойман.

— Мисля, че е време да си тръгваме, Ели — каза тя. — Баща ти не е добре.

Прониза я познатата тревога. Тя ги изпрати, после се обърна към баща си, който дишаше тежко и едва бе в състояние да вдигне глава.

— Татко? — повика го тя, коленичи до него и го разтърси леко.

— Толкова съм уморен, Ели. Безкрайно уморен.

— Тогава иди да си легнеш. — Помогна му да се изправи и го подпираше, докато стигнат до спалнята. Зави го и седна на ръба на леглото. — Искаш ли да ти изпея една песен, татко?

Той избърбори нещо, което можеше да означава и „да“, и „не“. Във всеки случай сърцето ѝ сега бе много по-щастливо и ѝ се искаше да пее. И тя запя една приспивна песен, докато баща ѝ се унасяше, а снегът падаше тих и мек зад сивите прозорци.

В първия понеделник на февруари след два дена дъжд, който бе превърнал снега в кални потоци, Ели се върна вкъщи от млекарницата и намери входната врата отворена. Не беше необичайно за баща ѝ да излиза в кръчмата следобед и сигурно бе забравил вратата отключена,

но въпреки всичко тя бе предпазлива. Отвън бе паркиран голям бял ван. Когато се приближи още, можа да чуе мъжки гласове в стаята.

ПокOLEба се на прага, ослушвайки се.

— Хвани този край.

— Прекалено тежи.

След това се чу издрънчаване по клавиатурата на пианото.

Сърцето ѝ замря. Тя изтича вътре и завари двама едри мъже в работни комбинезони, които се опитваха да преместят пианото от ъгъла.

— Спрете! — изкрещя тя. — Не го местете. Ще го разстроите.

— Теб какво те засяга дали е разстроено? — сърдито попита единият. — Няма да свириш на него. — Той извади лист хартия от джоба си и ѝ го даде да го прочете. Бяха се натрупали неплатени сметки, а дългът на баща ѝ беше по-голям, отколкото си мислеше. Мъжете бяха получили заповед да вземат всичко ценно от къщата.

— Казах да спрете — повтори тя по-силно, когато те се опитаха да повдигнат пианото.

— Разкарай се от пътя ми, малка госпожице — избоботи другият. — Не можеш да направиш нищо.

Ели сложи ръка на пианото, опитвайки се да печели време.

— Не можете да го изнесете оттук, това е желязна рама, прекалено е тежка. Нужни са ви още четирима души.

— Добре, ще се върнем утре с още четирима — отвърна първият мъж, доволен, че не се налага сега да се напъва.

Тя мислеше трескаво.

— Няма да е необходимо. Ще изплатя дълга на баща ми веднага. Ей сега се връщам. — Тя изтича в спалнята си. Малката сребърна кутийка беше единственото лъскаво нещо в стая, в която всичко бе износено и изгубило цвета си. Бялата някога покривка на леглото сега изглеждаше сива, розовите възглавници — на петна и закърпени с избелели конци. Тя отвори музикалната кутийка и арията от Пучини изпълни пространството. Само че не с кутийката възнамеряваше да се раздели. Кутийката нямаше да стигне, за да покрие големия дълг. Ели щеше да даде това, което се криеше в нея.

Тя извади венчалния пръстен на майка си. Когато майка ѝ умря, баща ѝ го носи на кутрето си две години, докато го изгуби в снега един януари. След това го намериха и той го даде на Ели да го пази на

сигурно. Тя го пусна в шепата си сега, несигурна и изпълнена с вина. Думите на майка ѝ се върнаха в паметта ѝ. Тя винаги сваляше пръстена, преди да започне да пере, като го оставяше високо на перваза над ваната. „Пръстенът е кръгъл, двата му края са свързани. Като семейството. Като нашето семейство — обичаше да казва тя. — Не мога да позволя водата да го отнесе в канала.“

Ели стисна пръстена в юмрука си. Не можеше да позволи да вземат пианото. Как щеше да се упражнява тогава? Пианото беше нейното бъдеще, този пръстен — миналото ѝ. С болезнена яснота тя осъзна, че не трябва да излага на опасност бъдещето си, като се държи за миналото.

— Съжалявам, мамо — прошепна тя на английски, родния език на майка ѝ. Целуна юмрука си и се върна във всекидневната. — Ето — каза и подаде халката. — Вземете го.

Вторият мъж, по-любезният, го дръпна от ръката ѝ.

— Златен ли е?

— Да. Венчалната халка на майка ми.

— Вземаме го, но ако не се окаже златен, ще се върнем за пианото.

— Няма да се върнете.

Той се засмя горчиво.

— При скоростта, с която баща ти увеличава дълговете си, мисля, че ще го направим.

Те си тръгнаха и Ели затвори вратата след тях. Прокара пръсти по клавиатурата, проверявайки интонацията. Добре беше. Тя запя първите тонове от песента за прослушването. Оставаха само пет седмици. Ако не я одобряха, нямаше да има друг шанс. Събирачите на дългове имаха право: накрая щяха да се върнат и да вземат и пианото.

Сега, след като беше дала венчалната халка на майка си, нямаше място за провал.

Ели стоеше под клоните на ясена в основата на хълма, като потропваше с крака в разтопения сняг, а дъхът ѝ образуваше малки облачета от пара. Беше отказала да си облече тежкото палто. Беше проядено от молци и грозно, а днес беше важно как ще изглежда. Не само заради прослушването, но и заради пътуването дотам. Дитер

щеше да я закара. Тя погледна часовника си. Трябваше да я е взел преди пет минути и тя започна да се тревожи. Всичко трябваше да стане тайно. Беше излязла от къщи тази сутрин както обикновено, казвайки на баща си, че отива на работа, скрила красивата си синя рокля под грозното палто. След това се скри зад църквата, сложи си малко червило и спирала на миглите, приведена на студения сутрешен въздух, като се оглеждаше в малко пластмасово огледалце. Надяваше се, че ги е сложила правилно, докато стоеше под ясена. Досега никога не бе отделяла толкова време да мисли за външността си. Знаеше, че извивките на тялото ѝ са малко по-сочни, като на майка ѝ. Имаше потъмни очи от баща си и хубава, чиста кожа с мургав тен. Как Дитер я виждаше и какви момичета предпочиташе, беше загадка. Може би продължаваше да гледа на нея като на малко момиченце и не я вземаше на сериозно. Днешният акт на любезност може би беше проява на братско отношение и може би той щеше да се смути, виждайки я с червило. Помисли си да го изтрие, когато далечно бибипкане на кола я извади от замислеността ѝ.

Обърна се и видя стария опел на Дитер да се носи към нея. Усмихна се и помаха, и няколко минути по-късно се скри от студа в затоплената кола. Точно навреме, защото заваля дъжд.

— Съжалявам, че закъснях — каза той. — Колата не искаше да тръгне. Ти лесно ли успя да се измъкнеш от баща си?

— Да, мисли си, че съм на работа. Имаше нещо почти сладко в споделянето на тази измама с Дитер, макар да си напомни, че се е измъкнала за прослушване, а не за среща.

Дитер ѝ каза, че не разбира напълно защо не е казала на баща си за прослушването, мислеше си, че за баща ѝ може би е важно да има нещо, което да очаква, което да го държи. Не беше лесно да му отговори. Много пъти през изминалите няколко години си беше мислила да му каже точно по тази причина. Но винаги се възпираше, представяйки си най-лошото: ако се провалеше, това можеше да го хвърли в такова отчаяние, от което нямаше да може да се измъкне. Дитер мълчеше, сигурно си мислеше, че той и без това вече е толкова западнал. Може би беше прав. Може би дори новината, че Ели е минала успешно прослушването, че е подписала договор с операта, нямаше да стигне до съзнанието му.

Не, не биваше да позволява да си мисли така. Ако минеше прослушването, щеше да го спаси, толкова е просто. Напрежението, което тези мисли причиняваха, беше огромно, но Ели се бе научила да се справя. На колкото по-голям натиск беше подложена, толкова по-хубаво пееше.

Пътуването беше чудесно. Да, колата тракаше и пушеше, една пружина в седалката непрекъснато се забиваше в бедрото ѝ, а в един момент дъждът толкова се усили, че не се виждаше нищо. Но тя беше с Дитер. Само те двамата, ръцете му твърдо хванали волана, носещи се в сивото утро по пътя към града.

Прослушването се проведе в малък театър на четири пресечки от Марктплатц. Искаше ѝ се Дитер да я хване за ръката и да я заведе дотам, но той не го направи. Тя се движеше плътно до него. Бремен беше толкова различен от селото: претъпкан от хора и тракащи трамваи. Въпреки целия този шум хората бяха много по-отпуснати, отколкото у дома. Едно момиче и едно момче бяха седнали на стъпалата на един музикален магазин и се целуваха лениво. Никой дори не ги поглеждаше.

На вратата към сцената беше сложен надпис за прослушването. Дитер я остави там с усмивка и ѝ пожела късмет, и тя влезе. В добре осветена гримьорна една привлекателна млада жена с дълга светла коса на плитки записа името ѝ и листовете с ноти, за да ги даде на пианиста. Младата жена носеше дълга дантелена рокля с жилетка и високи до коленете ботуши, и Ели се почувства безнадеждно старомодна със закопчаващата се отгоре до долу синя рокля на цветчета. Тя застана до стената, за да бъде фотографирана с апарат за мигновени снимки. Младата жена въртеше дръжката, докато снимката не се покаже и я закачи върху една бланка. Докато я попълваше, Ели чуваше прослушването на един тенор. Годините упражнения я бяха направили способна да долавя всеки погрешен тон, който той вземаше. Гласът му беше прекалено глух, напомняше мучене на крава. В бланката се съдържаха въпроси като „Защо искате да пеете в Западногерманската опера?“ и „Искате ли да се преместите в Мюнхен?“. Разбира се, беше обмислила тези въпроси преди, особено този за преместването. Знаеше, че оперните певци не живеят в Кокондорф, както и това, че смяната на обстановката ще повлияе добре на баща ѝ. Тя отговори на въпросите колкото можа, след това затвори

очи и се съсредоточи, представяйки си какво ще направи. Влиза, установява зрителен контакт и се усмихва, избира един член от журито с дружелюбно лице, за да се фокусира в него, ако се почувства нервна, напомня си да диша и запява като ангел...

— Фройлайн Франкел?

Тя вдигна очи. Тенорът беше спрял да пее и си излизаше. Младата жена ѝ се усмихна:

— Ваш ред е.

Ели стана, младата жена я насочи през кулисите и към мястото, където трябваше да застане на сцената. В очите ѝ светеше ярка светлина, тя едва различи редовете и празните седалки, и трите силуета. Колкото до установяването на зрителен контакт и избирането на приятелско лице, трябваше да се задоволи да се усмихва и да се надява да ѝ се усмихват в отговор.

— Ели Франкел? — попита единият от тях.

Тя устоя на порива да засенчи очите си с ръце.

— Точно така.

Пианистът засвири интродукцията към „Se una pudica vergine“ от „Травиата“ на Верди. Тя изтласка всички мисли от главата си и се съсредоточи върху музиката и върху гласа си. Когато изпя първите няколко ноти, знаеше, че всичко ще е наред. Влезе в музиката с лекота, развивайки високите тонове така, че те потрепериха със сребърни обертонове, съживявайки обърканите емоции на сърцето ѝ, за да придаде на последната ария на Виолета емоционална дълбочина. Всяка фраза я правеше по-уверена за следващата. Тя пееше, наслаждавайки се на самия акт на пеене. Когато арията свърши, тя зачака в последвалото мълчание, като тайно се ободряваше, че изпълнението е минало много добре. Можеше да чуе шепотите, прелистването на документи.

— Ели — произнесе накрая един глас в тъмното, — откога пееш тази песен?

— Упражнявах я за прослушването преди пет години — отвърна тя.

Последва доброжелателен смях.

— Това е доста време — обади се друг глас, този път женски. Тя не беше осъзнала досега, че има и жена.

Засенчи очите си с ръка и се взря в тъмното. Неясни лица.

— Чух за тази програма, когато бях петнайсетгодишна. Наложих се да чакам доста.

— Тогава значи си голяма късметлийка. Тази година за последен път провеждаме такова прослушване — каза жената. — Имаме нов директор и той иска да съкрати разходите.

Обади се друг глас, този път със силен английски акцент:

— Какви други езици говорите, фройлайн Франкел?

Тя превключи с усмивка на английски:

— Всъщност говоря английски. Майка ми беше англичанка. — След това тя премина пак на немски: — Но владее също така малко италиански и френски.

Първият глас се намеси:

— Благодаря ви, Ели. Ще ви се обадим.

Ели се обърна да си тръгне, но англичанинът заговори отново:

— Фройлайн Франкел, виждам, че не сте оставили телефонен номер. Как можем да се свържем с вас?

Беше минало много време, откак баща ѝ прекъсна телефона.

— По пощата?

— Ще направим списък с избраните кандидати за входящото интервю тази вечер и ще го проведем вдругиден. С пощата ще стане много бавно.

Умът на Ели препускаше. Трябваше да дойде отново в Бремен? Как щеше да се измъкне за втори път от работа? Но в края на краищата какво толкова, ако имаше неприятности в млекарницата? Тя щеше да стане оперна певица, знаеше го. Остави им телефонния номер на семейство Нойман и името на Дитер за контакт, и се върна зад кулисите.

Младата жена я поздрави за пеенето ѝ, след това я изведе на улицата. Някъде в далечината един часовник удари десет пъти. Трябваше да се срещнат с Дитер при статуята на Роланд в десет и петнайсет, така че тръгна по улицата към павирания Марктплатц с чувство на съдбовност, пулсиращо топло и сладко във вените ѝ.

Следващия следобед баща ѝ не беше добре, оплакваше се от гадене и болки в гърба. Заради плътните сиви облаци, които покриваха небето, мръкна рано. Ели му сготви задушено зеле и картофено пюре

— можеха да си позволят месо само три пъти в седмицата, — но той почти не хапна. Тя го сложи да седне и го зави с одеяло. Изчистването на кухнята ѝ се стори върховна досада. Сърцето ѝ препускаше. Не можеше да задържи съзнанието си върху най-простата работа. При всеки шум отвън се питаше дали не е Дитер, който носи добри новини... или пък лоши. Баща ѝ дремеше в един стол до камината, когато на вратата се почука решително.

— Кой може да е? — промърмори баща ѝ.

— Ще отида да видя. — Тя хвърли кърпата за бърсане на чинии и хукна към входната врата.

На прага стоеше Дитер и се усмихваше предпазливо. Тя допря пръст до устните си, след това се обърна назад и извика:

— Татко, Дитер Нойман е. Ще изляза малко да се разходя.

Той издаде одобрително сумтене и Ели взе палтото си, преди да излезе навън. Искаше да се наслади на момента, но искаше също така да разбере *веднага*.

— Е? — попита тя, когато се отдалечиха от къщата.

— Обадиха се преди десет минути — каза той. — Искат утре да отидеш за входящо интервю.

Тя изписка от радост, прегърна го и притисна тялото си в неговото. Осъзна в миг какво прави и се дръпна засрамено. Неговото лице също беше зачервено. В този кратък миг топлото му, твърдо тяло заплашваше да изтласка всички мисли от съзнанието ѝ. Тя успя да се стегне и те продължиха да вървят.

— По кое време е интервюто?

— В девет часа. Ще те закарам. Ще кажеш ли на баща си?

— Не още — отвърна тя. — Не и докато не съм сто процента уверена, че влизам.

Той се усмихна.

— Знаеш, че влизаш. Нали?

— Пях толкова добре — кимна тя. — Имам нужда да споделя с някого. Какво ще кажеш за мама?

Очите му светнаха.

— Хайде — каза той и я хвана за ръката.

Като се смееше, тя го последва надолу по хълма и по пътеката край селото. Небето се намръщи и Ели осъзна, че не си е взела чадър.

Само че не се канеше да се връща за чадър вкъщи, не и докато топлите пръсти на Дитер стискаха нейните.

Снегът в гробището се беше стопил и Ели видя първите смели вейки на липите в горичката. Намериха гроба на майка ѝ и Ели каза една тиха молитва. „*Всичко ще се оправя, мамо. Аз ще се грижа за татко. Получих най-прекрасната възможност, възшебна възможност. Ще стана певица*“. Когато вдигна очи, видя, че Дитер я наблюдава в здрача. Косата му беше вече пораснала и се навиваше непокорно около ушите. Тя изпита желание да докосне кичурите с пръсти, да прокара ръка по силните линии на челюстта му.

— Толкова много ми помагаш. Не мога да ти се отблагодаря, Дитер — каза тя и смело срещна дълбоките му, тъмни очи.

Всичко се завъртя в бавен каданс. Той вдигна ръка и погали бузата ѝ. Дъхът ѝ спря.

— Не искам друго, само да ми обещаеш, че като станеш оперна звезда, няма да ме забравиш — каза той.

Тя бе прекалено развълнувана, за да може да му отговори.

— Аз никога няма да те забравя, когато заминеш, Ели — продължи той и гласът му премина в шепот. — Никога не съм ти го казвал, но ти си една от причините да се върна тук.

Дъждът се засили; Ели бе прикована от погледа му. Ръцете му отидоха на кръста ѝ, хванаха я здраво и той я дръпна към себе си. Сърцето ѝ изпърха като птиче, тя усети, че гърбът ѝ се изпотява. Той я притисна отново към себе си и горещите му устни докоснаха нейните страстно и нетърпеливо. Тя обви топлия му врат, докато той разтваряше устните ѝ с език, въздишайки дълбоко в гърлото ѝ, целувките му се трансформираха от нежни в настоятелни. Не беше предполагала, че една целувка може да отключи такава силна реакция в тялото. Кръвта ѝ звънеше, плътта ѝ потръпваше, краката ѝ трепереха, но той я притискаше към себе си.

Най-после дъждът ги накара да се пуснат.

— Ще прогизнеш — каза той. — Гласът ти... Не искам да наистинеш.

Тя успя само да се усмихне.

— Хайде, ще те придружа до вас.

Те тръгнаха бързо по обратния път, като правеха планове за утрешния ден. Дитер я остави пред входната врата, като я погали

нежно по косата. Тя затвори и влезе при баща си.

Но баща ѝ не беше в стола си.

— Татко! — извика тя и надникна в спалнята. И там го нямаше. Възможно ли беше да е излязъл в дъжда? Със сигурност не.

— Татко?

Откъм банята се чу охкане. Сърцето ѝ подскочи. Тя изтича и го намери в голяма локва лепкава кръв. Беше толкова много, че я обърка. Защо кървеше? Да не би да се беше порязал? След това осъзна. Кръвта капеше по брадичката му и по ризата. Той беше повърнал кръв.

— Татко! Боже мой! Татко! — Тя се наведе над него и коленичи в кръвта.

Клепачите му потрепнаха, той отвори очи и отново изпъшка. Ели си спомни за бикове, които беше виждала да колят, и страхът я парализира. Тя изтича към входа и извика на отдалечаващия се Дитер.

Той се обърна с учудено изражение.

— Извикай доктора. Татко е много зле!

Дитер хукна към селото, а Ели се върна при баща си и взе главата му в скута си. Беше изпаднал в безсъзнание, но тя не спираше да му говори.

— Дръж се, татко, ей сега ще дойде помощ — повтаряше тя, знаейки през цялото време, че вълшебната възможност се изплъзва през окървавените ѝ пръсти.

ПЕТА ГЛАВА

— Айла! — Джордж хвърли ключовете си и затвори входната врата след себе си. Можеше да каже веднага, че тя още не се е върнала от посещението при сестра си. Къщата беше затворена, лъхаше на застоял въздух и парфюмът на жена му, нежен и цветен, не се усещаше. Той събра пощата и я прегледа, докато слизаше надолу към студиото си на приземния етаж.

Светна лампата, осветявайки дъските на пода, блестящото стъкло, което разделяше пулта за смесване от стаичката за записване. Миришеше на топло и на дърво. Единственото студио с шестнайсет писти за запис бе негово, той и жена му бяха преживели много, а той още изпитваше гордост всеки път, когато слезеше тук. Празни, с петна от чай чаши, стояха в ъгъла на бюрото му. Той остави пощата и събра чашите с намерение да ги занесе горе, когато телефонът иззвъня.

— Ало?

— Искам да говоря с Анджи.

Кожата на Джордж настръхна и той мигновено разбра, че е същият човек, който се беше обаждал по-рано на Айла.

— Тук няма човек с такова име — отвърна той хладно. — Мисля, че сте набрали грешен номер.

Пръстите му се пресегнаха към кожения тефтер, искаше да намери номера на охранителната компания.

— Не ми пробутвай тези глупости. — Лек акцент, едва доловим. — Знаеш за кого говоря. Както и да се казва сега, знам много добре коя е всъщност. И каква е.

Джордж реши да прекъсне разговора.

— Довиждане — каза той.

— Не затваряй още. Искам да ѝ предадеш едно съобщение.

Джордж чакаше мълчаливо.

— Кажи ѝ, че не съм забравил какво е направила и че ще я накарам да си плати за това. Кажи ѝ...

Джордж затвори, стомахът му се сви в нерешителност. От една страна искаше да каже на Пени, да види дали тя има някаква представа

кой може да е този човек и дали наистина представлява заплаха за нея. От друга страна, репетициите за турнето вървяха с пълна сила. Пени беше като влак, готов всеки момент да дерайлира. Той се сви, припомняйки си как тя едва не напусна в деня преди пускането на първия ѝ сингъл. Наложиха се той да седи навън пред апартамента ѝ, да разпръсква страховете ѝ, докато най-накрая — цялата обляна в сълзи и разтреперана — тя отстъпи и го пусна да влезе. Или пък първото ѝ изпълнение в „Топ ъв дъ попс“, когато просто отказваше да излезе от колата петнайсет минути, докато слисаният охранител се пулеше в нея. Джордж беше вложил солидна сума пари в това турне до този момент и не искаше да го види опропащено. Особено ако този, който звънеше сега, беше като останалите фенове и просто искаше да дрънка, а нямаше намерение да действа.

По-късно винаги се бе питал дали ако Айла в този момент си беше вкъщи и беше говорил с нея, щеше да вземе правилното решение. Вместо това, обаче, съсредоточен главно върху опънатите нерви на Пени и собствените си инвестиции, той взе погрешното решение.

Някакъв опасен тип бе решен да навреди на Пени, а тя не знаеше.

Вместо мизерната стая за репетиции в Крикълууд, в която Пени бе подготвяла албума си, Джордж организира един празен театър в Лейтънстоун за репетициите за турнето. Пени пристигна първа, но Джордж не се виждаше никъде. Тя почака на улицата известно време, загледана в уличния трафик. Периодично от близкото кафене се разнасяше миризмата на пържен бекон и кафе и Пени си помисли, че трябваше да хапне някаква по-солидна закуска от препечена филийка с конфитюр. Вратата на театъра се отвори и отвътре се подаде млада испанка с кофа и парцал. Тя се опита да подпре вратата с рамо, но изпусна кофата и залитна. Пени се втурна и я хвана.

— Добре ли сте? — попита я тя, докато ѝ помагаше да се изправи.

— Да, да, аз... — Жената спря и ококори очи. — Пени Брайт? — каза тя със силен акцент.

— Да — кимна Пени.

Жената я гледаше с отворена уста, сълзи изпълниха очите ѝ.

— Обичам ви. Обичам всичките ви песни. — След което замлъкна.

Пени се усмихна мило.

— Как се казвате?

— Глория.

— Радвам се, че бяхте тук. Моят мениджър го няма, а вратата беше заключена. Имате ли нещо против да вляза?

Глория поклати глава безмълвно, без да откъсва огромните си очи от Пени. Пени се почувства неловко от това неприкрито обожание. Беше ѝ трудно да общува с хората, когато реагираха така. По някакъв странен начин превръщането ѝ в попзвезда я бе осъдило на самота и изолация. Не би могла да се сближи с обикновените хора — като Глория, например, с която може би имаха нещо общо и при други обстоятелства биха се сприятелили — защото те винаги благоговееха пред славата ѝ. Тя бе оставила миналото зад гърба си и нямаше приятели, към които да се обърне. На тези в индустрията не можеше да се довери, тъй като не можеше да е сигурна в техните мотиви. Ако не бяха Джордж и Айла (макар понякога да си мислеше, че Айла изобщо не я обича), щеше да има дни, без да е продумала на един човек.

— Вижте — каза Пени, — ако сте си свършили работата, ще репетираме. Искате ли да дойдете и да гледате?

Глория запелтечи:

— Аз... О, аз... Мислите ли, че е възможно?... Наистина ли нямате нищо против?

— Разбира се, заповядайте. — Пени влезе в театъра. Сърцето ѝ се сви: толкова много стимуланти още от ранна сутрин, но тя се нуждаеше от тях, за да може да изкара репетициите.

Отне ѝ няколко минути, докато очите ѝ се адаптират към тъмнината в мъждиво осветената стая. На сцената инструментите вече бяха подредени. Тя посочи на Глория една седалка, след което се качи на сцената. Подът изскърца, завесите бяха прашни. Следите от последното представление още се търкаляха: боядисан декор на заснежени планински върхове, останки от свод, маса с карирана покривка и изкуствени цветя в задния ъгъл. Пени погледна към седалките. Театърът беше малък, предимно за пантомими и нискобюджетни театрални постановки. Залите за концертите ѝ щяха да бъдат най-малко пет пъти по-големи от тази. Джордж беше обещал

екстравагантно шоу със сцена на две нива и много светлини. До този момент тя бе пяла само в кръчми и малки салони, с изключение на едно благотворително представление заедно с още десетина изпълнители в „Роял Албърт Хол“. Докато част от нея се блазнеше от възможността да представи музиката си пред голяма аудитория, да разпери криле и да превземе голямата сцена, друга част искаше да си остане в леглото и да се завие презглава. Джордж беше казал, че това е нормално, че повечето надарени хора преживяват подобно раздвоение. Тя не беше сигурна дали да му вярва.

Вратата към фоайето се отвори, пропускайки сноп дневна светлина. Двамата китаристи. Беше се запознала с тях преди, в офиса на звукозаписната компания в деня, в който Джордж ги нае. Пени се напрегна да си спомни имената им... Тони и Пол? Тя седна на сцената, докато те се приготвят и настройат китарите си. Звукооператорът дойде... Джеф ли се казваше? Пристигнаха и други. Слушаше имената им, докато си говореха един с друг... Всички бяха тук, освен Джордж.

— Може би някой трябва да му се обади? — предложи Пол, когато стана десет часа, а от него нямаше и следа.

— Някой има ли новия му номер? — попита Джеф. — Знаех стария, но той го смени миналата седмица.

Пени беше оставила тефтерчето с адреси и телефонни номера вкъщи. Минутите се нижеха и музикантите започнаха да се питат дали да не прескочат до съседното кафене за по един сутрешен чай. Нервите на Пени бяха опънати: беше се настроила да работи сега и много скоро действието на дрогата щеше да премине и умората да се утаи в костите ѝ отново и всичко щеше да стане много трудно.

— Нека да започнем — каза тя, осъзнавайки, че гласът ѝ звучи пискливо и задъхано. — Няма значение, че той закъснява. Ние можем да репетираме.

Предложението ѝ бе посрещнато с почесване на главите и хъмкане, с още приказки. Брайън, барабанистът, бе излязъл да изпуши една цигара; те я игнорираха напълно. Раздразнението ѝ се усили още повече при мисълта, че Глория е свидетел на всичките тези разговори. Накрая Пени стана и отиде при микрофона, правейки знак на Джеф да включи усилвателя.

— Хайде, момчета, моля ви — изгърмя тя и гласът ѝ отекна в залата.

Настъпи внезапна тишина и всички се обърнаха към нея. Тя се почувства млада и уязвима. Те всички бяха улегнали мъже, отдавна прехвърлили трийсетака. Прецениха я с очи: глупава малка кучка, която се опитва да им каже какво да правят. Пулсът ѝ тупкаше в гърлото, но поне сега се размърдаха, взеха инструментите и започнаха да ги настройват. Тя чакаше, пръстите ѝ стискаха здраво микрофона. В гърдите ѝ се събра гняв към Джордж. Защо я беше поставил в такова положение? Защо просто не можеше да дойде навреме?

След като музиката започна, Пени се отпусна. Изпяха новата песен, тя не установи зрителен контакт с никого. Но на третото парче забеляза, че Пол и Тони свиреха нещо различно от написаното.

Тя спря.

— Какво свирите?

Те се спогледаха, потискайки веселите си изражения.

— Свирим песента.

— Звучи различно.

— Не, не. Звучи си както трябва. Нали, Пат?

Бас китаристът извърна поглед и кимна, скривайки усмивката си в яката.

Тя се прокле, че не знае повече за музиката, че не познава нотите, за да може да ги обвини, че ѝ се подиграват. Трябваше да учи по слух, по чувство.

— От втория куплет — промърмори тя и музиката започна отново. Те отново взеха погрешна струна, този път всички, включително басът и йониката.

Вбеси се. Обърна се с микрофон в ръката и им нареди да спрат, ненавиждайки се за това, че звучи капризно и детински. Те се разсмяха неприкрито и първият ѝ порив бе да избяга, да се скрие в някой ъгъл и да плаче, докато Джордж не дойде.

Точно в този миг вратата се отвори и Джордж влетя, извинявайки се.

— Съжалявам, съжалявам, задържаха ме. Случи се нещо неочаквано. Аз... — Той спря и се огледа. Пени срещу музикантите, във въздуха витаеше враждебност. — Наред ли е всичко? — попита той.

Пени скочи към сцената и се втурна към него, като се бореше със сълзите.

— Какво е станало? — попита той с разтревожено изражение, задържайки я на разстояние.

— Аз... — Тя погледна през рамо към бандата. Тони я гледаше без да мига, сякаш я предупреждаваше: „Да не си казала и думица!“.

— Всичко е наред. — Тя се усмихна с усилие. — Просто се притеснявах за теб. Това е.

Той се усмихна, явно трогнат.

— Не се притеснявай за мен, само се грижи за себе си. Хайде отново на сцената, ако обичате.

Репетицията продължи. Пени решително гледаше към празните редици, отказвайки да срещне лицата на музикантите. Не можеше да им позволи да видят колко са я разстроили. Не можеше да им позволи да мислят, че е слаба или глупава.

Не беше понесла всичко, което ѝ се бе случило, за да бъде смятана за глупачка.

Първия свободен уикенд Джордж реши да каже на Пени новините, които бе получил преди първата репетиция: новините, заради които беше закъснял, карайки я да се притеснява за него. Нежната ѝ грижа за него го бе трогнала онзи ден. Той я бе изчакал, докато ѝ се освободи време, за да може да си поеме дъх.

Дойде в апартамента ѝ преди обяд и спря на прага, преценявайки го. Апартаментът на Пени, който гледаше към улицата и площада отвъд, беше триетажен: прекалено висок, за да се изкачи човек. Защитните врати бяха от солидно дърво, с двойно заключване. Улицата беше оживена, вероятно засиленият трафик дори нощем правеше невъзможен опитът за евентуално проникване вътре. Беше доволен, че тя е на сигурно тук. Онзи натрапник не беше звънял повече, но съмнението не спираше да гори в дъното на съзнанието му и той искаше да се увери, че прави правилното нещо. Безпокойството щеше да превърне живота на Пени в мъчение; затова се налагаше да си мълчи. А и онова, което трябваше да ѝ каже, щеше да ѝ е достатъчно.

Той натисна звънеца и миг по-късно отгоре се чу глас:

— Джордж!

Вдигна очи. Тя надничаше през прозореца и му махаше радостно. Сърцето му трепна тревожно.

— Ей сега слизам. — Тя изчезна вътре. Няколко минути по-късно — асансьорът беше много бавен — му отключи вратата.

— Каква приятна изненада. Тъкмо гледах телевизия. Скучаех. —
Беше безупречно гримирана, както винаги, със сини сенки върху клепачите. Косата ѝ, с кестеняви кичури, паднала леко върху едното око, беше извита назад в изкусна къдрица.

Той я последва вътре.

— Първо се оплакваш, когато те товари с работа, а после, когато ти дам почивка, се оплакваш от скука.

— Мисля, че ми трябва хоби — каза тя, докато отваряше асансьора. — Какво мислиш? Плетене? Макраме?

— Нямах ли приятели, с които да прекарваш времето си?

Тя поклати глава, когато асансьорът се разклати и потегли нагоре със скърцане.

— Ти си единственият ми приятел, Джордж — каза тя и той не можа да разбере дали се шегува, или е сериозна. — По каквато и работа да си дошъл, няма да откажеш да изпиеш с мен един чай.

Малко по-късно двамата пиеха чай на дивана под светлия прозорец. Апартаментът ѝ винаги миришеше на лак за коса и на препечени филийки. Беше го обзавела за себе си, с пъстри тапети и дебел, пухкав килим. Беше странно, лишено от индивидуалност място, лишено от книги и дреболийки, сякаш обитателят беше предпазлив, готов да избяга във всеки момент. Над телевизора стоеше нейна рамкирана снимка, взета от списание.

— Е, какво те води насам? — попита тя накрая.

Той остави чашата си и се обърна към нея.

— О, скъпи, сега ме плашиш — засмя се тя нервно. — Случило ли се е нещо?

— Пени, майка ти е починала.

Гледаше лицето ѝ, докато тя се опитваше да проумее новината. Не беше сигурен какъв може да е следващият ѝ въпрос, но не се изненада, когато го попита:

— Как, по дяволите, разбра?

Джордж си пое дълбоко дъх, съзнавайки, че трябва да разкрие една отдавна пазена лъжа.

— Съжалявам, че не съм ти казвал преди, но държах връзка с майка ти и се чувахме от време на време. Когато в началото започна да

работиш с мен... обадих ѝ се да ѝ кажа, че всичко е наред.

Тя наведе глава и косата закри лицето ѝ. Той се запита дали плачеше.

— Знам, че това бе против желанието ти, Пени. Знам, че не искаше да имаш нищо общо с нея...

— Казах ти какво ми е причинила.

— ... но все пак ти е била майка. Направих, каквото смятах за правилно. Дадох ѝ адреса си, в случай че някога поиска да се свърже с теб.

— Но тя не поиска, нали? — Пени вдигна очи, отхвърляйки косата си назад. Тя сви рамене, равнодушие, за което Джордж предположи, че е престорено. — Е? Как е умряла?

— Не знам точно. След боледуване. Преди шест седмици. Писмото на адвоката беше неясно. Но нямах представа, че е болна. Щях да ти кажа, за да можеш да отидеш, ако искаш.

— Какво те кара да мислиш, че бих искала да отида? — Тя стана и закрачи, гризейки ноктите си. — Странно, нали? Че е умряла преди шест седмици, а аз не съм подозирала. Човек би предположил, че би трябвало да почувствам нещо.

Джордж мълча известно време. След това извади едно писмо от вътрешния си джоб.

— Това писмо е за теб.

Пени спря. Изражението върху лицето ѝ беше смесица от надежда и тревога.

— От нея ли?

— От адвоката ѝ.

Тя протегна ръка да го вземе.

— Предполагам, че ми е оставила нещо в наследство.

— И аз така предполагам.

Тя остави писмото на телевизора до антената.

— Пени — каза той бавно, — сигурна ли си, че не искаш да ги видиш? Имам предвид роднините си? Сигурно имаш братовчеди, лели, чичовци...

Тя поклати глава яростно.

— Не. Там за мен няма нищо.

— В Силкфийлд ли?

— В миналото. Оставих го зад себе си, сега имам нов живот. Анджи Смит вече не съществува, знаеш го.

Джордж стана и я стисна за рамото.

— Ти решаваш. Съжалявам, че не ти казах, че държа връзка с нея.

Тя се усмихна с усилие.

— Много гадно, Джордж. Няма други тайни, надявам се?

Той усети бодване на вина, като се сети за телефонното обаждане.

— Не, няма други тайни. — Посочи писмото. — Оставям те. Обади ми се, ако имаш нужда.

— Ще се обадя.

Животът на улицата не беше за Анджи и ѝ отне само седмица, за да го осъзнае. Заслонена под хлътнали кашони срещу отвратителния лондонски дъжд, ругана от преминаващите пешеходци, които я мислеха за просякия (а понякога още по-обидена на онези, които ѝ подхвърляха по някое пени от съжаление), ядяща остатъци от контейнерите до една пекарна на Комптън стрийт. Не, това не беше за нея. Тя се почисти и изми, доколкото можеше, и отиде да търси работа. Точно тогава откри онзи фотограф.

Казваше се Алан и работеше почасово в едно фотографско ателие на главната улица, продаваше фотоапарати и изпращаше някъде негативите за проявяване. Но в сърцето си, каза ѝ той, бил художник. И искал да я фотографира. Лицето ѝ било изваяно сякаш от ръката на Бог. Можела да мине след работа, той имал студио. Щял да я вземе от къщи. Анджи го прецени: приближаващ четиридесетте, орediaваща руса коса, причесана грижливо над лъскавия скалп, нови дрехи, но негладени и с петна по маншетите на ръкавите. Самотен, необвързан мъж с пари, но с ниско самочувствие.

Тя наведе очи.

— Аз нямам дом, Алан. Майка ми ме изгони.

Само след минути допълнителната му стая ѝ бе предложена срещу разрешението да я снима.

Апартаментът му се намиращ на Гринуич и не би могъл да е различен от жилището на майка ѝ. Вместо бели повърхности и мирис

на белина, апартаментът бе мъждиво осветен и мрачен. Той имаше повече грамофонни плочи, отколкото беше виждала през живота си, натрупани хаотично до една стереоуредба с огромни усилватели. Каза ѝ, че бил наследил пари от родителите си, и двамата починали преди да навършат четиридесет години. Жилището беше негово, не плащаше наем. Художниците не би трябвало да плащат наем, каза ѝ той, докато я развеждаше. Анджи трябваше да признае, че снимките му са добри. Те бяха закачени в неравни редици по стените на всички стаи. Чернобели портрети, части от тела под необичайни ъгли, снимки на бели голи силуети в празни стаи. Имаше нещо почти зловещо в тях, лишено от индивидуалност.

Алан ѝ показа стаята ѝ.

— Не е нещо кой знае какво — каза той. — Мислех да взема квартирант, но прекалено много обичам собствената си компания. И да правя каквото си искам. — Той се усмихна, разкривайки два реда неравни зъби.

— Няма да ви преча — каза тя. — Ще се радвам да имам място, където да остана. И щом си намеря работа и си стъпя на краката, ще се изнеса и няма да ме видите.

— Ами, ще видим... — Той поглади рядката си коса смутено.

Тя пусна чантата си на хлътналото метално легло, погледна полуобеления тапет, голите прашни дъски. Да, беше различно от къщата на майка ѝ и ѝ пасваше идеално.

През следващите месеци Анджи научи много за греха. Тя отхвърли религията в момента, в който отхвърли майка си, но идеите, че ще гори във вечен огън бяха влезли здраво под кожата ѝ. Когато Алан свали гарда, стана нежен към нея и призна най-съкровения си мисли, чувството за вина стана по-студено и по-тежко и легна като камък върху стомаха ѝ.

Веднъж бяха излезли заедно до магазина за плодове. Той я хранеше с грозде. Една висока жена с тежки клепачи се приближи и подхвърли подигравателно:

— Май си я откраднал от люлката, Алън? Предполагам, че това е единственият начин, по който можеш да си хванеш момиче.

Алан замръзна, не каза нищо. Жената се обърна и си тръгна. Той я изчака да се отдалечи, след което промърмори:

— Гледай си своята работа, шибана кучко! — И се изплю. Един възрастен човек, който избираше пъпеша, се обърна възмутено.

— Алан? — погледна го Анджи.

Той я хвана за ръката и я изведе от там така яростно, че ръката ѝ пламна. Най-накрая той спря и се облегна на тухлената стена.

— Коя беше тази?

— Работех с нея. Надменна крава. Помолих я да я снимам. Тя каза „не“, разбира се. Което беше добре за мен. — Изражението му стана тъжно и я хвана за ръката, този път нежно. — Ти също си прекалено добра за мен, Анджи. Знам го. Понякога не мога да повярвам, че си реална. И ако и ти можеше като мен... Ами... ти ме обичаш, нали, Анджи?

— Разбира се. — Тя го погали по косата. — Разбира се, че те обичам.

— Много? Колкото аз теб?

— Повече.

Той се усмихна, успокоен за момента. Нуждаеше се от убеждаване, а тя бе станала веща в това. Помисли си, че един ден сигурно ще бъде наказана, макар и не непременно от Бог, за когото отдавна бе решила, че не съществува. Но в някакъв далечен момент в бъдещето несъмнено трябваше да бъде платена някаква цена за тази измама.

Намери си работа на половин ден като келнерка в един нощен клуб на площад „Пикадили“, след като безцеремонно излъга за годините си. Изкарваше малко пари, но не ѝ трябваша много; Алан ѝ купуваше всичко. Тя прекарваше по цял ден в слушане на колекцията му от записи. Майка ѝ така ѝ не ѝ бе позволила да си купи уредба и това бе един нов свят за ушите ѝ. Колкото повече се влюбваше тя в музиката, толкова по-дълбоко се влюбваше в нея Алан. Рядко минаваше ден да се прибере от работа, без да ѝ донесе някакъв малък подарък: обикновено дрешка или грим. Тя, в отчаянието си да оцелее, го окуражаваше в чувствата му и се преструваше, че са взаимни, позволявайки му да я прегръща и да я целува в началото, а накрая и да споделят леглото всяка нощ. Късно нощем, след като се бе прибрала от работа в клуба с последния автобус, той обичаше тя да го събужда и да му пее. Гледаше лицето ѝ, сякаш искаше да го запомни за времена, в които няма да е толкова щастлив. За да се спаси от сексуалните му

аванси, обаче, тя се оправдаваше с девствеността си, с желанието си да изчака още малко. Обеща му, че на седемнайсетия си рожден ден той ще притежава тялото ѝ, както притежава сърцето ѝ. Но не и преди това.

С бавното приближаване на деня домогванията му към нея като фотографски модел ставаха все чести и по-интимни. Дрехите, които ѝ носеше, за да позира в тях, скоро трябваше да бъдат свалени, сякаш искаше да запечата всеки сантиметър от тялото ѝ в обектива, да компенсира неспособността си да го вижда и докосва извън студиото. Анджи нямаше нищо против. Пък и имаше ли избор? Разполагаше с покрив над главата, с дрехи и храна, топло местенце, където да спи. Установи, че е способна да отделя съзнанието от тялото си, докато той я снима, да превърта музиката в главата си, абстрахирайки се от ръцете, гърдите, краката и мястото между тях; точно както Алан ги отделяше едни от други в снимките си. Може би това беше най-лошото, което понасяше, може би в деня за разплата греховете ѝ щяха да бъдат сложени на една везна с унижението, което трябваше да изтърпи и да бъдат в известна степен опростени.

Утрото на седемнайсетия ѝ рожден ден беше адски студено. Той беше станал още преди нея, за да бъде на работа в десет. Тя се преструваше на заспала, докато той излезе, след това се дотътри до кухнята, където намери бележка, оставена от него.

Довечера, любов моя.

Анджи едва сега разбра смисъла на израза „да изстинеш“. Тя усети, че настръхва. Знаеше, че няма да може да понесе това. Сакът ѝ беше стегнат за двацет минути и тя отвори вратата на фотографското му студио. Зад завесата имаше метален шкаф, всичките ѝ снимки бяха натъпкани в безпорядък в долното чекмедже. Откри там и негативите в найлонов плик. Една-две снимки бяха закачени и още съхнеха. Събра ги, занесе ги до камината и седна на пода. Бавно, без да бърза, ги хвърли в пламъците. След това излезе в студената, ясна сутрин, без да се обърне назад.

Три часа и две успокоителни бяха нужни на Пени, за да се подготви да отвори писмото. Беше раздразнена на себе си, че се е развълнувала от новините за смъртта на майка си, от нахлуването на една изоставена отдавна част от живота ѝ. Ами ако беше наследила къщата? Трябваше ли да се върне и да я види? Идеята я изпълни с ужас. Дали вътре щеше да мирише по същия начин? Дали религиозните картинки още висяха по стените над масата за хранене?

Напразно се беше притеснявала. Писмото на адвокатата беше недвусмислено. Имуществото на майка ѝ щеше да бъде ликвидирано и дарено на църквата. Пени не наследяваше нищо. Хубаво: не ѝ трябваха парите, не ѝ трябваха грижите. Но последното изречение прикова вниманието ѝ.

Моля обърнете внимание, че във Финансово-застрахователното дружество „Бейли“ на Хей стрийт №14А в Силкфийлд, Уилтшир, се държи сейф на името на Анджела Анет Смит. В този сейф се пазят отнасящи се до вас документи, включително важна информация, която майка ви искаше да научите на двайсет и първия си рожден ден. Така че трябва да отидете до там и да вземете документите не по-късно от 21 януари 1976 г.

Под замаяността от хапчетата в душата ѝ се надигна неясна тревога. Какви документи? Каква важна информация? Това беше прекалено мистериозно, стомахът я стегна. Ами ако документите съдържаха нещо ужасно? Неясни, неопределени страхове проблеснаха в съзнанието ѝ: ужасно семейно проклятие, убийство или лудост? Покосяваща болест? Фотографските тайни на миналото ѝ с Алан неизвестно как попаднали в ръцете на майка ѝ? Тя не искаше да чака до следващата година, искаше да знае *сега*.

При други обстоятелства сигурно щеше да се разсмее. Майка ѝ беше мъртва от шест седмици — и нещо по-важно: Пени не я беше виждала четири години, — но кой знае как старата жена продължаваше да намира начин да кара дъщеря си да страда.

ШЕСТА ГЛАВА

Ръцете на баща ѝ бяха това, което Ели си спомняше най-ясно от онази ужасна вечер. Големи, квадратни ръце с дълги пръсти и кръгли нокти. Мазолести от времето, но не ръце на физически работник. Ръце на музикант, учител, мислител. Образът им се бе запечатал завинаги в съзнанието ѝ. Те лежаха неподвижни, но топли край тялото му, докато тя чакаше идването на доктора. Измъчвах я хиляди мисли: парченца спомени, чувства на съжаление, надежда, за която знаеше, че ще бъде разбита, но не можеше да спре да се надява. Д-р Фрайбург пристигна, Дитер пристъпваше от крак на крак с мокри дрехи до него; дъждът се усили и започна да облива прозореца на банята. Мъжете изчистиха кръвта и пренесоха баща ѝ в леглото му. Ели остана пред спалнята, докато докторът го преглеждаше.

Тя започна да крачи неспокойно. Дитер се опита да я хване за ръцете, но тя го отблъсна.

— Той ще се оправи, нали? — прошепна тя. — Може би не е толкова зле?

— Ели...

— Докторът щеше да каже досега, ако положението е чак толкова ужасно. Щеше да извика линейка и да го откарат в Бремен. — Тя обърна умолителен поглед към Дитер. — Не мислиш ли?

— Не знам. Ще почакаме и ще видим. Минали са само няколко минути.

Тя погледна към вратата на спалнята объркано.

— Мисля, че е вътре повече от час.

Най-накрая Дитер успя да я хване и я притисна към себе си.

— Бъди търпелива, Ели. И имай кураж.

Тя се откъсна отново от него, страхуваше се, че бездействието ще я смаже.

— Кураж? Защо ми говориш за кураж?

Вратата се отвори и тя се завъртя. Д-р Фрайбург изглеждаше мрачен.

— О... — беше всичко, което тя успя да каже. Краткият звук отекна в разхвърляната стая. — Още е жив, нали? — попита тя ужасена.

— Да, да — отвърна докторът, — но се боя, че няма да е за дълго.

— Няма да е за дълго? Докога...?

— Трябва да вземете решение, Ели. Баща ви умира. Можем да го пренесем до най-близката болница, като се надяваме кръвопреливането..., но не съм сигурен дали шокът от преместването или лечението няма да го убие. Ако го оставим тук, ще е спокоен вкъщи с вас.

Мислите ѝ се завъртяха, не можеше да разбере какво се случва. Във въображението ѝ се редяха образи: суетнята да го вкарат в линейка, студени болнични чаршафи, лъскави, остри инструменти. Тя погледна към баща си през вратата на слабата светлина на лампата. Той беше съвсем неподвижен, но дишаше шумно. По бузите ѝ потекоха горещи сълзи и тя ги изтри бързо с длан.

— Колко ще издържи? — прошепна тя.

— Въпрос на часове.

— Тогава го оставете тук.

Д-р Фрайбург я докосна по ръката.

— Взехте правилното решение. Искате ли да остана?

— Аз не... не знам. Страшно ли ще бъде? Когато той... умира?

— Трудно е да се каже. Сигурно ще е спокойно. Мирно.

— Тогава се приберете. Кажете и на Дитер да си отиде. — Погледът ѝ отново се насочи към спалнята. — Искам да останем само двамата.

— Както желаете.

След като всички си тръгнаха, Ели се изкъпа, за да измие кръвта от себе си. Дитер беше изчистил банята; единствената следа от ужаса беше прогизналата с кръв кърпа, която той бе сложил върху коша за пране. Тя си облече нощницата и се качи в леглото до баща си. Хвана едната му ръка и я притисна до бузата си.

— Тук съм, татко. — И започна голямото чакане.

С минаването на часовете дишането му стана по-накъсано, но той не дойде в съзнание. Тя се надяваше да се събуди, да ѝ каже нещо мъдро преди да умре, да я успокои. Но не стана нищо такова и може би трябваше да е доволна. Без борба, без стенания. Само затрудненото му

дишане, само топлите му пръсти в нейните. Някъде призори Ели се унесе в сън.

Когато се събуди, в стаята проникваше бледа слънчева светлина. Отне ѝ известно време, за да разбере къде се намира. Сърцето ѝ изстина.

Баща ѝ. Тя беше в леглото на баща си. Изправи се и го провери. Разбра веднага: нямаше нужда да опипва пулса или да се напряга да чуе дишане. Беше ясно по отпуснатия му профил и по синкавите устни, че душата му е напуснала тялото. Тя се хвърли върху него и се разрида. Минутите и часовете се сливаха едни с други. Баща ѝ си беше отишъл и цялата светлина бе избягала с него. Накрая хлипането ѝ утихна. Тя избърса очи и погледна будилника до леглото. Минаваше девет — времето, определено за входящото ѝ интервю — и тя осъзна смътно, че заедно с баща ѝ бяха умрели и мечтите ѝ.

* * *

Не напусна къщата. Не отиде да извика д-р Фрайбург. Знаеше, че в някакъв момент Дитер ще дойде. Облаците се бяха разнесли, оставяйки селото открито под студеното ясно небе. Ели запали огъня и тръгна из къщата като призрак. Започна с кухнята, изхвърли всички празни бутилки. Той вече нямаше нужда от тях. После във всекидневната сгъна очилата му и одеялото, с което завиваше коленете му в студените вечери. Очилата бяха огънати, залепени с тиксо и овързани с телчета. Внимаваше да не ги счупи; макар да не знаеше защо.

После пианото. Пожълтялата клавиатура се взираше в нея. Стори ѝ се, че вижда вдлъбнатини, изтъркани от пръстите на баща ѝ и върховете на пръстите ѝ потърсиха топлина в тях. Нямаше такава. Тя сгъна разтворените ноти и ги натрупа прилежно върху близкия стол. Събра старите вестници и ги изнесе заедно с още стари бутилки отвън до задната врата. Разтребена, къщата изглеждаше празна и ѝ се прииска да беше оставила безпорядъка малко по-дълго.

На вратата се почука. Тя се погледна, беше още по нощница. Имаше ли значение?

— Ели? Ели? — Беше Дитер.

— Момент. — Отиде бързо в стаята си и си облече рокля. След това отвори вратата.

Той стоеше на прага с очаквателно изражение. Тя поклати глава, прошепна „Отиде си“, но не можа да издаде никакъв друг звук. Дитер я прегърна, но не ѝ бяха останали вече сълзи. Само беззвучни хлипове, които разкривяваха лицето и тресяха тялото ѝ.

Дитер прояви практичност там, където Ели не можеше. Той отиде да доведе д-р Фрайбург, който да подготви отнасянето на тялото, отиде до селото да се срещне със собственика на погребалното бюро, после до млекарницата, за да ги уведоми, че Ели няма да отиде на работа, и обеща на Ели да телефонира в операта и да им каже какво се е случило. Тя мълчеше, но знаеше, че има още едно нещо, което той трябваше да свърши.

— Татко имаше дългове, Дитер — каза тя. — Трябва да разбереш колко са. Месаря, универсалния магазин, кръчмата. Може ли да говориш с тях вместо мен? Ще трябва да им платя. — Идеята я разтревожи: надяваше се дълговете да не са повече, отколкото можеше да си позволи.

Денят, когато някой умре, е празен и безкраен. Минутите се нижат и преминават в часове, а скръбта парализира останалите живи. Така беше и с Ели, тя седеше в любимото кресло на баща си и гледаше процесията от хора, които влизаха и излизаха; доктори и санитарии на линейка, служители от погребалната агенция и съседи, дошли да поднесат съболезнованията си. Тя не стана от стола да хапне или да пие нещо, пръстите ѝ опипваха отново и отново оръфания ръб на одеялото на баща ѝ, сякаш търсеха нещо, завинаги изгубено. Накрая небето притъмня и настъпи милостива вечер, и Дитер се върна от селото. Изглеждаше разтревожен.

— Положението е лошо, нали? — попита тя, когато той запали огъня и придърпа стол да седне до нея.

След това извади един лист от джоба си. Сред нечетливите му драсканици успя да види цифрите:

— Срегнах се с всички, на които баща ти може да е дължал пари, и говорих с хер Глаубер за цената на ковчега и погребението.

Прояви разбиране и намали цената. — Той се поколеба, преди да ѝ подаде листа. — Ели, баща ти е имал много дългове.

— Дай да видя. — Когато стигна до общата сума, изписана най-отдолу на колонката, сърцето я прободеше. Притисна челото си с ръце. — О, боже.

— Не се тревожи. Ще говоря с татко и ще ти помогнем, ако можем, ние...

— Тогава ще дължа пари на вас. Не, трябва да намеря някакъв начин. — Тя се опита да се усмихне. — Има ли някакви добри новини? Говори ли с операта?

Той не се усмихна.

— Сега на главата имаш друго... Сигурен съм, че не ти се мисли за това точно сега.

— Де да беше така. Тогава нямаше да се чувствам толкова виновна, че скърбя за него само с девет десети от сърцето си. — Тя поклати леко глава. — Но по очите ти виждам, че новините са лоши.

— Днес са провели интервютата, имали са шест вакантни места, които са били запълнени. Бяха разочаровани, че не си се явила, но нищо не можело да се направи.

Ели преглътна мъчително. Разочарованието заседна като камък в гърлото ѝ.

— Разбирам. — За първи път в живота си тя не искаше да се примири. Искаше да плаче, да размахва юмруци от гняв и отчаяние; защо трябва да е бедна и да посрещне едно безрадостно бъдеще, докато някой друг с радост е грабнал пропуснатата от нея възможност?

— Толкова съжалявам, Ели — каза Дитер и я хвана за ръката.

Тя го отблъсна.

— Моля те, не ме съжалявай. Ако единственото, което имам, е достойнството ми, нека поне то остане.

— Не те съжалявам. Тъгувам с теб — отвърна той малко остро. След това гласът му омекна: — Какво да направя, за да ти помогна?

— Трябва да се плати за погребението, трябва да се покрият дълговете му — каза тя. — Остана ми само едно ценно нещо, което да продам. Утре можеш да минеш да ме вземеш и да ме откараш до селото, до магазина на фрау Шинклер. Може би ще ми предложи добра цена за пианото.

Очите на Дитер се разшириха.

— Ели, не. Трябва да задържиш пианото.

— Защо? Татко е мъртъв, Дитер. Музиката трябва да бъде погребана с него.

Ели се скри в кухнята следобеда, когато изнасяха пианото. Те оставиха купчина ноти на пода, а тя взе парите и се отправи към селото. Един по един изплати дълговете на баща си, а останалото използва да изчисти сметката за погребението. Дългите часове между смъртта и прощаването бяха отминали и Ели знаеше, че трябва да се стегне и да хване юздите на живота си. Знаеше, че бедността не разполага с лукса да скърби.

На другия ден след погребението се облече и тръгна към млекарницата, както обикновено. Началничката ѝ, Франи, я изгледа озадачено.

— Ели? Какво правиш тук?

Ели едва не се разсмя. Тя разбра какво предстои с горчивата яснота на човек, преживял много трудности.

— Връщам се на работа — отвърна.

— Ние свършихме работата ти.

— Но Дитер Нойман дойде, нали? Каза ти, че баща ми почина.

— Мога да ти дам няколко часа следващата седмица. Девет или десет. Устройва ли те?

Ели пресметна наум колко ще ѝ платят и веднага ѝ стана ясно, че парите няма да стигнат за наема. Затова си тръгна с мисълта да отиде в селото и да си потърси нещо друго. Навсякъде, където се отби, получаваше съжаление, но не и работа.

Тя отиде при фрау Нойман на улицата до фурната. В голите клони над тях свиреше леден вятър и Ели пхна ръце в джобовете си, като потропваше от крак на крак. Мина автобус и изпусна облак изгорели газове.

— Ели, как си? — попита фрау Нойман, като свали ръкавицата си и сложи ръка върху китката на Ели.

Нещо в добротата и непрестореността на жеста проникна през дебелината стена от горчивина и докосна Ели. Тя се разплака и разказа цялата си мъка, как няма пари, няма работа и скоро няма да има къде да живее, освен ако някой не ѝ даде работа. Но онова, което не можеше

да изрече с думи беше как има чувството, че стои на ръба на тази бездна от несигурност, докато земята се рони малко по малко под краката ѝ. Фрау Нойман я привлече към себе си и я погали по косата.

— Тихо — каза тя. — Не се тревожи. Ще дойдеш да живееш при нас. Има стая за теб, ще си покриваш наема като се грижиш за животните и ми помагаш в кухнята.

— Не мога, не мога — изхълца Ели. — Предлагаш ми прекалено много. Повече, отколкото мога да приема.

— О, глупости. Ти си ни скъпа Ели, на всички ни. Хер Нойман винаги е съжалявал, че няма дъщеря, а с Дитер сте приятели от деца. Ела при нас. Един ден, не след дълго, ще си стъпиш на краката. Знам го. *Познавам те*. Ти си направена от по-силен материал от повечето от нас, малко врабченце.

Ели вдиша топлия плодов аромат на фрау Нойман и осъзна, че трябва да приеме предложението. Иначе нямаше да може да се измъкне от този ужас в бъдеще. Щеше да бъде изядена жива.

— Благодаря, тогава, ще дойда — каза Ели. — Но само за няколко месеца, не повече.

— Можеш да останеш колкото искаш.

— Не, няма да е завинаги. Не бива. — Тя се измъкна от прегръдката на фрау Нойман и избърса носа си с опакото на ръкавицата. — Сега съм сама. Трябва да се науча да се грижа за себе си.

* * *

Нойманови бяха мили с нея, оставиха я да се нагоди към живота им без да бърза. Знаейки, че тя не иска милостиня, фрау Нойман и хер Нойман ѝ подсигуриха достатъчно работа. Тя ставаше рано да издои кравите, след това правеше закуска и почистваше кухнята. После идваше времето за нея — седаше в малката си стая — с едно сгъваемо легло, дебел килим, фризер и стена с рафтове за съхранение — и мислеше или четеше. Понякога, ако снегът не беше прекалено дълбок, се разхождаше дълги часове, докато носът ѝ потечеше и бузите ѝ станеха нечувствителни от студ. След обед имаше пак малко работа, да нахрани животните, да позакърпи износените чаршафи или чорапи, но

беше доволна, че има какво да я разсейва. По времето, когато младите листа на липите, редящи се край пътя към селото, се раззелениха, тя започна да се чувства установена. Дори започна да си представя, че един ден — в далечното бъдеще, но все някога — може да спре да тъгува непрекъснато.

Разбираше се чудесно с Нойманови. Тревожеше я само един аспект в новата ситуация: Дитер. Денят, в който я беше целунал на гроба на майка ѝ — и който ѝ се струваше като преди милион години — си мислеше, че той е влюбен в нея. Но след смъртта на баща ѝ се държеше с нея като брат. В началото почти не си даваше сметка, имаше толкова неща на главата. Но постепенно това започна да я безпокои. Проблемът беше, че никога не оставаха сами двамата. Освен това ѝ се струваше, че това се дължи главно на Дитер. Ако фрау и хер Нойман отиваха в селото, Дитер веднага проявяваше желание да отиде с тях. Ако фрау Нойман го помолеше да почисти краварника по времето, когато Ели доеше, той веднага намираше причина да го отложи за след това. Ели се чувстваше отхвърлена, сякаш тъгата ѝ я беше опетнила и той вече не я намираше за привлекателна. Може би щеше да повярва в това, ако не го улавяше да ѝ хвърля крадешком погледи, и тогава си мислеше, че може би, може би... е видяла искрица в очите му. Тъй като нямаше много за губене, реши да го попита направо. Със сърце, достатъчно закоравяло от разочарования, отхвърлянето от Дитер щеше да е болезнено, но поносимо.

И тя зачака подходящ случай. Веднъж, когато фрау Нойман и хер Нойман се приготвиха да ходят в селото, Дитер както винаги изрази готовност да ги придружи.

— Почакай, Дитер — каза Ели и се изправи, като криеше треперещите си ръце. — Нуждая се от помощта ти. Вратата на краварника ужасно скърца.

Дитер замръзна. Майка му и баща му продължиха да се приготвят, загърнати в палтата си.

— Ще я погледна, когато се върна — произнесе той.

— Все забравям да ти кажа, може да се счупи и после ще е трудно да се поправи.

Хер Нойман се намръщи.

— Ели е права, Дитер. Трябва да я оправиш, преди да се е счупила. — Той нахлупи шапката си дълбоко. — Ще се върнем след

няколко часа.

И те затвори вратата след себе си.

Ели се усмихна.

— Искях да говоря с теб, Дитер. — Пръстите й сновяха нервно по масата и тя не можеше да се накара да го погледне в очите.

— Можеш да говориш с мен по всяко време.

— Не, не мога. — Тя вдигна глава. — Не и насаме. Избягваш ме. Родителите ти винаги са наоколо. Сякаш се страхуваш от мен. Страхуваш се от онова, което може да ти кажа.

— Ели...

— Преди си мислех... мислех си, че може да си влюбен в мен. — Тя отново наведе глава, сърцето й биеше силно, лицето й пламтеше.

Последва дълга тишина и тя започна да се страхува от най-лошото. Зачуди се колко ли дълго ще трае този момент. Притеснен ли беше Дитер? Или може би ядосан? Чу го да става, столът му изскърца по плочките. Може би сега щеше да излезе, да изтича след родителите си и да продължи да я избягва вечно.

Но той стоеше там, наведен пред нея и се пресягаше към ръцете й. Очите му бяха тъмни и изпълнени с дълбоко чувство, и да гледа в тях бе толкова успокояващо, като да гледа в дълбока, спокойна вода.

Той притисна ръцете й към устните си. След това сложи глава в скута й и ръцете му обгърнаха бедрата й. Прониза я горещо желание. Тя зарови пръсти в косата му. Беше пораснала прекалено дълга и се завиваше над яката му в лениви къдрици.

— Ели — прошепна той в полата й. — Толкова си смела. Аз не събрах кураж да говоря с теб.

— Говори с мен сега. Какво ще стане?

Той вдигна глава.

— Ти беше съкрушена. Смъртта на баща ти, пианото, интервюто за операта. Страхувах се да не изглежда сякаш се възползвам от теб и ти налагам чувствата си в същото време. Затова се стараех да не оставаме никога сами, за да не се изкуша.

— А не си ли помисли, че аз може да те искам? Да се нуждая от теб?

Той се усмихна мрачно.

— Ели, нямаш представа как изглеждаше отстрани. Сякаш тежестта на целия свят е легнала върху теб. Но сега виждам... — Той

вдигна ръка и прибра един кичур от косата ѝ зад ухото. — Виждам, че това време е започнало да се вдига.

— Дитер, обещај ми... Обещај ми, че никога повече няма да криеш чувствата си от мен, независимо от обстоятелствата.

— Обещавам.

Тя хвана ръката му и я целуна с жар. Той се изправи, привлече я към себе си и двамата впериха очи един в друг. Последвалата целувка беше дълбока и накара бедрата ѝ да отслабнат от желание.

— Ели, Ели — шепнеше той в ухото ѝ. Дъхът му беше горещ, ръцете му бяха силни и твърди. По гърба ѝ сякаш премина електричество. Тя ловеше целувките му с жадни устни, притиснала хълбоци в неговите. Пръстите му започнаха да разкопчават блузата ѝ, а нейната ръка се стрелна и се промуши под ризата му.

— Никога не съм го правила преди — прошепна тя, докато той смъкваше блузата от раменете ѝ.

— Ще бъда внимателен.

Изтракване на входната врата ги накара виновно да отскочат един от друг. Ели бързо се закопча.

В кухнята влетя фрау Нойман, като мърмореше:

— Баща ти си е забравил портфейла. — Тя затърси по плота. — А, ето го... Ели, добре ли си? Изглеждаш зачервена.

— Добре съм.

Фрау Нойман се намръщи.

— Надявам се да не си се преуморила. Дитер, ако ще оправяш вратата на краварника, по-добре се захващай. Иде още дъжд. — След това тя излезе, а Дитер и Ели избухнаха в смях.

Дитер я дръпна отново към себе си, но сега гласът му беше сериозен.

— Трябва да сме внимателни. Мама и татко са старомодни. Ако заподозрат, че сме заедно, доста ще си помислят дали да останеш с мен под един покрив. Мама се притеснява ужасно за хорското мнение.

Ели кимна, отрезвяла. Не обичаше да ѝ се напомня, че е на една крачка от бедността, но той беше прав.

— Това може да е нашата тайна — каза тя.

Той ѝ се усмихна и тя отново се разтопи.

— Ще дойдеш ли с мен, Ели? В леглото ми? Ще ми позволиш ли да те любя?

Тя вкуси с наслада възхитителното чувство на обещанието.
— Да — прошепна задъхано. — Да.

СЕДМА ГЛАВА

Партито на звукозаписната компания вече течеше, когато Пени пристигна. Една от конферентните зали в Гранд Чейнсълър хотел на улица „Излингтън“ беше декорирана като тропически остров. Картонени и каучукови палми се накланяха една към друга върху всяка стена, ярко оцветени ленти кръстосваха тавана, върху една маса в центъра на залата беше натрупан пясък, докато кула от чаши за шампанско в средата трябваше да се превърне във водопад. Беше построена малка сцена: Пени трябваше да представи новия си сингъл. Инструментите и оборудването бяха в готовност. Алис, обикновено закопчаната догоре рецепционистка в Ти Ер Джи Рекърдс, стоеше с неоново зелена пола и горнище от бански костюм до двойните дървени врати.

— Здравей, скъпа! — възкликна тя и увеси пластмасова огърлица от червен жасмин около врата на Пени. — Изглеждаш прекрасно.

Пени се усмихна. Харесваше Алис, която понасяше търпеливо глупостите и беше щедра на похвали.

— Хайде — подкани я Джордж сърдито.

— Опитай един тропически коктейл — каза Алис и му закачи същата огърлица. — Барът е насам.

Пени, вече под действието на стимулантите, реши да си вземе ананасов сок.

— След колко време ще започнем? — попита тя Джордж.

— След час и половина. Мога да ги убедя да те оставят да изпееш една песен. Някой се оплакал, че не можеш да говориш, докато групата свири на живо.

Залата беше претъпкана и въздухът не достигаше. Мъже с коремчета в сафари костюми, елегантни жени с вдигнати и прибрани назад коси под шалове, красиви дългокраки момичета и танцьори, истински попзвезди и мечтаещи да станат такива, облечени в кожени якета и джинси. Всички я погледнаха, когато се приближи, опитвайки се да преценят дали е важна, или не. Очите им бяха лакомни, надяващи се. Повечето я познаха и я възнаградиха с широки усмивки, които бяха

почти искрени. Други я игнорираха, не съвсем сигурни коя е. След представянето ѝ щяха да знаят и тогава нямаше да посмеят да я игнорират. Две седмици вече номер едно, а продажбите бяха достатъчни най-малкото като за трето място. Албумът беше смесен набързо, за да се пусне рано, с надеждата да се извлече изгода от успеха на песента. Пени Брайт беше попзвезда, голяма попзвезда сега. Тя вдигна главата си високо, отмятайки косата от очите си, но продължаваше да стои близо до Джордж през цялото време.

Музикантите пристигнаха и след миг щяха да започнат. От сцената музиката пулсираше, настоящият ѝ ритъм проникна в кръвта ѝ и тя се успокои. Която и да беше — минало, настояще или бъдеще — беше завладяна напълно от Пени Брайт, поп звезда, искряща в сребро и блясък. Усещаше неясно публиката, усмихнатите лица, ревнивите погледи, похотливите изражения. След това песента свърши. Залата избухна в аплодисменти и одобрителни викове, а Джордж се приближи и ѝ подаде ръка да слезе от сцената. Тя неохотно пристъпи към работата си — да се усмихва и да очарова. Музиката беше свята, но огромната скърцаща машина, която я подхранваше, беше скверна.

Запозна се с безброй хора след това, но едва запомни едно-две имена. Те всички искаха парченце от нея, задаваха ѝ въпроси, които смятаха за оригинални, но които бе чувала десетки пъти преди това. Някои бяха мили — харесваха песните ѝ и я гледаха с благоговение, докато други я изпращаха със завистливи очи. Тя се държа любезно с всички, подписваше автографи, водеше незначителни разговори.

— Искаш ли да ти донеса питие? — попита Джордж в една пауза.

Пени осъзна едва сега колко пресъхнало е гърлото ѝ.

— Да, все пак ще изпия един от онези коктейли.

Джордж изчезна към масите с напитки, оставяйки Пени сама. Висок мъж в колосана бяла риза застана до нея.

— Здравейте — каза той.

Тя се обърна към него:

— Здравсти.

— Значи решихте да се прехвърлите към поп музиката? Трябва да кажа, че се справихте добре. — Той беше с бакенбарди, изяждаше думите и сините му очи бяха много ясни.

Без да разбира напълно значението на думите му, тя отвърна бавно:

— Да, много съм доволна.

— Кое ви накара да направите промяната?

Сърцето на Пени пропусна няколко такта. Дали този човек не бе някой от миналото ѝ, някой, когото не беше познала и който знаеше разни неща за нея?

— Аз... съжалявам, не разбирам напълно. За каква промяна става дума?

— Последния път, когато ви видях... — Той се засмя малко стеснително: — ... Не пеехте по такъв начин.

Джордж се върна, без питиета. Сигурно я беше видял притеснена и бе решил да ѝ помогне.

— Пени, това е Айвън Хемблин от отдела за класическа музика.

— Ние се запознахме — каза Айвън. — По-рано тази година.

Пени поклати глава с облекчение.

— Не, никога не сме се срещали преди. Мисля, че ме бъркате с някого друго.

Той я огледа преценяващо с ясните си очи.

— Съжалявам — произнесе накрая. — Помислих си... Но сега, като се вгледах, виждам, че съм се объркал. През март слушах едно момиче да пее. Не тук в Лондон. — Той се усмихна стеснително. — Извинете ме, приликата ме е заблудила.

Пени не знаеше какво да каже, така че отклони поглед от Айвън Хемблин към водопада от шампанско, който сега се лееше. Около него се бяха събрали група вряскащи жени.

— Във всеки случай, радвам се, че се запознахме — каза той с брилянтна усмивка и се отдалечи.

Джордж стисна ръката ѝ.

— Ще ти донеса питие.

— Идвам с теб.

— Не, стой тук. Връщам се веднага.

Отново беше изоставена. Един по един присъстващите идваха да ѝ се представят. Сякаш центърът на привличане се беше преместил и сега Пени бе станала точката, около която всички се събираха. Тя се усмихваше, хвърляше очарователни погледи, флиртуваше с два пъти по-възрастни от нея бизнесмени, винаги с едното око към Джордж. Той

беше спрял и говореше с Айвън Хемблин. Още не бе стигнал до масата с напитки. Какво го задържаше толкова дълго?

Вечерта се проточи и Пени започна да се изтощава. Джордж предложи да я закара вкъщи, но тя виждаше как се забавлява и го успокои, че ще си вземе такси. Дейвид Престън, мазен търговец с малки бели ръчички, който в този момент разговаряше с тях, си предложи услугите. Той живееше недалеч от блока ѝ и беше готов да си тръгне. Наложиха се да го чака двацет минути, докато се сбогува, но накрая тръгнаха. Големите двойни врати се затръшнаха след тях, заглушавайки звуците на партито.

— Вие бяхте звездата на вечерта — каза ѝ той, докато чакаха асансьора.

Тя изобрази очарователна усмивка още веднъж, но мускулите на лицето ѝ бяха уморени.

— Благодаря.

Вратата на асансьора се отвори и те влязоха.

— Знаете ли, че в офиса имаше облог? Може би вие ще ми разясните... Вие и Джордж...? — Той ѝ намигна.

Отне ѝ известно време, за да смели думите му. Това я ужаси.

— Защо някой ще си мисли подобно нещо?

Той разхлаби широката си раирана вратовръзка, несъзнаващ факта, че я е обидил.

— Скъпа, двамата сте като залепени един за друг. Вие сте красавица, той е влиятелен... — След което сви рамене и приключи темата.

Асансьорът се отвори и тя го последва през фоайето на студената улица. Беше прекалено заета, за да осъзнае, че не си е облякла жакета. Прехвърляше коментара на Дейвид в съзнанието си. Наистина ли тя и Джордж бяха такова клише? Красиво младо момиче и влиятелен... освен това добре изглеждащ, трябваше да признае тя — мениджър. Такива клюки бяха опасни; какво щеше да си помисли Айла? Дали Джордж знаеше, че хората шушукат за тях?

— Паркирах отзад — каза Дейвид и пхна ключовете за колата в джоба си.

— М-м-м-хм — отвърна Пени, потънала в мислите си. Чувстваше се обидена, но беше изминало прекалено много време от коментара, за да каже нещо. Джордж непрекъснато ѝ повтаряше, че

трябва да стане дебелокожа. Те минаха покрай една възрастна двойка, излязла на вечерна разходка. Мъжът докосна ръба на шапката си за поздрав, но тя не забеляза.

Излязоха от ярко осветената улица и тръгнаха по тъмната алея, която водеше към паркинга. Пени чу стъпки зад тях, но съзнанието ѝ беше другаде. Сигурно възрастната двойка се връщаше, или беше гост на хотела. Внезапното нападение над тях беше изненадващо, но непонятно. Защо някакъв мъж в черна риза ще я събаря? Докато се опитваше да стане, тя забеляза Дейвид Престън да лежи на земята и да притиска гърдите си с ръце, пъшкайки. На бялата му риза беше цъфнало и се разширяваше черно петно. Какво ставаше, по дяволите? Тя отвори уста да извика, но устата ѝ бе запушена с парцал. Агресивността на непознатия беше шокираща, тя не можеше да повярва. Той дръпна главата ѝ назад и допря нещо студено и метално до гърлото ѝ, докато я вдигаше на крака.

— Мълчи, иначе ще ти прережа гърлото — каза мъжът, докато я влачеше към един бял ван.

Тя се дърпаше, върхът на острието бе притиснат в меката плът на шията ѝ.

— Прави каквото ти казвам, Анджи — прошепна той в ухото ѝ.
Анджи?

Пени замръзна, в съзнанието ѝ се надигна вик и отекна като кошмар, когато мъжът я набути в дъното на колата.

Въпреки всичко Анджи Смит загуби девствеността си на седемнайсетия си рожден ден.

От апартамента на Алън тя отиде право на работа да се срещне с шефа си. „Вятърната мелница“ беше ревю — бар, което показваше шоу с оскъдно облечени жени в каубойски шапки и кобури, или ветрила от перушина, с които те танцуваха, умело прикривайки голите си гърди. Анджи сервираше напитки, но само осем часа седмично. Само че сега се нуждаеше от повече, тъй като нямаше къде да живее.

Барът беше затворен, чистачката миеше пода, но шефът ѝ беше в офиса в дъното, занимаваше се с някакви документи. Каза ѝ, че не може да ѝ даде повече работа, но имал приятел, който държал бар в

„Сохо“ и който си търсел персонал. Не отваряли преди седем. Той ѝ написа името и ѝ го даде. *Себастиан Мартин*.

Анджи запълни деня в ходене по пекарни и магазини за дрехи да пита за работа. Нищо не излезе. В седем вечерта се оказа пред клуб „Хийт“. Той се намираше над китайския ресторант в южния край на мръсно, бохемско „Сохо“. Лъхна я силна миризма на пържена мазнина и подправки, докато се изкачваше по вътрешните стълби, спомняйки си, че единственото, което е излязла днес, е една поничка на площад „Лейчестър“. Боядисаните в зелено стени се белеха и отдолу се носеше миризма на цигари и бира. Вътре клубът беше дълъг, тъмен и тесен, с билиардни маси в дъното, сцена отпред и кръгъл бар в средата. Една група музиканти настройваха инструментите си, но се виждаха да седят само пет-шест клиенти, които си купуваха питиета. Анджи се приближи към бара.

— Търся Себастиан Мартин — каза тя на една млада руса жена, която вадеше чаши от миялната машина.

Жената ѝ посочи боядисаната синя врата в дъното.

— Почукайте. Вътре е.

Анджи тръгна нататък, като си казваше, че не бива да се надява прекалено много, че Себастиан ще ѝ помогне. Тя можеше да преспи една-две нощи на автобусната спирка, но наистина се нуждаеше от пари за квартира.

Почука, вратата се отвори. На прага стоеше висок, жилав мъж. Беше много по-възрастен от нея, може би наближаваше четирийсетте, с ниско подстригана руса коса и високи скули. Кожата му беше сипаничава, очите му бледи и студени.

— Себастиан? — попита тя.

— Да — отвърна той с надменен тон, който я уплаши.

— Аз съм Анджи Смит — успя да изпелтечи. — Търся работа.

Мъжът я изгледа отгоре до долу и в ъгълчетата на устните му трепна усмивка. Отпуснатото изражение преобрази лицето му. Сега видът му бе почти момчешки, като на палавник. Анджи не се сдържа и се усмихна в отговор. Той отстъпи и я покани в офиса си.

— Сядай — каза той като се премести встрани от безукорното си бюро. — Идваш в подходящ момент. Набирам персонал.

Тя долови акцент, датски или шведски, но не попита. Пусна сака си на пода до краката си.

— Имам малък опит — започна тя, — но искам да работя здраво. Джон Робъртс от „Вятърната мелница“ предположи, че вие...

— Работила си при Джон? Двамата сме стари приятели. — Той стана и се наведе над нея. — Покажи ми ръцете си.

Анджи се сепна от близостта му.

— Аз...

Мъжът щракна с пръсти нетърпеливо, властният му тон се върна.

— Ръцете — пресегна се той.

Анджи ги подаде, с дланите надолу. Той ги стисна силно, обърна ги с дланите нагоре и ги изгледа с присвити очи.

— На ръка ли се опитвате да ми гледате? — избъбри тя с нервна усмивка.

Шегата не сполучи. Себастиан Мартин я фиксира с бледите си очи и неодобрението му я накара да се свие в стола. След това той върна поглед обратно към ръцете ѝ.

— Топли са, което ми говори, че имаш студено сърце. Така ли е, Анджи?

— Аз... не мисля така.

Той разпери дланта ѝ отново и върхът на пръста му мина по дължината на средния ѝ пръст, Анджи сдържа дъха си, прекалено разгорещена от внезапно желание, за да мисли за поведението му. Пръстите му се дръпнаха, когато стигнаха китката ѝ и тя изтръпна.

— Казваш, че ще работиш здраво — каза той, — но това не са ръце на човек, който работи здраво.

Върната обратно в реалността, отчаяна за работа, тя заговори бързо:

— Мога да работя, кълна ви се. Няма да ви подведа, ще правя каквото трябва.

Себастиан кимна бавно.

— Знаеш ли, вярвам ти. Сигурен съм, че добре ще паснеш тук. — Той стана и започна да рови в чекмеджето си. — Можеш ли да започнеш тази вечер?

Анджи беше объркана, но облекчена.

— Да, мога.

Той побутна листите и една писалка към нея.

— Попълни ги. Ще се върна след няколко минути.

Тя го изпрати с поглед. Движеният му бяха грациозни, почти змиевидни. Той затвори вратата след себе си, а тя се върна към документите. Разтърси глава, за да я прочисти. Написа името си и фалшива възраст, но се поколеба за адреса. Какво трябваше да направи? Да му каже истината и да му позволи да види, че е отчаяна? Отвън чу музиката да започва, думкащите звуци на баса, тракането на барабани. Остави писалката и прехапа устни. Не адреса на майка ѝ, не този на Алън...

Вратата се отвори отново и Себастиан се върна с чиния храна и чаша лимонада. Остави ги до лакътя ѝ.

— Какво е това? — попита тя.

Той посочи пълния ѝ сак.

— Това ли е всичко, което имаш?

— Ами... да.

— И аз така си помислих. Бягаш от някого? Трябва ли да се притеснявам?

Тя поклати глава.

Той погледна непопълнената бланка.

— На горния етаж има една стая. Ще трябва да я споделиш с няколко кашона и мебели, които се нуждаят от поправка. Но има легло и то е топло. Ще си удържам наема от надниците ти.

Той седна на бюрото срещу нея и тя изведнъж осъзна остро близостта му, дървесния му аромат, топлината на тялото му. Той я фиксира с поглед и през нея премина електричество. Изведнъж ѝ се стори, че ще я целуне, но той не го направи. Вместо това се усмихна отново с онази палава момчешка усмивка и ѝ каза, че смяната ѝ започва веднага, след като се нахрани. Тя изгълта храната бързо.

Анджи хареса работата. Обичаше да слуша групата, барът беше оживен, другите от персонала се държаха дружелюбно. Но скоро установи, че не може да откъсне поглед от Себастиан. Всеки път, когато той минаваше покрай нея, го усещаше с тялото си, което я караше да се чувства недодялана и уязвима. Това я объркваше. Той не беше красив; всъщност, беше почти грозен. Но котешката му грациозност и арогантното му хладнокръвие я привличаха като магнит.

И той го знаеше. Разбира се.

След смяната ѝ я заведе на горния етаж в малка стаичка. Цигареният дим от бара беше проникнал през дъските на пода и се бе

утаил в завесите и килима. Въпреки студа Себастиан отвори прозореца, за да пусне свежия зимен въздух вътре. Анджи пусна сака си и се огледа. В единия ъгъл бяха струпани три счупени стола и дузина неотворени кашони с вино. Имаше мивка, стара рамка на легло с жълта кувертюра и кухненски плот с котлон.

— Ще стане ли? — попита той, като се облегна на рамката на вратата, докато тя оглеждаше наоколо.

— Да. — Едва се насили да срещне очите му, беше толкова уплашена от присъствието му.

— Лека нощ, тогава.

Той се обърна да си тръгне, но тя му извика:

— Почакай.

Той се обърна и я изгледа студено.

— Благодаря ти — каза тя, срещайки очите му. — Много съм ти благодарна.

Очите му се заковаха в нейните и тя усети топъл прилив на желание. Желанието сигурно бе изписано върху лицето ѝ, върху устните, върху стойката ѝ. Той изпусна лека въздишка: покровителствено изражение, което полураздразнени родители заемат точно преди да отстъпят пред прищевките на разглезено дете. След това затвори вратата и тръгна към нея.

Анджи занемя. Опитът ѝ с мъжете беше малък. Една целувка с Джейми Грийн зад училищната ограда, гадното преживяване с онзи шофьор на камион и опипването на Алън. Себастиан застана пред нея, внимателно разкопча блузата ѝ и я съблече. Погали ръцете ѝ — от раменете до китките, — карайки я да настръхне. След това я хвана здраво за кръста и палците му се впиха в меката плът над ребрата ѝ. Тя усети, че всичките ѝ сетива пламват.

— Искаш ли го? — попита той. — Сигурна ли си?

Тя едва накара устата си да се раздвижи. Кожата ѝ беше настръхнала.

— Да — отвърна. — О, да.

Себастиан се наведе и я целуна. Езикът му имаше вкус на ром и на цигари. Тя се разпадна в прегръдката му.

От този момент нататък бе негова.

* * *

Нападателят на Пени я блъсна на пода на вана. Подложките бяха твърди и миришеха на нефт и на остатъци от храна. Той върза ръцете ѝ стегнато и тя изпъшка в парцала. След това вратата се затръшна и колата потегли. Напразно се опитваше да се освободи. Парцалът се разхлаби, така че тя го изплю и изкреся, но си даваше ясно сметка, че виковете ѝ не проникват навън. Опита се да седне, но ръцете ѝ бяха вързани отзад под неудобен ъгъл и при всяко размърдване я болеше. Тя протегна врат и можеше да види само един човек във вана. Лицето му беше скрито от мрака.

Обзе я сюрреалистичен ужас.

— Кой си ти? — извика. — Какво искаш?

— Знаеш кой съм — отвърна той. — А щом знаеш кой съм, със сигурност се досещаш какво искам.

Пени отпусна глава към пода. Сега гласът ѝ прозвуча познато и тя вече знаеше коя част от миналото ѝ я е застигнала.

— Не — прошепна и усети как сърцето ѝ бие в гърлото. — О, боже, не!

* * *

Връзката на Анджи със Себастиан никога не стана връзка между двама равни, любящи партньори. От самото начало те бяха собственик и собственост. Тя си мислеше, че го обича, затова никога не постави това под въпрос. Всяка вечер след работа той я завеждаше горе и използваше тялото ѝ както му е приятно. След това се прибираще у дома в луксозния си апартамент в Излингтън и я оставяше в мрачната дупка, а после ѝ удържаше наем от надницата. Никога не я погали, нито ѝ каза, че я обича, никога не ѝ каза една мила дума. Напротив, скоро след началото на връзката им започна да ѝ подхвърля подигравателни коментари. Че очите ѝ били прекалено малки, за да ходи без спирала. Гърдите ѝ не били с правилната форма. Бедрата ѝ били прекалено тежки. Носела неподходяща прическа. Анджи се

опитваше напразно да задоволи желанията му и някоя дребна похвала от него я караше да лети в облаците.

Всяко снизхождение приемаше като знак за любовта, която той таи дълбоко в себе си, но е неспособен да изрази. Когато му призна, че обича музиката и иска да пее, той я окуражи и ѝ позволи да пее безплатно с бандата два пъти седмично. Когато я отстъпи на Уолтър за едно важно бизнес събитие, тя смяташе, че е защото се гордее с нея и иска да я покаже. А когато понякога скриваше купчина пари или дрога в спалнята ѝ и я предупреждаваше да не я дава на никого, независимо с какво я заплашват, приемаше това като знак за неговата вяра в нея. И почти ѝ се искаше да се отдаде случай да му покаже лоялността си.

Една нощ, когато обещанието за лято целуна въздуха отвън, а Себастиан гол и изтощен се беше свил до нея на тясното легло, тя го попита кога ще я заведе да види къде живее.

— Много ми е мъчно, че трябва да ти казвам „довиждане“ всяка вечер. Искам да се събуждам до теб.

Той не отговори и в продължение на няколко минути тя си мислеше, че спи. След това изсумтя:

— Тук ти е мястото. Нямах работа в дома ми.

Анджи се изправи седнала, дългата ѝ коса падаше върху гърдите ѝ.

— Не е ли възможно? Някой ден...?

Той отхвърли завивките, стана и се пресегна за дрехите си.

Познатият страх.

— Себастиан? Сърдиш ли ми се?

— Искаш прекалено много. Виж какво ти дадох — работа, място за спане, възможност да осъществиш мечтата си да станеш певица.

— Съжалявам — каза тя, макар да не беше съвсем сигурна за какво се извинява. — Съжалявам, Себастиан. Не си отивай още.

Той седна отново и въздъхна.

— Анджи, много ми се насъбра. Не исках да бъда жесток към теб. — После взе ръката ѝ и я притисна към устните си.

Това я изненада и тя не знаеше какво да каже.

— Имам проблеми — въздъхна отново той. — Големи проблеми.

— Кажи ми, може би мога да ти помогна.

Той се усмихна мрачно.

— Можеш да помогнеш, но е прекалено да го искам.

— Нищо не е прекалено — възрази тя. Безразсъдно.

Той заговори откровенно, без да се колебае.

— На Уолтър много му е харесала компанията ти. Искане да те опознае по-добре.

Анджи беше объркана.

— Какво означава това?

— Той ми е много близък съдружник и аз... имам дългове към него. Дългове, които ми е трудно да изплатя. Може да загубя клуба. И тогава няма да има къде да работиш и да пееш. Но той ми предложи оферта. Ще опрости дълговете. Единственото, което трябва да направиш, е да му позволиш да сподели леглото ти.

Последва мълчание, след което той добави:

— Само веднъж.

Разбира се, че го направи. И не само веднъж.

През следващите месеци спа с Уолтър три пъти, с един приятел на Себастиан от Холандия и с още един мъж, за чието име дори не попита. И при всеки следващ път се научаваше да се мрази по-малко, така че следващият път бе по-лесно. Себастиан се оправдаваше непрекъснато с дългове, но Анджи не беше глупачка и се досещаше, че той сигурно получава пари за услугите ѝ. Но когато се случи седем-осем пъти, вече не ѝ пукаше толкова. В продължение на седмица след това той беше много доволен от нея, идваше да я гледа как пее, казваше ѝ, че един ден ще я направи звезда. И добрината му почти ѝ стигаше.

Почти.

Така можеше да продължи вечно. Все пак бе издържала побоите на майка си цели шестнайсет години. Но развръзката дойде една вечер, когато Анджи отиде на работа. Някакъв млад мъж на нейните години стоеше зад бара и раздаваше заповеди. Беше висок, месест, с татуировки по двете ръце и студени като речни камъчета очи. Себастиан го представи.

— Анджи, това е синът ми. Бенедикт.

Тя беше толкова слисана, че този огромен, подпухнал мъж може да е потомък на жилавия, грациозен Себастиан, че не се сети да попита дали това означава, че Себастиан има съпруга, за каквато не бе споменавал. Но съпруга нямаше. Бенедикт бе резултат на разпаднала се връзка от младите години на Себастиан. Сега Себастиан се

опитваше да навакса за изгубените години, учейки сина си на правилата в бизнеса, така че да го поеме един ден. Началото не беше обещаващо: Бенедикт показваше по всякакъв начин на персонала който тук е шефът. Разкрещя се на Анджи, когато тя изпусна една чаша, заплаши да уволни друга келнерка за сбъркана поръчка. Жестокостта му се усещаше още по-силно от удоволствието, с което я проявяваше. Анджи си помисли, че никога не е срещала по-неприятен човек и бе потисната, че Себастиан не се намесва.

Късно вечерта, когато се беше прибрала в стаята си, на вратата се чу познатото почукване. Тя отвори и усмивката замръзна на лицето ѝ. Беше Себастиан. С Бенедикт.

— Знаеш какво трябва да правиш — каза ѝ Себастиан.

Бенедикт се ухили. Анджи си помисли за големите му месести ръце, за избухливия му нрав, за обидите и крясъците му. Гърбът ѝ се вдърви.

— Не.

Себастиан се намръщи.

— Не?

Сърцето ѝ биеше до пръсване.

— Не — повтори тя, този път по-твърдо.

Бенедикт се обърна към него.

— Татко? Тя не е ли малката ти курва?

— Щом момичето казва „не“, Бенедикт, ще трябва да го послушаме. — И Бенедикт сви рамене с престорено безразличие.

Момичето. Незнайно как бе изгубила името си. Почти бе готова да отстъпи, но не можеше да понесе мисълта, че Бенедикт ще я докосва. Преди поне Себастиан измисляше някакви причини. Но тя не беше курва; или поне си мислеше, че не е...

— Аз... съжалявам, Себастиан. Просто...

— Довиждане — произнесе той като дръпна Бенедикт от прага и затвори вратата.

Оттогава вече не дойде в стаята ѝ. Избягваше я на работата, не я наричаше по име и отношението му бе като към всяка друга келнерка. Терорът от страна на Бенедикт продължи, избухванията му станаха нещо редовно и Анджи започна бавно да разбира, че той е не само обикновен гадняр: имаше нещо дълбоко сбъркано в него. Някаква повреда в мозъка му, някаква откачена жичка. Несчастието ѝ беше

пълно. Тя се измъчваше, умираше за любов. Когато Себастиан най-после дойде при нея три седмици по-късно с отчаян блясък в очите, тя едва не се разплака от радост.

— Себастиан, толкова съжалявам. Не исках да те разстройвам, аз...

— Ш-ш-шт — прекъсна я той. — Няма много време. — В ръката си държеше черно куфарче. — Пъхни това под леглото си.

Объркана, Анджи пое куфарчето.

— Хайде, бързо. — Той погледна зад рамото си. — Трябва да вървя. Не бива да съм тук, ако дойдат.

— Кои?

Той изобрази усмивка и я погали по бузата.

— Просто го дръж под леглото си и каквото и да се случи, не казвай на никого, че е у теб.

Анджи кимна доволна, че може да помогне. Но нишките на нейната преданост бяха изтънели през последните седмици и в сърцето си го подозираше. Подозираше го ужасно.

После той си тръгна. Тя пъхна куфара под леглото и го покри с хавлиени кърпи. На долния етаж клубът утихна. Анджи се пъхна под завивките и се унесе в неспокоен сън.

Посред нощ се събуди от звук на счупено стъкло. Седна, сърцето ѝ биеше до пръсване. Ослуша се. Чуваха се мъжки гласове, прекатурване на мебели. Разбиваха клуба. Които и да бяха *те*. И не след дълго щяха да се качат тук и да потърсят куфарчето.

Сякаш събудена от дълъг сън, я връхлетя внезапна яснота. Тя скочи от леглото и започна да пъха нещата си в сака. Дрехи, гримове, пакет бисквити. Стъпките вече громоляха по стълбището. Тя си обу едни дънки, топло горнище и отметна косата си назад. Вратата се отвори с трясък, ключалката пропука и излетя към пода. Светлината от стълбището освети силуетите на двама мъже в черни пуловери и панталони.

— Под леглото е — каза тя. — Само не ме наранявайте.

Пуснаха я да излезе. И тя избяга, спасявайки се.

Ванът спря. Пени беше парализирана от страх, питаше се какво ще последва. Дали щеше да я убие веднага? Или първо щеше да се

забавлява с нея. Вратата на вана се отвори и тя видя, че е в тухлен гараж. Дървени рафтове върху метални подпори обикаляха стените, по тях имаше кашони, инструменти, резервни автомобилни части. Той се пресегна и включи осветлението във вана, и тя го видя за първи път след три години. Не се беше променил много.

— Здравсти, Анджи.

Анджи събра целия си кураж, решена да не му позволи да види колко е уплашена.

— Здравсти, Бенедикт — отвърна.

ОСМА ГЛАВА

Шест месеца след като бащата на Ели умря, хер Нойман донесе вкъщи стара музикална уредба, която беше намерил евтино в селото. Нойманови не бяха бедняци, притежаваха ферма и много животни. Но не разполагаха с кеш за луксозни неща, така че един нов грамофон надхвърляше възможностите им. Телевизорът им, купен също втора употреба, работеше само във ветровити дни; те обикновено прекарваха вечерите в четене на книги или играеха карти срещу кибритени клечки.

Тази нова вещ зае мястото зад кушетката.

— Не разбирам защо си го купил. — Фрау Нойман се намръщи. Двете с Ели седяха до кошница, пълна с дрехи за кърпене в отсрещния край на стаята.

Дитер се наведе зад кушетката и се зае да го настройва. От лявата колонка се чу изпукване на статично електричество.

— Защото беше много евтин. Никога няма да намерим уредба на такава цена.

— Но ако не можеш да го използваш...

— Двамата с Дитер ще го поправим.

Фрау Нойман обърна очи към Ели, която сподави смеха си. Хер Нойман само преди месец бе разглобил фризера, за да го ремонтира. Той още лежеше на пода на части в стаята на Ели, докато накрая фрау Нойман изгуби търпение и извика майстор, докато хер Нойман го нямаше.

Внезапно от радиото се чу мъжки глас. Предаваше прогноза за времето.

Хер Нойман изгледа жена си триумфално.

— Сега, ако накараш и касетофона да работи, ще е истинска изненада.

— Имате ли някакви касети? — Ели се опитваше да не се разсмее.

Дитер кимна.

— Татко купи една кутия за две марки. Още са в колата.

Говорителят завърши прогнозата и програмата продължи с английска поп музика.

През следващите две седмици касетофонът се превърна в обект на спорове, стигащи понякога до караници. Дитер, който се беше опитвал да работи с електроника по време на военната си служба, разглоби апарата и се зае да го ремонтира. Ели обичаше да го гледа, ръцете му бяха умели и едно малко мускулче на челюстта му се напрягаше, когато беше съсредоточен, предизвиквайки я да го докосне. Само че Ели беше предпазлива, стараяше се да не предизвиква подозрения към себе си и към Дитер. Двамата прекарваха много часове един до друг — той работеше по касетофона, а тя лъскаше или шиеше, — без да разменят поглед. Слънцето оставаше все по-дълго и по-дълго на небето, а касетофонът още лежеше на парчета върху пода. Фрау Нойман започна да губи търпение и всеки ден да заплашва, че ще събере инструментите и жиците и ще ги изхвърли. Но не го направи.

Една ясна октомврийска утрин Ели беше в кочината, когато забеляза сянка в рамката на вратата. Обърна се. Беше Дитер, очертан в жълта светлина. Тя се усмихна.

— Да помагаш ли идваш? — попита, като се обърна към ведрата.

— Имам изненада.

— За мен?

— Да.

Ели остави ведрото и избърса ръце в престилката си.

— Каква е?

— Ако ти кажа, тогава няма да е изненада. — Той взе ръката ѝ.
— Хайде. Мама и татко ги няма.

Прониза я лека тръпка. Какво ли си беше наумил? Тя развърза престилката си и му позволи да я въведе вътре.

Дитер се приближи до радиокасетофона.

— Не ми казвай, че си го поправил — изгледа го тя невярващо.

— Затвори очи и слушай.

Тя се подчини. От една от колонките се чу съскане и Дитер я хвана през кръста. Музиката започна; бавни, богати тонове на цигулки. Ели позна мелодията веднага и тялото ѝ се скова.

Изви се глас, поразителното сопрано на Мария Калас. Ели би я познала винаги. Това бе „О, mio bambino caro“ от Пучини. Дитер не знаеше, нямаше понятие от италиански, нито от известни оперни арии.

За него това бе просто песен, певица, запис, който той бе изровил, мислейки, че ще я направи щастлива. Но не я направи щастлива, само върна старата тъга.

— Ели? — Той я погледна, усещайки сковаността ѝ.

— О, Дитер, ти не си виновен... — каза тя, като избърса сълзите си.

— Какво не е наред?

Тя отиде до уредбата и я изключи. Изпука статично електричество и всичко утихна.

Дитер изглеждаше объркан.

— Мислех, че ще ти хареса. Опера е и...

Как да му обясни? Че сега операта е отрова за ушите ѝ, че само ѝ напомня колко много е изгубила. Сякаш той бе отворил прозорец към друг свят, в който е влюбена, но същевременно е напълно изключена от него. Очарованието бе примесено с болезнен копнеж, със спомени за загуба и скръб.

— Не ми харесва, съжалявам. Не мога да я слушам повече — каза тя, като през цялото време се чувстваше виновна и неблагодарна. — Не и след всичко, което се случи.

Дитер взе ръката ѝ и я заведе до кушетката, след което седна до нея.

— Но музиката беше всичко за теб. И предполагам, че един ден ще се върнеш към нея и отново ще пееш.

— Да пея? Къде?

— По сватби, може би. Както правеше, когато беше по-малка.

— Сватби? Мислиш ли, че гласът ми е добър за сватби?

Дитер беше слисан.

— На конкурси. Можеш да се явиш пак на прослушване. Можем да се обадим по телефона, да разберем...

— Спри, Дитер. Спри. Не съм пяла от месеци. Учителят ми е мъртъв. Няма кой да ми акомпанира, за да се упражнявам. Тези мечти... сцената... не са за мен.

— Защо не?

Искаше ѝ се да изкрещи: „Защото съм бедна“; „Защото съм сама“. Но не го направи. Вместо това се изправи и го отблъсна, мразейки се, че го наранява, но неспособна да се държи по друг начин.

— Защото искам да забравя — произнесе накрая. — Не можеш ли да разбереш? Не искам да чувам тази музика отново.

Преди той да успее да ѝ отговори, тя излезе бързо навън, далеч от музиката, която едновременно я изкушаваше и измъчваше.

* * *

Четири дни по-късно

Ели броеше дните в малкия си дневник, стигайки до същото число. Цикълът ѝ закъсняваше с четири дена и истински ужас стегна сърцето ѝ. Двамата с Дитер бяха внимавали; не можеше да е бременна. Тя отново прелисти страниците и пак започна да брои. Точно така, бяха минали четири дни.

На вратата леко се почука и фрау Нойман надникна вътре. Ели пхна дневника си под възглавницата, зачервена и с виновно изражение.

— Ели, би ли дошла да ми помогнеш с прането?

— Разбира се. — Тя стана и се усмихна пресилено.

Помогна на фрау Нойман да извади мокрото пране и го пренесе до пресата за изцеждане, след това отиде да простре дрехите. Дългите въжета висяха над жълтите треви в есенната светлина. Навсякъде около фермата се виждаха диви цветя, ниско над земята жужаха насекоми и крилата им блестяха на слънцето. Но тя не забелязваше нищо. Трябваше да говори с Дитер, само че те прекарваха толкова малко време насаме. Щеше да мине седмица, преди да успее да му каже какво я измъчва, а дотогава щеше да се побърква от притеснение.

По-късно същия ден, обаче, съзря шанс. Фрау Нойман се занимаваше със скърцащата шевна машина на масата в кухнята, а Дитер беше в зеленчуковата градина и скубеше бурени. Ели се извини и отиде при него.

Градината беше встрани от имота и не се виждаше от къщата, когато вратата на обора беше отворена. Ели предпазливо отвори вратата и премина наведена покрай нея. Дитер вдигна поглед.

— Пак е имало мишки в тиквите — каза той мрачно. — Ели? Какво има?

— Мисля, че съм бременна.

Лицето на Дитер се промени. Лешниковите му очи се присвиха в ъгълчетата и той се усмихна.

— Наистина ли?

Тя беше объркана от реакцията му.

— Как може да си доволен?

— Теб това не те ли развълнува поне малко, Ели?

— Не, не съм развълнувана. Ужасена съм.

Усмивката на Дитер изчезна, той я прегърна.

— Напълно ли си сигурна?

— Почти. Закъсня ми с четири дена, никога преди не се е случвало.

Той се отдръпна и я погледна. Устните му отново се извиха в усмивка.

— Не разбираш ли? С теб може би сме създали живот. Има ли нещо по-чудесно и по-прекрасно от това?

— Но сме прекалено млади. Не сме женени, няма къде да живеем. Когато родителите ти разберат, ще ме изхвърлят...

Той поклати глава и допря пръст до устните й.

— Аз съм на дваисет и четири, ти си на дваисет. Достатъчно големи сме, Ели. Можем да се оженим, мама и татко ще се съгласят. Е, може и да се позасегнат, че сме го правили зад гърба им, но те те обичат. И ще обичат първото си внуче. — Ръцете му отидоха към кръста й и леко я погалиха по корема. — Ние също ще го обичаме, Ели.

Откъм нивите повя лек есенен бриз, разлюля тревите и прошумоля в листата на дърветата. Очите на Ели бяха вперени в далечината, широките, равни нивя и сините хълмове, които се издигаха зад тях. Тя се опита да остави думите на Дитер да я успокоят.

— Не съм мислила, че животът ми ще е такъв — прошепна тя.

В първия миг си помисли, че не я е чул; той мълча няколко минути. След това каза:

— Най-лошото нещо, което можеш да направиш, е да си представяш живота по определен начин. Нещата никога не стават по план. Така винаги ще си разочарован. — Той я целуна по бузата.

Тя се притисна в него и в очите й избиха сълзи. Може би беше прав. Може би това беше проблемът й. Баща й я бе възпитавал с една цел: да пее. Сега, когато го нямаше, се чувстваше нерешителна, носена

по течението, сякаш бе изгубила някаква важна, същностна нишка от себе си. И какво да прави с живота си сега, ако не да е с Дитер, да създадат семейство и да се грижат за фермата?

Можеше ли, обаче? Можеше ли да престане да гледа към онзи далечен син хоризонт и да се пита какво ли би било да излезе отвъд него?

— По-добре да влизам вътре — каза тя и се дръпна.

Той я хвана за ръката и я стисна силно.

— Трябва да отидеш до селото и да се срещнеш с д-р Фрайбург.

Тя кимна, стиснала устни.

— Запази си час за четвъртък. Мама и татко няма да са тук. Мога да дойда с теб.

В понеделник през нощта преди ужасяващата среща с доктора, Ели се обличаше след баня, когато осъзна, че лошият сън е свършил. Никога досега не се бе радвала толкова много на вида на кръвта.

Тя надяна нощницата си, след това палто и гумени галоши. Излезе тихо от къщата и изтича зад хамбара, за да изкрещи от радост и облекчение. Звездите трепкаха меко на небето и тя се притисна към стената и ги загледа. Сезонът се беше сменил, листата бяха опадали, бризът се усили и застудя. Ели затвори очи, облегнала глава назад. Топлината на следобедното слънце още се усещаше в дървените дъски. Тя вкуси с наслада спокойната самота. Музиката нахлу неканена в главата ѝ — можеше да почувства как гласните се окръглят в устата ѝ, да чуе вибрацията на чистите цигулки чрез костите си, преди да ги е чула в ушите си. Съзнанието ѝ нарисува вълшебна картина. Тя е на сцената, пее, гласът ѝ се извисява като хищна птица над върховете на дърветата: точен, елегантен, опасно красив. Проекторите са фокусирани върху нея, публиката е затаила дъх и чака в тъмнината...

Тя рязко отвори очи, но единственото, което видя, бяха росни поля под кадифено небе. Беше селско момиче, не певица. В къщата лампата светеше в кухненските прозорци. Фрау Нойман я чакаше да ѝ помогне с прането.

В този миг Ели си даде сметка, че това, че не е бременна, не означава нищо. Пътят беше същият: женитба, семейство, ферма. И

колкото по-скоро се примиреше със съдбата си, толкова по-скоро болката от копнежа щеше да спре.

Като пропъди музиката от главата си, тя се затътри към къщата.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Джордж излезе бързо от асансьора и скоро се озова на студената улица, прехвърлил през ръка коженото палто на Пени. Беше го оставила зад сцената и той се надяваше да я хване преди Дейвид Престън да я е отвел. Ако трябваше да е честен пред себе си, трябваше да признае, че я проверява. Не му беше приятно да я вижда как си тръгва в тъмното с Престън, който беше долнопробен гадняр. Улицата пред хотела беше празна. В далечината виеха сирени. Той зави зад ъгъла към паркинга и забеляза нещо, което в първия момент не му беше направило впечатление. Дейвид Престън лежеше по гръб напълно неподвижен. Възрастна жена, облечена в изцапано с кръв кремаво палто, беше коленичила до него.

— Какво, по дя...?

— Мисля, че е мъртъв. — Жената вдигна лице нагоре. — Опитвах се да му помогна, но...

— Какво е станало? — попита Джордж. — Къде е Пени?

— Мъжът... се появи внезапно. Дватама със съпруга ми станаме свидетели на всичко. Онзи натика младата жена в един бял ван. Съпругът ми отиде да се обади за линейка и в полицията. — Погледът ѝ шареше неспокойно наоколо. — Не видяхте ли съпруга ми? Притеснявам се. Мъжът, който направи това, беше... Кой би сторил такова нещо?

Мозъкът на Джордж препускаше. *Онзи натика младата жена в един бял ван.*

В този миг се появи съпругът на жената.

— Идват — каза той задъхано.

Тя стана и се облегна на него. Воят на сирените се приближаваше.

— Не се притеснявай — каза той. — Взех номера на колата му. Ще го хванат.

Джордж слушаше размяната на реплики сякаш отдалеч. Това не можеше да е истина. Пени не можеше да е в опасност... Вледеният ужас можеше да се сравни само с отвратителната вина.

Бяха минали месеци от заплашителните телефонни обаждания и почти бе забравил за тях. Ако само я беше предупредил. Ако само се бе обадил в полицията...

За всичко беше виновен той.

Никога нямаше да забрави вечерта, когато намери Анджи Смит, която пееше в един опушен ресторант в Сохо. Първо я беше видял един стар негов приятел като солистка на банда с песни от четиридесетте в един занемарен клуб, „Хийт“. Но преди да успее да отиде и сам да види това талантливо момиче, тя неочаквано бе изчезнала. И съвсем случайно четири месеца по-късно я видя да пее в дует с друга млада жена, която свиреше на китара. Гласът на Анджи се носеше над улицата, когато той минаваше, това го привлече и той влезе вътре. Взе си мартини и се заслуша. Този път тя се наричаше вече Пени Брайт, но Джордж знаеше, че това е същото момиче, за което му бяха казали. Видът ѝ не можеше да се сбърка: влажни бадемовидни очи, високо изсечени скули; пълна, чувствена уста с нерешителна усмивка. Съзря потенциала ѝ веднага. Но беше нещо повече. Гласът ѝ събуждаше в него чувства, каквито не бе очаквал, близост. Почти се ядоса, виждайки я толкова ниско: с пияни глупаци, които я оглеждаха похотливо и клюкарки, които я игнорираха. Искаше му се да я вземе и да я сложи на върха на света, искаше да я направи богата.

Между изпълненията отиде при нея.

— Аз съм Джордж Фелоус — представи се и ѝ подаде визитната си картичка. — А вие сте... Анджи Смит?

При споменаването на името ѝ тя се сви и му върна визитката, сякаш беше горещо желязо.

— Защо се интересувате?

Видя, че е уплашена и реши да се държи по-внимателно.

— Много съм впечатлен от гласа ви, госпожице Брайт. Мога ли да ви наричам Пени?

Тя се усмихна неуверено.

— Стига само да не ме наричате Анджи.

Той сложи визитката си в ръката ѝ.

— Аз съм в звукозаписния бизнес.

Тя го погледна със съмнение.

— Не се обиждайте, господин Фелоус, но съм чувала това много пъти и никога не беше истина.

Той изреди имената на своите „Топ десет“ певци и тя бавно започна да омеква към него. Остана да изслуша следващото ѝ изпълнение, след което поиска телефонния ѝ номер, за да ѝ се обади за пробно прослушване.

Тя размаха визитката:

— Защо аз да не ви се обадя?

— Ще го направите ли?

— Ще си помисля.

Това го изненада: не се доверяваше веднага; какво ли беше преживяла, та да я направи толкова предпазлива на такава млада възраст, да приеме друго име и да се плаши само от чуването на предишното. Седмица по-късно — беше си отделила достатъчно време, за да го „проучи“, както му каза — Пени Брайт се обади. Изостави стария си живот и прегърна новия. Записаха сингъл и той стана номер едно веднага. Колебливият старт в продажбите беше подплатен от Джордж в инвестирането на известни пари в класациите: той нае двайсетина души из цяла Англия да обикалят всеки магазин в радиус от двайсет мили и да купуват записа в големи количества. Тактиката проработи, Пени стигна до „Топ ъв дъ попс“ и те не се обърнаха назад. Всичко изглеждаше розово.

Дори и през ум не му беше минало, че в бъдеще ги причаква такава тъмна сянка.

Бенедикт вкара Пени в къщата, опрял нож в меката плът отстрани на шията ѝ, за да не се дърпа и да не вика. Прекосиха смърдяща кухня с покрити със стари вестници плотове, мръсни чинии и тенджери със застояла храна. Той отвори с ритник една врата, която водеше към тъмно стълбище, и Пени се поколеба. Върхът на ножа натисна по-силно; тя изпъшка и продължи да върви. Не можеше да повярва, че тялото ѝ е способно все още да функционира. След две стъпала той светна една лампа и тя видя, че се намира в мазе, натъпкано с влажни кашони и стари мебели. На пода имаше чувал. Накара я да седне върху него, докато я връзваше към канализационната тръба.

— За какво е всичко това, Бенедикт? — попита тя, като се опитваше гласът ѝ да не звучи уплашено.

— Добре знаеш.

— Виж, ако е заради куфарчето под леглото ми преди всичките тези години...

— Баща ми е мъртъв.

Това я накара да замълчи.

— Себастиан е мъртъв?

Той затегна последния възел и клекна срещу нея. Тя го изгледа внимателно и бе ужасена от това, което вижда. Кожата му беше бледа, потеше се. Зениците му се бяха свили. Смърдеше на животно.

Той заби пръст в рамото ѝ.

— Ти го уби. Ти уби баща ми.

Обвинението беше абсурдно, но Пени осъзна, че Бенедикт не е в състояние да се контролира. Как можеше да спори с луд човек?

— Не съм го виждала от три години. Това няма никакъв смисъл.

Той се усмихна и изражението му беше толкова ненормално, че накара сърцето ѝ да изстине.

— Онези дойдоха за куфарчето, но ти го взе и избяга.

— Не съм го взела. Те го взеха.

— Боя се, обаче, че разказаха съвсем друго нещо, Анджи, и знам на кого съм склонен да вярвам. Така че докато ти си продавала собствеността на баща ми, за да можеш да си живееш нашироко...

— Не съм!

— ... те го наричаха в главата. Докато стигне до болницата, мозъкът му се увреди. Продадох почти всичко, което имахме, за да платя за лечението му и той започна да се подобрява. Бавно. Но едва говореше и тъй като мразеше да е зависим от другите, през март взел един пистолет и си пръснал мозъка. — Той се изправи в пълния си внушителен ръст. — Сега разбра ли? Може да си поп звезда, може да те дават по телевизията, но аз знам какво си направила. И ще те накарам да си платиш за това.

— Не съм направила нищо. Не съм взела проклетото куфарче, дори не знам какво е имало в него!

Само че той се отдалечи, изгаси лампата и тръгна по стълбището нагоре.

— Какво се каниш да правиш с мен? — простена тя, неспособна да скрие ужаса в гласа си. Когато той не отговори, тя извика: — Имам пари! Мениджърът ми има пари! Ще ти даде каквото поискаш, само не ме наранявай.

Той отвърна рязко:

— Ще те нараня и още как. — И вратата горе се затвори.

Пени се опита да се измъкне от стегнатите въжета около ръцете ѝ. Пръстите ѝ започнаха да се схващат от липсата на циркулация. Съзнанието ѝ бе обхванато от ужас и невяра. Сигурно всичко това беше кошмар и тя скоро щеше да се събуди в леглото си, в безопасност. Но усещанията бяха прекалено живи, за да е сън. Въжето се вливаше в кожата ѝ, миризмата на пара и миша урина, студът на цимента се просмукваха през зеблото на чувала, а сърцето ѝ биеше толкова бързо, сякаш щеше да се пръсне. Беше я вързал ужасно стегнато, възлите не помръдваха.

Хваната като пеперуда в мрежата на паяк.

Минаха часове, може би бяха минути. Времето се разми, тя изгуби всякаква представа, обляна в ярката, студена светлина на страха си. Напрягаше се известно време, след това спираше да плаче, започваше отново да се мъчи с въжетата. Крещя в празната тъмнина, докато не прегракна. След това започна да ругае и да вика Бенедикт. Осъзнаваше смътно, че трябва да държи главата си ясна, че трябва да се фокусира, ако иска да избяга. Но ужасът ѝ беше непоносим, пречеше ѝ да мисли, късаше от съзнанието и паметта ѝ, докато накрая остана единствено студен, животински страх. Всяко пропукване, всяка капка, всяко подобие на шепот караше сърцето ѝ да подскача и да се чуди дали Бенедикт не се връща. Опита се да диша бавно, да успокои пулса си, така че да чува ясно. Ушите ѝ пищяха.

След това, когато тишината се проточи прекалено дълго, започна да се тревожи, че той изобщо няма да се върне, че е оставена тук да умре сама, заровена жива в едно лондонско предградие.

Тупване. Глас. Бенедикт ли викаше нещо? Кожата ѝ настръхна, когато се послуша в мрака. Дали щеше да я измъчва, преди да я убие? Трябваше да се махне. Тя отново напрегна въжетата, но възлите се стегнаха още по-здраво, а кръвта ѝ кипна.

Чуха се стъпки. Бързи стъпки по стъпалата. Сърцето ѝ сякаш щеше да изхвъркне. Неясни сенки изпълниха полезрението ѝ. Явно това беше краят. Пени простена и изгуби съзнание.

Джордж закрачи по улицата пред къщата си в „Излингтън“, където го беше завела полицията. Той благодари на бога за възрастната двойка, които бяха записали номера на колата; и прокле начина, по който полицията го държеше на разстояние и той не можеше да вижда всичко. Проблясваха фарове, линейките бяха паркирани под всевъзможни ъгли. Бяха се събрали съседи по пижами и чехли. Нямаше да могат да удържат настрани и пресата. Той се надяваше полицията да действа бързо. Беше решен това да не стигне до вестниците; и Пени да не се превърне в експонат от рекламно шоу.

Тревогата, която го бе обзела, беше силна и той си спомни случаите, когато Айла смутена го беше питала какво изпитва към тази млада звезда. „Това са само бизнес отношения“ — отговаряше той винаги. Отчаяният страх да не я изгуби, който го бе обхванал сега, доказваше достатъчно красноречиво съвсем друго.

До този момент бе чул полицията да разбива вратата на малката, тъмна къща. Беше чул виковете и борбата отвътре. Но нямаше представа дали Пени е вътре, дали още е жива...

Чуха се звуци отвън. Крясъци. Джордж се приближи, доколкото можеше. Четирима полицаи извеждаха огромен мъж. Онзи се опитваше да се освободи и псуваше.

— Къде е Пени? — извика Джордж. Никой не му отговори. Едрият мъж беше натикан в полицейската кола отзад. Фаровете светнаха в тъмното, няколко полицаи разпъдиха тълпата, така че колата да излезе. След това всичко утихна. Някои от съседите започнаха да се разотиват, като клатеха глави и цъкаха.

Джордж се приближи към една възрастна жена в розов халат.

— Кой беше този човек? — попита той.

— Вечно създаваше проблеми. Той и баща му. Все се забъркваха в нещо.

— Как се казва?

— Бенедикт Мартин.

Името не говореше нищо на Джордж. Кой беше този Бенедикт Мартин и защо искаше да нарани Пени? Той осъзна, че още носи нелепата гирлянда от червен жасмин около врата си и я хвърли на земята с раздразнение.

Вик на облекчение и ръкопляскане откъм къщата привлякоха вниманието му. Той бързо се озова до млада полицайка, която подкрепяше едно треперещо момиче. Едно одеяло върху косата ѝ криеше лицето, но той знаеше, че е Пени.

— О, боже, благодаря ти, благодаря ти! — възкликна Джордж. — Пени! Пени!

Тя го чу и се откъсна от полицайката, изтичвайки до ръба на полицейския кордон. Хвърли се в ръцете му и се разрида като малко дете. Сърцето му биеше силно, когато я притисна към себе си.

— Сър, трябва да я заведем в болницата — каза полицайката.

— Джордж трябва да дойде с мен — отвърна Пени.

— Много добре. — Тя вдигна лентата, за да го пропусне. На ъгъла чакаше линейка.

Джордж стисна ръката на Пени.

— Всичко свърши.

Тя поклати глава, като продължаваше да хлипа на гърдите му:

— Това никога няма да свърши.

Джордж беше нервен. Ризата, която Айла му беше изгладила тази сутрин, беше влажна и залепваше под мишниците му, вратовръзката му беше прекалено стегната, дланите му лепкави. Сутрешният понеделнишки трафик беше бавен и се наложи да смъкне стъклото на мерцедеса си, за да пропусне вътре свеж въздух. Когато паркира и тръгна към мястото на срещата, си напомни да прикрие тревожността си. Избърса длани в панталоните си и вложи енергичност в стъпките си. Опита се да не изглежда като човек, прекарал последния месец, раздирайки се на три: да успокоява Пени, която се беше сринала; да умиротворява Айла, която не знаеше нищо за инцидента, но усещаше, че Джордж е разстроен от нещо; и по някакъв начин да се справя с административната машина, съпътстваща подготовката на турнето. Когато пристигна в офиса на „Пакенхам и Пауъл Ентъртейнмънт

Файнънс“, той си сложи широка усмивка на лицето и се ръкува уверено.

— Джордж, радвам се, че можа да дойдеш — каза Хари Пакенхам, като го отведе отвъд претрупаното фоайе в една заседателна зала. Джеймс Пауъл, другият партньор във фирмата, ги чакаше в края на дълга маса. Големината на стаята и очаквателната тишина в нея увеличиха опасенията на Джордж. Той седна, като внимателно подпря куфарчето до крака на стола си.

Заговориха за незначителни неща. Време, съпруги, футболни резултати. Но след това Хари, мъж към шейсетте, с остър поглед и с ум като бръснач, се наведе напред, преплете пръсти и облегна брадичка върху тях.

— Чувам неща, които ме правят нервен, Джордж — каза той, приковавайки поглед в Джордж.

— Нервен? — повтори невинно Джордж. — Какви неща?

Джеймс Пауъл седеше отпуснато в стола си, преплел ръце зад тила си.

— Че албумът на Пени Брайт бил отложен, че се била пристрастила към дрога и не може да ходи на репетиции, че турнето е несигурно.

— Мога да те уверя, че нищо от това не е истина — каза Джордж. — Пени беше болна и затова задържахме пускането на албума, така че да не се налага да прави промоции, докато не се оправи напълно. Но сме напълно в график за турнето и ще го започнем в рамките на четири месеца.

Хари се усмихна, но това беше студена усмивка.

— Сигурен ли си?

— Ще ти напомня, че половината от парите за турнето излязоха от собствения ми джоб. Трябва да съм сигурен. Имам да губя толкова, колкото и ти.

Джеймс плъзна една папка с документи по бюрото. Цифри в колонки.

— Разгледахме внимателно какво може да се случи, ако турнето не мине точно по план. Както можеш да видиш, с осемдесет и четири процента продадени билети и направени вече значителни инвестиции в изграждане на сцена и декори, хонорари на музикантите и екипа,

спомагателните разходи... не искаме да връщаме билетите на спекулантите, Джордж. Претърпяхме значителна загуба.

— Нито пък искаме отлагане — добави Хари. — Слуховете за изпадане от класациите са отрова. Също така законово сме длъжни да възстановим взетите суми при такива обстоятелства и ако спекулантите си мислят, че получават долнопробно шоу от безотговорна певица, която не може да се опази...

— Пени не взема никакви забранени вещества — каза Джордж твърдо. — Прекара вирусна инфекция, която засегна гласа ѝ, но вече е добре. Всъщност, след като си тръгна оттук, ще се срещнем за репетиция. — Той почука по часовника си. — Момичето работи здраво. Няма да ни подведе. — Джордж имаше съвсем същите опасения като съдружниците си: ако се проваляха сега, щеше да изгуби много пари. Ако те решаха да предприемат законови действия, щеше да загуби много повече, отколкото изобщо имаше. Той отново изтипоса усмивка, фалшива увереност, каквато всъщност нямаше. — Не се тревожете.

Пени е в тъмна стая. Не може да различи формите и знае, че някъде наоколо има дупка в пода. Ако стъпи в нея, ще пада вечно. Тя се движи колебливо, като внимателно протяга пръсти напред. Но след това чува, че той е зад нея. Усеща горещия му дъх. Трябва да върви по-бързо, той не бива да яхваща. Трябва да се изкачи по стъпалата и да излезе навън. Стаята се издува и уголемява, тя не може да се ориентира. Усеща го, че се приближава, ужасът стяга ребрата ѝ, тя се затичва. Кракът ѝ се плъзва в празното, земята изчезва под нея и тя полита напред и започва да пада и да пада в нищото...

Пени се събуди със силно сърцебиене. В основата на косата ѝ се стичаше пот. Тя стисна чаршафите, намираше се в собственото си легло, в собствения си апартамент. Сиво-синият цвят на спокойното небе, преди утрото да проникне през завесите. Далечен и заглушен, шумът от трафика се процеждаше през двойните стъкла. Тя остана да лежи дълго, като отпускате бавно юмруците си, заслушана в собственото си накъсано дишане. За осми път сънуваше този сън през

месеца, след като това се бе случило, но така и не можа да свикне. Сякаш ужасът от онази нощ бе отворил пролука в реалността и сега тя пребиваваше там през цялото време. И най-лекото безпокойство пронизваше сърцето ѝ със студено електричество.

Пени се претърколи, пресягайки се за успокоителните на нощното шкафче. Отдавна беше спряла да се тревожи колко е изпила: правеше каквото трябва, за да държи тези чувства вътре в себе си. Докторите се съгласяваха един след друг, че се нуждае от тях. След като глътна две, тя се обърна по гръб и се втренчи в тавана, чакайки да се отпуснат схванатите ѝ мускули и напрегнатия ѝ мозък. Меката светлина се прокрадваше под завесите, когато тя най-после се унесе в сън.

Много часове по-късно я разбуди настоятелен, жужащ шум. Отначало не можа да разбере какво е, но след това се събуди напълно, осъзнала, че се звъни на вратата ѝ. Седна замаяно на ръба на леглото, обхванала главата си в ръце.

Звънецът отново иззвъня. Кой можеше да е? Сигурно беше Джордж, винаги беше Джордж. Само Джордж знаеше къде живее, само Джордж си даваше труда да дойде и да я види. Но преди да погледне и да види познатия му силует на улицата, сърцето ѝ отново бе завладяно от леден страх. Ами ако беше някой друг, непознат, някой, който е намерил адреса ѝ, който иска да я нарани? Знаеше, че е ядосала не само Бенедикт Мартин в миналото. Някои от тези хора можеха сега да се върнат, да искат отмъщение. Алън, фотографът. Или някой от онези мъже, с които Себастиан я караше да спи. Или пък някой от църквата на майка ѝ... възможностите бяха безкрайни, стигаха далече назад в миналото ѝ. Понякога сядаше и се опитваше да направи списък на всички възможности — хора, събития, — но когато редовете се разкривяваха и пресичаха, тя ставаше толкова неспокойна, че трябваше да вземе антидепресанти и да легне.

Пени отиде до прозореца и вдигна завесата. Разбира се, беше Джордж.

— Джордж! — извика тя.

Той погледна нагоре.

— Пени, опитвам се да те събудя от десет минути. Добре ли си?

Що за въпрос. Не беше добре от онази вечер, в която Бенедикт я беше отвлякъл. Животът ѝ се беше обърнал на сто и осемдесет

градуса. Ръководеше я единствено страхът, всичко останало чувстваше неясно.

Пени взе ключовете от скрина и ги пусна през прозореца.

— Влизай — извика тя и се върна обратно в леглото. Мерна отражението си в огледалото: немита коса, подпухнало лице, тъмни сенки под очите. Изглеждаше ужасно, но какво значение имаше? Седнала с кръстосани крака на матрака, тя зачака Джордж.

Вратата долу се отвори. Чу го да я затваря след себе си, после приближаващи стъпки. След това той влезе и протегна ръка да ѝ даде ключовете.

— Задръж ги. Имам друг комплект.

— Пени, почти пладне е — каза той.

— Спях.

— Трябваше да си на репетиция в десет. Обеща ми.

Разговорът от предишната нощ оживя в съзнанието ѝ. Репетиции. Не беше ходила от месец, но беше поела задължение днес да отиде. Опита се да възстанови в съзнанието си как е дала обещанието, но не можа. Това я обърка. След това си спомни, че когато снощи говори с Джордж, беше на декседрин.

— Забравих — каза тя.

Той седна на леглото до нея.

— Това не си ти.

— Дори вече не знам коя съм, Джордж.

— Знаеш, че Бенедикт вече не може да те нарани. — Той изнесе обичайната си дълга реч. Бенедикт е в затвора, искането за гаранция е отхвърлено. Обвинението се опитваше да образува дело и да го обвини за убийството на Дейвид Престън. Срещу значителна сума Джордж беше наел адвокати, които да убедят прокуратурата да се откаже от обвинението в отвличане. Не искаше Пени да се травмира от съдебни процеси или медийните циркове, които щяха да последват, а те не се нуждаеха от нейните свидетелства. Двама очевидци бяха видели наръгването на Джордж Престън. Едно обвинение в убийство можеше да държи Бенедикт в затвора за дълго време, особено предвид плашещото му криминално досие. Що се касае до Джордж, той бе убеден, че това е минало; че няма да се случи отново.

Но то се беше случило и Пени се страхуваше не специално от Бенедикт, страхуваше се от всички.

— Не мога да репетирам днес — каза тя.

Можеше да се закълне, че Джордж едва успя да направи гласа си спокоен.

— Кога мислиш, че ще си в състояние да репетираш?

— Утре? — отвърна тя, макар да знаеше, че и утре няма да е възможно.

— Какво ще кажеш да опитаме следващия понеделник? Ще дойда да те взема и ще те закарам до залата. Дотогава ще успееш да се подготвиш психологически.

Тя кимна благодарно.

— Да, звучи добре. Сигурна съм, че дотогава ще се оправя.

Айла седеше на кушетката, подвила босите си крака, и четеше дълго писмо. Джордж я докосна по косата.

— Излизам — каза той.

Тя вдигна очи и се усмихна напрегнато.

— Пак ли ще отидеш до апартамента ѝ да я вземеш?

— Не се отклонявам много. — Той не ѝ беше казал за изпитанията на Пени. Чувстваше се виновен, защото знаеше, че ще го обвини, задето не я е предупредил. — Не беше добре напоследък.

— Не може ли да пътува с такси?

— Прекалено е известна за таксита.

— Може би трябва да използва най-послед шофьорската си книжка. — След това Айла поклати глава и вдигна писмото. — Съжалявам, ядосана съм. Ти нямаш нищо общо с това.

— Какво има?

Тя въздъхна.

— Писмото е от сестра ми. Джулия е бременна.

Джулия беше племенница на Айла.

— Това са добри новини, нали? — попита той предпазливо.

— Разбира се. Новините са хубави. Само че тя трябва да роди през март. Знаели са го от месеци и не са ми казали. Мълчали са си... Съжалението може да е толкова обидно.

Той се наведе и я целуна по хладното чело, опитвайки се да не я съжалява.

— Приемаш го прекалено емоционално. Сигурно просто са забравили да ти кажат.

— Може би си прав. — Тя се усмихна слабо. — По-добре тръгвай. Ще закъснееш.

Трафикът беше много слаб и той стигна по-рано до апартамента на Пени. Тя се разхождаше във всекидневната. Сърцето му се изпълни с надежда. Беше облечена: дънки, широка бяла риза, гердан от мъниста около врата. Беше гримирана, тъмни сенки и тъмно червило. Приличаше на предишната Пени. Но неспокойните ѝ крачки го разтревожиха.

— Готова ли си, Пени?

— Да, да, напълно. Още преди да дойдеш. Ти ли закъсня, или аз съм подранила? Трябва аз да съм подранила, събудих се още на разсъмване. Още не съм яла, обаче. Смяташ ли, че първо трябва да хапна? Може би да си взема една ябълка? До залата има кафене...

Джордж я хвана за рамото и я спря. Зениците ѝ приличаха на топлийки.

— Вземала ли си нещо?

— Нямаше да мога да изляза — каза тя. — Не и без стимуланти.

— Колко хапчета изпи?

— Докторът ми ги предписа. Каза, че се нуждая от тях. Не ме карай да се чувствам гадно, не е честно. — Тя се отскубна от него. — Ще си взема якето и излизаме.

Тя влезе в спалнята си. Джордж чакаше тревожен, безпомощен. Часовникът до телевизора тиктакаше шумно. Пени не се връщаше. Той отиде до вратата на стаята ѝ и надникна.

Тя лежеше свита на леглото си и хлипаше тихо. Джордж седна до нея и я погали по гърба.

— Не мога — прошепна тя. — Не мога. Евентуално утре, Джордж? Може ли утре?

Слуша я дълго как плаче. Беше напълно объркан. Златната му кокошка отказваше да работи и това беше дразнещо, но той не бе човек, лишен от съчувствие, особено когато се касаеше за Пени. Пени се нуждаеше от истинска почивка, трябваше да излезе от Лондон и да види малко слънце, да се отърве от хапчетата, които изпиляваха нервите ѝ. Имаше още четири месеца до концерта. Музикантите

можеха да репетираш без нея... макар че ако Пакенхам и Пауъл разберяха, щяха да си изтеглят парите.

Изведнъж го осени идея. Може би можеше да даде на Пени почивката, от която се нуждаеше, и въпреки това да не възбуди подозрения. Идеята не дойде без притеснения, но в нея имаше известна доза справедливост; сякаш съдбата го беше наредила по такъв начин. Стига да успееше.

— Пени — каза той, като ѝ помогна да се изправи. — Не искам да репетираш утре. Искам вместо това да си направиш ваканция.

Напрежението се оттече от раменете ѝ.

— Наистина ли? Ваканция?

— Знам едно малко място в Испания. Собственост на един приятел. Там има слънце, дебела котка, икономка, която ще се грижи за теб толкова, колкото ти е необходимо. Но трябва да ми обещаеш, че ще се опиташ да се откажеш от тези хапчета.

Тя вдигна към него огромни, насълзени очи. Гримът ѝ се бе разтекъл надолу по страните, носът ѝ беше мокър. Изглеждаше дванайсетгодишна и той усети угризение.

— Ще се откажа. Обещавам.

— Ще уредя всичко тогава — каза той.

— И ти ще дойдеш, нали?

Той поклати глава.

— Не, не мога да дойда в Испания. Имам неотложна работа, за която трябва да се погрижа. — Усмихна се. — В Германия.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Ели се опитваше да не се тревожи от това колко груби и червени бяха станали ръцете ѝ от селския труд. Докато извиваше работните дрехи на хер Нойман през пресата за изцеждане, погледна напуканата кожа над ставите си, стиснали ръкохватката, и си спомни как преди много време се беше гордяла с ръцете си. Силни и добре оформени като тези на майка ѝ. Гладката им белота, розовите полулуни на ноктите. Но след това баща ѝ се бе разболял, тя трябваше да работи и не бе спирала до днес. Сега това бяха ръце на селско момиче. Не ръце на сопрано, каза си тя горчиво, след това се закле за стотен път да престане да сравнява настоящия си живот с един живот, който завинаги щеше да си остане фантазия.

Дълбоко в къщата, тя чу да се чука на вратата. Пресегна се във ваната за още дрехи. След няколко секунди се чу гласът на Дитер:

— Ели?

Тя се обърна. Той беше спрял на прага на пералното помещение, а до него стоеше непознат мъж. Беше към четиридесетте, тъмнокос, с гъсти бакенбарди и големи, немигащи очи. Беше облечен целия в черно — от ризата и черната вратовръзка до сако и панталоните.

— Този човек е дошъл да те види — каза Дитер.

— Да ме види? Мен?

— Беше трудно да ви намеря — обади се мъжът на толкова лош немски, че Ели едва не се разсмя.

Тя премина веднага на английски.

— И как все пак ме намерихте?

— Известна сте в селото — отвърна той с облекчение. — Аз съм Джордж Фелоус и съм дошъл да поговорим.

Тя предпазливо се избърса в полата си и протегна ръка да се здрависа.

— Да поговорим за какво? — Можеше да види Дитер как със слабия си английски се опитва да следва разговора.

— Може ли да влезем? Да седнем за няколко минути?

Ели кимна и направи знак на Дитер да се присъедини. Хер и фрау Нойман бяха отишли в селото. Кухнята беше препълнена със съдове от закуската, следващото ѝ задължение. Миризмата на бекон още витаеше във въздуха. Тя предложи на Джордж Фелоус стол и седна отсреща.

— Ще премина направо на въпроса. — Джордж отвори служебното си куфарче и извади голяма, лъскава снимка, която побутна по масата към Ели. — Вижте тази жена.

Дитер погледна през рамото ѝ и ахна.

Ели също беше слисана.

— Коя е тя?

— Пени Брайт. Попзвезда в Лондон.

— Ели, тя изглежда точно като теб — каза Дитер на немски.

— Не бих казала „точно“ — отвърна Ели, но не можеше да каже защо *точно* ѝ се струваше прекалено силна дума. Не бяха само дрехите, косата, гримът. Може би се дължеше на странното чувство за изместване, което я обзе, абсолютното недоумение, че някой някъде в света може да прилича толкова на нея, а тя да не го е знаела досега. Тя върна вниманието си обратно към Джордж. Превключването от немски на английски подлагаше на изпитание съзнанието ѝ. — По-добре ми обяснете какво искате от мен.

— Аз съм мениджър на Пени. Която е болна. Трябва ми някой, който да я замества за известно време.

Ели преработи тази информация, чувстваше се озадачена и малко объркана.

— Какво ви кара да мислите, че мога да пея попмузика, господин Фелоус?

— Чух за вас от Айвън Хемблин, който ръководи отдела за класическа музика в „Ти Ер Джи“. Бил е в журито на прослушването през март. Каза, че пеете като ангел. Каза също така, че английският ви е великолепен.

— Аз съм оперно сопрано — отвърна тя бързо, питайки се дали този човек знае изобщо нещо за музиката. — Техниките, които съм учила, са...

— Ще ви платят пет хиляди марки.

Дитер разбра това изречение. Очите му се разшириха. Ели мълчеше, шокирана, докато мозъкът ѝ препускаше. *Пет хиляди марки.*

Колко неща можеше да направи с пет хиляди марки! В съзнанието си чу звука на стотици врати, които се отварят пред нея, врати, които смяташе, че са завинаги затворени. Преместване в града, блестящ преподавател по пеене, прослушвания за оперни театри...

Джордж наруши тишината.

— Става въпрос само за няколко месеца, най-много три, само за репетиции с банда. Може да се наложи да давате от време на време интервюта, но аз ще ви кажа какво да правите и какво да казвате. Очевидно ще се наложи промяна на прическата, купуването на нови дрехи, както и... ще трябва да свалите няколко килограма. — Тук той леко се изчерви. — Но всичко е съвсем честно, после можете да се върнете вкъщи и да се преструвате, че никога не се е случвало. Ще ви платя половината от парите предварително, а останалите след три месеца.

— Ели? — обади се Дитер, неспособен да се сдържа.

Тя бързо преведе на немски разговора, несигурна каква ще е реакцията.

За нейна изненада той се засмя.

— Ели, трябва да го направиш. Къде другаде можеш да получиш такива пари?

— Ще трябва да отида в Лондон — осъзна тя внезапно. — Ще ми липсваш.

— Не е толкова далече. А и няма да е за дълго.

— Ще ви оставя да премислите до утре — каза Джордж Фелоус и сложи една визитна картичка на масата. — Но трябва да реша бързо проблема. Надявам се, че мога да разчитам на пълната ви конфиденциалност. Отседнал съм горе над кръчмата, написал съм телефонния номер на гърба на визитката.

Ели побутна визитката обратно към него.

— Не ми е нужно да премислям, господин Фелоус — каза тя. Беше завладяна от смесица от чувства — страх и вълнение, сърцето ѝ препускаше, но тя не можа да сдържи усмивката си. — Ще го направя.

* * *

Когато Джордж се прибра вкъщи, Айла рисуваше на закритата тераса.

— Как пътува? — провикна се тя, когато той се опита да се измъкне в спалнята, за да разопакова багажа си.

Знаеше, разбира се, че няма да му се размине. Въпросът беше до каква степен да ѝ каже. Той остави куфара си върху кремавия килим и отиде при нея на терасата. Слънцето хвърляше сребърни отблясъци в косата ѝ. Тя сложи върху платното една многозначителна капка виолетово, след това промърмори тихо:

— По дяволите! — Това бе най-близкото до ругатня, което някога бе изрекла.

— Това е много приятно — каза той, като разглеждаше картината.

— Е, и какво е? — отвърна тя бързо.

— Аз... ами, не знам.

Тя въздъхна и избърса ръцете си от боята с един парцал.

— Трябваше да е зюмбюл. Или нещо такова. Дамите от групата ми по рисуване казват, че трябва да мисля повече като художник, да виждам нещата различно. — Тя се усмихна и се протегна да го целуне. — Но ти не каза. Как беше в Германия?

— Добре. Сключих сделката. — Удовлетворението от това да го изрече беше огромно. Ели Франкел бе казала „да“. И той бе облекчен, разбира се. Макар и да се страхуваше малко как щеше да проработи. И — трябваше да признае — развълнуван от възможността.

— Каква сделка беше?

Това беше шансът да ѝ каже. Но не можа. Прекалено трудно беше за обясняване, щеше да повдигне подозрения, недоверие. Така че излъга.

— Чужди права, много скучно, Айла. Знаеш, че предпочитам да не говоря за работа вкъщи. — Пулсът му се ускори от вината, но тя не забеляза.

Никога не забеляза.

Тринайсетгодишният Джордж беше взел присърце философията на господин Люинс. Първия ден в новото си, първокласно училище — пълно с богати момчета с плътни гласове — той реши да е нов човек.

От страх да не чуят грубия му, северен акцент, Джордж не продума цяла седмица. Вкъщи упражняваше резкия им, нахакан говор. В края на срока говореше като същински южняк.

Животът в семейство Люинс не беше лош. Те бяха добри хора, любящи по свой, непохватен начин. Джордж написа само няколко писма до сестрите си. Редките им повърхностни отговори му напомниха онова, което винаги бе знаел: че не беше един от тях, че никога не е бил. Вместо това създаваше подходящи приятелства в училище: избираше правилното момче за момента, за да продължи нататък. Когато стана пълнолетен, осъзна, че сърцето му е станало студено, че около него се е образувала крехка черупка. Но нямаше представа как да спре процеса. Завърши с отличие, избра правилния път, беше поканен да учи в Колежа на християнската църква в Оксфорд, приет в програма за обучение, която Люинс одобри веднага: медицина. Щеше да стане доктор; това бе правилният избор за мъж с неговото образование. Надяваше се после да специализира психиатрия, напразно търсейки отговори за странните чувства в сърцето си.

Може би щеше да остане на този път; може би щеше да забрави за музиката, топлината и смеха; може би щеше да стане студен човек, дори жесток. Но в края на първия семестър среща Айла.

Люинс планираха новогодишното си парти от месеци. Беше краят на 1949 г., време за откриване на нова ера. Войната беше зад тях, бъдещето изглеждаше пълно с обещания. На настъпващото десетилетие се възлагаха много надежди. Салонът, обикновено заключен и покрит с чаршафи против праха, беше украсен със златни и сребърни ленти, бе нает келнерски персонал и малко след шест следобед заможните гости започнаха да пристигат. Джордж беше развълнуван от приготовленията, необяснимо раздразнен на приемните си родители за глупавата им сантименталност. Всеки път, когато госпожа Люинс кажеше нещо от рода на „Само помисли, Джордж, това е последният път, в който се къпя през четиридесетте“ или „Последния път, в който ще поля цветята си през това десетилетие“, той се изпълваше с неловка смесица от смущение и досада към нея. Хвана се, че изпитва такива чувства много, много по-късно не само към

приемните си родители. Малките фобии на хората му влизаха под кожата, раздразваха го, изпълваха го с нежелание да се асоциира с човешката раса. Но беше добре възпитан, така че сложи усмивка на лицето си, за да посрещне гостите с Люинс.

В шест и половина на вратата се позвъни и Джордж покорно стана от тапицирания си стол, и отиде до входното антре. Отвори вратата и видя на прага трима души. Висок, възрастен мъж с тъмна коса, дребната му русокоса съпруга с пълни устни и щастливия резултат на техния съюз: висока дъщеря с бледа коса и алабастрова кожа.

— Приятно ми е да се запознаем — произнесе Джордж. — Аз съм Джордж Фелоус.

Със силен акцент, който Джордж не можа да определи, мъжът произнесе:

— Аз съм Еско Кивели. А това са съпругата ми Ванска и дъщеря ми Айла.

Джордж се ръкува последователно с тях, но Айла все още не го бе впечатлила особено.

— Има ли къде да оставим палтата си? — попита тя.

— Позволете. — Той се наведе да ѝ помогне да се освободи от огромното си палто. Тогава внезапно мерна отражението си във високото огледало до стойката за шапки; в този момент забеляза себе си до нея. Той беше тъмен — почти по цигански с черните си очи и гъста коса — и облечен изцяло в тъмни тонове. Тя беше пълната противоположност. Носеше кремава рокля, украсена с перли; косата ѝ беше неописуемо фина и руса, отразяваше светлината; кожата ѝ беше безупречна като на мраморна статуя, но когато пръстите му докоснаха ръката ѝ, усети, че тя е топла, не студена. Напомняше му на паднал ангел и контрастът във външния вид на двамата раздвижи нещо дълбоко в него. *Той се нуждаеше от нея.* Мисълта беше колкото внезапна, толкова и категорична.

През цялата вечер я наблюдаваше очарован от дистанция. Нямаше опит с жените, така че не знаеше как да се държи с нея. Успя да изкопчи някаква информация от госпожа Люинс. Семейството беше финландско, но Айла беше израснала в Лондон. Баща ѝ беше инвестиционен банкер и — госпожа Люинс понижи глас тук: — „имали повече пари, отколкото можели да броят“. Джордж пи

прекалено много шампанско, въпреки настояването на госпожа Люинс, че трезвеността е по-подобаваща за младеж на неговите години. Въздухът в салона стана горещ и задушен от толкова електрически печки, любезен смях и скъпи парфюми. Той изгуби Айла от поглед, но накрая я откри. Отвън на терасата, на студа. Помисли си за палтото ѝ, но преди да се разубеди да стои далеч, забърза към антрето да го намери и да ѝ го занесе.

Студеният въздух го удари в лицето. Усети, че главата му започва да пулсира.

— Госпожице Кивели?

Тя се обърна. Едва сега той осъзна, че до нея в сенките стои друг мъж. Не си спомняше името му. Робърт? Родни? Беше син на един от най-старите приятели на господин Люинс. Той усети, че го бодва сърцето при мисълта, че Айла е навън с него; и в този момент от смущение езикът му се върза.

— Палтото ви — подаде ѝ го той. — Аз... помислих си, че може да ви е студено.

Робърт — Родни се усмихна покровителствено:

— Аз щях да ѝ го донеса, ако госпожицата искаше — каза той. — Само че тя твърди, че не ѝ е студено.

Айла се усмихна слабо на Джордж.

— Всъщност казах, че скоро трябва да вляза вътре — поправи го тя. — Сигурно не сте ме чули правилно.

— Но вие обещахте да изслушате историята ми. Докъде бях стигнал? О, да. Механикът ми каза, че колата щяла да струва сто паунда, за да бъде ремонтирана. Сто! — повтори той. — И че нямало да мога да платя такава тлъста сума.

Джордж се опита да се възползва от ситуацията. Мъжът... Родерик, така се казваше. Родерик изтърси една цигара на перилата и я пъхна в ъгълчето на устата си. Айла погледна умолително Джордж и леко наклони глава.

Той прочисти гърлото си:

— Госпожице Кивели? Донесох ви палтото, защото... майка ви ме помоли да ви кажа..., че е време да си тръгвате.

— О? Толкова скоро? — Тя обърна престорено натъжените си очи към Родерик: — Съжалявам, ще трябва да отложим този разговор за друг път.

Родерик присви очи, несигурен в искреността ѝ.

— Но още е едва полунощ.

— Трябва да ходя и на друго парти. Джордж — обърна се Айла към него, — бихте ли ме завели до алеята?

Джордж кимна. Тя се сви в палтото си.

— Довиждане, Родерик.

Родерик издаде хъмкащ звук, дръпна здраво от цигарата си и насочи поглед към градината. Джордж поведе Айла по стъпалата и около къщата до покритата с чакъл алея, където тя спря и въздъхна дълбоко.

— Благодаря ви, спасихте ме. Той ме отегчаваше до смърт.

— А как ще...? Искам да кажа, че той ще забележи, че не сте си тръгнали.

Тя поклати глава.

— Няма значение. Скоро ще си намери друга жертва. Може би по-благоразположена. — Тя му се усмихна. — Защо продължавате да ме наричате госпожица Кивели? Забравихте ли името ми?

Страните му пламнаха.

— Не, казвате се Айла.

— Тогава ме наричайте Айла. „Мис Кивели“ звучи толкова като от деветнайсети век, сякаш от роман на Джейн Остин. — Тя обърна лице срещу студения бриз. — Далече ли е морето оттук?

— В края на улицата.

— Харесва ми този мирис, морския въздух. Щастливец сте, че живеете тук.

— Знам — кимна той. След това, обхванат от внезапна пиянска самоувереност, каза: — Искате ли да се разходим до кея?

— Няма ли да е прекалено студено?

— Може би — отвърна Джордж и лицето му придоби колебливо изражение.

— Е, аз съм с палто. Но вие?

Искаше му се да каже: *„Не усещам студа, когато сте до мен“*. Вместо това, обаче, произнесе:

— Няма да се бавим. Само една кратка разходка.

Беше опияняваща комбинация: шампанското, меката красота на Айла, морският студ — и кратката разходка се превърна в дълга вечер, под навеса на една автобусна спирка, скрити от студа, си разказваха

истории и споделяха мислите си. Когато наближи полунощ, тя вече го бе омагьосала напълно. В някои моменти му се струваше, че забелязва нещо познато в усмивката ѝ или в начина, по който накланя главата си и тогава си спомняше за сестрите си и за непринудения им смях. По някакъв начин тя откри вътре в него момчето, което беше преди. Той ѝ разказа за любовта си към музиката, за мечтата си да работи с музиканти, да организира представления им и да си възвърне онази наслада, която бе изпитвал, докато слуша концертите преди толкова години. Тя му зададе един прост въпрос: „Защо, по дяволите, следвате тогава медицина?“. Беше толкова проникателен въпрос, че в първия момент не можеше да отговори. Фойерверките в далечината им напомниха, че започва ново десетилетие. Той гледаше ярките цветове, отразени върху лицето ѝ. По-рано вечерта тя се беше пошегувала, че я е спасил; но всъщност тя го беше спасила.

Едно нещо, обаче, не ѝ каза: истината за родителите си. Беше по-лесно да каже, че баща му не се е върнал от войната, че майка му се е разболяла и умряла, че сестрите му сега са му чужди. Може би трябваше да ѝ повярва, че няма да го съди за престъпленията на баща му, но не се реши; не и ако това означаваше да я загуби. В деня на сватбата им, година по-късно, той се питаше за лъжата, върху която лежеше бракът им, за това дали един ден няма да го застигне. Но това никога не стана.

А междувременно той си навлече друга, още по-опасна лъжа.

Ели крачеше край вратата на къщата на Нойманови и чакаше таксито. Хер и фрау Нойман не знаеха нищо за плановете ѝ. Беше им казала, че Джордж е стар приятел на майка ѝ, и че е организиран пътуване до Англия, за да се запознае с роднините си. Дитер знаеше всичко, но тя не се реши да го прегърне, да открадне онази последна целувка от устните му, преди дългата раздяла. Родителите му не подозираха нищо за отношенията им.

— Спри да обикаляш, изнервяш ме — каза хер Нойман добродушно.

— Май забрави, когато ти се разболя от нерви, преди да летиш за първи път със самолет — присмя му се фрау Нойман.

Тя не можеше да им каже, че не се страхува от полета. Имаше далеч по-важни неща, за които да се притеснява.

Таксито се показа, катереше се по хълма.

— Ела да те прегърна. — Фрау Нойман я притисна силно към гърдите си. — Ще ми липсваш, малко врабченце.

— И ти ще ми липсваш — каза Ели. Тя изпитваше огромно чувство на удовлетворение като знаеше, че при връщането си ще може да им се отплати за тяхната щедрост и добрина. Който казваше, че с пари щастие не се купува, явно никога не е бил беден.

Хер Нойман я прегърна нерешително, а след това дойде ред на Дитер — тя се опита да не се притиска прекалено силно към тялото му.

— Ще ти пиша всеки ден — прошепна в ухото му.

— Ще те обичам вечно — отвърна ѝ той и горещият му дъх я накара да настръхне.

Таксито спря, тя се овладя, взе куфара си и тръгна по пътеката.

Очакваше я нов живот.

ВТОРО ДЕЙСТВИЕ

*Любовната наслада трае само
миг.*

*Болката от любов трае цял
живот.*

„Насладите на
любовта“ — Жан Пол
Мартини

Западен Куинсланд, Австралия: 1997 г.

Тя паркира Ленд круизера на тревата пред къщата на сержант Озбърн. Беше пътувала деветдесет километра и това градче с двайсетина жители беше най-близкото нещо до цивилизация. Блестящото синьо небе висеше като одеяло над червения прах, слънцето хвърляше жар върху жълто-зелените треви. Гледката спираше дъха по някакъв жесток начин. Дълго време тя се бе наслаждавала на пустотата, на изолираността тук. Но когато писмата започнаха да пристигат редовно, поне по едно на седмица, отдалечеността започна да ѝ изглежда уязвимост, а не независимост.

Сержант Озбърн седеше на стъпалата отпред и ядеше сандвич от очукана емайлирана чиния. Той я видя и ѝ се усмихна.

— И това ако не е местното ни канарче — рече той добродушно и очите му се присвиха в ъгълчетата. Беше едър мъж, червендалест и потен. — Не ви виждаме много-много в града.

Тя се опита да се усмихне в отговор, но не се получи.

— Сержант, наистина трябва да говоря с вас. По полицейски въпроси.

Той стана вяло и избърса длани в крачолите на сините си панталони.

— По полицейски въпроси, значи. Звучи сериозно. Тогава по-добре да влезем в офиса.

Той я въведе в къщата си, в една обляна от слънцето стая, изпълняваща функцията на градско полицейско управление. Една муха влетя през отворения прозорец и започна да се блъска в стъклото: напразно усилие за свобода. Тя седна срещу сержанта в голям, разнебитен стол, докато той включваше скърцащия компютър. Над бюрото му висеше избеляла географска карта, на която с червен флумастер бяха маркирани границите на юрисдикцията му. Тя си отбеляза развеселена, че в нея е включена само половината от нейните двайсет хиляди хектара собственост: трябваше да е внимателна и да не вика по спешност полицията в някоя от далечните ливади на север. Сержант Озбърн проклина няколко минути компютъра, след това извади лист и химикалка.

— Понякога предпочитам да го направя по старомодния начин — каза той. — А сега ми кажете с какво мога да ви помогна.

— Получавам заплашителни писма.

Той започна да си записва.

— По пощата ли?

— Да.

— Колко?

— Пет досега. Пристигаха регулярно през последните четири седмици.

— Какво пише в тях?

— Ето. — Тя извади писмата от чантата си и ги остави на бюрото му. Той ги четеше едно по едно с безизразен глас и докато го правеше, отново я побиха студени тръпки.

Знам всичко за Анджи Смит. И сега ще си получиш заслуженото. Не можеш да се скриеш. Виждал съм другата страна на Пени. Уплаши ли се? Би трябвало. Ще си платиш, и много добре знаеш защо. Надушвам страха ти.

Сержант Озбърн написа още няколко изречения, след това се обърна към пликовете.

— Няма адрес на подател — отбеляза той. — Марката е английска.

— Точно така.

Той остави химикалката и погледна през масата към нея.

— Англия? Това е далече.

— Знам.

— Коя е Анджи Смит?

— Анджела Смит. Жена, която познавах в самото начало на кариерата си.

— Да не сте я ядосали нещо? Мислите ли, че тя може да пише писмата? Или подозирате някого другия?

— Аз... вижте, нямам представа кой ги изпраща — каза тя честно. — Създадох си много врагове.

Той се усмихна и носът му се набърчи.

— Сериозно?

Явно не можеше да си го представи. Тя беше тиха, живееше почти усамотено, откак беше тук. Съзнателно гледаше да стои в сянка, най-вече заради миналото си. А сега то я застигаше и тя не знаеше от какво да се страхува повече: от идеята, че човекът, писал писмата, може да я нарани, или от възможността, че отново може да бъде осветена от ярката светлина на прожекторите, точно когато се научи да живее в тихите, тъмни тъгълчета на битието.

Сержант Озбърн се облегна назад в стола си и погледна към тавана, внимателно подбирайки думите:

— Вижте, ще пусна рапорт и ще следя ситуацията отблизо, но... Искате ли моя съвет? Приберете се и престанете да се тревожите. Някога сте била известна, а известните хора привличат от време на време разни безделници. За да може този човек да ви нарани — ако намерението му е такова — ще трябва да измине дълъг път, за да дойде. Вие сте на мили от всякъде, помните ли? Никой няма да ви намери. — Сега той се наведе напред, усмивката му отново се върна. — Съпругата на Тони Макгрегър кани на пай. Интересувате ли се?

Когато зави по дългия, пращен път късно същия следобед, тя се почувства много самотна и уязвима. Разбира се, сержант Озбърн звучеше логично, и тя се опита да се успокои с неговите думи. Но все

пак знаеше, че сама си е навлякла този проблем. За милионен път се питаше защо, по дяволите, беше направила това. Навремето ѝ се виждаше толкова правилно; а сега знаеше със сигурност, че е вземала напълно погрешни решения.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пени чакаше, седнала върху куфара си на гарата в Монтоя, докато следобедните сенки се удължаваха и неясната слънчева светлина избледня от жълто до златисто. Със самолета от Лондон, с експресния влак от Мадрид и с бавната местна железница от Кордоба, тя бе придружавана от двуметровия бодигард, който не беше особено разговорлив. Но сега той се бе качил на обратния влак, а нейната посрещачка още не беше пристигнала. Беше я яд на Джордж, че не го е организиран по-добре. Разбираше, че има само два влака седмично за Монтоя, но защо да не можеше бодигардът да остане няколко дена? Щеше да е по-добре, отколкото да я остави тук уязвима и незащитена.

Макар да трябваше да признае, че изобщо не се чувства уплашена. Тя погледна към заспалия град, скупчен отвъд гарата. Черен път, който се виеше покрай пощенска станция, дузина магазини, павиран градски площад и красиво боядисани къщи отзад. За първи път от шест седмици не беше готова да си представи, че нещо ужасно ще ѝ се случи. Най-после беше пристигнала в *нищото*.

В края на пътя се показва лъскава черна кола и Пени разбра, че е за нея. Тя се изправи и зачака, стиснала куфара в ръка и преметнала голяма чанта през рамо. Скоро колата спря и от нея излезе внушителна на вид жена със сребристосива коса.

— Пени? — попита тя.

— Да.

Жената грейна в усмивка и каза:

— Аз съм Естрела. Ще се грижа за вас през следващите няколко седмици. — Акцентът ѝ беше слаб, очевидно беше учила английски от англичанин. Произнасяше думите много точно, почти рязко. Тя посочи към седалката до шофьора.

— Заповядайте, влезте. Аз ще кача куфара ви.

Пени се настани в купето и след миг Естрела седна зад волана и подкара.

— Сеньор Фелоус ми каза всичко за вас — каза тя, спускайки тъмните си очила срещу залязващото слънце. — Надявам се да се

наслаждавате на престоя си.

— На колко километра е къщата оттук?

— Не е далече; може би на двайсетина минути. Отпуснете се. Искате ли да включа някаква музика? — Естрела посочи към касетофона, но Пени поклати глава. Вместо това се обърна към прозореца, загледана в златната светлина, която къпеше пътя и дърветата, покрай които минаваха. Внезапно се почувства толкова доволна, че е извън Лондон, че едва не се разплака. Думите на Естрела се върнаха в съзнанието ѝ: „*Ще се грижа за вас през следващите няколко седмици*“. Няколко седмици ли бяха всичко, на което можеше да се надява? Джордж беше предложил да остане толкова, от колкото се нуждае... Дали наистина го е мислил? Датите на турнето не бяха променени, пускането на албума не можеше да се отлага вечно.

— Ще спрем в селото да купя нещо за вечеря — каза Естрела, прекъсвайки тревожния унес на Пени. — Какво ви се яде?

Пени сви рамене.

— Каквото и да е.

Естрела ѝ се усмихна.

— Какво си готвите обикновено вкъщи?

— Не знам. Рибни хапки и пюре?

Усмивката на Естрела се утаи в ъгълчетата.

— Аз ще реша тогава — каза тя. — Много сте слабичка.

Естрела паркира пред малък магазин встрани от пътя. Пени чакаше в колата. Селото беше малко по-голямо от миниатюрна сбирка от къщи, облицовани с дървени плочки. Универсален магазин, фурна, кръчма. Слънцето се плъзна зад хоризонта и над земята падна мек полумрак. Естрела се върна и остави двете торби с продукти на задната седалка. Потеглиха отново.

Малко по-късно колата спря в дълга алея. Това беше: мястото, което Джордж ѝ беше описал. Измазана с бяла мазилка вила с висока веранда, петна от ръжда, умело скрити зад обраслите с бурени сандъчета на прозорците, тесни прозорци с кепенци, една котка, която спеше на високите перила на балкона, бълбукането на фонтан в далечината. Пени слезе и вдиша мекия есенен въздух. Мястото принадлежеше на стар бизнес съдружник на Джордж. Прекарвал тук по два месеца всяко лято. През останалото време Естрела живеела сама, като се грижела за чистотата и поддръжката.

— Хубаво е — каза искрено Пени.

Естрела се усмихна гордо.

— Нека влезем, да се настаните.

Интериорът на къщата беше изцяло от дървени греди, а облицованият с плочки под бе покрит от ярки килими. Естрела отглеждаше по едно листато растение в почти всеки ъгъл. Тя показа на Пени стаята ѝ на горния етаж. Тук подът беше покрит с модерен дебел килим. Голите тухли на стената бяха декорирани с картини, върху леглото имаше мека кувертюра, която се спускаше небрежно до краката му. Двойна стъклена врата извеждаше към застлан с плочки балкон, върху който растяха буйни растения. Пени пое с очи гледката, погледът ѝ мина над върховете на дърветата и продължи към сините планини в далечината. Над главата ѝ изцвърча птица. Вътре Естрела остави куфара ѝ на пода.

— Хайде, Пени. — Тя ѝ показа свързаната със стаята баня. Дълбоката вана мамеше. — Искате ли да се освежите? — прочете Естрела мислите ѝ.

— Да, с удоволствие.

— В шкафчето има соли за вана. Мога да ви разопаковам багажа.

— Благодаря ви.

Пени затвори вратата зад себе си. В банята миришеше леко на белина. Тя се отпусна във ваната и притвори очи. Мускулите ѝ започнаха да се отпускат един по един, а с тях — претовареният ѝ мозък. Само една студена, мъчителна мисъл се връщаше отново и отново. Репетициите за турнето... Трябваше да се върне, и то много по-скоро, отколкото ѝ се искаше. Това ѝ попречи да се отпусне напълно и тя си помисли, че трябва да уведоми Джордж непременно, че има нужда да се измъкне и да си позволи да се възстанови напълно.

Зад стъклата на прозорците нощта се спусна. Когато водата изстина, тя бе принудена да стане и да се облече. Ароматът на сготвена храна се издигна нагоре и стомахът ѝ изкурка. Но трябваше да свърши нещо: намери един бележник на дъното на скрина и като взе химикалка и седна с кръстосани крака в леглото, започна да пише писмо на Джордж.

Скъпи Джордж...

След това спря и задържа края на химикалката. Как, по дяволите, щеше да изрече това? Знаеше, че трябва да му телефонира, да говори с него, но той беше толкова убедителен. Щеше да ѝ възрази, че няма за какво да се тревожи. Тя почука с химикалката по бележника и опита отново:

Тук съм само от няколко часа, но вече се чувствам много отпочинала.

Не, не беше добре. Не искаше да си помисли, че тя се нуждае единствено от кратка почивка. Трябваше ѝ дълга почивка. Скъса листа и го смачка, след това започна отново:

Скъпи Джордж, не искам да се връщам. Не искам да правя това турне.

Смачка пак страницата и започна за пореден път:

Скъпи Джордж, съжалявам, но няма да се върна.

На вратата се почука. Пени пхна бележника обратно в скрина и извика:

— Влезте!

— Вечерята е готова — обяви Естрела. — Слезте, когато сте готова.

Писането на писмо беше трудна работа. Може би трябваше да си помисли и да го остави за следващия ден. Тя последва Естрела на долния етаж, където беше сервирано само за един човек.

— Вие няма ли да ядете с мен?

— Аз вече ядох. Никога не се храня с гостите. — След което отново се усмихна с топлата си, лъчезарна усмивка. — Надявам се да ви хареса това, което съм приготвила. Традиционно ястие в моето семейство. *Pollo al chilindron*.

Храната беше чудесна — сочни пилешки бутчета в домати и каперси, — но Пени се чувстваше много странно да се храни сама в голямата, отекваща трапезария. Със залеза на слънцето топлината изчезна. Прииска ѝ се да си беше облякла яке. Единствената лампа на страничната масичка, която Естрела беше включила, не успяваше особено да прогони сенките, особено тези, събрани високо на тавана.

След вечеря Естрела ѝ даде купчина английски списания и ѝ препоръча да си легне рано.

— Пътуването сигурно ви е изтощило — каза тя. — Ще ви приготвя закуската за осем сутринта.

Естрела беше права, пътуването беше изсмукало силите ѝ. Тя се пхна в топлото легло и се унесе почти веднага, приспана от спомена за полюшването на влака.

Сънят се промъкна под нейните укрепления в най-студените часове на утрото. Тъмната стая, дупката в пода, горещият дъх на преследвача ѝ. Събуди се с думкащо сърце на странно място.

В продължение на няколко минути не можеше да разбере къде се намира и дезориентацията я паникьоса. Но след това си спомни. Вилата. Беше на почивка. Нямаше от какво да се страхува. Въпреки всичко включи лампата, пресягайки се за шишенцето на нощното шкафче.

Но нямаше никакво шишенце. Не тя си бе разопаковала багажа. Естрела го беше направила вместо нея. Сигурно бе оставила таблетките в куфара. Пени стана и пребърка куфара. Празен. Може би в чекмеджетата, между дрехите? Обиколи стаята, прерови бельото и ризите, както и старателно сгънатите си поли, но без успех. Пулсът ѝ се ускори. Как щеше да заспи отново без хапчетата? Кошмарът изпълни сърцето ѝ, тя усети, че трепери, неспособна да се концентрира.

Отиде отново до куфара. Джобовете. След това гардероба, пребърка палтото, опипвайки високите рафтове. Надникна дори в банята, макар да знаеше, че Естрела не е влизала там, беше оставила тоалетните ѝ принадлежности, подредени върху шкафчето с чекмеджета.

Имаше само един изход. Трябваше да събуди Естрела и да я попита. Икономката беше виновна, че не си намира хапчетата —

важното лекарство, — така че щеше да понесе да я събудят посред нощ.

Пени отвори вратата и се плъзна в коридора, питайки се зад коя от многото врати се намира спалнята на Естрела. В края на краищата се оказа, че не е там, и тя тръгна по стъпалата надолу. Зад всекидневната имаше тъмна дървена врата. Тя я откряхна и веднага дочу леко похъркване.

— Естрела! — произнесе тя тихо. — Естрела, аз съм, Пени.

Естрела седна в леглото и се пресегна да светне лампата. Тя изглеждаше объркана.

— Пени? Какво има?

— В куфара ми имаше едни таблетки. Къде си ги сложила?

При тези думи Естрела въздъхна и приглади дългата си сива коса.

— Няма ги.

— Какво искаш да кажеш?

— Изхвърлих ги в тоалетната.

Пени усети пробождане в сърцето. Гняв ли беше, или страх?

— Какво? Защо?

— Сеньор Фелоус беше много ясен в инструкциите си към мен. Никакви хапчета.

— Но те са ми предписани от доктор! Нуждая се от тях...

— Ш-ш-шт! — изшътка остро Естрела и лъчезарната усмивка изчезна, сякаш никога не я е имало. Пени имаше чувството, че отново е осемгодишна и получава поредното мъмрене от майка си. — И ме чуй: грижила съм се за много други млади дами през всичките години, в които работя тук. Върша си добре работата. Трябва да ми повярваш, че знам кое е добро за теб.

— Какво си...?

— Да не съм чула и дума повече! А сега се връщай в леглото!

Категоричността в гласа ѝ накара Пени да си излезе и да затвори вратата. Отдолу се процеждаше светлина. Тя се поколеба, сърцето ѝ биеше до пръсване, краката ѝ започнаха да изстиват на голите плочки. „Грижила съм се за много други млади дами?“.

Що за място беше това, на което я бе изпратил Джордж?

На закуска Естрела беше възвърнала обичайната си усмивка, шеташе насам-натам и след малко остави една чиния с бекон и яйца пред Пени. Тя започна да се пита дали не си е въобразила острия тон, който бе използвала Естрела през нощта. Пени не беше могла да заспи повторно; просто лежа, докато утринната дрезгавина освети небето и тя най-после можеше да стане. Беше уморена, смъртно уморена и мечтаеше за енергичния тласък на стимулантите. Но стимулантите ги нямаше.

— Тази сутрин ще пера — каза Естрела. — Ако имаш нещо за пране, само го донеси долу.

— Естрела — произнесе Пени бавно, — онова, което се случи нощес...

— О, ще ми простиш, нали? — Икономката се наведе и погали нежно Пени по косата. — Ставам раздразнителна, когато ме събудят.

Пени преглътна следващото си изречение. Това лесно щеше да се уреди. Просто трябваше да отиде до селото и да се срещне с доктора — Джордж ѝ беше дал испански разговорник преди да тръгне — и да получи още хапчета. След това щеше да ги скрие от Естрела и да ги пие, ако има нужда от тях. Канеше се да се откаже от тях, разбира се, че се канеше. Но постепенно. Все още ѝ трябваше помощ, докато свикне с новото обкръжение.

Докато Естрела беше в пералното помещение, Пени обу дънки и удобни обувки, и тръгна към пътя. Не можеше да си спомни да е видяла табелка на лекарски кабинет в селото, но сигурно имаше някакъв. Ако ли пък не, Монтоя беше може би само на час път. За какво друго да оползотвори времето си? Може би трябваше да погледне разписанието на влаковете, докато беше тук, просто за всеки случай...

На сутринта беше още хладно, но слънцето скоро стопли въздуха и тя се скри под сенките. Двойка бекасини, кацнали на ниските клони на едно лимоново дърво, я изгледаха любопитно през падащите листа. Можеше да чуе чуруликането на птиците, тихия шепот на бриза сред клоните и хрускането на собствените си стъпки по чакъла и листата. Лондон беше толкова различен с шумния си, безкраен трафик. Не беше

осъзнавала досега колко много не го харесва. Не само заради шума, разбира се. Отчуждението между хората, които се разминаваха ден след ден, непознати въпреки близостта си.

Селото се показва в основата на следващия хълм. Тя се разгорещаваше все повече от ходенето и изпита благодарност, когато влезе в универсалния магазин. Звънчето на вратата прозвъня. Тя вдигна слънчевите очила на главата си, забелязвайки, че ръцете ѝ леко треперят.

Като тътреше крака, от дъното зад щанда се показва възрастен мъж с гърбав нос, и я изглежда с любопитство.

— Здравейте — изрецитира Пени ограничените испански фрази, които беше научила. — Търся *medico? Aqui? En poblado?*

Той поклати глава и изстреля скоростно поток неразбираеми думи на испански. Тя сви рамене и разпери ръце, за да покаже, че не е разбрала. Мъжът произнесе бавно на английски:

— В селото няма доктор. Доктор в Монтоя.

Пени излезе заднишком, усмихвайки се.

— Благодаря. Благодаря ви. *Gracias*.

Мъжът не се усмихна в отговор, само я изглежда с подозрително свъсени вежди. Вратата се затвори след нея и тя отново се озова под горещото слънце.

Монтоя. Имаше много за вървене. Усети гадене и по кожата над ребрата и дланите ѝ изби пот. Наистина ли беше излязла чак толкова от форма, че от малко повече вървене да ѝ прилошее? Гледа в пътя няколко минути. По-добре да продължеше да се движи, преди летаргията да я обхване. Няколко таблетки стимуланти щяха да ѝ дойдат добре сега, ако Естрела не ги беше изхвърлила...

Пени продължи да върви, позволявайки си за първи път да се ядоса истински на икономката. Широката усмивка на Естрела, майчинското ѝ отношение бяха много мили. Но тя нямаше право да се бърка в делата на Пени. Джордж щеше да се ужаси, когато чуеше. Но още щом си го помисли, се усъмни. Джордж ѝ бе дал ясно да разбере, че иска тя да се отърве от хапчетата. Само че беше реагирал пресилено, всички бяха реагирали пресилено. Тя използваше хапчетата, защото се нуждаеше от тях. Когато един ден престане да ѝ бъдат необходими — когато тишината на вилата свършеше работата си и изпитанието в Лондон бъдеше забравено — щеше да ги откаже. В

края на краищата не беше някоя отчаяна наркоманка, пристрастена към улична дрога. Тя притисна ръка към челото си, повдигайки бретона от потната си кожа. Определено се чувстваше зле. Гаденето се засили, главата ѝ започна да пулсира и в мускулите ѝ пропълзя изтощение.

Зад нея се чу шум на кола. Тя погледна през рамо. Беше Естрела.

— Какво, по дяволите...?

Естрела спря до нея и излезе.

— Влизай в колата, Пени — каза тя.

— Разхождам се.

— Сеньор Рамос от универсалния магазин ми се обади. Каза, че изглеждаш зле и виждам, че наистина е така. Ти сериозно ли мислиш, че можеш да вървиш до Монтоя?

Пени се поколеба. Не, не мислеше, че можеше да стигне до Монтоя. Всъщност, искаше да намери някое хладно и тъмно място, да легне с мокър компрес на главата и да изчака гаденето да премине.

— Но аз трябва да отида на лекар.

— Трябваше да ме помолиш — каза Естрела и нещо от строгостта и неумолимостта от предишната нощ се прокрадна в гласа и в изражението ѝ. — Тръгнах да те търся. Докторът може да дойде при нас, нужно е само да му телефонирам.

Пени продължаваше да стои край пътя. Изпитваше отчаяно желание да влезе в колата, да я откарат вкъщи и да се погрижат за нея в приятната ѝ, тиха стая. Но вече се пазеше от Естрела.

Икономката сви устни.

— Ще броя до десет. Ако не влезеш, ще тръгна и ще се наложи да вървиш пеша. Едно... две...

Пени разсеяно си спомни как майка ѝ използваше подобен метод да я възпитава, когато беше малка. Но имаше чувството, че мускулите ѝ са станали на каша и не искаше да върви повече. Тя отвори вратата и влезе.

Миг по-късно Естрела седеше зад волана и ѝ се усмихваше.

— Добро момиче. Хайде да се прибираме. Ще се почувстваш по-добре.

Естрела я сложи в леглото със студен компрес на главата и ѝ даде чаша вода с лимон. Пени я попита кога ще се обади на доктора, но икономката отвърна уклончиво. Не била сигурна дали работел в петък. Щяла да изчака да види дали Пени ще се оправи след обяда. Пени

прехапа език, за да не изригне: „*Няма да се оправя, докато не си взема хапчетата!*“. Трябваше да се прави обаче на спокойна. Ако Естрела откажеше да извика доктора, тогава Пени щеше да телефонира на Джордж, за да уреди нещата. Запита се дали се е върнал вече от Германия. За момента беше благодарна да лежи тихо и спокойно, понесена върху нахлуващите вълни от гадене и болка.

Тя задряма, унасяше се и се събуждаше отново, с прекъсван от видения сън. Не обичайният кошмар, не толкова разбираемо и подредено. Само някакво неопределено безпокойство и тревожни мисли: възел, който треперещите ѝ ръце не могат да развържат; разширяващо се черно петно върху килима до леглото ѝ, което съска и шепне; стар шкаф, пълен с боклуци от векове, грозни кукли и прашни кутии, криещи зловещи тайни. След няколко часа се събуди с толкова остър пристъп на гадене, че трябваше да стане веднага и да изтича до тоалетната да повърне.

След това седна на хладните керамични плочки на пода в банята и се разплака. Главата ѝ пулсираше, ръцете ѝ трепереха, всяко мускулче в тялото я болеше. Не можеше да си спомни някога да се е чувствала толкова зле. Реши да слезе долу и да накара икономката да извика лекар.

Изми се, доколкото можеше, напписка лицето си с вода и облече друга риза. След това отиде до вратата на спалнята си. Тя не помръдна.

Бяха я заключили вътре.

Ели се опита да не се пули толкова. Никога не бе виждала подобно нещо като Лондон. Улиците гъмжаха от трафик, движение, променяйки се непрекъснато. Градската сивота бе прекъсвана от яркочервените автобуси, лъскавите черни таксита, преминаващи толкова шеметно покрай прочутите сгради — Биг Бен, Катедралата Сейнт Пол, — че изглеждаха направени от мъгла и пара, като творения в сънищата. Дори Бремен нямаше тази гъстота на сгради и хора, чудати форми, трафик... Успоредни редици от къщи и магазини, заобикалящи колата на Джордж — черен мерцедес с лъскави хромирани лайстни, — докато напредваха през града към нейния нов дом: апартамент в Челси, където тя щеше да живее сама. В началото се бе сепнала, предполагайки, че трябва да остане у Джордж за три

месеца. Щом щеше да става Пени Брайт, трябваше да живее живота на Пени Брайт от сутрин до здрач, всеки божи ден. Беше объркана, но нямаше да позволи Джордж да забележи. С дълбоко чувство за самосъхранение тя си напомни да пази самообладание на всяка цена. Лоши неща се случваха на селските момичета в големите градове, пълни с богаташи; Ели Франкел се закле да не губи контрол.

Джордж имаше записи на Пени Брайт, така че тя можеше да научи песните. Но не беше необходимо. Беше ги научила през двата дни от идването на Джордж до тръгването им. В интерес на истината, не се беше затруднила. Парчетата бяха прости, лирични мелодии. Най-трудното беше да ги накара да звучат в стила на поп музиката. Беше се упражнявала малко, извън краварника, когато беше сигурна, че никой не може да я чуе, и бе установила, че това не ѝ носи и далечно подобие на удоволствието от пеенето на опера. Налице бе само предизвикателството да копира интонацията на истинската Пени, несъзнателните модификации на гласните, начина ѝ на дишане; но не и случайния неточен тон. Пени Брайт можеше и да фалшиви някъде, но Ели Франкел отказваше да го направи.

Всичко се бе случило толкова бързо, че все още ѝ се виждаше нереално. Шокът от замяната на селския живот за този в Лондон, бедността за финансова сигурност, беше силен, но вълнуващ. Тя едва ли не очакваше да се събуди и да види разочарована как тази възможност се стопява и изчезва в страната на мечтите; както се бе случило при първата ѝ среща със Западногерманската опера. Единственото нещо, което ѝ казваше, че не сънува беше къркоренето на червата ѝ и стягането в стомаха: болката от глада. Пени Брайт беше много по-слаба; Ели почти не беше яла през последните три дена.

— Ще паркираме тук — каза Джордж, вкарвайки умело автомобила в тясното пространство. — Апартаментът е зад ъгъла, но е невъзможно да се паркира пред сградата.

На Ели ѝ се видя забавно, че хората в Лондон имат коли, които не могат да паркират близо до домовете си, и си помисли за ръждясалия трактор във фермата на Нойманови, в който се прибираха да спят кокошките. Джордж ѝ помогна да излезе и взе куфара ѝ, като я поведе към нов тухлен жилищен блок. Влязоха вътре и се качиха в асансьор до третия етаж. След това Джордж ѝ подаде връзка ключове и я остави да отключи вратата към новия си дом.

— Моята фирма плаща наема за апартамента — каза ѝ той, докато тя отваряше вратата. — Така че не бива да имаш чувството, че влизаш в нейната собственост.

Ели пристъпи в обикновена, чиста всекидневна с дебел килим, голям телевизор и лъскава музикална уредба. Думите на Джордж провокираха въпрос, който ѝ се беше мяркал в съзнанието един-два пъти, но който още не бе посмяла да зададе.

— Знае ли Пени Брайт, че аз съм тук?

Джордж се усмихна.

— Не съвсем. Всъщност, не. Но Пени не е добре и аз бих искал да се съсредоточа върху по-бързото си възстановяване.

— Какво искате да кажете с това, че „не е добре“?

Той подбра думите си внимателно.

— Наскоро Пени имаше травмиращо преживяване. И започна да разчита прекалено много на рецептите за лекарства.

— Хапчета? — Значи нещата, които говореха за английските поп певци бяха истина?

— Нищо незаконно — каза бързо той. — Тя е добро момиче. — Той отиде до уредбата, като ѝ извика през рамо, че може да разгледа останалата част от апартамента: спретната спалня със скъпи чаршафи, малка баня с чисто ново обзавеждане, кухня с пералня в ъгъла. Всичко миришеше на ново. Тя си помисли за нейната преобразувана от склад в спалня стая у Нойманови, за миризмата на дърво и на прясно изпрано пране в нея и почувства първия пристъп на носталгия.

Чу се музика: Джордж беше пуснал касетата на Пени отново. Тя се присъедини към него във всекидневната.

— Помислих си, че трябва да чуеш това пак. Трябва да научиш песните много бързо.

— Вече съм ги научила.

Веждите на Джордж отскочиха нагоре.

— Говоря за всичките.

— Научих ги. Научих всичко, което е записано на касетата.

— Вече?

— Да.

Устните му се извиха весело нагоре. Той изключи касетата и кимна към нея.

— Хайде тогава. Да чуем една.

Бодването от напрежение беше успокояващо познато. Тя знаеше какво да прави с напрежението, насочвайки съзнанието си със стоманена решителност към задачата в момента. И като подхвана фразата от мястото, където касетата бе изключена, тя запя.

Това беше техника за Ели. Да вземе нота тук, да съкрати гласната там, да добави леко носов тон, да поеме дъх в средата на фразата. Всички компоненти на лошото пеене според нея, но в резултат на което тя прозвуча точно като Пени Брайт.

Джордж слуша до края на песента, с леко разтворени от удивление устни.

— Това беше наистина... забележително — каза той.

— Татко винаги ми е казвал, че имам добър слух — отвърна Ели и мисълта за баща ѝ и за това какво би направил той в тази авантюра, хвърли лек облак върху вълнуващия ден.

Джордж погледна часовника си.

— Уредил съм след половин час да се отбие една фризьорка — каза той. — Направил съм място в стаята на Пени за нещата ти, ако искаш да си разопаковаш багажа.

Той ѝ помогна да си пренесе куфара, след това се върна във всекидневната да проведе някакъв телефонен разговор. Ели имаше малко неща, само няколко избелели дрехи, напълно неподходящи за поп звезда. В гардероба бяха оставени шест костюма от тези на Пени: предположи, че са от по-скъпите. Докато подреждаше бельото си, тя намери кафява хартиена папка на дъното на чекмеджето. Надникна: вътре имаше просрочена сметка за електричество, гаранция за музикалната уредба, шофьорска книжка и плик с прозорче, и написан отгоре адрес на адвокат. Затвори папката и я занесе на Джордж, който тъкмо бе приключил разговора си.

— Намерих това — каза тя. — Някои от документите изглеждат важни, не бих искала да се изгубят.

Джордж ги прегледа. Като се намръщи, той отвори плика, извади писмото от него и му хвърли бърз поглед. Ели отиде в кухнята и потърси чаша за вода. Умираще от глад, но не посмя да хапне. Вместо това изгълта водата, за да потисне болката в стомаха си. На входната врата се позвъни и Джордж извика, че ще слезе до долу, за да отвори. Останала за първи път сама, Ели си пое дълбоко дъх. Скоро в коридора

се чуха гласове и Джордж въведе възрастна, силно гримирана жена с голяма чанта през рамо. Тя погледна към Ели и спря в изумление.

— О, боже! — извика и подаде дебелия си ръка на Ели. — Пени Брайт! Обожавам песните ви!

Джордж изглеждаше впечатлен. Явно не бе допускал, че жена на тази възраст ще е чувала за Пени Брайт, камо ли пък да я разпознае.

На Ели също ѝ отне няколко секунди, за да разбере, че я вземат за поп звездата. Обхвана я странно, объркващо чувство за това коя всъщност е. Потисна го бързо и се усмихна спокойно, поемайки ръката на жената.

— Вие знаете името ми, но аз не знам вашето.

— Барбара Мъри — отвърна тя весело. — Нямам търпение да разкажа на дъщеря ми. Тя току-що си купи билети за вашето шоу. Искаше да отиде с нея, но си помислих, че съм прекалено стара за поп концерт.

— Съвсем не — възрази Ели. — Според мен трябва да отидете.

Джордж се намеси:

— Госпожо Мъри, Пени и аз имаме друг ангажимент след малко. Дали можем да започваме?

Тя кимна решително.

— Разбира се. Как да направим косата?

Джордж ѝ подаде същата лъскава снимка, която бе показал на Ели в Кокондорф.

— Точно като тук.

Барбара Мъри огледа снимката, след това дългата черна коса на Ели. Явно чак сега схвана несъответствието и сърцето на Ели пропусна един такт.

— Но аз ви гледах в „Топ десет“ не много отдавна... косата ви е израснала прекалено бързо.

— О, това беше снимано преди години — каза Джордж. — Така е в телевизията.

Тя изглеждаше поласкана, че получава някаква вътрешна информация за живота на една поп звезда и закима ентусиазирано, докато разопаковаше чантата си на масата за хранене.

— Разбира се. И, трябва да кажа, че изглеждате по-добре малко закръгленка, както сте сега. — Тя извади една ножица. — Хайде, да започваме.

Тялото на Пени се разпадаше. Трепереше и се тресеше. Имаше чувството, че скалпът ѝ е изтърган като с шкурка и мозъкът ѝ не се побира в него. Тя седеше на един стол от ковано желязо на балкона си и се надяваше, че вечерният въздух ще я облекчи. Бяха изминали три дена, откак Естрела я бе заключила, и всеки ден се чувстваше все по-зле от предишния. Почти свикна с главоболието и гаденето, но безсънието беше непоносимо. Сънят идваше на периоди от по няколко часа, но когато дойдеше, я захвърляше в някакви безпросветни дълбини, където никой не би могъл да издържи. Сънищата ѝ представляваха объркани ужасии, като трескавите сънища, които сънуваше в детството си. Мъчеше се да се събуди, да остане будна, страхувайки се да заспи отново, докато накрая се предаваше.

Времето минаваше. Един ден беше седнала на балкона и гледаше група птици, кацнали на близкото дърво. Мислеше, че е седяла пет-шест минути, но се оказа, че е минал цял час. Друг път се опита да се разсее със списанията, които Естрела ѝ беше дала и реши, че са изтекли няколко часа. В действителност се оказаха десет минути и дългата празнота от време я паникьоса. Колко щеше да мине, преди Естрела да я пусне?

Пени се молеше непрекъснато да ѝ позволи да телефонира на Джордж и да говори с него. Естрела ѝ отказа, обясни ѝ, че бил в Германия и че не можела да се свърже с него. Защо му е на Джордж да ходи в Германия? Нямаше ли да ѝ каже, че се кани да ходи в чужбина? А може би ѝ беше казал... предишните им разговори се смесиха и объркаха с разговорите от сънищата ѝ. Объркани, безсмислени.

А най-лошият аспект от затворничеството ѝ беше, че нямаше представа, защо ѝ е толкова зле. Естрела ѝ повтаряше, че това се дължи на факта, че дрогата напуска организма ѝ, и че след ден-два ще започне да се чувства по-добре. Пени, обаче, не ѝ вярваше. Разбира се, не беше глупачка: знаеше, че разчита прекалено много на стимулантите и успокоителните. Но те ѝ бяха предписани от лекари.

Сигурно беше превишила дозата, но дозата беше предвидена за средностатистически човек. Тя имаше повече проблеми от един средностатистически човек. Средностатистическите хора не са поп звезди, които трябва да бъдат блестящи във всяка своя проява. Рязкото

спиране на опиати беше за пристрастените към хероина, за отчаяните загубенци. Не, тя беше убедена, че е пипнала някоя болест, нещо, което изисква незабавна лекарска помощ. А Естрела я отказваше, излагайки живота на Пени на опасност.

На вратата се почука. Пени не знаеше защо Естрела си дава този труд. Ключовете потракаха на веригата, вратата се отвори, през процепа вътре се приплъзна поднос с храна и вратата отново се затвори.

Навън нощта беше приятна и прохладна. Свиреха щурци, сърпът на луната се спусна ниско. Стомахът на Пени изкъркори. Тя стана треперееща и отиде вътре, взе подноса и го занесе до леглото си. Храната миришеше чудесно и устата ѝ се напълни със слюнка. Гребна си ориз с вилцата и понечи да го поднесе към устата си, когато я прониза внезапна мисъл.

Тя те трови.

Пени замръзна. Оризовите зрънца се отрониха в скута ѝ. Тя захвърли вилцата в чинията, отблъсна подноса и се изправи. Разбира се! Точно затова ѝ беше лошо. Как не се беше досетила преди? Естрела слагаше отрова в храната ѝ и всеки ден състоянието ѝ щеше да се влошава все повече и повече, докато накрая не умре. Бенедикт може и да я заплашваше, че ще я убие, но Естрела я убиваше тихомълком. А може би Бенедикт беше забъркал в това Естрела. Или пък някой от другите ѝ врагове?

Може би Джордж ѝ беше враг.

Може би цялото това пътуване е било начин да се приключи безшумно онова, което Бенедикт бе заплашил да направи бързо.

Сърцето ѝ биеше в гърдите толкова силно, че тя се уплаши да не изхвъркне. Кое то я паникьоса още повече. Дали това не беше симптом? Тя изтича до банята и изгълта една голяма чаша вода. Трябваше да отмие отровата от организма си. Водата стигна до стомаха ѝ и започна да се издига. Добре, трябваше да повърне. Наведе се над тоалетната и изхвърли съдържанието на стомаха си, чувствайки удовлетворение, че планът на Естрела не е сполучил. След това се изправи и се погледна в огледалото.

— Трябва да се измъкнеш оттук. — Опита се да подреди мислите си. Единственото, което трябваше да стори, е да излезе от тази стая и да отиде до Монтоя. Имаше достатъчно пари за хотел, докато влакът

дойде, след това можеше да се върне в Лондон и да разкаже на Джордж всичко...

Джордж. Беше ли и той набъркан? Беше я оставил беззащитна в тази къща. Не ѝ се беше обадил нито веднъж. Тя поклати глава. Разбира се, че не би искал да я нарани. Той я обичаше.

А може би не? Може би я обичаше дотолкова, доколкото му докарваше пари. Турнето беше застрашено... може би беше направил някаква застраховка „живот“ на нейно име. Джордж беше хитър бизнесмен, в това имаше смисъл.

Тя се наведе към огледалото и в очите ѝ бликнаха сълзи.

Предадена. Беше предадена от единствения човек в света, с когото беше близка. Сълзите преминаха в хлипане, гърдният ѝ кош се разтресе, лицето ѝ пламна. Самотата я притисна, смаза я и тя се сплеска под нея, като се свлече на пода на банята и се разрида.

Мина време. Минути или часове.

Знаеше, че трябва да направи нещо. Не можеше просто да стои тук и да чака Естрела да приключи с нея. Тя се изправи с усилие. Намери чантата си, портмонето и паспорта си. Преброи парите. Имаше достатъчно кеш, а и чекова книжка. Взе си няколко неща за преобличане. Джинси, тениски с дълъг ръкав, чорапи и пуловер. Поколеба се, но накрая хвърли в торбата и чантичката с гримове. Имаше цветове, които наистина обичаше и можеше да намери само в Лондон. Обу си маратонки, облече яке и праметна около врата си шал. След това излезе на балкона.

Във високите клони на дърветата прошумоля хладен бриз. Тя потрепери. Погледна надолу.

Беше прекалено високо, за да скочи, и невъзможно да се спусне. Остави чантата и се върна в спалнята. Смъкна чаршафите, върза ги на възел един след друг. С полученото от тях въже се върна на балкона и завърза единия му край за желязната решетка. Достатъчно стегнато.

Праметна чантата си през рамо и прехвърли крака през перилата. Върховете на обувките ѝ докоснаха външния ръб на балкона. Тя клекна и хвана въжето. Опита тежестта му. Щеше да я издържи. Започна да се спуска бавно, а сърцето ѝ биеше до пръсване в гърдите.

Чу се звук на съдрано. Нещо поддаде. Ръцете ѝ стиснаха плата и тя сподави един вик. Докато висеше, прекалено далеч както от балкона, така и от земята, внезапно ѝ хрумна, че бягството ѝ е много лоша идея.

Пореден звук на скъсано. Въздухът се сгромоляса под гърба ѝ.
Преди да има време да извика, земята се надигна и я посрещна.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше девет сутринта, когато Джордж въведе Ели Франкел в театъра в Лейтън стоун. С подстригана в стил Пени Брайт коса и очертани с черен молив и бляскави сенки очи, приликата с Пени беше смайваща. Имаше разлики, разбира се: на света не съществуват двама еднакви хора. Ели беше по-висока, помисли си той, впечатлението, че е по-тежка може би се дължеше на по-внушителния ѝ ръст, за разлика от деликатната осанка на Пени. Лицето на Ели също беше по-пълно, с по-изразени скули и с по-силна уста. Пени, въпреки височината си, изглеждаше миниатюрна, докато Ели внушаваше излъчване на статуя. Но въпреки това приликата бе много по-голяма от различията. Очите бяха със същия цвят и форма, и бяха раздалечени по същия начин. Усмивката, когато се появи — Ели, беше разбрал той, бе много сериозна — беше подлъгваща с момичешката си несигурност, точно като тази на Пени. Пени му липсваше, но се чувстваше странно сигурен в присъствието на Ели. Запита се дали някога ще се сближи с Ели толкова, колко беше с Пени.

— Тук е мястото, където ще репетираме, нали? — Ели погледна дългата редица от празни седалки и чистачката, застанала близо до сцената.

— Два пъти седмично в продължение на следващите няколко месеца. Бандата ще е тук в десет, исках да минем няколко неща първо с теб.

Той я заведе до голям, черен пулт, покрит с цветни копчета, в средата на стаята. Наведе се и го включи, и той забръмча.

— Това е пултът за смесване — обясни ѝ той. — Звукът минава през него и се връща в усилвателите.

Чистачката, разтревожена от звука, вдигна глава и ги изгледа. Помаха с ръка. Ели ѝ махна в отговор.

Джордж се намръщи при приближаването на жената.

— Какво иска пък тази?

— Не знам, но явно ме познава.

— Добро утро, Пени — поздрави жената. — Рано си дошла.

— Днес имаме много работа — отвърна Ели, без да ѝ мигне окото. Джордж бе очарован за пореден път от способността ѝ да се вживява с такава лекота в индивидуалността на Пени. — Съжалявам, забравих името ти. Срещам се с много хора.

Младата жена се изчерви.

— Аз съм Глория. Не би трябвало да...

— Няма нищо. Радвам се да те видя отново.

Джордж се наведе над пулта.

— Глория, кога свършваш?

— В девет и трийсет.

— Днес си тръгни по-рано.

— Но аз не съм завършила...

— Ще се обадя на собственика на залата и ще го предупредя.

Двамата с Пени имаме нужда да останем насаме.

Глория погледна към Ели, която ѝ кимна окуражаващо.

— Господин Фелоус държи на думата си — каза тя. — Иди си.

Глория взе нещата си и излезе, докато Джордж се занимаваше със смесителния пулт. Когато останаха насаме, той каза:

— Пени ме нарича Джордж.

— Добре, Джордж — усмихна се тя.

— Така, а сега трябва да ти обясня, че си е цяло изкуство да се пее с микрофон.

— О?

Можеше да се закълне, че тя не му повярва. Можеше да се закълне, че не вярва изобщо, че има каквото и да е изкуство в поп музиката.

— Да, а за да звучиш точно като Пени, трябва да се чувстваш комфортно на сцената и с оборудването, както нея. Затова дойдохме преди музикантите. За да сме сигурни, че няма да заподозрат нещо. — Той махна с ръка към сцената. — Хайде, качи се. Вземи микрофона в средата.

Тя тръгна решително.

— Ели — извика той. — Не стой толкова изправена. Пени не правеше така.

Без да се обръща, тя отпусна раменете си леко напред. Джордж се усмихна. Това момиче бързо се учеше.

Тя се изправи на сцената и застана пред средния микрофон. Джордж ѝ извика:

— Трябва да настроя звука. Кажи нещо.

— Здравей, здравей.

— Имах предвид да изпееш нещо.

Тя си пое дъх и отвори уста. Опера. Едно арпеджио, което се извиси до луната. Беше сто пъти по-силно, отколкото беше очаквал, изгърмя през усилвателите и той се хвърли да намалява звука. Тя също се стресна, притисна ръка към микрофона.

— Ели — каза Джордж, — не покривай микрофона с ръка.

Тя кимна, подчинявайки се.

— И не пей толкова силно.

— Ти ме помоли да пея.

— Но не така. Искях да пееш като Пени.

Тя отстъпи от микрофона и започна отново. Джордж нагласи звука и ехото, като викаше и даваше инструкции.

— Така е по-добре... Дръж устните си свити и по-близо до микрофона... Добре... Не е нужно да криеш дишането си, дъхът звучи като част от ефекта... Така е отлично. Не, отпусни малко коленете, ръцете да са отпуснати по-небрежно отстрани. Браво, браво! — Небрежната стойка не ѝ се удаваше лесно: чувстваше се неловко. Той ѝ обясни какво се очаква от нея, а тя откликваше бързо и спокойно, възприемайки невъзмутимостта на поп звезда. Джордж започна да разбира, че тя е не само мотивирана, но и много интелигентна. Почти му се прииска да не е атеист, за да благодари на бога за нея. Беше ясно, че тя презира поп музиката, но може би тъкмо отказът да бъде прелъстена от фантазията да е поп звезда правеше за нея лесно това превращение.

Вратата към фоайето се отвори и Джордж се обърна. Да не би музикантите вече да бяха тук? Невъзможно. На прага застана Джеймс Пауъл, облечен в елегантен бизнес костюм, с обичайната си глупава усмивка.

— Здравсти, Джордж.

Сърцето на Джордж пропусна един удар.

— Джеймс... — Той се обърна към Ели: — Почини си, Пени. — След това върна вниманието си към Пауъл: — Не те очаквах.

— Точно това беше смисълът — каза Пауъл. — Двамата с Хари искахме да се отбием на една репетиция, за да се уверим, че всичко върви както трябва.

— Подранил си. Музикантите ще дойдат след половин час.

— Мога да почакам. — Той кимна към сцената. — Качила е няколко килограма, докато си е почивала.

Джордж се намръщи, раздразнен от безцеремонната му забележка, но в същото време го бодна тревога за състоянието на истинската Пени. Надяваше се, че Естрела се отнася добре с нея.

— Казах ти, че не е била на почивка. Имаше вирусна инфекция...

— Кажи ѝ да слезе тук. Искам да поговоря с нея.

Джордж усети, че кръвта му замръзва. Беше прекалено скоро. Още не беше обучил Ели напълно. Не я беше предупредил за финансистите, за подозренията им и колко важно е за нея да е убедителна, професионална и осведомена за собствената си кариера.

— В момента се занимаваме с нещо важно — понечи да попречи той.

— Накарай я да слезе.

Джордж се обърна към Ели, която чакаше с прекалено изправен гръб на сцената.

— Пени, би ли слезла за момент? Искам да те запозная с един човек.

Ели се подчини. Тя пое ръката на Пауъл, като се усмихна.

— Здравейте, аз съм Пени.

— Аз съм Джеймс — каза той, вдигна ръката ѝ и я целуна. Ели, леко стъписана, побърза да я измъкне.

— Джеймс е един от нашите финансисти — обясни бързо Джордж. — Без него турнето не би могло да продължи.

— В такъв случай ми е двойно по-приятно да се запознаем — каза Ели, без да се смути. — Ще останете ли да изгледате репетицията ни?

Джордж беше смаян. Как беше възможно да е толкова уверена?

Джеймс Пауъл се усмихна, също изненадан.

— Наистина бих искал.

— Защо не седнете удобно и не почакайте?

Пауъл седна с няколко реда по-назад от смесителния пулт, отвори куфарчето си и потъна в някакви документи.

Ели се наведе към Джордж, понижавайки гласа си до шепот:

— Той е важен, нали?

— Много. Страшно много.

— Не се притеснявай. Мога да се справя.

Надяваше се да е права. Тя изчака тихо на стола до пулта, докато той се приготви за репетицията. Малко след това музикантите започнаха да пристигат. Той забеляза, че те едва поглеждаха Ели, и определено никой не изглеждаше подозрителен, че тя се държи или изглежда различно. Джордж се потеше толкова силно, че съблече сакото си. Дланите му бяха влажни, но не можеше да покаже пред Джеймс Пауъл, че е разтревожен. Така че продължи да се преструва, че всичко е наред, докато Ели се преструваше, че е Пени Брайт.

Моментът на истината настъпи половин час по-късно, когато всички музиканти се събраха, Джеймс Пауъл остави настрана куфарчето си и Ели се върна — с леко отпуснати рамене този път — за пореден път на сцената. Всичко беше готово за репетицията; безпокойството на Джордж стигна върхната си точка.

Барабанът отброи, музикантите изсвириха първите четири такта и Ели запя.

Благодаря ти, боже. Прозвуча точно като на записа. Нямаше видима разлика между новата и старата Пени Брайт. Ели стоеше спокойна, сложила небрежно ръка на стойката на микрофона, изглеждаше напълно като тази, която всъщност не беше. Песента свърши и започна следващата. Изпълнението на Ели отново беше съвършено. Сякаш Пени никога не бе заминавала никъде.

Джеймс Пауъл кимаше ентусиазирано.

— Ти ме успокои, Джордж.

— Радвам се — Джордж се опитваше да скрие неимоверното облекчение, което пулсираше във вените му, карайки коленете му да омекнат.

Пауъл насочи поглед към сцената и наблюдава още малко, с усмивка.

— Страхотна е, нали? — каза той.

Джордж погледна Ели и скри усмивката си.

— О, да. Тя е невероятна.

Останала сама в луксозния апартамент, стресът от деня най-после застигна Ели. Докато стоеше в лъскавата кухня и чакаше тостерът да се изключи, тя изпита чувство на увеличаваща се празнота, студенина и отчуждение. Опита се да се самоубеди, че просто е уморена, но не успя. Седна на масата с препечената филийка и я намаза оскъдно с мармалад, изпълнена с носталгия по свинското печено с лъскава коричка на фрау Нойман, по задушеното с лук и ябълка зеле, картофеното пюре с хрян и сметана.

След дългата репетиция се чувстваше изтощена. Напрежението да се преструва на някого другиго, усилието да говори непрекъснато на английски и всичките тези нови лица, нови преживявания. Да пее като Пени Брайт беше най-лесната част; останалото беше изпитание за нея. Дори да стои правилно беше трудно, да оставим зяпачите, които влизаха и излизаха от залата: гаджетата на музикантите в увиснали филцови шапки и големи слънчеви очила, мръсните улични шайки, които не изпускаха цигарите — цигарите! — докато тя се опитваше да пее, хората от звукозаписната компания, които си измисляха работа, за да останат на цялата репетиция, приятели на приятелите на приятелите, които я гледаха лакомо, смееха се високо и слушаха прекалено напрегнато... Това постави на изпитание концентрацията ѝ и сега тя копнееше за познатото и уюта. Дори когато Джордж ѝ даде първата половина от парите, това не намали носталгията ѝ. Банкнотите лежах в дебел плик на масата, готови да бъдат занесени в банката. Но това не означаваше нищо: парите бяха студени, а тя бе прекалено уморена да мисли какво може да направи с тях, когато тези няколко месеца изминат и тя се върне към нормалния си живот.

Дояде филийката и избърса трохите от пръстите си. Стомахът ѝ възропта: беше още гладна. Но не биваше да яде. Джордж каза, че има насрочено интервю за списание със снимки и дотогава трябвало да отслабне.

Тя погледна телефона на кухненския плот. Дали ѝ беше разрешено да го използва, за да телефонира на Дитер? Предполагаше, че е така, но ако грешеше, щеше да плати на Джордж за разговора. Нямаше представа колко пари има Джордж, но знаеше; че богатите хора често са стиснати. Тя колебливо набра оператора и помоли да я свържат с Германия.

Телефонът в другия край на линията извъня, но никой не вдигна. Погледна часовника си. Трябваше да са си вкъщи по това време. Трябваше да седят около масата за хранене в уютната къща, заобиколени от мириса на готвено и тихите звуци на селската нощ. Къде можеше да са? Разочарована, тя затвори.

След това взе плика и надникна вътре. Толкова много пари, повече, отколкото някога бе виждала. Но точно сега искаше да си е вкъщи, където хората знаеха коя е и я обичаха.

По гърба ѝ се стичаше студена пот. Костите я боляха. Гореща болка цепеше главата ѝ. Клепачите ѝ потрепнаха и тя отвори очи. Беше напълно дезориентирана. Под нея имаше мокра трева. Над нея, въздигаща се като сянка от кошмарите ѝ, се виждаше висока къща. Един чаршаф, вързан за перилата на балкона, плющеше на бриза. Нещо във вида на къщата накара сърцето ѝ да замръзне.

Трябва да се махнеш оттук.

Изправи се с усилие. До нея лежеше чанта, половината ѝ съдържание бе изсипано на земята. Какво, по дяволите, ѝ се беше случило?

Трябва да се махнеш оттук.

Настоятелният сигнал се повтори в главата ѝ. Тя бързо събра нещата си и тръгна. Ниска ограда я отделяше от широкото поле. Зад него се виждаше гора. Небето беше чисто и тъмно, луната хвърляше слаба светлина. Тя пое през полето, ушите ѝ звънтяха, а главата ѝ пулсираше. Щом се озова под прикритието на дърветата, тя седна на един камък и се опита да мисли.

Мислите ѝ бяха разбъркани. Как се беше озовала извън тази къща? Опита се да възстанови миналите събития, но откри в паметта си единствено тъмна сянка. Напегна се да стигне по-назад. Къде се намираше? Но ето пак същата сянка. Обхвана я паника. Помъчи се да я прогони като дишаше дълбоко. С безпокойство си зададе най-фундаменталния въпрос: коя беше?

Същата неясна сянка.

Сърцето ѝ започна да бие бързо. Явно си беше ударила главата. Когато болката отшумеше, щеше да си спомни всичко. *Не се паникьосвай, не се паникьосвай.* Може би се нуждаеше от малка

подсказка? Разрови се из чантата, извади дрехите и козметиката. Смачкани кърпички, обвивки от ментови бонбони и малко хартия. Тук беше и портмонето ѝ. Шофьорска книжка липсваше. Пръстите ѝ се затвориха около една тъмносиня книжка.

Паспортът ми — прошепна тя и нервно го отвори. Напрегна очи в тъмнината, опитвайки се да обърне страниците срещу оскъдната лунна светлина.

Анджела Анет Смит.

Тя зачака сянката върху паметта ѝ да се вдигне. Не се получи.

— Анджела Смит — опита тя името върху езика си. Но това бе просто име, не го чувстваше като *своето* име. Не го чувстваше като свързано по какъвто и да е начин с това тяло, което усещаше напълно познато. Тя вдигна ръце срещу лицето си. Къси, добре поддържани нокти. Един-единствен сребърен пръстен на дясната ръка. Нищо от това не я изненада, нищо от това не премина под сянката. Това бяха нейните ръце и тя ги познаваше. Опита се да си спомни как се е сдобила с пръстена, като се концентрира.

Още сенки.

Взе отново паспорта, изучавайки го по-внимателно на лунната светлина. Позна кръста отгоре като британски. Това означаваше ли, че е британка? Стори ѝ се правилно. Но това не означаваше, че е във Великобритания. Щом носеше паспорта си, значи пътуваше в чужбина. Прелисти, но не различи печатите в тъмното. Върна се обратно на страницата със снимката ѝ, към името, което ѝ се струваше толкова несвързано с нея. Прочете, доколкото можеше в мрака, другите подробности. Рождената ѝ дата беше отбелязана като 21 януари, 1955 г. Което означаваше, че е двацетгодишна. Но откъде го знаеше, как беше толкова сигурна, че сега е 1975-та? Концентрира се отново, надявайки се, че един спомен може да отключи друг.

Напразно. Мислите ѝ отново се плъзнаха под сянката и тя се почувства напълно откъсната от себе си, с изключение на тялото и болката в него.

Близка светлина привлече вниманието ѝ. Вдигна поглед към нивите. Светлината идваше от високата къща. Сърцето ѝ пропусна един удар.

Те ме търсят.

Не знаеше кои са „те“, нито какво искат, знаеше само, че не трябва да им позволи да я намерят. Като скочи на крака, Анджела Смит грабна чантата си и се затича.

Дитер помогна на майка си да съблече палтото си и го закачи на гърба на входната врата. Раменете ѝ бяха приведени под кафявата жилетка и тя внезапно му заприлича на нощна пеперуда. Последните ужасни часове я бяха смазали, направо я бяха смалили.

— Той ще се оправи, мамо — каза Дитер и я прегърна през раменете. Тя се обърна към него и се облегна на гърдите му.

Бяха прекарвали два дена в болницата в Бремен. Кошмарът бе започнал вчера... едва вчера ли беше? Сякаш беше преди милион години, когато баща му излезе да оправя двигателя на трактора. Двигателят бе включен, капакът — вдигнат, когато незнайно как спирачките се освободиха и машината се наклони напред, блъскайки го в стената на хамбара. Извикаха линейка, майката на Дитер беше сигурна, че баща му е мъртъв, но те внимателно го преместиха и го откараха в интензивното отделение в Бремен. Докато Дитер и майка му пристигнат в болницата, лекарите вече го оперираха. Операцията продължи дълго; накрая го изкараха от залата в безсъзнание, овързан с безброй жици. Всичко изглеждаше толкова сюрреалистично. Баща му, винаги толкова як, да стигне дотук. Останаха при него. Минаха часове, лекарите влизаха и излизаха, успокояваха ги вяло, но след дългата безсънна нощ един любезен доктор им каза да се приберат вкъщи.

— Ще мине известно време, преди да дойде в съзнание. Очакваме да се възстанови напълно, но процесът ще е бавен. Трябва да си отидете и да си починете.

Дитер въздъхна и заведе майка си да седне на един стол в кухнята.

— Ще ти направя нещо да хапнеш — каза той.

— Не съм гладна.

— Трябва да ядеш.

— Дитер, какво ще правя, ако умре? Той е всичко за мен. Животът без него ще е дълъг и празен.

— Тихо, мамо. Няма да умре. — Той седна срещу нея, разтревожен от тъмните кръгове под очите ѝ. — Ако си сигурна, че не

си гладна, мисля, че трябва да отидеш да си легнеш. И двамата не сме спали.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Не сме спали разделени, откак сме се оженили.

Той се изправи и ѝ помогна да стане.

— Хайде, иди си почини. Може би на сутринта нещата няма да изглеждат толкова ужасно.

Когато тя си легна, Дитер хапна малко супа и хляб, и се загледа в телефона. После остави съдовете в мивката и намери телефонния номер, който Ели му беше дала на сутринта, когато тръгна. „Това е мястото, където ще живея. Не се колебай да се обадиш.“

Но Дитер се колебаеше. Разбира се, че искаше да говори с нея. Звукът на гласа ѝ беше малка компенсация за това, че не присъства. Да, не му се искаше да я товари с грижите си. Новината щеше само да я разстрои. Ако ѝ телефонираше, можеше само да я попита дали се радва на приключението си и как се справя с носталгията. Трябваше да погребее собствените си чувства заради нея. Но звукът на гласа ѝ щеше да успокои съзнанието му. Той дръпна един стол до плота и започна да набира номера.

Въпреки решението си да не я тревожи, се провали още на първото препятствие. Тя каза:

— Звънях ти снощи. Къде беше?

Нямаше представа дали се дължеше на естествената му омраза към лъжата, или искаше да разтовари сърцето си, но историята излезе на един дъх от устата му. Все пак беше добре, че говори. Тя знаеше какво точно да каже, да го успокои и искреното ѝ съчувствие беше балсам за опънатите му нерви.

— Дитер — каза тя тихо, когато той свърши. — Ако баща ти не може да работи, какво ще стане с фермата?

— Предполагам, че аз ще трябва да работя по-здраво — отвърна той, мръщейки се. Беше толкова уморен, че това още не му беше хрумвало.

— Нека ти изпратя пари.

— Не, Ели. Парите са си твои.

— Ще трябва да наемеш някого. Иначе няма да се справиш.

— Няма да взема парите ти.

— Защо? Аз взех твоите, на твоето семейство. Ще се радвам да мога да ви се отблагодаря.

Дитер не успя да измисли какво да каже. Ели беше повдигнала важен въпрос: как щяха да я карат, ако баща му боледуваше дълго?

— Ще ви изпратя чек — каза тя накрая. — Сега имам много пари. Ще ми останат.

Той видя, че няма смисъл да спори, затова произнесе само:

— Благодаря ти, Ели.

След това я разпита за нея, за Лондон, за това с какво се занимава, но тя беше уклончива, предпазлива. Може би съдържаха собствените си чувства заради него. Във всеки случай, когато накрая му напомни, че телефонният разговор струва много пари и че той трябва да си почива, се съгласи с нея.

— Обичам те — каза тя.

— Никога няма да спра да те обичам — отвърна той, като мислеше за майка си и баща си, и как те никога не бяха спали разделени досега. — Нямам търпение отново да сме заедно.

Пожелаха си лека нощ и затвориха. Сега къщата изглеждаше прекалено тиха и прекалено празна.

* * *

Ели беше нервна. Пеенето не я плашеше, можеше го. Но да я интервюират беше съвсем ново за нея. Да отговаря на въпроси за личния си живот щеше да ѝ бъде трудно, но да споделя подробности за живота на друга жена ѝ се виждаше невъзможно.

Джордж я беше тренирал, разбира се.

— Помни — непрекъснато ѝ повтаряше той, — това не е реалният живот и на Пени. Тя измисли всичко, така че ти просто трябва да се придържаш към историята.

Ели прочете всички статии за Пени, които Джордж ѝ бе дал, и бяха проиграли най-малко половин дузина фалшиви интервюта. Но сега напрежението наистина я завладя.

Интервюто се състоя в едно радио в южен Лондон. Тя чакаше в една мрачна, претоплена стая, докато Джордж крачеше наоколо. Беше започнала да схваща смисъла на прическата и грима. Тайната беше

огромно количество спрей за коса и блясък навсякъде, който да скрие бръчки или сенки. Сребристо синята ѝ блуза бе залепнала под мишниците и тя се опита да си заповяда да спре да се поти. В стаята беше пуснато радиото — много приказки, малко музика — и Ели усуква една кърпичка между пръстите си, запазвайки с усилие изражението си неутрално. Колекционерите на автографи от персонала се стълпиха и тя изпробва новото си умение: фалшифициране подписа на Пени. Беше трудно, истинската Пени беше левичарка, но тя си помисли, че все пак докарва силния наклон на буквите.

— Искам да ви попитам за втората страна в последната ви песен. За какво се говори? — попита я млад мъж.

Ели беше стъписана. Нямаше представа за какво става дума.

— О, ами нали знаете... любов... момичета, момчета... такива неща.

Той кимна, сякаш беше получил божествения отговор на вселената. Джордж го отпрати:

— Не трябва ли сега да сте някъде другаде?

Ели се усмихна на Джордж, когато младият човек си тръгна.

— За какво, по дяволите, говореше той?

— За записа от другата страна на лентата. Всъщност се говори за сняг. Пени я написа, когато пътувахме на север веднъж през януари.

— Сняг? Ще трябва да го запомня.

Най-после водещият дойде да ги вземе.

— Реджи Боунс, викат ми Д-р Боунс^[1] — каза той със смях, несъответстващ на прякора му. Имаше голяма, квадратна глава и жълтеникаво червени мустачки. — Да тръгваме.

— Ще дойдеш ли с мен, Джордж? — попита тя импулсивно.

Той изглеждаше облекчен от предложението. Последваха Реджи Боунс по дълъг коридор, от двете страни по стените на който имаше плочи в рамки, и влязоха в звукозаписно студио. На Ели бяха предложени стол, чифт слушалки с подпльнки, и ѝ бе посочен микрофонът. Настроиха звука, замигаха лампички и режисьорът включи станцията. Джордж седна до Ели и двамата с водещия проведоха кратък разговор в ефир. Ели не беше спала добре предишната нощ. След телефонното обаждане на Дитер и напрежението заради интервюто на сутринта не можа да заспи до след полунощ, а след това периодически се сепваше и скачаше в леглото. Тя

скри с длан една прозявка, карайки дузината гривни на китката си да прозвънват, и се опита да събере мислите си.

— Добре, Пени — каза диджеят. — Ти си на ред.

Тя кимна сериозно, стегна се и зачака първия въпрос.

— Здравейте отново, слушатели. С нас в студиото е най-новата принцеса на попа, Пени Брайт. Добре дошла, Пени.

— Здравсти, Реджи.

— Ах, приятелите ми ме наричат Док. Док Боунс! — Тук той натисна един бутон и звуков ефект — тракащи кокали — отекна шумно в ушите ѝ. Реджи се засмя, сякаш това бе най-забавното нещо, което бе чувал. — Нека поговорим първо за предстоящото ти турне. Ще ми кажеш ли какво да очаква публиката?

Твърда почва. С Джордж бяха упражнявали този въпрос отново и отново, така че лесно да може да отговори на въпросите за декорите, светлинното шоу, музиката, сбирките. Съблюдавайки отривистите английски тонове, които беше научила от майка си, тя се насили да се отпусне и да отговаря на въпросите уверено. Разгорещи се и почти съжали, че няма тя да отиде на турнето: дотогава истинската Пени щеше да се върне и забавната част щеше да остане изцяло за нея.

— А сега разкажи нещо за себе си — каза Реджи Боунс, боравейки с бляскавите светлини и цветове, без дори да поглежда към нея.

Ели се размърда в стола си, наведе се леко напред и се приготви.

— Ти си само на двайсет, но вече си постигнала много.

— Започнах да пея много малка.

— Кой те научи да пееш?

Това не го бяха обсъждали с Джордж.

— Баща ми — отвърна Ели, след като тишината се проточи прекалено дълго.

— О? — Диджеят погледна бележките си. — Мислех, че баща ти е бил шофьор на автобус.

— Той обичаше музиката. — Тя хвърли поглед към Джордж, който кимна почти незабележимо. — Някога самият той е бил обещаващ певец, но тъй като не е станал, мисля, че е вложил цялата си амбиция в мен.

Диджеят отново се консултира с бележките си.

— Тук пише, че двамата ти родители са мъртви.

— Точно така — отвърна Ели. Пени беше настоявала, че родителите ѝ са мъртви във всичките си интервюта, веднъж бе казала на Джордж, че живите родители само създават проблеми. Ели се запита дали наистина родителите на Пени са мъртви и дали се притесняваха за нея.

— Ако днес бяха живи, мислиш ли, че щяха да се гордеят с теб?

Не, татко щеше да се ужаси.

— Мама би се гордяла с всичко, което правя — каза тя бавно. — Виж, татко по-рядко можеше да накарам да е доволен.

— Сериозно? Нямаше ли да се гордее, че си станала певица, след като той те е научил да пееш?

В главата ѝ прозвуча гласът на баща ѝ толкова ясно, сякаш седеше до нея, който съскаше неодобрително на немски.

Пеене? Това не е пеене! Звучиш, сякаш те душат! Това не е тембър, няма цвят, гласът ти се срива. — Объркана за миг, Ели пропусна въпроса на диджея.

— Моля? — успя да прошепне тя.

— Казах, че сигурно би се гордял. В края на краищата той те е научил да пееш.

— Много е компли... — *Комплицирт.* Сещаше се само за немската дума. Как беше възможно. Говореше гладко английски, мислеше на английски от дни. *Комплицирт, комплицирт.* Напрегна се за синоним, но сега езикът изобщо бе престанал да означава нещо. Секундите се нижеха в тъмната тиха кабина. Тя замръзна.

Джордж се намеси, навеждайки се към нейния микрофон.

— Пени няма да говори за семейството си — каза той строго.

— Сложни — изтърси тя накрая. — Чувствата ми към моето семейство са сложни. Джордж е прав. Предпочитам да не говоря за тях. — Тя се съвзе и се усмихна. — Бих искала да оставя миналото зад себе си, да гледам към бъдещето. Нека говорим за албума.

Реджи, долавяйки смута в кабината, премина бързо към следващия въпрос. След това дойде време за реклами и той ги остави насаме за няколко минути.

— Какво стана? — попита я тихо Джордж.

— Английският ми пропадна. За секунда.

— Мисля, че това ще се оправи с времето.

— Може би трябва да изчакаме още някоя седмица, преди да давам следващото интервю. Трябва да свикна, да... — Тя притисна ръка към челото си, разочарована от себе си. Трябваше да е по-добра.

Джордж усети отчаянието ѝ и я потупа по рамото: жест, който не можеше да бъде определен дали е от привързаност, или е по-скоро механичен.

— Мисля, че идеята е добра. Ще отменя петъчното и ще се съсредоточим върху репетициите.

Реджи Боунс се върна с усмивка на устата.

— Няма да повярвате — каза той. — Навън се е събрала тълпа. Чули са, че интервюто е на живо и са дошли право тук. Може би ще трябва да подпишете някой и друг автограф на излизане.

Джордж ѝ се усмихна и тя усети как я залива вълна от умора.

— Нека чуем новия ти сингъл — каза водещият и пусна песента директно след рекламите.

Ели почака и гласът на баща ѝ отново се върна при нея. Тя с усилие на волята го отблъсна.

Съжалявам, татко — произнесе наум. — В момента не мога да те слушам.

* * *

Телефонът иззвъня рано сутринта. Джордж се събуди, сърцето му туптеше бързо. По това време можеше да са само лоши новини.

— Аз ще се обадя — каза той и стана. — Не се тревожи.

Отиде в дневната и светна лампата.

— Ало?

— Сеньор Фелоус, има лоши новини. — Естрела. Кръвта му се смръзна.

— Какво е станало?

— Пени избяга.

— Какво? Как така?

— Мисля, че е прескочила през балкона.

— Прескочила... — Той понижи глас до дрезгав шепот. — Естрела, балконът е висок дваисет стъпки.

— В градината имаше чаршафи. Вързала ги е един за друг. Не знам къде е заминала, тъмно е... Какво искате да направя?

Умът на Джордж препускаше лудо. Пени — избягала? Невъзможно.

Айла стоеше на прага на стаята, изглеждаше бледа и любопитна. Той покри слушалката с длан и ѝ каза:

— Върни се в леглото. По работа е.

— В момента е три след полунощ — каза тя с подозрение в гласа. — Пени ли е?

— Не, друг е — отвърна той. — Знаеш, че в тази работа няма край на работното време.

Устните ѝ се свиха в тънка черта, но независимо от това тя се обърна и излезе. Той върна вниманието си към Естрела.

— Намерете я. Извикайте всеки, който според вас може да помогне. Няма начин да е стигнала далече. Намерете я.

— Ще направя всичко, каквото мога, сеньор Фелоус. Но вие трябва да дойдете.

— Ще взема първия възможен полет. Естрела, не сте проявявали жестокост към нея, нали?

— Направих това, което трябваше да направя — изпухтя тя оправдателно. — След още три-четири дни...

Джордж въздъхна, не беше време за спорове.

— Само я намерете. Ще дойда колкото е възможно по-скоро.

Той затвори и отиде да приготви багажа си за пътуването в Испания.

[1] Bones (англ.) означава кости, скелет. — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лондон беше плащещ без Джордж.

Ели се консултира отново с картата и тръгна по Сидни стрийт. Джордж ѝ се бе обадил преди час от телефон на летището.

— Днес не мога да те взема за репетициите. Имам спешна работа. Мислиш ли, че можеш да отидеш там сама? — При откровения ѝ отказ да организира идването на лимузината ѝ бе дал телефонния номер, на който да си поръча такси. Но тя си помисли, че ще е по-добре да хване метрото. Познаваше малко Лондон, а трябваше да се представя за някой, който от години живееше тук. Тя се скри под една широкопола шапка и големи слънчеви очила, и се консултира с картата на метрото, като си направи списък с влаковете, които трябва да хване, и къде да ги смени.

До този момент Лондон бе серия от пътувания в мерцедеса на Джордж или гледки от прозорците на апартамента ѝ високо над всичко това. Тук, на студената улица, беше различно. Миризмите на града — изгорели газове, смляно кафе, мокър тротоар, застоял парфюм върху стари палта — тук бяха по-силни. Звучите на града — ехтящият трафик в далечината, уличните музиканти, сирените — бяха по-шумни. Тя се опита да ги хареса, но установи, че сетивата ѝ не бяха привикнали към многото слоеве от впечатления. Почувства се откъсната и самотна.

И все пак трябваше да стигне само до метрото в Южен Кенсингтън, след това да смени на Холборн към Лейтънстоун. Всичко това бе написано на лист хартия, който тя стискаше в ръка.

На две спирки в погрешната посока от Южен Кенсингтън тя осъзна грешката си и слезе от влака. Смени платформата. И сега отново пътуваше. Купето бе толкова претъпкано, че не можа да стигне до вратата навреме на Холборн и се наложи да слезе на Ченсъри лейн. Оттук нямаше влачета. Назад към Холборн. Чакането ѝ се стори цяла вечност, помисли си, че със сигурност ще закъснее за репетицията. Навсякъде гъмжеше от хора и тя започна да се страхува, че ще бъде разпозната въпреки опитите ѝ да се дегизира. След интервюто тълпата

пред радиостанцията я бе наобиколила и това не ѝ бе харесало. Феновете ѝ викаха, че я обичат, но изглеждаше така, сякаш искат да откъснат от плътта ѝ за спомен. Най-после тя се качи на влака за Лейтънстоун и застана неловко близо до един бизнесмен, който държеше в една ръка „Таймс“, крайчецът на който периодически се навеждаше към бузата ѝ. Навсякъде около нея имаше хора, нямаше къде да се отдръпне. Тя си пое дълбоко дъх и затвори очи, опита се да си представи безбрежните поля на фермата. Но единственото, което можеше да помирише беше миризмата на печатно мастило, а до слуха ѝ стигаше само потракването на влака.

Купето бавно започна да се изпразва и тя скоро стигна до дестинацията си. Озова се до театъра след десет минути пеша бърз ход, махна шапката и слънчевите си очила, и Глория я пусна да влезе. Облекчена, че епопеята с пътуването е свършила, трябваше да се сблъска с новото предизвикателство да проведе репетиция без Джордж. Надяваше се да няма друг такъв епизод като вчера, когато внезапно английският ѝ бе отказал. Може би ако изглеждаше достатъчно недружелюбна, никой нямаше да се опита да я заговори. Вече ѝ беше напълно ясно, че музикантите не я обичаха, и се питаше дали Пени е направила нещо, за да ги отблъсне толкова бързо.

Оказа се, че е дошла първа. Когато Глория свърши с миенето на пода на фойето, Ели застана на сцената и си спомни старите си фантазии. Предпазливо се опита да си внуши, че това е репетиция, но не за поп банда, а за опера. Една от величествените трагедии на белкантото, „Лучия“, например. Или пък разкошната „Мадам Бътерфлай“. Беше минало толкова много време, откакто ги бе пяла. Колко щеше да е хубаво да пее Пучини или Верди с техните божествени мелодии. Да пее песните на Пени не беше удовлетворително, можеше да бъде единствено упражнение по имитиране, а да бъде на сцената възбуди у нея отново любовта към операта. Сега имаше малко пари и си помисли, че това ѝ дава известна свобода. Когато се върнеше в Германия можеше да ходи на прослушвания или да се премести в Мюнхен. Дитер можеше да отиде с нея.

Дали наистина би го направил?

Тя отхвърли мисълта, преди да е пуснала корени. Те бяха създадени, за да са заедно, така че щяха да са заедно. По някакъв

начин. Той не би я накарал да се откаже от мечтите си.

Вратата към фоайето се отвори и Тони и Пол влязоха вътре, като говореха и се смееха. Придружаваше ги една прекалено слаба жена с тясна поличка, тясно горнище и високи обувки на платформи. Беше явно леко пияна, дишаше тежко, като им оставяше влажни целувки по ушите, докато се изкачваха към усилвателя на Тони. Музикантите поздравиха Ели хладно, тя седна на ръба на сцената и зачака да дойдат и останалите, да настройт инструментите и да се приготвят за репетицията. Обичайният антураж от навлеци, които влизаха и излизаха, и Ели се отказа да се преструва на дружелюбна към тях, както и да се интересува какво казват. Предполагаше се, че поп звездите трябва да са намръщени и егоистични: щеше да ги накара да я мислят за такава.

Подготовката отне повече време, отколкото когато Джордж беше тук, и бавността започна да я дразни — те се нуждаеха от репетиция, не тя. Стомахът ѝ изкъркори, леката закуска отдавна бе напуснала стомаха ѝ. Най-после бяха готови. Барабанистът отброи такта и те започнаха първото парче, последния сингъл на Пени Брайт.

Само че нещо ѝ прозвуча фалшиво.

Тя се обърна и вдигна ръка, за да ги накара да спрат.

— Това е неточно — каза тя.

Тони се ококори и се ухили.

— Неточно ли?

Ели имаше впечатлението, че усмивката му е лицемерна. Тя сканира лицата на останалите от групата и подозренията ѝ се увеличиха. Някаква шега ли беше? Сигурно не: професионалните музиканти не се държаха по този начин. Беше забелязала още на първата репетиция, че правят грешки, свирят без да са настроили инструментите си, без да напрягат мързеливите си пръсти да звучат в унисон.

— Да, неточно е — произнесе тя бавно, сякаш обясняваше на глупак. — Вторият такт тук се променя от А минор в D минор, а не в C диес минор. Това не внушава чувство за хармония и създава усещането, че пея фалшиво... което аз не правя.

Всички мълчаха и я гледаха.

Стомахът ѝ отново изкъркори и тя внезапно се усети силно уморена. Тя презираше немарливостта и посредствеността в музиката;

особено когато работеше толкова здраво. Джордж не проявяваше достатъчна строгост към тях.

— Да го направим отново, и нека този път да е правилно. А ти — обърна се тя и посочи властно към Тони — китарата ти не е настроена.

Групата се взираше в нея в пълно недоумение. Тони отвори уста да каже нещо, но после се отказа и настрои китарата. Барабанът отново отброи такта и този път всичко прозвуча както трябва. Ели беше доволна засега, но явно трябваше да ги стяга. Не можеше да позволи заради някого другиго да звучи фалшиво.

Беше късна сутрин, когато Джордж най-после седна в колата на Естрела на гарата в Монтоя.

— Някакви новини? — попита я той.

Тя поклати глава и сърцето му се сви. През целия дълъг полет за насам си беше представял как пристига и намира Пени, която се е върнала невредима, и смутено признава, че е направила глупава грешка, но вече се чувства по-добре и е готова да се върне на работа. Само че продължаваше да я няма; беше изчезнала в тъмнината.

— Подаде ли сигнал?

Естрела се вля в трафика.

— Съобщено е на всички по пътя и в селото. Със сигурност някой я е видял. Оставих описанието ѝ на началник-гарата тук, така че ако я види, веднага да ми се обади. — След това тя понижи глас: — Разбира се, в случай че има намерение да се прибере вкъщи.

Джордж знаеше какво означава това. Пени можеше да бъде навсякъде. Той усети остро необятността на света, начина, по който той се разклоняваше в милион посоки от всяка точка. А Пени можеше да тръгне във всяка една от тези посоки. Как изобщо щеше да я намери?

— Зле ли е много? Възможно ли е да е в опасност?

— Беше много близо до това да се оправи напълно, сеньор Фелоус. Предполагам, че е била доста добре, когато е тръгнала. Само това би могло да я накара да избяга.

— Какво имаш предвид?

Тя намали, за да заобиколи ято патици, пресичащи черния път.

— Позволете ми да попитам, сеньор Фелоус, как такова младо момиче е развило такъв опасен навик?

— В резултат на травматично преживяване. Казах ти го. — Но още докато го произнасяше, знаеше, че проблемите на Пени с дрогата бяха започнали още преди Бенедикт Мартин да я отвлече. Тя беше силно напрегната, графикът ѝ бе изтощителен. Освен това миналото ѝ я преследваше: то беше трудно и тази отчаяност да избяга от него, да направи нещо друго от себе си означаваше, че за нея е невъзможно да се отпусне. Когато бе дошла тук, успокоявайки се и виждайки друг начин на живот... сега Джордж разбра какво има предвид Естрела. — Значи според теб, когато се е почувствала отново нормална...?

— Не е могла да понесе идеята да се върне към ситуацията, която я е направила зависима.

— Но това означава, че никога няма да се върне.

— Не е задължително. Харесва ѝ да бъде поп звезда, нали?

— Да, така мисля. — Но той отново не бе сигурен. Наистина ли знаеше толкова малко за Пени? Обърна се да погледне през прозореца, когато утринното слънце обля безкрайните златни нивя от двете страни на пътя. — Това не ми харесва, Естрела — промърмори той. — Напомня ми за един друг случай.

— Онова беше отдавна — каза тя и той не бе сигурен дали се мъчи да увери него, или по-скоро себе си. — А и е напълно различно. — Гласът ѝ се снижи и Джордж я чу да казва: — Този път няма невинни жертви. — Той не отговори.

Скоро вилата се показа пред очите им. Дърветата бяха израснали, откакто беше идвал за последен път, и сега се издигаха над покрива. Работодателят на Естрела беше стар приятел на Джордж от началните дни в бизнеса. През годините Джордж беше използвал къщата в няколко не особено щастливи ситуации. Последния път беше след помятането на Айла, когато бяха дошли заедно да се възстановят, да се приучат към живот на двойка без деца. Но то скоро се бе превърнало в любима, дискретна дестинация за негови познати от звукозаписната индустрия, разтревожени за своите нестабилни изпълнители. Не бе нещо необичайно за мениджър или продуцент да се промъкнат до него на парти, да попитат с настоятелен шепот „за къщата в Испания“ и да помолят Джордж да организира „ваканция“ за някоя поп звезда,

страдаща от нервно изтощение, или опитваща се да се отърве от пиянство или наркотици.

Той отвори вратата на колата и излезе, взирайки се в далечината. От другата страна на ниската ограда около къщата се простираше поле с жълта трева с оставен отстрани ръждясал трактор. Отвъд се издигаха дървета.

— Провери ли там? — попита той Естрела.

Тя поклати глава.

— Още не, бях заета да претърсвам главните пътища.

— Но ако се е опитвала да избяга, ако се е страхувала от теб...

— Продължавай. Ще отида да ти приготвя обяд. Сигурно си гладен.

Да, беше гладен, но това сега не беше най-важното. Въпреки това той кимна, тръгна към оградата и продължи нататък.

— Пени! — провикна се, навлизайки от облените в слънце ниви в сенките на гората. — Пени, аз съм, Джордж! Тук ли си?

Очите му сканираха земята, търсейки нещо нередно в плътния слой от листа. Той вдигна една пръчка, промуши я в тях, побутвайки предпазливо. Предимно камъни, счупени клони и черепи на отдавна умрели птици. След това попадна на плосък камък и очите му се плъзнаха по разпилените боклуци: книжни кърпички, опаковки от ментови бонбони, сгънат билет за влак. Събра ги. Опаковките от бонбони бяха от любимата марка на Пени: тя често го молеше след пътуване или интервю на път за вкъщи да намери магазин, откъдето да си купи. Но билетът за влак беше категорично потвърждение. От Кордоба до Монтоя, с датата, на която бе пристигнала.

— Пени! — извика той, този път по-силно. Гласът му разтревожи кацналите наблизко птици и те излетяха. — Пени! Пени, къде си?

Изпълнен с надежда, той хлътна по-навътре между дърветата, като не спираше да вика. Но отговор нямаше, освен гласа на щурците в сянката и цвърченето на птиците, прекалено отдалечени, за да се изплашат от виковете му. Виждането на недвусмислените доказателства за това, че е била тук, събуди нова тревога в сърцето му. Не беше чак толкова отдавна, когато някакъв зъл ненормалник я беше отвялякъл: възможно ли беше да е до такава степен лишена от късмет, че да ѝ се случи отново? Той знаеше прекалено малко за миналото ѝ;

възможно ли беше някой да я е последвал тук, да е изчакал подходящия момент и тогава да е направил своя ход...

— Сеньор Фелоус? — Гласът дойде отдалече, зад него.

Той се поколеба. Може би ако продължеше да върви навътре, тя щеше да се появи?

— Сеньор Фелоус! — Гласът на Естрела беше настоятелен. Джордж си даде сметка, че няма представа колко дълбока е гората и какво има от другата страна. Той се обърна и тръгна назад. Естрела беше по средата на нивата, посрещна го до изоставения трактор.

Тя му подаде един лист. Беше се задъхала.

— Намерих го в стаята й.

Джордж се намръщи и взе листа от нея, прочитайки единственото изречение върху него. *Скъпи Джордж, съжалявам, но няма да се върна.*

Зави му се свят. Няма да се върне? Но тя трябваше да се върне. Той прочете изречението отново, с все по-голямо любопитство. Защо писмото не беше подписано? Защо нямаше никакви обяснения, защо не се споменаваха нищо за планове й?

— Има ли нещо друго? Това изглежда незавършено.

— Беше в бележника й. Сигурно *не е било* завършено. — Тя докосна леко ръката му. — Може да й е било много трудно да го напише.

Джордж потръпна леко от облекчение. Поне е избягала по своя воля, сама.

— Естрела, какво има от другата страна на гората?

— Ферми.

— Някакви пътища?

— Локални пътища.

— Водят ли до Монтоя?

Тя стисна устни и се замисли.

— Само назад, през селото. Все някой трябва да я е видял.

Джордж поклати глава, погледът му се зарея към хоризонта. Тъгълът, под който слънцето падаше върху тревата, ароматът на въздуха, сянката на вилата зад него: всичко му напомняше за едно друго време. Врэхлетя го вълна от неприятни емоции. Притеснения за състоянието на Пени, на първо място вина, че я е изпратил тук, тревога

за бъдещето на турнето и други чувства... чувства, с които мислеше, че се е справил отдавна и се надяваше никога да не ги изпита отново.

* * *

Първата работа на Джордж в индустрията беше в пощенската стая на „Фалкън рекърдс“, амбициозна, нова фирма, създадена от младия предприемач Уорън Баркър. Джордж проявяваше своята находчивост и решимост при всяка възможност и постепенно се издигна в малката компания. За осемнайсет месеца се превърна в най-младият шеф на отдел във „Фалкън“. Най-голямата способност на Джордж беше да предвижда пазара, да забелязва таланта, който ще се хареса, и да намира правилната песен. Той проведе кастингите за три популярни мюзикъла и му бе призната заслугата за откриването на първия английски „Тийн айڈъл“: седемнайсетгодишния Тими Стар. Уорън Баркър започна да готви Джордж за изпълнителен директор. Джордж обаче не искаше това: беше свързано с прекалено голяма бумажина. Той искаше да се запознае с техническата страна на звукозаписа и производството, но Баркър не би му позволил. Джордж имаше идеи, творчески амбиции за структурата на музиката и това как може да бъде манипулирана. Напусна „Фалкън“ за по-ниско платена позиция в „Ти Ар Джи“ и се подготви да започне всичко отначало.

В петък вечерта на първата седмица на новото си работно място Джордж се нанесе в малкия апартамент в Южен Кенсингтън, който родителите на Айла им бяха купили за сватбен подарък. Айла чакаше на кушетката с порозовяло лице. Тя стана и се отпусна в прегръдките му.

— Какво има? — попита той разтревожен.

Тя се отдръпна, едва сдържайки усмивката си.

— Бременна съм.

Джордж беше разтърсен. Опитваха за бебе от сватбената нощ. Най-голямото желание на Айла беше да стане майка. Но когато измина повече от година без резултат, Джордж започна да си мисли, че никога няма да се случи. Реакцията му към неспособността им да имат деца беше смесена. Заради Айла беше тъжен. Начинът, по който тя се разтапяше пред децата на другите, безпомощната скръб, в която

изпадаше, когато заговореше за бебета беше колкото мил, толкова и болезнен за гледане. Що се отнася до него, беше облекчен. Не бе забравил думите на господин Люинс, че трябва да се пази да не повтаря грешките на собствения си баща. И мисълта, че никога нямаше да има и най-малката възможност да нарани някого, камо ли пък деца, не можеше да не го накара да изпита страх, че дълбоко в себе си е увреден. Да не стане баща означаваше, че нямаше да се срещне никога с тази евентуална най-тъмна страна в себе си.

Той прегърна Айла и вдиша топлия мирис на косата ѝ. Тя се тресеше от радостни хлипове и той я притисна силно.

— Само си помисли, *лемики* — каза тя със заглушен в ризата му глас. *Лемики* беше нежното ѝ обръщение към него, на финландски „скъпи“. — По това време следващата година животът ни ще е напълно различен.

Айла грешеше. Тя пометна шест дни по-късно.

Сега, когато вече знаеше, че може да забременее, бе твърдо решена да забременее отново. Всяка нощ, независимо от това колко късно се прибираще вкъщи или в какво настроение беше, тя го караше да правят любов. Любенето им и преди не беше вълнуващо — чувството, което изпитваше към нея беше по-скоро сърдечна нежност, отколкото страст, — но сега се превърна в дълг. В живота им се създаде ужасна рутина: дълги месеци разочарование, после няколко кратки седмици на радост и надежда. След това Айла отново помяташе... и пак, и пак. Джордж усещаше остро неспособността си да я утеши. Той знаеше, че единственото, което можеше да я направи щастлива, беше бебе. Но бебе нямаше. Имаше пари, беше построена нова къща, имаше обувки, рокли и партита, на които присъстваха богати и известни, но нямаше бебе.

И никога нямаше да има.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Анджела Смит прекара нощта в една плевня от другата страна на гората. Беше невъзможно да спи. Тя се опитваше да разтегне паметта си, тялото и мозъкът ѝ пулсираха от болка, потъваше и изплуваше отново от кошмарите — безсмислени, диви, докато накрая се събуди в топлината на утрото от някакъв шум навън. Стана и погледна през вратата на плевнята. Наблизо стоеше камион със запален двигател, шофьорът му затвори каросерията и влезе в кабината. Тя грабна чантата си и затича, като махаше с ръце и викаше:

— Почакай!

Камионът спря, тя стигна до него и отвори вратата.

Една много дебела жена, облечена в мъжки дрехи, погледна надолу към нея. За миг следата от стар спомен се наслои върху този образ и Анджела замръзна, опитвайки се да го възстанови в уморения си мозък. Но той се изплъзна. Жената говореше на испански.

Испански. Значи беше в Испания. Концентрира се: тя говореше ли испански? В съзнанието ѝ се промъкнаха думи, но не испански. Гръцки. Неизползваеми тук.

— Говорите ли английски? — попита тя отчаяно.

— Да, малко.

— Трябва да стигна до най-близкия голям град.

— Отивам в Монтоя.

Анджела прехвърли името на града в ума си, проверявайки дали извиква някакво предчувствие.

— Идвате ли? — попита жената.

— Да — отвърна тя решително и се качи в седалката. — Благодаря ви.

Жената кимна и остатъкът от пътуването премина в мълчание. Когато пристигнаха в града, Анджела усети първото безпокойство. Смътно познати гледки проблясваха в паметта ѝ. Скоро пред очите им се разкри фасадата на гарата и тя инстинктивно се сви в седалката си.

— Спрете тук! — успя да каже.

Жената спря. Анджела бръкна в портмонето си и ѝ подаде шепа монети.

— Благодаря, благодаря. — Жената ги взе и ги хвърли на таблото, без устните ѝ да се извият нито веднъж в усмивка. Тя посочи с ниския си дебел пръст към гарата.

— Кордоба или Гренада. Последните влакове за два дена. Тръгват тази сутрин.

Анджела разбра и предпазливо слезе от кабината. Криейки се в сенките на дърветата и сградите, тя тръгна към гарата. Видът на голяма, черна кола, паркирана на обръщалото, я накара да свие в една алея между две сгради. Огледа се. Защо колата я плашеше? Параноична ли беше? Колата чакаше със запален двигател. Анджела също чакаше, опитвайки се да изрови от паметта си някакъв спомен за черната кола. Не се сети за нищо и от отчаяние ѝ се доплака. Такъв ли щеше да бъде животът ѝ отсега нататък? Главата я цепеше и тя се почувства болна. Трябваше наистина да отиде на лекар, но имаше натрапчивото чувство, че трябва да се махне оттук колкото е възможно по-бързо.

Висок мъж, облечен в черно, излезе от гарата и се приближи към колата. Стори ѝ се познат. Едва не му извика, но името му не стигна до езика ѝ. Познаваше го, по някакъв начин беше важен... но приятел ли беше, или враг? Претърси усещанията си, но не откри лоши чувства. Може би той можеше да ѝ помогне да си спомни коя е? Миг преди да излезе от прикритието на алеята и да изтича към него от колата излезе една жена и отиде да отвори багажника. При вида на жената кръвта на Анджела замръзна. Някакъв спомен проблесна през сенките и изчезна, преди да успее да го улови. Но беше неприятен и свързан точно с тази жена. Думата „отрова“ се заби в съзнанието ѝ със смразяваща острота. Анджела се притисна към стената, сега не смееше дори да погледне нататък. Почака няколко минути, сърцето ѝ биеше до пръсване, след това надникна и видя, че колата е тръгнала.

Тя изтича към гарата. Кордоба или Гренада? Нито едното, нито другото име означаваха нещо за нея. На перона чакаше влак. Тя погледна табелката. Тръгваше за Гренада след пет минути. Отиде да си купи билет на гишетото. Една дружелюбна жена взе парите ѝ, каза нещо на испански, което тя не разбра, и махна с ръка към перона. На отсрещния перон се плъзна друг влак. Тя осъзна, че трябва спешно да

отиде до тоалетната и откри една зад врата с олющена зелена боя точно на перона.

Лицето ѝ в огледалото ѝ беше познато и тя си даде една-две минути да го разгледа подробно, сякаш очакваше нещо в него да отключи някакъв спомен. Отново ужасното чувство на безсилие.

Не знам коя съм.

Влакът изсвири. Тя праметна чантата си през рамо и излезе на перона. Когато вратата се затвори след нея, едва не се сблъска с висок мъж в синя униформа. Той се отдръпна да се извини, погледна я, сякаш се опитваше да я разпознае. Анджеला наведе глава и се отдалечи. Чу бързи стъпки след себе си. Погледна през рамо, очаквайки да го види. Но той беше тръгнал към офиса на гарата. Преди вратата да се затвори след него, го видя, че вдига телефон.

Анджеला знаеше, че звъни на жената от черната кола. *Беше сигурна.* Тя се поколеба дали да се качи на влака за Кордоба.

Не, никой не можеше да знае къде отива. Тя се затича през голямата зала и мина от другата страна, насочвайки се към влака за Гренада.

Мушна се бързо в едно купе и седна в дъното, вдигайки яката си високо до ушите. Най-накрая влакът проскърца и тръгна бавно по релсите. Далеч от Монтоя, далеч от жената в черната кола. Към непознато място.

Джордж паркира колата на Естрела под неестествен ъгъл пред гарата на Кордоба. След позвъняването на началник-гарата нямаше друг начин. Трябваше да отиде до Кордоба, да изчака влака там и да пресрещне Пени, преди да е избягала още по-далеч.

Той мина бързо през вратата на гарата и пресече голямата зала. На кой перон? Провери разписанието, откри, че влакът от Монтоя ще пристигне след две минути и слезе долу на перона да го изчака. Наоколо хората се блъскаха, мъкнеха куфари, посрещаха близките си, влачеха се с объркани изражения, търсейки влаковете си. Джордж не съзнаваше всичко това, дъвчеше вътрешната страна на бузата си и потропваше с крак. Какво можеше да ѝ каже, за да я накара да промени мнението си? Трябваше ли да бъде настоятелен, дори жесток? Отмяната на турнето, можеше да ѝ каже — би означавала край на

кариерата ѝ. А без кариерата ѝ той не можеше да ѝ позволи да остане в досегашния апартамент, без кариера нямаше да има пари за дрехи и за плочи... щеше да се върне отново там, откъдето бе тръгнала. Или пък трябваше да подходи меко — меко? Да ѝ каже да се отпусне, да я увери, че след няколко седмици ще се чувства по-добре, че той ще се опита да направи живота ѝ колкото може по-лесен?

Влакът спря. Очите му сканираха купе по купе, но не я видя. Въпреки това още не беше разтревожен. Чакаше. Отвътре се изсипа поток от хора, едни спираха, посрещнати от близките си, други бързаха към залата на път за следващата си дестинация. От Пени нямаше и следа.

Джордж се намръщи. Изкачи се и надникна в първото купе. Празно. Продължи до следващото. Също празно. Затича се, чукаше по вратите и викаше: „Пени! Пени!“. Един кондуктор се сблъска с него и произнесе нещо неразбираемо на испански.

Джордж се обърна към него, вече паникьосан:

— Млада жена, много красива, с тъмна коса? Виждали ли сте я? Виждали ли сте я?

Кондукторът сви рамене, показвайки, че няма представа за какво му говорят. Джордж стигна до последното купе. Пени я нямаше. Той слезе обратно на перона. Не можеше да повярва. Началник-гарата в Монтоя беше толкова сигурен: Пени си беше купила билет за Кордоба тази сутрин. Но фактите говореха съвсем друго. Или беше слязла рано, или изобщо не се беше качила на този влак.

Което означаваше, че няма начин да разбере къде е тя сега.

След като влакът ускори, Анджеला най-после имаше време да обмисли положението си. Повръщаше ѝ се и главата продължаваше да я боли силно. Една възрастна двойка седеше срещу нея, говореха си тихо на испански. Той беше сгънал един вестник в скута си, тя бе извадила торбичка с плетиво. Освен тях в малкото купе нямаше друго. Анджеला вдигна сака на седалката до себе си и започна да го претърсва методично, търсейки следи, които могат да размърдат паметта ѝ.

Дрехи... съвсем обикновени. Дънки, тениски с дълги ръкави. Означаваше ли това, че е жена, която носи обикновени дрехи? Или

просто беше взела тези за бягството от вилата? Тя напрегна съзнанието си, но нищо не излезе. Чантичка с гримове. Дръпна ципа, видя черни моливи, блестящи сенки за очи, тъмно червило. Често ли се гримираше? Тези цветове бяха много драматични; всъщност, направо не можеше да си представи да ги сложи на лицето си. Остави малката чантичка настрана и продължи да търси. Портмонето ѝ беше следващото.

Няколко монети, малко местна валута. Отвори ципа на едно странично отделение и ахна.

Пачка британски лири. Защо, по дяволите, носеше всичките тези пари? Богата ли беше? Или беше изтеглила всичките си спестявания, за да дойде в Испания? В друго отделение видя пъхната чекова книжка. Бяха останали само два чека. Тя внимателно ги прелисти, четейки датите и покупките. Установи, че не е най-добрият пазител на документи. Онези, които бяха попълнени, не казваха много: сметки за електричество, чек за трийсет и три пенса за хляб. Тя стигна до последния и очите ѝ се разшириха, когато видя колко пари ѝ бяха останали според нейните изчисления в колонката за баланс. Името върху последните два чека беше *А. А. Смит, сметка 1*. С колко сметки разполагаше? Защо имаше толкова много пари?

Облегна се назад, затвори очи и си пое дълбоко въздух.

Спомни си, спомни си.

Но сянката се премести и закри това, върху което бе фокусирала съзнанието си, и тя не видя нищо. Може би беше спестявала за пътуване до Испания? Отвори паспорта си и прелисти страниците, търсейки следи.

Повечето страници бяха празни. Беше пътувала два пъти до Франция, и двата пъти през изминалата година. След това имаше един имиграционен печат при пристигането ѝ в Мадрид. Анджела хвърли поглед по предната част на вестниците на мъжа, отбелязвайки си датата, и я сравни с тази върху печата в паспорта. Беше в Испания от седмица. Защо бе дошла? Защо се намираше в онази вила?

Тя отново се концентрира върху тези въпроси. Този път крайчецът на сянката се вдигна. Но вместо образи и впечатления, единственото, което стигна до нея бе ужасяващ, смразяващ кръвта в жилите, страх. Без причина сърцето ѝ започна да препуска и по гърба ѝ преминаха студени тръпки. *Нещо ужасно ми се е случило.* Някъде

вътре в нея заплаши да зейне черна дупка от паника, затова тя се отдръпна от спомена; за да се успокои, трябваше да погледне през прозореца на влака към хълмовете в далечината, към пейзажа в златно и маслинено, към ясното есенно небе.

Когато почувства, че равновесието ѝ се е възвърнало, се върна отново към паспорта си. Никакво семейство: добре, поне не беше оставила някое дете. Погледна лявата си ръка, внезапно уплашена, че може да носи брачна халка. Нищо. Фактите на последната страница в паспорта ѝ не говореха много. Възря се в снимката. Беше силно гримирана, косата ѝ бе издухана със сешоар, а не висеше отпуснато, вързана отзад като сега. Видът на снимката ѝ даде успокояващо чувство за осведоменост, така че я гледа още дълго. Тя беше някоя *важна персона*. Макар и сега да не можеше да си спомни коя точно, все някога щеше да се сети. Трябваше да се сети.

Анджела притисна ръка към главата си. Чувстваше се ужасно зле, затова легна на седалката да си почине. По тялото ѝ минаваха тръпки, докато влакът продължаваше да се движи по пътя си. Най-после тя задряма.

Събуди се, когато възрастната жена отсреща я разтърси леко, произнасяйки нещо неразбираемо на испански. Анджела се огледа объркано. Бяха пристигнали в Гренада.

Преметнала сак през рамо, тя слезе от влака и тръгна през залата, където спря да помисли, докато хората се блъскаха покрай нея. А сега накъде? Трябваше да отиде някъде, където да може да намери себе си. Да се върне обратно в Англия? Името ѝ беше Смит. Как, по дяволите, щеше да намери семейството си при тази толкова често срещана фамилия? В Англия живееха милиони хора. Освен това студеният страх, който беше почувствала по-рано, беше свързан по някакъв начин с Англия.

Тогава си спомни за гръцките думи, които бяха изникнали в съзнанието ѝ. Гъркиня ли беше? Тенът ѝ подсказваше, че може да има нещо гръцко в потеклото си, макар паспортът ѝ да твърдеше, че е британка. Фамилия като „Смит“ щеше да изпъква в Гърция.

Нямаше какво да я спре да отиде в Гърция. Определено можеше да си позволи цената на билет за самолет.

В този момент осъзна, че е застанала пред вратата на магазин за вестници и цигари. Вътре откри туристически справочници за

различни локации. Този за Гърция беше потънал в прах. Тя го издърпа, кихна и прелисти картата.

Сканира с поглед имената на местата, за да види дали някое няма да ѝ се стори познато. Атина... не. Солун... не. Очите ѝ слязоха надолу към островите. Едно малко петънце привлече вниманието ѝ. Петалудос. Това означаваше „Островът на пеперудите“ и тя забеляза веднага, че той имаше формата на пеперуда, откъдето явно бе произлязло и името му. Нещо в идеята за пеперуди ѝ хареса. Те също губеха контрол върху себе си, подавайки се като нещо напълно различно след дълго време в тъмнина.

Но дали удоволствието от името бе породена от спомен, или от въображението? Беше ли Петалудос място, което познаваше?

Имаше само един начин да разбере.

Тя остави справочника. Може и да не знаеше коя е, но сега поне знаеше къде иска да отиде.

Ели придърпа един стол до прозореца на апартамента си и седна да погледа небето, което се мъчеше да разсветлее, и лондонския трафик, започващ своя парад. Двойните стъкла спираха голяма част от звука навън, с изключение на редките сирени. Фаровете и стоповете на автомобилите разцъфваха в бяло и червено в полумрака; и когато утрото пукна, се изсипа ужасен ноемврийски дъжд, превръщайки улиците в хлъзгави, мръсни огледала, които отразяваха светлините. Тя беше самотна и отегчена, и Дитер ѝ липсваше. Липсваше ѝ топлата му, гладка кожа. Липсваха ѝ ясните му, лешникови очи. Липсваше ѝ чистият му аромат.

Не трябваше да се чувства самотна, разбира се. Сега беше в Англия, беше добре да се свърже със семейството на майка си, но Ели не се осмеляваше все още да направи тази стъпка. Баща ѝ се беше скарал с тях, имаше омраза. А и не знаеше как да обясни ситуацията: те със сигурност бяха чували за Пени Брайт, а Джордж настояваше да си мълчат за лъжата. Така че тя се отказа, учейки се да живее сама.

Звънецът на вратата я изтръгна от замислеността ѝ. Тя стана да отвори прозореца. Вътре нахлу студ. Погледна надолу. Долу чакаше Джордж, осветен от трепкащата улична лампа. Тя знаеше, че той има ключ, но може би не искаше да я плаши, появявайки се толкова рано.

— Качвай се! — извика тя. Той изчезна и след няколко минути вече сядаше в кухнята. Единствената светлина идеше от спалнята ѝ, така че той беше почти в мрак. Но тя можеше да каже от ъгъла на брадичката му, от начина, по който барабанеше с пръсти по масата, че е разтревожен. Кожата ѝ настръхна леко. В беда ли беше?

Седна срещу него, едва решавайки се да попита.

— Какво не е наред?

— Пени избяга.

Умореният ѝ мозък не можа да схване.

— Какво искаш да кажеш?

— Избягала е. Изоставила ни е. Мен. Тя... не иска повече да го прави.

— Но защо?

— Знам само толкова. Оставила е бележка, съвсем кратка, и е изчезнала. Нямам представа къде е.

Ели мълчеше, опитваше се да осмисли казаното.

— Ели, турнето трябва да се състои — каза Джордж. — Ще бъде честен с теб: ако се провали, ще изгубя много пари. *Страшно* много пари.

Зъбчетата и колелцата в мозъка на Ели се завъртяха. Предположи, че той знае какво цели с това, затова си помисли, че трябва да е съсредоточена.

— Какво искаш да направя? — произнесе тя бавно. — Да остана малко по-дълго?

— Искам да останеш. За неопределено време.

Тя се облегна в стола си и обхвана с поглед обстановката. Харесваше ѝ да живее в луксозен апартамент в Лондон. Харесваше ѝ да е на сцената, дори бе започнала да харесва — съвсем малко — някои от песните на Пени. И мисълта за голяма тълпа от хора, които я аплодират... не беше съвсем както във фантазиите ѝ. Без Пучини, без извисяващ се глас, който отнася покрива на луксозно декорираната опера. И все пак това беше вариант на фантазиите ѝ.

Но най-много от всичко на Ели ѝ харесваше да има пари. Да се събужда сутрин без надвисналият над нея призрак на бедността беше едва ли не благословия, с която тя бързо беше свикнала.

Знаеше, че трябва да се пазари с Джордж много внимателно. Не можеше да му позволи да се възползва от нея. Беше казал, че ще загуби

много пари, ако турнето се отмени, което означаваше, че е готов да плати висока цена, за да я задържи.

— За неопределено време? — каза тя. — Какво точно искаш да кажеш? Докато тя се върне?

— Дори не знам дали някога ще се върне.

— Ами ако се върне?

Джордж стисна устни, от което обичайното му строго изражение стана почти раздражително.

— Това зависи изцяло от нея.

Ели беше предпазлива.

— Но, господин Фелоус, да кажем, че съм Пени Брайт за... да кажем, година. Да кажем, че направя турнето, че запиша следващия сингъл, че *моят* глас, моите изпълнения са тези, които носят успеха, честно ли ще е спрямо мен просто да се отдръпна, ако тя се върне?

Видя, че го е ядосала, въпреки че той се опитваше да се владее.

— Разбирам те, Ели, но не трябва да забравяш, че първо на първо Пени — истинската Пени — е свършила цялата работа, за да сме тук. А не *ти*.

— На мен ми се струва, че истинската Пени се е отказала от всички облаги, които може да са ѝ се полагали. — Гласът на Ели прозвуча равно, спокойно.

— Добре тогава — призна Джордж. — Тогава да не говорим за „неопределено време“. Ще ти платя още пет хиляди марки, за да направиш турнето, а после ще преразгледаме ситуацията.

— Сигурен ли си, че искаш да рискуваш това, господин Фелоус? Ами ако тя не се върне?

— Тогава можеш да останеш.

Тя сви рамене, преструвайки се на равнодушна.

— Може да не искам. Тогава няма да имаш изобщо Пени Брайт.

Между тях надвисна дълга тишина. Джордж се намръщи, Ели не трепна.

После той се усмихна, засмя се невярващо.

— Ели Франкел, гръбнакът ти е от стомана.

— Просто се защитавам.

— Кажи ми какво искаш? — попита я той.

В този момент, когато знаеше, че той ще отстъпи, я обхванаха съмнения. Дитер, фермата, родината. Тя се поколеба. След това

продължи. С достатъчно пари всяка трудност можеше да се преодолее: беше го изпитала на собствен гръб.

— Отсега нататък аз ще съм Пени Брайт — заяви тя. — Ще ми се плащат нейните хонорари, а не само част от тях. Това ще е моята кариера и искам да участвам във вземането на решения — с твоя помощ, като мой мениджър, разбира се.

Джордж кимна.

— Както разбираш, при тези условия ти ще споделяш с мен не само успеха, но и провалите.

— Няма да има провали, господин Фелоус.

— Престани да ме наричаш „господин Фелоус“ — прекъсна я той. — Казах ти, Пени ми викаше Джордж.

Тя млъкна за малко, мислейки си за Пени. Правилно ли постъпваше? Побърза да прогони съмненията. Пени беше заминала. Ели реши, че се възползва от откритата се възможност точно както някой го беше направил с нея, след като баща ѝ умря. Тя протегна ръка.

— Имаме ли сделка, Джордж?

Той се пресегна и хвана ръката ѝ, разтърсвайки я.

— Да, Ели. Имаме сделка.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше късен следобед, когато корабчето за снабдяване, единственото превозно средство от и за остров Петалудос, най-последно зави към кея. Петалудос бе един от групата малки острови между Наксос и Аморгос, югоизточно от гръцката суша. Анджеела беше изморена от двудневното пътуване: по суша, по въздух, отново по суша и най-накрая по море. Въпреки умората, обаче, се чувстваше по-добре, отколкото когато се бе събудила в градината на вилата. Главоболието и гаденето бяха преминали и сега можеше да мисли по-ясно, имаше чувството, че тялото ѝ е по-чисто. Спомените още ѝ се изплъзваха, но вярваше, че ще се върнат сега, когато беше по-добре.

Гръцкият ѝ, откри тя, не беше много добър и точен. Но капитанът на корабчето говореше достатъчно добре английски, за да се разберат.

— Петалудос? Няма туристи.

— Аз не съм туристка. Търся някого.

— Кораб — само три пъти седмично.

Тя се беше съгласила и предполагаше, че ще намери къде да отседне — някоя стая над таверна — докато разпитва за семейството си.

— Знаете ли — попита го тя — колко хора живеят на острова?

Той сви устни и помисли:

— Може би двеста. Или по-малко.

Двеста души. Беше убедена, че ще намери някой, който знае коя е тя; можеше да говори с всички тях. Не си позволяваше да разсъждава над вероятността, че неясното ѝ чувство по отношение на Петалудос е въображаемо.

Когато корабът забави и се разтресе, блъскайки се в стълба на кея, тя обхвана с поглед брега. Пристанището беше осеяно с риболовни корабчета. Беше пълно с кози по скалистите хълмове, които се спускаха към все още девствените плажове. Зад тях се виждаха малки, боядисани в бяло къщи, калдъръмените алеи бяха препълнени с рибарски мрежи и кошове.

Капитанът, който стоеше зад гърба ѝ, се усмихна.

— Красиво е, нали?

— Да.

— Пожелавам ви късмет в търсенето. Главното село е горе на хълма: казва се Агиос Манолис. — Той докосна шапката си. — Корабчето ще дойде отново в четвъртък, ако искате да се приберете у дома.

Искаше ѝ се да му каже: „Не знам къде е моят дом“, но той вече се беше обърнал и се отдалечаваше, като раздаваше заповеди на мъжете на кея. Тя праметна сака си през рамо и тръгна по подвижното мостче към сушата. Събираха се сиво-черни облаци. Прокле се, че не си е купила чадър в Атина. Просто не се беше сетила. Откак се бе събудила без памет времето беше хубаво. Възможно ли беше да е забравила за дъжда така, както бе забравила за това коя е и откъде е? Забърза, за да изпревари задаващата се буря.

Кеят водеше до околоръстен път, който се виеше нагоре. На банката на шосето бяха паркирани няколко стари коли и един ван. Тя тръгна по пътя на юг и се озова на тесния селски площад на Агиос Манолис. Изоставен фонтан, осеян с боклуци, отбелязваше средата на площада. Наоколо имаше магазини и варосани къщи с ярко боядисани кепенци, надвиснали над тесни алеи. Единствената постройка, около която имаше някакво пространство, беше Православната църква с потъмнелия си от времето кръст, който се издигаше високо и дръзко срещу сивото небе. От площада излизаха алеи, каменни стъпала се виеха към къщите и служебните сгради, струпани една до друга. Анджела се опита да прочете табелките наоколо, написани с гръцки букви. Мърлявата бяла сграда със сините врати беше таверна. Тъмният сводест портал водеше към аптеката. Прясната мазилка с вар и небесносините капаци на прозорците на пекарната изглеждаха подканящи. Стомахът ѝ изкъркори и тя реши да се отбие първо там.

При влизането ѝ на вратата пропя звънче. Продавачката, много слаба жена с тъмна коса, вдигна очи от списанието, което четеше, и я погледна с любопитство.

— Ъ-ъ-ъ... здравейте — каза Анджела.

Жената се усмихна и лицето ѝ се промени. Сега изглеждаше като момиче, дружелюбна. Анджела забеляза стъклена кутия с баница със сирене и баклавички и ги посочи:

— Едно от тези, ако обичате.

Когато жената взе една баклава и я пхна в книжна торбичка, Анджела ѝ даде монета и попита:

— Знаете ли дали на острова има семейство с фамилия Смит?

Продавачката я погледна слисано и изстреля нещо бързо на гръцки, което Анджела не разбра.

— По-бавно, ако обичате — помоли тя.

— Не знам такива — отвърна жената. — Трябваше ли да ви очакват?

— Аз... Няма значение. Благодаря ви.

Тя излезе от пекарната и откри, че ръми. Прекоси площада и отиде до таверната, оставяйки дъжда зад себе си. Вътре беше тъмно, приличаше на пещера. Под голяма, каменна арка седяха шумни тълпи, носеше се висок смях, двама мъже се бяха навели над дъска за табла в края на дългия бар. Миризмата — на застояла бира и на цигари — докосна паметта ѝ и тя спря за миг, концентрирайки се, като се опитваше да проследи чувствата си до корените им. В гърдите ѝ нахлуха смущение и паника. Тя ги отблъсна и споменът изчезна.

Една млада жена зад бара я гледаше очаквателно.

— Здравейте — каза тя. — Търся семейство на име Смит.

Беше започнала да си мисли, че гръцкото ѝ произношение е ужасно, защото жената изглеждаше смутена. Тя поклати глава.

— Семейство Смит? — Анджела извади паспорта си, отвори го на последната страница и посочи фамилията си. Младата жена го погледна объркана. Може би не знаеше английски? След това тя посочи един стол на бара и каза:

— Знам с кого трябва да говорите.

— Благодаря — отвърна Анджела и отпусна умореното си тяло. — Много ви благодаря.

Изчака няколко минути. Носеше се музика, отекваха гласове. Тя прехапа устни, питайки се дали не беше глупаво да дойде тук. *Пеперуди*. Какъв абсурд. В този миг жената на бара се появи отново, придружена от възрастен мъж. Той беше най-малко на седемдесет, дългата му бяла брада контрастираше на загорялото му лице и острите тъмни очи.

— Здравейте — поздрави той на английски с лек акцент. — Казвам се Силас. Внучката ми очевидно смята, че мога да ви помогна.

Анджела изпита облекчение, че може да разговаря с някого свободно.

— Да, аз съм Анджела Смит. Имам чувството, че може да имам роднини тук.

— Смит, казвате?

Анджела извади паспорта си отново и му го показва.

Той го погледна внимателно, мръщейки се. Очите му трепнаха едва доловимо, след това поклати глава.

— Няма хора с такова име на острова.

— Сигурен ли сте? — настоя тя и сърцето ѝ натежа от разочарование.

— Живял съм тук през почти целия си живот. Тук съм от януари 1955 година. Няма никакви Смит. Щях да си спомня. — Старецът докосна леко рамото ѝ. — Защо мислите, че може да са тук? Родителите ви ли ви накараха да дойдете?

Анджела поклати глава. Беше прекалено трудно да обяснява.

— Само се надявах... Беше глупаво. — Тя сви рамене. — Знаете ли къде мога да отседна за няколко нощи? Докато корабчето дойде?

Силас отново се намръщи, очите му се отклониха към внучката му.

— Имаме само една стая тук и тя е заета. Няма друго място.

— Никъде ли? — Беше слисана. — Но къде отсядат хората, когато дойдат?

— Обикновено идват само на гости на роднини или приятели. Отсядат при близките си.

Анджела си спомни думите на капитана: *Петалудос? Няма туристи.*

— Ако побързате — продължи Силас, — може да успеете да хванете корабчето, преди да е тръгнало.

— Да... благодаря. — Тя праметна сака през рамо и се затича. Дъждецът продължаваше да ръми, карайки кожата ѝ да потръпва от студ. Цялото пътуване дотук, всичките тези надежди се разпаднаха с няколкото думи на Силас. *Няма хора с такова име на острова.* Всичко се оказа напразно. Петалудос не означаваше нищо за нея, освен едно красиво име. Стана ѝ болезнено ясно, че няма представа какво да прави след това, къде да отиде и с кого да говори. Но знаеше, че трябва да хване корабчето, затова бързаше. Прекоси селския площад и

продължи надолу по пътя, като почти се блъсна в един ван, идващ от пристанището. Сърцето ѝ биеше силно, беше останала без дъх. Зави зад ъгъла, колкото да види, че корабът се отдалечава и мъжете навиват въжетата.

— Хей! — извика тя. — Хей, почакай! Върни се!

Гласът ѝ се изгуби на това разстояние. Корабчето се плъзна по водата.

Анджела спря, наведе се и подпря ръце на коленете си, като дишаше задъхано. След това се изправи и го видя да изчезва. Дъждът се усили. На кея не останаха хора. Тя отметна мократа коса от очите си.

Ами сега? Трябваше да остане тук за най-малко два дни, а Силас ѝ беше казал, че няма къде да спи. Беше измръзнала, мокра, разстроена...

Обърна се и тръгна обратно по кея. Облаците слязоха ниско, дъждът заплющя по дъските. Пустият път се разкаля, стана хлъзгав. Този път тя зави на север, където пътят бе в по-добро състояние. Тогава видя къщата да се издига на склона.

Беше стара, изоставена на произвола. Голяма, с пристройки; варосан камък; олющена боя по первазите и капациите на прозорците; заобиколена с провиснала ограда от бодлива тел. Шосето минаваше покрай нея, сякаш я избягваше, по пътя си към селото. Вратата стоеше отворена. Изглеждаше празна, напусната.

Но покривът беше невредим, а тя се нуждаеше от място, където да се подслони.

Тръгна нагоре по хълма, като се плъзгаше по мократа трева. Внимателно се провря през една дупка в двете редици тел, успявайки да закачи ръба на дънките си. Запита се виновно дали бодливата тел не беше знак, че не трябва да влиза, но оградата беше доста занемарена. Съмняваше се, че някой е бил тук от години.

Най-накрая стигна заветния подслон и затвори вратата зад себе си. Къщата беше тъмна, лъхаше на мухъл. Тя стисна здраво сака си, докато влизаше по-навътре. Огромна кухня, с паяци в умивалника. Голи, прашни дъски на пода. Малка всекидневна с облицована в дърво камина. Малко по-нататък полусчупена кушетка с дамска на цветя, оставена да събира прах. Трапезария, разделена от кухнята с коридор. Пет празни стаи, вероятно спални навремето. Обезцветените места

върху тапетите показваха къде може би са висели картините. Баня, почти черна от мухъл, в дъното на коридора. Анджела остави влажни отпечатъци от стъпки зад себе си, когато се върна във всекидневната. Погледна камината. Ако измъкнеше дъските, можеше да ги изгори... Не, ако коминът не бе използван от години, като нищо щеше да напълни къщата с дим. Освен това нямаше кибритени клечки, с които да запали огън, а не искаше да ходи до селото, преди дъждът да е спрял. Вместо това реши да опита да се изсуши.

Съблече се, остана по бельо и използва непраните си дрехи от предишния ден, за да се избърше с тях. Окачи мокрите в кухнята и облече чисти дънки и пуловер. Уви се в якето си, седна на старата кушетка и изяде баклавата, която си бе купила по-рано от пекарната.

Навън се спусна нощ. Още ѝ беше студено, но поне беше суха и сита. Като използва сака си за възглавница, тя легна на кушетката и се опита да премисли събитията. Постепенно започна да се успокоява. Поне тук, в напусната къща на малък гръцки остров, жената от черната кола нямаше да може да я намери. Почувства се уютно. Изтощението завладя сетивата ѝ, мислите ѝ примигнаха и угаснаха, и тя се унесе в дълбок сън.

— Не виждам защо трябва да се уча да танцувам — изпухтя Ели, когато Джордж я поведе нагоре по стъпалата към едно студио за танци в Сохо.

— Защото трябва да се чувстваш комфортно на сцената по време на изпълнение.

— Аз се чувствам удобно.

Те спряха на площадката пред една врата с матирано стъкло. Върху него беше залепен плакат, пурпурна фигура на мъж по време на балетен скок.

— Ще бъда честен с теб, Ели — малко си скована.

— Скована?

— Можеш да се поотпуснеш малко. Трябва да владееш сцената, трябва да стъпваш наперено като поп звезда. А в момента ти просто стоиш.

— Трябва да танцувам ли?

— Не, трябва да се *движиш*. Различно е. Но Саша ще ти помогне. — Той натисна бравата и отвори.

Влязоха в силно осветено помещение с огледала върху едната стена. Девет момиченца в розови полички се упражняваха, докато една жена на пианото свиреше. Фалшиво. В същия момент към тях се понесе гъвкав мъж, отмятайки русите къдрици зад ушите си. Тя се досети, че това е Саша, учителят по танци. Той пое ръката ѝ. Беше поразително красив, със силни, пълни устни и топла кожа.

— Пени! Още по-красива, отколкото на снимките — каза той със силен източноевропейски акцент и целуна ръката ѝ, преди да я пусне. Тя продължи да усеща топлината на устните му дълго след като си бяха тръгнали.

Деветте момиченца се пръснаха и тя в миг бе заобиколена от цял рояк, който пискаше името ѝ. Саша ги удостои с усмивка за няколко минути, но после ги отпрати.

— Отивайте си, дребосъчета. Двамата с госпожица Брайт трябва да работим.

Джордж се наведе и прошепна в ухото ѝ:

— Добре ли си?

Ели, която не изпускаше Саша от поглед, кимна мълчаливо.

Саша я заведе в друга стая с паркетен под. Тук също имаше огледална стена, но само един прозорец, така че светлината бе мъждива.

— Е, Пени — каза Саша, присвивайки устните си в недоумение. — Виждал съм те по телевизията. Защо мениджърът ти мисли, че трябва да вземаш уроци по танци?

Тя съблече жилетката си и я закачи до вратата.

— Турнето. Става въпрос за голяма сцена — отвърна тя, както я бе инструктирал Джордж. След това добави: — Той мисли, че съм „скована“.

Саша се засмя.

— Ама че глупости. — Приблужи се до нея, притискайки длан към слънчевия ѝ сплит. — Всичко е грация, Пени. И увереност.

Тя преглътна.

— Разбирам.

Започна да ѝ показва прости упражнения за разпускане на раменете и ханша. Тя можеше да се види в огледалото и това я караше

да се чувства още по-непохватна. Дори след свалянето на толкова килограми, продължаваше да се чувства едра и тромава. Дискомфортът ѝ се засилваше от близостта и критичния поглед на Саша, чиито славянски очи не я изпускаха от поглед.

Измина един час. За последно упражнение Саша я накара да затвори очи и вдигна ръцете ѝ отстрани, като ѝ каза да остане напълно неподвижна.

Тя го направи. Секундите се точеха, можеше да чуе дишането му съвсем наблизко. След това ръцете му се плъзнаха около нея изотзад и покриха гърдите ѝ.

Ели простена и го отблъсна ядосана.

— Какво правите, по дяволите? — Тя чу в гласа си прокрадналия се немски акцент и прекъсна по-нататъшните обвинения.

Той продължи да я гледа невъзмутимо.

— Давам ти това, което поиска. Видях начина, по който ме гледаше.

Мислите ѝ се завъртяха. Спомни си Дитер и ѝ се прииска да каже на Саша, че той не струваше и наполовина колкото него. Но при мисълта за Дитер осъзна, че е флиртувала със Саша. Мълчаливо, може би, но без съмнение с очи. Бодна я вина.

— Съжалявам — произнесе тя напрегнато, — разбрали сте ме неправилно.

Саша изсумтя.

— Не е необходимо да се извиняваш. Имал съм достатъчно красавици.

Ели облече жилетката си. Трябваше вече да е свикнала с това: всички искаха парченце от нея. Саша не беше различен.

Тихо почукване на вратата ги извести за връщането на Джордж. Той надникна вътре.

— Добре ли мина всичко?

— Съжалявам, Джордж — каза тя с високомерен тон. — Не мога да работя с тази персона. — След това изхвърча гневно навън, оставяйки Саша да обясни.

Прокле се, докато слизаше надолу по стъпалата. Каква глупачка. Глупаво, малко момиче. Ако трябваше да оцелява тук, в Лондон, в музикалния бизнес, трябваше да е направена от по-здрав материал. Трябваше постоянно да е нащрек и твърда и студена като диамант.

Тя е в тъмна стая. Не може да различи нищо, но знае, че някъде тук има дупка в пода. Ако стъпи в нея, ще пада безспир отново и отново. Движи се колебливо, като първо опипва с пръстите на краката си. Но след това го чува зад нея. Чува горещия му дъх. Трябва да върви по-бързо, той не бива да я хваща. Тя трябва да се изкачи обратно нагоре по стъпалата и да излезе през вратата. Стаята се издува и уголемява, тя не може да намери пътя си. Чува го да се приближава, ужасът стяга гърдите ѝ, тя се затичва. Кракът ѝ попада в нищото, земята под нея изчезва и тя полита напред, падайки в празнотата...

Анджела се събуди рязко. Бледа утринна светлина, схванат врат. Къде се намираше?

Тя седна и си спомни вчерашния ден. Почувства се прогонена, изгубена. Сънят се върна в съзнанието ѝ: с ужасяваща убеденост тя знаеше, че нещо от това е станало.

— Какво ми се е случило? — прошепна на себе си, но в същия миг се ужаси, че може да си спомни. Не беше само жената в черната кола, нещо друго я бе сполетяло, някакво тъмно, отвратително петно легеше върху живота ѝ; мъж... нож...

Анджела стана и започна да крачи, като за първи път отблъсна спомените, придръпвайки сянката отново върху тях. Не искаше да си спомня; страхуваше се, че ако го направи, ще полудее. Постепенно се успокои. Започна да преценява ситуацията.

Не можеше да остане още една нощ в мръсната, влажна къща. Нуждаеше се от течаща вода, от мека възглавница. Надеждите ѝ да открие тук идентичността си се бяха разбили. Трябваше да намери начин да се махне от острова. В пристанището имаше много риболовни лодки. Може би щеше да убеди някой да я закара до следващия остров, да намери къде да отседне. Само докато реши какво да прави. Да се върне в Англия? Мисълта я ужаси. Тя не искаше да знае коя е, но някой друг можеше да иска. Някой опасен...

Едно по едно. Тя опакова дрехите си — не напълно изсъхнали, но почти — и тръгна към пристанището.

Току-що бе разсъмнало, духаше силен вятър. Когато тръгна към кея, очите ѝ потърсиха лодки. Повечето от тях бяха вече отплавали. Не се виждаше никой. На края на кея едно куче лаеше бясно. В началото тя не регистрира звука, беше прекалено заета да измисли къде може да намери някой добър рибар. След това внезапно осъзна: кучето беше възбудено. Една малка гумена лодка подскачаше върху разпенените вълни с дребна, облечена в бяло фигурка в нея. Тя забърза по кея. Лодката се люлееше лудо. Вътре имаше дете, опитваше се напразно да стигне до кея.

Обхвана я тревога. Къде бяха родителите на детето? Знаеха ли, че е излязло в бурното море? Огледа се. По черния път нямаше трафик. Най-близо намиращите се хора бяха далече, на лодките си. Сърцето ѝ заби бързо. Дали да изтича до селото и да вдигне тревога?

Една голяма вълна връхлетя и блъсна силно лодката в кея. Детето беше зашеметено, лодката — завлечена обратно навътре. Детето беше в опасност и тя осъзна с тревога, че е единствената, която знае. Единствената, която може да помогне.

Без да мисли повече, хвърли сака на земята и хукна по кея, докато вятърът развяваше косата пред лицето ѝ. Кучето залая още по-силно. Лодката отново се блъсна в стълба и този път предницата ѝ се спуска и тя започна да потъва. Детето, малко момче на около седем години — забеляза тя сега, — започна да вика. Тя изрита обувките си, сърцето ѝ препускаше, мускулите ѝ протестираха. В края на кея се хвърли по корем, одраска лактите си и протегна ръце.

— Хайде, хвани се!

Знаеше, че той сигурно не знае английски, но можеше да разбере жеста ѝ. Ръцете му запърхаха във въздуха. Тъмните му очи бяха паникьосани. Не можеше да я достигне. Разплака се и започна да вика:

— Мама! Мама!

Анджела се изправи и скочи във водата. В съзнанието ѝ проблесна една мисъл: *дори не знаеш дали можеш да плуваш*. Но можеше. Една вълна я подхвана и я запрати в дървената греда. Водата беше леденостудена. Тя се бореше за въздух, преглъщайки солена вода. Детето се хвърли към нея; тя го хвана през кръста и го дръпна към себе си, опитвайки се да се върне назад. Чуха се гласове, на кея се бяха събрали хора. Една жена се развика:

— Христос! Христос!

Сигурно това беше името на детето, явно семейството му е забелязало, че се е измъкнало навън. Възрастният мъж от таверната, Силас, се появи миг по-късно, като коленичи на кея и протегна дървения си бастун. Анджела го хвана. Още двама мъже клекнаха до него, помагайки му да издърпа бастуна. Анджела избута малкия Христос към тях. Извадиха го бързо от водата и той се притисна към гърдите на една хлипаща жена. После помогнаха и на нея да излезе. Тя беше измръзнала и прогизнала, останала без дъх, и с пълен с морска вода стомах. Строполи се на дъските, като дишаше тежко. Силас ѝ помогна да се изправи и ѝ заговори на английски:

— Ти си ангел — каза той. — Спаси живота на правнука ми.

— Твой ли е? — направи тя опит да се усмихна.

Виковецте около нея продължаваха. Христос плачеше, кучето подскачаше и скимтеше.

— Мой е. На гости ми е за няколко седмици. Не трябваше да е тук. — Силас се обърна и изгледа строго момчето. След това отново върна вниманието си към нея. — Когато те видях за първи път, не знаех, че ще си благословия за селото ни. Ела с мен вкъщи, ще ти дадем сухи дрехи да се преоблечеш.

Анджела кимна.

— Да, ще се радвам.

Час по-късно, когато цялата суматоха беше преминала и Анджела хапваше гореща супа в топлата, разхвърляна трапезария в дома на Силас, тя най-после започна да се отпуска. Христос и майка му си отидоха вкъщи, а тя остана със Силас, който пушеше лулата си, пийваше воднистото си черно кафе и я гледаше.

— Супата е вкусна, кирио Силас — каза тя.

— Добър готвач съм. — Той се усмихна и в тъглчетата на очите му се образуваха бръчки. — Ще се увериш сама, ако останеш известно време.

— Само до идването на корабчето.

— Добре дошла си да останеш колкото искаш. Бързаш ли да се прибереш вкъщи?

Тя поклати глава и остави лъжицата.

— Не. Не особено. Аз... — Тя стисна устни в опит да спре сълзите.

— Анджела? — произнесе внимателно Силас. — Какво има?

— Не знам коя съм — отвърна тя. Изля историята си наведнъж, а Силас слушаше, кимаше и пафкаше с лулата си.

Когато тя най-после свърши, той каза:

— Горкото момиче, толкова съжалявам за стреса, който си преживяла. Но каквото и да те е накарало да избереш пътеката, която те е довела, радвам се, че си тук. Ако не беше ти, Христос щеше да се удави.

Тя се усмихна, успокоена от думите му. След това понижи глас:

— А най-лошото е, че имам чувството, че бягам от нещо ужасно, от някой, който иска да ме нарани, и не знам къде ще отида след това и какво ще правя. Дори не съм сигурна дали съм в безопасност.

Той поклати глава смутен.

— Не е ли ясно? Ще останеш тук при нас. Ние ще се грижим за теб.

— Ние?

— Островът. Общността. Вече си една от нас. — Той говореше спокойно, като нещо, разбиращо се от само себе си. Внезапно ѝ стана напълно безразлично каква е била преди.

— Е? — погледна я той. — Ще останеш ли?

Анджела кимна:

— Да. Да, ще остана.

Той вдигна чашата с кафе:

— За твоя нов живот тук!

Дитер остави телефонната слушалка и се обърна със сведени рамене. На прага, в тъмното, стоеше майка му. Усети бодване на вина. Беше говорил с Ели и се надяваше, че заради късния час това ще остане в тайна.

— Мамо, не знаех, че си тук — каза той.

Майка му въздъхна и пристегна халата на кръста си.

— Седни, Дитер. Кажи ми какво става.

Дитер седна на кухненската маса, а майка му седна отсреща. Единствената светлина беше от луната през прозореца. Навън

студеният вятър тракаше с клони, хвърляйки сенки върху тях.

— Беше Ели — каза той.

— Знам.

— Дватамата с нея... — Да разкрие истината за отношенията им щеше да покаже само какъв лъжец е бил.

— Знам — повтори майка му. — Не съм глупава, Дитер. Знам, че ти и Ели...

— Влюбени сме — каза той.

— Аз и баща ти също обичаме Ели — каза тя. — Всичко е наред. Отдавна знаем.

Дитер се засрами като малко момче.

— Тя ти липсва, нали? — попита майка му.

Дитер прехвърли тази мисъл в главата си, когато си спомни телефонния им разговор. Тя оставаше в Лондон за неопределено време. Джордж Фелоус хвърляше пари по нея, като ѝ обещавахе да я направи звезда. Вечната слабост на Ели: Дитер не можеше да разбере защо тя никога не се задоволяваше с малко. Обвиняваше за това баща ѝ, неговата ненаситна амбиция, която бе посял като семе в сърцето на дъщеря си.

— А какво ще стане с нас? — попита я Дитер, като се опитваше да запази гласа си спокоен.

— Ще ти изпратят още пари. Можеш да ми дойдеш на гости. Лондон ще ти хареса.

— Ели, баща ми още не се е оправил от инцидента. Не е в състояние да работи. А аз не мога да оставя мама сама да се оправя. Трябва да съм тук.

— Той ще се оправи скоро, сигурна съм. — Гласът ѝ сега прозвуча малко по-несигурно, незряло и може би с леко съжаление. — Ще ти се обаждам всеки ден.

Но телефонните разговори не бяха достатъчни. Той имаше нужда да я вижда, да я прегръща.

— Дитер? — каза майка му, прекъсвайки мислите му.

— Усещам, че я губя, мамо — каза той. — Знам го и не мога да направя нищо. Губя я.

* * *

— Прочети го пак — каза Силас, като почука по страницата с писалката си. — Запомни, че мястото на ударението е важно. Ти го слагаш само на първата сричка, както си свикнала по английски, но в гръцкия то се мени.

Тя прочете изречението отново. Силас беше решил, че бедният ѝ речник на гръцки и още по-лошата ѝ граматика означават, че е учила езика в детството си, затова направи план да ѝ помогне да го подобри. Методът му беше прост: да чете гръцки романи на глас и да ги превежда на английски. Тя предпочиташе много повече да учи новите думи от слушане, опитвайки ги върху езика си. Всеки ден слушаше нови думи и изрази, които се повтаряха. Сутрин в магазините, по радиото в кухнята на таверната на Силас, докато миеше чинии, от един от постоянните клиенти, който пиеше черното си кафе и пушеше собственоръчно свитите си цигари. От контекста схващаше значението. Думите стигаха до съзнанието ѝ и се настаняваха там. Но Силас беше настоятелен: ако искаше да научи граматиката, диапазона на езика, трябваше да го направи от книгите.

— Може ли сега да спрем, кирио Силас? — попита тя на гръцки. — Изморена съм.

— Минал е само час, откакто започнахме.

Но той не разбираше. Тя се бореше с езика не един час дневно, а *през целия ден*.

— Трябва да отида да се разходя — премина тя на английски. — Да си проветря мозъка.

— Много добре. — Силас изсумтя и се пресегна за лулата си, а тя отмести стола и излезе от топлатата, задимена къща на свежия морски въздух.

Всеки следобед, откак бе дошла, предприемаше тази разходка, за да проясни главата си. Изморителното усилие при ученето на гръцки и загубата на паметта ѝ я караха да се чувства напрегната и обърквана. Беше започнала бавно да свиква с това, а чистият въздух и здрачното небе определено ѝ помагаша. Представяше си как ще настъпи време, когато ще си изгради нови спомени тук, на острова, ще научи езика, ще се чувства спокойна и ще заживее нормален живот. Струваше ѝ се, че мечтата ѝ е само зад ъгъла, че проблясва на слънцето.

Тръгна по пътеката към хълма и спря на скалата над плажа Халки. Идеална, покрита с речни камъчета извивка, не се виждаше и

един човек нито на нея, нито в приличната на стъкло вода. Скрит рай. На север рибарските лодки идваха и тръгваха между извитите ръце на пристанището. Анджела седна и затвори очи. Соленият въздух беше влажен в ноздрите ѝ, леко хладен върху кожата. Тя си пое въздух дълбоко и изостави списъка с глаголи и разликата между *димотики* и *катаревуса*. Когато отвори очи, вечерта се бе спуснала над нея. Небето беше станало от розово — пурпурно, и тя видя трепкащите светлини на съседния остров. Подухна силен бриз и ѝ се стори, че дочува музика, която той носеше — звучна *лира* и ритми на *тумберлеки*. Стана, протегна се и се приготви да се прибира.

Шум от стъпки привлече вниманието ѝ.

Самотна фигура, слаба жена с дълга, свободна коса стоеше на около двеста метра на ръба на скалата. За един кратък миг Анджела си помисли, че тя се кани да скочи. Но жената не го направи. Стоеше напълно неподвижна и се взираше във водата. Изглежда не осъзнаваше присъствието на Анджела.

Анджела я наблюдава известно време и по кожата ѝ преминаха необясними тръпки. Жената беше толкова неподвижна, че започна да ѝ се струва, че изобщо не е човек, а статуя. След това повя бриз и развя косата на непознатата. Анджела осъзна от позата и от движенията ѝ, че тя плачеше.

Без да мисли, се приближи до нея.

— Здравейте — поздрави на гръцки.

Отговор не последва.

— Здравейте. — Тя се приближи още. Може би жената не искаше да говори с никого. Може би беше излязла тук да поплаче сама. Анджела се поколеба.

Жената се обърна, видя я и се усмихна слабо. Беше почти красива с тази усмивка, създавайки у Анджела чувството, че слънцето още грее някъде в света.

— Здравейте — отвърна непознатата.

— Чух, че плачехте — изпробва гръцкия си отново Анджела, обърквайки напълно времената.

Жената каза нещо — прекалено тихо и прекалено бързо, за да я разбере, — след това се обърна и се отдалечи с бързи крачки.

— Почакайте — извика Анджела, макар да не знаеше защо го прави. Трябва да беше заради усмивката, сякаш я познаваше. Може би

жената бе чула историите за Анджела, това, че е спасила Христос. Но тогава защо не остана да поговорят? Анджела я гледа, докато тя изчезна зад възвишението, странното чувство за неловкост отново я завладя. Нямахте да се изненада, ако научеше, че на острова има призрак и че го е срещнала. Жената беше толкова красива, тъжна и странна...

Анджела се върна обратно към пристанището, морската вода сега отразяваше вечерното небе. Времето течеше много бавно, но може би се дължеше на това, че нямаше с какво да го сравни. Накрая щеше да се запознае с всички на острова, да се запознае с техните тайни и със загадките им — включително с духовете им. Разполагаше с много време. Нямахте да ходи никъде. Засега щеше да се съсредоточи да улавя всеки миг, който идва, изгрева на всеки ден.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

1976 г.

Ели се огледа в огледалото на гримьорната си, зад кулисите на Ийст Хем Одеон. На вратата се почука тихо и Джордж влезе.

— Готова ли си? — попита той.

— Една минутка.

Той излезе почтително.

Ноцта на откриването на турнето. Финалните проверки на звука бяха направени следобеда. Гласът ѝ беше прогърмял по микрофоните ясен и отекващ в празната зала. Трябваше да признае, че това предизвика у нея силна възбуда. Представи си залата пълна, разноцветните светлини играят по нея, сребристите ѝ дрехи проблясват в тъмното... Тя се взря в отражението си, отрупано със сребърни бижута, с перфектно положен грим. Вече чуваше трополенето и виковете на тълпата, която чакаше. Чакаше нея.

Това бе кулминацията на четиримесечен упорит труд. Репетициите; диетите и упражненията; уроците по движение с друг, по-надежден учител. С всеки изминал месец тя влизаше все повече и повече в ролята на английска поп звезда: даваше интервюта с апломб, подписваше автографи, възприе изкълчената, нехайна стойка на поп звезда на партитата в бранша, отхвърляше косата си небрежно по време на снимки и използваше жаргон. За музиката все още не я беше грижа много, славата я разсмиваше; но парите бяха опияняващи. Ели не обичаше да ги харчи, просто ѝ харесваше да ги има.

До този момент те бяха в голямата си част незаслужени. Тази вечер, нейното първо представление, беше най-големият тест.

Усети пърхане в стомаха. Пеперуди. Но те не я безпокояха: най-голямата дарба на Ели Франкел беше да кара пеперудите да летят в определен строй. Без страх нямаше вълнение в изпълнението.

Тогава защо една тънка нишка на съжаление накара сърцето ѝ да се свие? Може би защото през целия си живот си бе представляла великолепен дебют, но той винаги беше *оперен* дебют. Тя се вслуша отново във викащата тълпа и се опита да се усмихне; опита се да се

успокои с факта, че никоя оперна публика не би се държала по този начин. И само защото пееше поп не означаваше, че не може да се наслаждава на операта. Беше се забавлявала с идеята да взема някакви уроци заради чистото удоволствие от пеенето; и в памет на баща си.

Ели въздъхна, сложи две свръхголеми халки на наскоро пробитите си уши. Прииска ѝ се силно тази вечер Дитер да беше тук. Беше се опитала да го убеди, той се съгласи, но в последния момент се случи това премеждие с баща му, който още не се беше оправил. Ако трябваше да си признае честно, отлагането на идването му силно я бе раздразнило. Естествено, разбираше, че семейството е важно за него, но се беше опитала да улесни толкова нещата — а той продължаваше да казва „не“. Което я караше да се чувства така, сякаш се занимава с нещо несериозно, нещо маловажно; всъщност, може и да преувеличаваше. Още таеше надежда, че той може да се появи на някой от концертите. Толкова отдавна не го беше виждала, че почти забрави как изглежда. Двуизмерната снимка, която държеше до леглото си, беше ограбила цялата топлина и дълбочина на чертите му. Телефонните разговори не бяха достатъчни и тя знаеше, че дългата раздяла е отслабила връзката им, независимо колко се обичаха.

На вратата се почука.

— Имаш една минута.

— Готова съм. — Тя притисна длани към тоалетката и се изправи.

Прекося тъмните коридори до сцената, като се движеше уверено в обувките си на платформи. Пусна музикантите да минат един по един преди нея. Когато всички се изправиха на сцената, откъм тълпата се чу рев. Идваше нейният ред.

Джордж колебливо я прегърна през раменете. Отношенията между тях не бяха най-благите. Привързаността му, която според нея се дължеше на голямата ѝ прилика с Пени, я държеше на тръни. Което от своя страна го правеше предпазлив.

— Ще бъдеш чудесна — каза той. — Знам, че ще бъдеш.

— Благодаря. — Тя кимна и закрачи към сцената. Виковете бяха оглушителни, чудовищно силната музика не успяваше да ги заглуши. Първата песен започна и Ели тръгна.

Анджела чакаше на пристанището, пристъпвайки от крак на крак. Корабчето хвърли котва и моряците се заеха да го вържат стегнато за пилоните в края на кея. Капитан Лианис, когото Анджела бе опознала добре през няколкото месеца, откак работеше в таверната, излезе от каютата си и ѝ се усмихна.

— А-а-а, Анджела. Надявах се да те видя днес.

— Тук ли е?

— Взех го тази сутрин. Ще накарам момчетата да го разтоварят първо.

Анджела изръкопляска. Горе на палубата двама мъже извадиха от един товарен контейнер червен мотопед. Те внимателно го свалиха долу на кея, където Анджела го пое.

— Благодаря ти, благодаря ти. — Беше се простила с последната пачка в портмонето си, за да купи този мотопед, както и със спестеното от двата месеца работа. Едно от любимите неща, които обичаше да прави на Петалудос, беше да се разхожда всеки ден, да обикаля витите пътеки и прашните пътища на острова и да поглъща с очи възхитителния пейзаж. Но мечтаеше да се движи по-бързо, да катери стръмнините до върха, вместо да пълзи и да пышка, да усеща вятъра в косите си. Затова помоли капитан Лианис да ѝ потърси мотопед втора ръка на континента. Той, готов винаги да услужи, беше открил подходящ само преди седмица.

— Харесва ми! — Върху червената боя се забелязваше една-единствена лека драскотина, а хромът още блестеше.

Капитан Лианис скочи от подвижния мост.

— Можеш ли да го караш?

Анджела сви рамене. Нямаше представа дали преди е карала мотопед.

— Не изглежда толкова трудно.

Капитан Лианис ѝ показа как да запали двигателя, къде са акселераторът, скоростите и спирачките и ѝ поръча следващия път, когато дойде, да му каже дали има нужда от помощ. След това тя го подкара по кея към пътя, поглеждайки синьото небе за облаци, които можеха да развалят екскурзията ѝ. Нямаше облаци.

Сега на Петалудос беше време за обедна почивка, нямаше да отворят магазините чак до пет часа. Но тя предвидливо беше мушнала в чантата си обяд за пикника. Запали шумния двигател и като пазеше

равновесие, подкара край скалата нагоре по черния път към далечната западна страна на острова.

Беше красив ден. Ясното небе изглеждаше прозрачно, слънцето обливаше всичко в бяла светлина. Тя остави селото зад себе си и се понесе покрай маслинените горички, към каменистите хълмове с изгорени от слънцето склонове и скалите, които се спускаха да скрият плажовете и синьото море. Шепотът и плясъкът на вълните долу се чуваха, носени от бриза, чайките правеха плавни кръгове в небето. Вятърът беше в косата ѝ, щипеше очите ѝ и тя усети порив на свобода, който прониза цялото ѝ тяло и отекна до пръстите на краката ѝ.

Изкачи се към голямата, варосана къща, която се намираше близо до най-високото място на острова. Дотам нямаше път, но осеяна с дълбоки дупки пътека се отклоняваше покрай импозантни железни порти. Анджела я загледа с любопитство. Но портите не позволяваха да се види много през гъстата растителност в градината, а и високите измазани стени зад нея блокираха всеки поглед. Надолу, от другата страна на острова, където господстващите ветрове погубваха почвата със сол, започваше лек упадък. Анджела никога не беше идвала тук, затова се спусна до долу, преди най-накрая да спре за почивка.

Тревата тук беше жилава и жълта, земята скалиста и грапава. Тя откри едно равно място и постла одеялото, което си носеше. Оттук можеше да види неясните очертания на следващия остров на хоризонта и два кораба, смалени до две бели точки от разстоянието. Можеше да чуе вълните, които се разбиваха долу, ритъма, с който пулсираше сърцето на плажа. Миризмата на сол и водорасли беше толкова плътна, че почти я усещаше върху езика си. Тя разопакова обяда си и се загледа в хоризонта, докато ядеше. Чисто, неизказано щастие. Замисли се колко щастлива беше, откак бе напуснала собственото си мистериозно минало, откак бе престанала да се тревожи коя е и какво е преживяла. Понякога беше напълно убедена, че животът ѝ преди е бил много сложен и споменът за тези усложнения беше още заключен в нервите и клетките ѝ. Така че сега тези обикновени удоволствия на живота — работата в тихата таверна, приятеляването с нови хора, днешният излет — ѝ носеха облекчение, което не усещаше с разума си, но което тялото ѝ регистрираше. Повечето от спомените ѝ все още бяха под покривалото на сянката.

Ако то повдигнеше крайчеца си дори за миг, Анджела блокираше неясните образи, които заплашваха да изпълзят.

След като се нахрани, тя легна на одеялото и се загледа в небето. Остана така дълго, сякаш напуснала себе си, рееща се над тленното си тяло, недосегаема както за страданията на плътта, така и за изкушенията на душата. По някое време стана, изправи се като събудена от сън и се отправи към селото. Скоро плоските покриви на къщите се показаха и тя отново се замисли за този малък, странен остров. Нямаше туристи. Прекалено е малък, беше й казал Силас. Но тя не вярваше. Помисли си, че може би селяните бяха прекалено ограничени и не виждаха ползите от един постоянен, но скромнен поток от пари от туризъм. Селският площад можеше да бъде реставриран, Лилика Статакис, която въртеше пекарната, щеше да си пече сладкишите всеки ден, Силас можеше да увеличи оборота в таверната и дори капитан Лианис щеше да спечели от продажбата на някоя и друга туристическа каюта, от тези, които в момента се използваха за склад. Ако тя можеше да организира нещо, за да привлече туристите, това щеше да е чудесен начин да се отплати на общността, която я бе приела толкова радушно.

Погледна часовника си. Трябваше да е на работа след малко повече от час. Не че някой очакваше да се появи навреме. Жителите на Петалудос наричаха точните хора „англичани“. Никой магазин не отваряше навреме, никоя уговорка не се спазваше стриктно. Тя се беше научила да не обръща внимание. Заобиколи скалата откъм северния край на острова, мина покрай изоставената къща, в която се беше скрила през първата нощ на пристигането си. Входната врата, обикновено отворена, в момента беше затворена. Капаците на прозорците също. Изпълнена с любопитство, тя паркира мотопеда и слезе.

Знаеше от опит, че никой не живееше тук. Беше прекалено студено и влажно. Малката ѝ стая в къщата на Силас беше сто пъти по-удобна. Но някой бе идвал и бе заключил всичко. Може би и сега имаше някой вътре... Може би просто трябваше да отиде, да почука и да каже „добър ден“, да благодари... Тя тръгна към оградата и я прескочи.

— Анджела!

Анджела се обърна и видя Силас да се приближава по пътеката. Махна му с ръка и го изчака. Въпреки напредналата си възраст той беше в отлична физическа форма. Склонът не го притесняваше и той почти нямаше нужда от бастуна, който носеше непрекъснато.

— Трябва да стоиш далеч оттук — каза ѝ той задъхано.

Това я изненада.

— Така ли? Защо?

Той вдигна бастуна си и посочи към къщата.

— Собственичката на къщата не е много приятен човек. Ако знае, че душиш наоколо... Тя е опасна.

Анджела отмести очи от къщата към Силас, като се опитваше да реши дали е искрен, или това е някоя от дяволитите му шеги.

— Сериозно?

— Напълно сериозно.

— Останах да ношувам тук първата вечер, когато пристигнах. Беше единственото сухо място, което намерих.

— Било е много глупаво — каза той и лицето му стана строго. — Извадила си късмет, че не те е открила.

— На кого е къщата?

— На *Мия Трелос* — измърмори той.

Анджела се преведе:

— Мия Лудата? Така ли се казва? — Представи си стара вещица, гърбава, със сламена коса, като излязла от детска книжка.

— Така ѝ викаме в селото.

— Тук ли живее? — попита Анджела.

— Не, не. Това място е празно. — Той посочи към незащитената страна на острова. — Живее в голямата къща, трябва да си я видяла.

— Наистина ли е луда?

Той кимна.

— О, да. Идва да пазарува веднъж на две седмици късно през деня, със слънчеви очила, с покрита с шал коса, сякаш си мисли, че може да се дегизира. Винаги ядосва някого.

Анджела беше заинтригувана. В голямата къща живее сама жена? Тя предполагаше, че е собственост на някой богат мъж с голямо семейство.

— Сигурно е много богата, щом може да си позволи такъв дом.

— Мия не страда от липса на пари — изсумтя Силас. — И не престава да ни го напомня. — Той сложи ръка на гърба си и се изправи. — Ще ме извиниш. Трябва да продължа разходката си. Това ме поддържа здрав.

— Ще повървя с теб, кирио Силас — каза тя импулсивно. — Хрумна ми една идея.

Той леко наклони глава.

— Както искаш.

Като остави мотора паркиран до оградата, тя тръгна редом със стареца.

— Спомняш ли си деня, когато пристигнах тук? Попитах те дали имаш стая в таверната, в която да отседна и ти каза, че тя е заета?

Устата на Силас се изви.

— Е, добре, вече знам. Никога не я отдаваш. Пълна е със стари мебели. Защо ми отказа тогава? Валеше, не можех да се махна от острова...

— Защото не можем да осигурим обслужване на туристи. Трябваше да пренеса всичките тези мебели само заради две нощувки...

— Кирио Силас, ще ми позволиш ли да разчистя стаята? Да я подреда като английска стая за нощувка? След това можеш да я отдаваш под наем. Аз ще се грижа за нея, за закуската, за всичко. Само за опит?

— И защо му е на някой да идва тук?

— Петалудос е толкова красив — отвърна Анджела. — Малко късче от рая. Туристите ще го харесат.

— Я стига. Няма нищо за гледане и за правене.

— Има! Мога да давам мотора си под наем, да накарам Лилика да напълни една кошница с местни вкусотиини за пикник. И можем да включим разноските за това в цената.

Силас сви устни, мислейки.

— Имаш само един мотор. Какво ще направиш, ако двама души поискат да се разхождат едновременно?

Анджела въздъхна. Нямаше пари да купи още един. Останалото по онази чекова сметка не беше вече достъпно: беше достатъчно рисковано да кешира чек, за да си купи самолетен билет в Мадрид. Да изчезне напълно означаваше да не пипа парите.

— Знаеш ли — Силас поглади бялата си брада, — мисля, че синът ми има една стара моторетка в гаража си на Парос. Нуждае се от ремонт, но може би Маркос на бензиностанцията ще успее да я оправи евтино.

Анджела се развълнува.

— Значи *наистина* мислиш, че идеята е добра?

— Само ако ти вършиш цялата работа. — Той се усмихна. — Аз съм прекалено стар.

Въображението ѝ гъмжеше от идеи.

— Бих могла да боядисам стаята, нали? Да сложим хубави картини? Толкова хубава природа има тук, срамота е, че никой не я вижда. А може ли...?

— Чакай, чакай, не слагай каруцата пред коня. Не тръгвай с прекалено голяма кошница, защото ако не излезе нищо, ще се разочароваш.

Анджела прие сериозно изражение, но вътрешно се развълнува и нямаше търпение да започне да работи по новия си проект.

Джордж се бръснеше, когато телефонът иззвъня. Избърса лицето си с бялата хотелска кърпа и отиде да вдигне.

— Джордж Фелоус — произнесе той в слушалката.

— Джордж, обажда се Алис от „Ти Ар Жи“. Как е времето в Ливърпул?

Той дръпна завесата и погледна надолу към дъждовната улица.

— Отвратително. Как е в Лондон?

— Днес в офиса грее слънце. Имаме добри новини.

Джордж се опита да не сдържа дъха си.

— Първият албум на Пени е факт.

Изпълниха го толкова противоречиви чувства, че не можа да изпита въодушевление. *Пени*. Дори не Пени бе тази, с която щеше да сподели тази новина. А с Ели Франкел, която се намираше в съседната стая на хотел „Аделфи“. Раздразнителната Ели с незаинтересованост, граничеща с арогантност млада жена, която можеше да не познава. Момичето се защитаваше, това му беше ясно. Понякога се питаше за миналото ѝ и си мислеше, че сигурно е било трудно като това на Пени. Но не бе усетил нейната уязвимост, само решителността ѝ. Ели никога

не би се поддавала на наркотиците, както бе направила Пени; този леден ум щеше да претегли предимствата и недостатъците и да отхвърли подобна идея. Но тъкмо уязвимостта бе тази, която му липсваше: нерешителната привързаност на Пени, глупавия ѝ страх да не закъснее, пристрастеността ѝ към гримирането. Беше се питал милион пъти къде ли е и дали някога ще може да се свърже с нея, да ѝ каже, че е излязъл първия ѝ албум. И това, че се гордее с нея.

— Фантастична новина — каза той на Алис. — Сега ще ѝ я съобщя.

— Предай ѝ моите поздравления — изчурулика Алис, преди да затвори. Тя бе единственият човек в звукозаписната компания, който показва никакви подозрения към новата Пени Брайт. Не беше осъзнал, че между Пени и Алис е възникнало приятелство, което далеч надхвърля формалното познанство. Но Пени се извини, че не е била на себе си заради „болестта“ си и накара дори Алис да се успокои. Беше наистина удивителен начинът, по който Ели бе навлязла в живота на Пени, само с няколко фала. Хората не се питаха много-много дали човекът, с когото говорят, е същият, когото знаят по име. Такава е същността на човешката природа: те виждаха това, което са виждали винаги.

Но Джордж чувстваше вина. Той знаеше, че тази тайна притежава силата да подкопае сериозно репутацията им и се опитваше да държи нещата под контрол, доколкото можеше. Вече беше взел няколко много лоши решения. Бяха предложили на Ели да запише вокала на албума, но Джордж бе отказал. Не заради допълнителните разходи — все пак целият албум бе записан в неговото домашно студио, — а защото Пени му липсваше и искаше оригиналният вокален запис да напомня за нея. Сега, на гърба на труда на някого друг, този запис щеше да направи Ели богата жена. Пени беше написала повече от половината от песните, така че авторските права от продажбите тепърва предстояха. Без да бъдат изкарани от Ели, щяха да отидат право в нейната банкова сметка. Всичко беше направил Джордж и той знаеше, че това е чиста измама. Знаеше, че двамата с Ели са прекрачили една линия, която не биваше да бъде прекрачвана. Отначало беше проста замяна: определена сума пари срещу някаква услуга. Сега обаче бяха нарушили закона. И ако Пени се върнеше един ден...

Джордж се опита да се самоубеди: Пени нямаше да се върне. Дългото ѝ мълчание бе достатъчно красноречиво доказателство. Беше се опитал да я проследи чрез банковата ѝ сметка. Последната ѝ трансакция беше чек за пари в брой в Мадрид. Нямаше представа за какво го е използвала, къде беше отишла след това. Можеше да е на другия край на света.

Той се върна в банята и приключи бръсненето, смени ризата си и заключи вратата, когато излезе и отиде да потърси Ели. Беше рано, но някак си беше сигурен, че тя вече е будна. Днес по график имаше интервюта с пресата в Ливърпул, след това проверка и настройване на звука за представлението тази вечер. Той почука силно. Няколко секунди по-късно тя се изправи в рамката на вратата.

— Добро утро, Джордж. Тъкмо правя кафе. Искаш ли да ми правиш компания?

Той предпочиташе чай, но прие.

— Имам новини — каза, докато влизаше в апартамента ѝ. Тя беше облечена и дори беше оправила леглото си, но още нямаше грим. Така изглеждаше много по-млада. — Знаеш, че не си длъжна да си оправяш леглото.

— Знам, но стаята изглежда толкова разхвърляна иначе, а и отнема минути. — Тя имаше кафеварка с филтър, която поръча на регистратурата, когато пристигнаха вчера. — А и го правя по-добре от камериерката. С две лъжички захар ли?

— Точно така. Знаеш ли, че първият албум на Пени Брайт тази сутрин е излязъл в Англия?

Тя едва вдигна очи, но устните ѝ се разтегнаха в широка усмивка.

— Ще има ли повече пари?

— Ами, да, но има нещо повече. Това означава, че си звезда.

— Не виждам голяма разлика. Само дето съм по-уморена. — Последните няколко седмици бяха жестоки, но тя се държа възхитително, никога не се оплака за късното лягане, за бясното опаковане на багажа и пътуването, за безконечните интервюта и вечните досадници, с които трябваше да се разправя. — Може би всички звезди са уморени — каза тя и му подаде чашата с кафе. Взе една и за себе си и седна на малката квадратна масичка в дъното на апартамента.

Той седна срещу нея и забеляза сенките под очите ѝ.

— Добре ли спа? — попита той и следа от старата паника за Пени се върна. Така се започваше: сънотворни таблетки срещу безсънните нощи.

Тя отпи от кафето.

— Трудно ми е да се успокоя след представление. Всички тези хора, които ме аплодират, а после се връщам в празната хотелска стая... — Тя сви рамене. — Благодаря ти за загрижеността, но съм сигурна, че ще се справя.

— Остават още само три седмици.

Като сложи чашата си на масата, тя се облегна назад.

— И после какво, Джордж? Какво прави една английска поп звезда, когато няма репетиции или концерти?

Джордж разтърка брадичката си.

— Можеш да си починеш. Но ще има какво да правиш. Още интервюта, може би. Ще трябва да започнем да работим по следващия албум, да напишем нови песни, след това да репетираме.

— Но темпото няма да е такова?

— Не.

— Бих искала да си отделя малко време за уроци по пеене.

Джордж не разбра.

— Но ти вече пееш чудесно.

Тя се усмихна, отклони поглед и в този миг заприлича толкова много на Пени, че сърцето му се сви.

— Имам предвид истинско *пеене*.

— Опера?

— Трябва ми малко време за тренировка на гласа. Мина много, откак не съм работила с учител и ми се иска да възвърна добрата си форма.

— Говориш за опера, обаче. Не за поп музика.

— Джордж, в поп музиката не виждам достатъчно предизвикателство.

— Но Пени Брайт е поп звезда, не оперна певица. — Той поклати глава объркан. — Какво ти се върти в главата, Ели?

Усети тъгата в нея, страха ѝ.

— Да не би да казваш, че не мога да вземам уроци?

— Можеш да правиш каквото искаш в свободното си време — промърмори той недоволно. — Но трябва да се откажеш от идеята, че ще пееш в „Ковънт Гардън“. Не сме инвестирали всичкото това време и пари, за да обърнем гръб на успеха. Никой не слуша опера.

— Много хора слушат опера — отвърна тя бързо и разгорещено.

Той се опита да се усмихне, да разведри ситуацията.

— Хубаво, хубаво. Много хора слушат опера, но твоят албум не е номер едно заради тези хора. Не можеш ли да си щастлива с това, което имаш? Има момичета, които ще убият човек, за да са на твое място.

Тя вдигна вежди.

— Аз не съм от тези момичета.

— Знам го.

— Операта е изкуство, Джордж. Тя се издига над дребнавото ни съществуване, тя е величествена, възвишена, тя е най-близкото до бога, което можем да постигнем на земята.

Никога не я беше чувал да говори така страстно. В думите ѝ се долови немският акцент.

Ели се облегна в стола си и стисна чашата в дългите си пръсти.

— В сравнение с нея поп музиката е незначителна и бездушна.

Джордж се наежи.

— Значи тогава не си я разбрала. Поп музиката е *цялата* душа. Тя е музиката на народа, тя е начинът, по който се разбираме. И се изисква голяма дарба да се напише нещо, което да звучи толкова просто, но същевременно да остане у слушателите за цял живот.

— Нали не мислиш сериозно, че песните на Пени Брайт ще останат в душите на хората до края на живота им?

Той кимна.

— Музиката означава различни неща за различните хора, Ели. Само защото ти предпочиташ да слушаш „Лейди Бътерфлай“...

— „*Мадам Бътерфлай*“! — поправи го тя.

— Мнозина други ще предпочетат „Роулинг Стоунс“ и ще ги слушат дори когато вече имат внуци.

Ели го погледна право в очите.

— Тогава нека попитам направо: забраняваш ли ми да вземам уроци по пеене?

— Не. Забранявам ти да пееш опера, освен като хоби. Ти си Пени Брайт, поп звездата. Точка.

Устата ѝ се стегна. Това не беше изражение, което беше виждал у Пени и това го накара да се усети чужд на Ели: тя беше кукувицата в гнездото.

— Ясно. — Тя погледна часовника си. — По кое време тръгваме към радиото?

— В десет.

Тя стана и се обърна с гръб, като остави чашата си на плотта.

— Ще дойда в апартамента ти, когато се приготвя.

— Тогава ще се видим. — Той излезе, като се опитваше да не мисли до какво може да доведе ината на Ели.

Беше спокойна вечер в таверната. Сега, когато гръцкият ѝ се бе подобрил значително, Силас ѝ позволяваше да работи веднъж седмично на бара. Това бе добре дошла промяна от миенето на чаши в малката, тъмна кухня; освен това ѝ трябваха пари, за да положи основите на проекта си за пикник — обиколките.

Силас беше тук, когато пристигна, четеше книга на една от масите, лулата му висеше по обичайния начин в ъгълчето на устата му. Тя върза престилката си и се приближи към него.

— Кирио Силас, може ли да те попитам нещо?

Той вдигна ръка:

— На гръцки, ако обичаш.

Тя премина на гръцки:

— Тази вечер видях една жена. Виждам я за втори път на същото място по едно и също време.

Той вдигна вежди, тъмните му очи бяха изпълнени с любопитство.

— Да?

— Много е красива, мисля, че е някъде към петдесетте. Изглежда много тъжна, но когато се опитам да я заговоря, бяга. — Анджела не можеше да изрази с думи — поне не на гръцки — колко объркана я беше накарал да се чувства видът на непознатата. Този път доброжелателната усмивка я нямаше, което по някакъв начин я разочарова. Вместо това жената я бе изгледала ледено, преди да си

тръгне. Полумракът, странната красота на жената: не можеше да се отърси от чувството, че е нереална, че е по-скоро привидение.

— Не знам какво за кого говориш — рече Силас. — Тук, на Петалудос, красиви жени има много. Най-красивите на света.

— На острова няма... призраци, нали?

Силас отхвърли глава назад и се засмя.

— Не, не, няма призраци. Какво ти става, Анджела?

— Тя изглеждаше толкова странна.

Силас сви рамене.

— Може би си я прекъснала в момент, когато е търсела усамотение. И внимавай, да не си спечелиш име на човек, който се бърка в чуждите работи. Репутацията на Петалудос трае векове.

Тя се обърна към бара, облекчена, че Силас е разсеял страховете й, но въпреки това не спираше да се пита коя е жената и каква тъжна тайна може да крие.

Дитер влезе в къщата и остави пазарската мрежа на кухненската маса. Вътре не се чуваха нито майка му, нито баща му, затова излезе през задната врата и тръгна към сайванта. Родителите му говореха оживено с висок, мрачен мъж в зеленчуковата градина. Мъжът беше с млада жена и заради разстоянието Дитер не можеше да определи дали му е съпруга, или дъщеря.

— Мамо? — извика той.

Майка му вдигна поглед и забърза към него, оставяйки баща му с непознатите.

— Дитер, ела да се запознаеш с хер Подолски — каза тя с весел глас.

— Кой е той?

Усмивката й угасна.

— Той... ами той... оглежда фермата.

Дитер поклати глава объркано.

— Баща ти мисли да я продаде.

— Да продаде фермата? Защо?

Тя понижи глас:

— Моля те, Дитер, просто ела да се запознаеш и бъди мил; ще ти обясним по-късно.

Той я последва и бе представен на хер Подолски и дъщеря му — красива блондинка на неговата възраст, Ингрид. Те размениха дежурните любезности, докато умът на Дитер препускаше. Да продадат фермата? Защо не му бяха споменали досега? Баща му се възстановяваше, изкарваха добри пари, фермата беше от дядо му. Дитер си мислеше, че винаги ще живее тук.

Баща му предложи да покаже на хер Подолски задната ограда на имота и Дитер остана, но Ингрид също остана, докато другите тръгнаха през коридорите от новозасадена царевица.

Тя му се усмихна съчувствено. Миглите ѝ бяха толкова бели, почти безцветни, сякаш изобщо ги нямаше.

— Правилно ли разбирам, че не искаш да продавате фермата?

Дитер беше предпазлив.

— Сигурен съм, че баща ми си има причини.

Тя огледа наоколо, усмивката продължаваше да стои върху лицето ѝ.

— Толкова е красиво тук. Спокойно и мирно.

— Но работата е тежка. Определено не е за един човек.

— Баща ми не се кани да се занимава с тежък физически труд. Ще наеме някого.

— Тогава защо купува ферма?

Усмивката ѝ изчезна.

— Майка ми почина преди една година. А той все ѝ обещавахе, че един ден ще се махнем от града и ще отидем да живеем във ферма. Само че работата на татко беше много напрегната и той я напусна прекалено късно. Мисля, че сега се нуждае от място, където да си спомня за мама.

— Много имоти ли разгледахте?

Тя се развесели отново.

— О, дузина. Той казва, че ще разбере, когато види подходящата.

Дитер си позволи да се отпусне. Подолски бяха разглеждали много ферми и още не бяха купили нищо. Може би и сега нямаше да е по-различно.

— Съжалявам — обади се тя. — Не разбрах името ти.

— Дитер.

— А как се казва съпругата ти?

Дитер се обърка за миг, след това осъзна, че тя се опитва да разбере дали е сам, или семеен. Почувства, че тялото му заема отбранителна поза.

— Не съм женен — отвърна. — Още не.

— Но си имаш някоя, нали — без да мигне го попита тя.

— В Лондон е за известно време. — Той ритна една буца пръст, не посмя да срещне очите ѝ. — Скоро ще отида да я видя.

Отказът не притесни Ингрид.

— Лондон е голямо мръсно място. Говориш ли английски?

— Уча усилено.

— Добре, защото никой англичанин не говори друг език. Или ако го правят, произношението им е такова, че не разбираш какво казват. Не знам дали са тъпи, или арогантни... — Тя се спря. — Англичанка ли е?

— Наполовина — отвърна той. — Но е израснала тук, в Кокондорф.

— Не исках да я обидя. О, мисля, че татко ме вика.

Дитер вдигна поглед. Подолски ръкомахаше театрално.

— По-добре тръгвай.

— Ще се разходиш ли с мен?

— Имам работа.

— А-а-а... — Тя отново извади познатата усмивка и Дитер се изненада колко е красива: по един очевиден, момичешки начин. — Ще се радвам да се видим отново, Дитер.

— Аз също. Довиждане. — Той тръгна към къщата, надявайки се никога повече да не види нито нея, нито баща ѝ.

Когато Подолски си тръгнаха, родителите му дойдоха и го намериха. Той седеше на циментовия под на навеса за трактора.

— Съжалявам за това — каза баща му.

Дитер искаше да му се ядоса, но той изглеждаше толкова малък и сив в дебелия си плетена жилетка, която висеше върху отслабналите му рамене.

— Защо не ми каза, че се каниш да продаваш фермата?

— Защото беше само мисъл — отвърна баща му. — А хер Подолски се обади едва тази сутрин. Нямаше време да ти кажа.

— Когато казваш, че е било само мисъл...?

Майка му се намеси, яростна като тигрица.

— Фермата вече тежи на баща ти, Дитер.

Дитер обърна очи към баща си и му се стори, че вижда трепване на срам.

— Но ти си вече почти добре, нали?

— Той едва не умря — продължи майка му. — Забрави ли?

— Разбира се, че не съм — каза разгорещено Дитер.

Баща му вдигна ръце, опитвайки се да ги успокои.

— Истината е тази: вече не съм човекът, който бях. На петдесет и четири съм, глупаво е да се мисли, че ще успея да се възстановя напълно. Ти си ми чудесен помощник, Дитер, всъщност, през последните няколко месеца управляваше почти сам фермата. Но пролетта дойде. Има много работа, а не можем да си позволим да наемем някого. Нито пък да приемаме повече пари от Ели — каза той твърдо. — Ако продадем фермата, ще можем да си купим малка къща в селото и ще се занимаваме с нещо друго. Допълнителна работа, ремонти... Винаги съм обичал да поправам разни неща.

Дитер искаше да каже: *А аз къде съм в картинката?* Но не го направи. Беше двайсет и петгодишен, а мъжете на неговата възраст се предполагаше, че отдавна би трябвало да са напуснали родното гнездо. Само че веднъж бе напуснал дома си, за да отиде в армията, и не му хареса. Когато се върна, си мислеше, че е за добро, че ще участва в семейния бизнес, ще запази наследството си, ще създаде собствено семейство.

Вместо това произнесе:

— Ами ако хер Подолски не я купи? Тогава ще търсиш ли някой друг, на когото да я продадеш?

Родителите му се спогледаха. Многозначителното мълчание продължи прекалено дълго. Внезапен вятър се изви и отвори вратата, пропускайки вътре сноп светлина.

— Татко? — настоя той.

Но отговори майка му:

— Хер Подолски вече направи оферта — каза тя. — Съжалявам, Дитер. Фермата вече не е наша.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Три пъти седмично Анджела чакаше на кея, изпълнена с надежда. До нея, подпряна с парче дърво, стоеше черна дъска, на която пишеше: *Пикник — турове на Петалудос*. Три пъти седмично в продължение на две седмици капитан Лианис разтърсваше ръката ѝ тъжно. Никой не беше дошъл. Въпреки че беше рекламирала в туристическата информационна брошура близо до пристанището на континента, въпреки че бе накарала капитана да обещае, че лично ще се опита да направи реклама на бизнеса. И така във вторник на третата седмица тя чакаше обезверена. Гризеше крайчеца на един от ноктите си и проклинаше небето, че е така ясно и красиво, а няма кой да го види. Корабчето днес закъсняваше, виждаше се като малка точица на хоризонта.

Тя се запита колко ли време Силас ще я чака да опитва, преди да я помоли да върне парите, които бе дал назаем, за да ремонтира втория мотоциклет; или да си поиска свободната стая обратно. В момента старите мебели от нея бяха складирани в гаража му, а колата стоеше на улицата. Но тя знаеше, че той бе впечатлен, когато видя стаята. Всеки сантиметър от банята беше измит и изтъркан, месингът излъскан и блестящ. Беше купила нови хавлиени кърпи и килимчета в ярки цветове. Стаята бе боядисала сама в прасковен цвят и бе залепила бордюр от тапет на бели цветя. Старото легло си остана в стаята, само че смаза пружините му, изтупа и обърна матраците, изпра чаршафите и купи две нови кувертюри. Капакът на прозореца, който гледаше към морето, бе боядисан в ярък цвят, и тя лично уши на ръка завесите. Килимът, който бе стар и на петна, беше изхвърлен и отдолу се разкриха хубави тъмни дъски. Тя ги изми, но нямаше пари за лакиране. Вместо това постла върху тях весели черги, които купи от пазара. Общото впечатление беше за светла, чиста стая. Надяваше се останалото да бъде прието като етно чар.

Когато корабчето се приближи още, тя осъзна, че капитан Лианис ѝ маха с две ръце. Тя закри очите си срещу следобедното слънце и му помахаше в отговор. Той посочи към двамата души, които стояха,

подпрени на перилата. Сърцето ѝ пропусна един такт, когато си даде сметка какво означава жестът му.

Някой бе дошъл!

Тялото ѝ внезапно се напрегна и тя приглади дрехите си нервно. Първите ѝ клиенти пристигаха; надяваше се да направи добро впечатление.

Бяха швейцарци: млада двойка от Люцерн. Не говореха и дума гръцки, но английският им беше отличен. Тя ги заведе до таверната и им показа стаята, каза им къде могат да намерят храна и им даде нарисувана на ръка карта на острова.

Обеща да се върне в осем сутринта, за да ги заведе на закуска.

— Към единайсет ще ви донеса обяда за пикника и можете да отидете с мотоциклетите, където поискате — каза им тя.

Силас я посрещна на стълбището.

— Хареса ли им? — попита той и тя осъзна за първи път, че е не по-малко нервен от нея. Това едва не я разсмя: Силас обикновено бе толкова невъзмутим.

— Така изглежда. Ще се върна за смяната ми в пет, но ако ти трябва нещо преди това...

— Мога да се справя. — Той докосна леко рамото ѝ. — Браво, Анджела.

— Това нямаше да стане, ако не беше ти. Стаята, мотопедът, преводът на застрахователната полица... — Тя тръсна глава, спомняйки си кошмара писмена работа, през който трябваше да премине миналия месец. — Така че ти благодаря. — Тя импулсивно се повдигна на пръсти и го целуна по сбръчканата буза.

Докато се прибираше към къщи по тясната чакълеста пътека, следобедният морски бриз развяваше косата ѝ и изпълваше ноздрите ѝ с мирис на сол и водорасли. Отново онова усещане: дълбоко, мирно щастие. Иронията не ѝ убягна: трябваше да дойде на този остров като нещастна жена, решена да узнае миналото си. Но при откъсването от миналото — каквото и да беше то — бе открила друго щастие, такова, каквото дори не бе търсила. Просто, спокойно. Удоволствието да прави от нищо нещо, да превърне в стая за туристи един склад, да създаде нов туристически бизнес от два ремонтирани мотоциклета и една голяма идея, бе дълбоко и удовлетворяващо. Докато вървеше по

тъмното стълбище към малката си стая, имаше чувството, че всичко е възможно за нея, точно защото нямаше представа коя е.

— Е, Джордж, ще ми кажеш ли какво правим тук?

Джордж хвърли към нея кратък поглед, преди да обърне очи към пътя. Как трябваше да ѝ отговори: *тук сме, за да извършим една измама?* До този момент тя се бе справила добре. Турнето бе свършило само преди два дена, сигурно ѝ се повръщаше от пътуване из Англия, но тази сутрин той я бе взел за едно пътуване до Силкфийлд, обещавайки да ѝ обясни по пътя. Беше ѝ дал шофьорската книжка на Пени, на името на Анджела Смит, и ѝ каза да упражнява подписа. Беше опитвала половин час, след това се оплака, че я боли главата, и дрема през останалата част от пътя.

Поеха по главната улица, а той още не ѝ бе казал плановете си, макар тя да подозираше, че е нещо незаконно. Покрай тъмното шосе се редяха каменни магазини. Израсналият бръшлян обвиваше стените на кръчмата, навън пред универсалния магазин вятърът подвяваше стар вестник, слаба жена метеше стъпалата пред пощенската станция.

— Ами — започна той и отби към празното пространство край пътя, — трябва да взема оттук едни документи. Искam да кажа, че *ти* трябва да вземеш едни документи.

— Вместо Пени ли?

— И да, и не. Те са на истинското ѝ име: Анджела Смит.

— Той изключи двигателя и се обърна към нея: — Както и шофьорската книжка. Тя мразеше да шофира, но аз я накарах да издържи изпита. Никога не я е използвала.

Ели отвори книжката и отново изследва подписа.

— Очаквам, че ще искат идентификация — продължи Джордж. — Подписваш се и отваряш сейфа, даваш ми документите и се връщаме в Лондон. — Ако документите бяха още там; ако Пени вече не ги беше взела и не беше научила нещо, което я държеше далече, далече оттук.

— Това ми се струва... незаконно — каза Ели.

— А останалото, което направихме досега, не ти ли се струва също незаконно? — произнесе той рязко. След това, вече с по-спокоен

глас: — Ще ги взема за съхранение. Един ден тя ще се върне и ще си ги поиска. Мислиш ли, че можеш да го направиш?

— Разбира се. Фалшифицирам подписа ѝ от месеци.

— Имам предвид, можеш ли да направиш нещо толкова откровено незаконно?

Тя помисли и сви рамене.

— Щом това е част от играта да съм Пени Брайт, ще го направя. Такава беше уговорката ни. Ти ще дойдеш ли с мен?

Джордж разкопча предпазния си колан.

— Естествено.

Той я заведе на опашката пред гишето с най-възрастния касиер, надявайки се, че ще минат незабелязано. Разбира се, намеренията му бяха осуетени в мига, когато една млада жена, поливаща цветята вътре, забеляза Ели.

— Пени Брайт! — възкликна тя и забърза към тях. — Възможно ли е?

Ели се обърна към нея и се усмихна, докато възрастният касиер се намръщи над бифокалните си очила.

— О, боже! Толкова се вълнувам, че ви срещнах! — Тя протегна ръката си към Ели. Баджът на униформата ѝ осведомяваше, че името ѝ е Хелън. — Какво правите тук?

Ели погледна към Джордж, след това обратно към нея. Джордж се намеси:

— Хелън, тук сме за конфиденциална трансакция и Пени би оценила вашата дискретност.

Хелън кимна и понижи глас:

— Разбира се, разбира се. Елате на трето гише. — Тя извади връзка ключове и се изправи зад стъклото, посрещайки Джордж и Ели. Джордж извади писмото на адвоката, а Ели показва шофьорската книжка на Пени. Хелън, след като изрази изненада, че Пени Брайт не е истинско име и се закле в гроба на баба си да пази тайната, оправи документите, подписите и накрая им даде ключа.

— Да отидем до секретната врата — каза тя и посочи една метална врата със стъклени прозорци в дъното на коридора. Заведе ги до там, след това тръгнаха по коридор, постлан с линолеум, в който миришеше на пара и белина. Жената извади още една връзка ключове и хлътнаха в тъмно подземие.

— Добре — каза Хелън, когато флуоресцентните тръби затрепкаха. Сейф номер С184 е много стар. Може би от петдесетте години. — И завъртя очи, сякаш „петдесетте“ бяха преди цял век. Джордж се опита да не се обижда. Тя тръгна към дъното на помещението, приклепна, като си мърмореше, след това извади сейфа и го подаде на Ели. — Заповядайте, Анджела.

— Предпочитам да ме наричате Пени — отвърна Ели, без да вдига очи.

— Разбира се. Съжалявам, Пени. Ето бюро, на което можете да го сложите и да го отворите. Ще ви оставя на спокойствие. — Тя посочи едно табло до вратата. — Само ми звъннете, когато искате да излезете.

Жената излезе и заключи след себе си.

Ели се обърна към Джордж и му подаде сейфа:

— Вземи. Твой е.

— Той не принадлежи на никого от нас — въздъхна Джордж виновно, изпълнен с необясним страх. — Но тя ти даде ключа. — Той вдигна кутията, а тя пхна ключето в ключалката. Отне известно време, преди да изщрака. Явно не беше отваряна отдавна; Пени не я беше потърсила.

Той вдигна капака — вътре имаше един голям плик, пожълтял от годините. Той го взе и подаде на Ели празния сейф. Тя го заключи и го остави на бюрото. Джордж осъзна, че сърцето му бие до пръсване. Пхна плика под мишницата си.

— Ще видиш ли какво има вътре? — попита Ели.

— Мисля, че може би вече знам.

Ели изглеждаше объркана.

— Пени имаше минало.

— Значи сега ти имаш миналото й. — Тя посочи плика. — А аз имам бъдещето й. Надявам се тя да се държи здраво за настоящето. — След което се обърна и натисна бутона. Хелън се върна, понесла един фотоапарат и лист хартия за автограф. Джордж отказа снимката, но Ели се подписа вместо Пени Брайт. След това се върнаха в колата.

Джордж запали двигателя, а Ели се пресегна към радиото, докато той пхаше плика в жабката. Тя вече местеше станциите, прехвърляйки музиката и бръщолевенето, докато накрая откри станция

с класическа музика, където със сигурност щеше да остане, а Джордж щеше да крещи вътрешно. Този път беше обречен.

Но след това се обърна към нея и видя, че ръцете ѝ са настръхнали, а очите — замъглени, вперени в далечината.

— Ели? Добре ли си?

Тя излезе от своята замечтаност и той осъзна, че очите ѝ са насълзени.

— Аз... тази ария...

— Коя е тя?

— „Un bel di“.

— На английски?

— „Един прекрасен ден“ от „Мадам Бътерфлай“ на Пучини.

— Защо плачеш?

— Думите... сякаш ги чувам за първи път.

— Почакай... ти говориш ли френски?

Тя се усмихна слабо и увеличи радиото.

— Италиански е. Чо Чо Сан е вярвала всеки ден, че любимият ѝ ще дойде... Слушай... Виждаш ли, сега той идва. — Гласът ѝ секна, а Джордж изпита непреодолимото желание да докосне тази студена ръка, отпусната в скута ѝ, да я стисне и да ѝ каже, че всичко ще е наред.

— Заради Дитер е, нали? Заради младия мъж в Германия?

Ели кимна и стисна устните си.

— Абсурдно е. Аз не съм Чо Чо Сан, той не е Пинкертон. Баща му беше болен, той не можеше да го остави, но...

— Но когато обичаш някого, винаги се страхуваш да не го изгубиш.

— Точно така — отвърна тя и бръкна в чантата си за кърпичка.

— Вече изгубих почти всичките си скъпи хора, Джордж. Често се питам дали не съм аз виновна. Може би съм равнодушна или студена, или пък...

Джордж разкопча предпазния си колан и я прегърна. За негова изненада — а и за нейна, — тя го прегърна през врата и се остави в ръцете му за кратко. Първата мисъл, която му хрумна, беше колко различна я чувства от истинската Пени. Прегръдката на Пени беше нежна, сякаш бе щастлива да се отпусне в ръцете му; а тази на Ели беше твърда, предана. Тя може и да бе способна да се вживее в образа

на Пени по всякакъв друг начин, но в критически, съдбоносни моменти бе напълно различна. След това тя се отдръпна, изправи гръб и преглътна сълзите.

— Премести станцията — помоли го тя. — На английска поп музика. Тя не може да накара никого да се разплаче.

Вместо обичайното раздразнение, което би почувствал от подобен презрителен коментар, той се усмихна и обърна на друга станция.

— Ето ти английска поп музика.

Ели помоли Джордж да я остави на площад „Лейчестър“ и отиде да търси записи, които да си пусне въщи. Отдавна не беше слушала истинска музика. Джордж можеше и да казва, че харесва поп музиката. Но тя бе нещо мимолетно, преходно. Великите оперни арии блестяха като вълшебни бижута и ценността им растеше с поколенията. Тя намери един прашасал музикален магазин. Едрият мъж зад щанда си подсвиркуваше пуснатото парче джаз, което се изливаше от усилвателите пред магазина. Тя порови няколко минути, намери една плоча на Мария Калас и я занесе на щанда да я плати.

— Вие сте Пени Брайт — каза мъжът и пусна записа в една книжна торбичка.

— Не — отвърна тя. — Макар да го чувам непрекъснато.

След това излезе и си взе такси, преди още някой да я е разпознал.

Въщи си пусна плочата и се отпусна на дивана със затворени очи. Една по една изслуша всички арии. Върховно. Гърлото ѝ се сви от съдържаните сълзи. Извисяващите се тонове пронизаха сърцето ѝ. *Искам да пея.*

Отвори уста и се присъедини.

Само че не се получи много вярно.

Разбира се, не се беше разпяла, гърлото ѝ беше свито от плача. Беше глупаво да си въобразява, че може да се включи добре по средата на дует с Мария Калас. Но дрезгавината я разтревожи. Сякаш гласът ѝ бе покрит със слюз, което го правеше неспособен за пеене. Турнето, късните нощи, пеенето с лоша постановка. Определено бе платила доста, но това беше истинската цена.

Гласът на баща ѝ прозвуча внезапно в ушите ѝ, смразявайки кръвта ѝ: „Ти разруши инструмента си“.

Джордж седеше на писалището си в топлото си, облицовано с дърво студио и си играеше с крайчеца на плика. Подготвяше това отдалече, най-послед събирайки смелост да вземе документите; наистина ли щеше да допусне нещо толкова дребно като счупването на печата да го спре?

Не. Опита се да разлепи леко края, но той не помръдна, така че взе един нож за отваряне на писма, отвори го и изсипа съдържащите се в него листове хартия.

Прелисти ги и сърцето му натежа от вина. Леко почукване по вратата го накара да подскочи и той бързо набута листовите под контейнера, така че да не се виждат.

— Влез.

На прага стоеше Айла.

— *Лемики*, нуждая се от мнението ти за нещо. — Тя държеше в ръце чифт миниатюрни кожени обувчици. Пръстите ѝ ги стискаха нежно, почти собственически. — Боя се, че съм малко объркана и... — Гласът ѝ секна и Джордж се опита да избие документите от главата си и да ѝ даде цялото си внимание.

— Какво е това?

Тя вдигна обувчиците, гласът ѝ трепереше едва доловимо.

— В неделя е кръщавката на бебето на Джулия. Мислиш ли... стари са, но не са използвани. Толкова са красиви. Срамота е да стоят заключени в чекмеджето.

Джордж разбра веднага. По време на третата ѝ бременност, онази, която продължи дванайсет ужасни, изпълнени с надежда и страх седмици, Айла беше купила бебешки обувки. Във водовъртежа от отчаяние, последвал помятането, той не се бе сещал за тях. Но, разбира се, тя ги бе пазила през всичките тези години. Тъжно напомняне за онова, което можеше да бъде. Почувства се ядосан, уморен, виновен и му се прииска да я прегърне и да отмие цялата ѝ тъга. Придърпа я в скута си и я целуна нежно по врата.

— Айла, ако искаш, ги запази, имаш право.

— Не мисля, че трябва.

— Тогава ги дай на Джулия. Ще ги хареса.

Тя му се усмихна.

— Благодаря ти.

— Трябва да отидем някъде този уикенд — каза той. — В Париж, може би? Цяла вечност, откакто не сме правили заедно нещо приятно.

— С удоволствие. Но кръщенето...

— Тогава следващия уикенд. Искане ми се да те изведе и да те погледа.

Тя се усмихна.

— А на мен ми се иска да бъда гледана. — Тя стана от скута му и отиде до вратата. — Радвам се, че турнето свърши. Хубаво е да си вкъщи.

— Хубаво е да съм вкъщи. Ще включиш ли чайника, Айла? Почти свършвам тук.

Веднага щом тя тръгна, скоростта отново се върна в движенията му. Той бързо натъпка документите обратно в плика с тупкащо сърце. Какво да прави с тях? Не можеше да ги унищожи: един ден Пени можеше да се върне и тогава щеше да ѝ ги даде... Пъхна плика навътре в чекмеджето, заключи го и излезе от офиса си.

Беше жизненоважно да пази в тайна тези документи.

Ели се намираше в офиса на „Ти Ар Джи“, вземаше копия от последните си интервюта в пресата, когато видя Айвън Хемблин.

Беше красиво облечен, както винаги, с много изправен гръб, вървеше по коридора към вратата на кабинета си. Всевиждащата Алис млъкна по средата на изречението, забелязала как Ели гледа Айвън Хемблин.

— Видя нещо, което ти хареса ли? — пошегува се тя.

Ели се засмя неловко:

— Аз... не, като видях Айвън си спомних нещо. Нали не възразяваш? Ще отида да говоря с него. — Тя се опита да не допуска наскоро навестилата я мисъл, че губи гласа си, да пусне корени в съзнанието ѝ. Единственото, от което се нуждаеше, беше да работи с добър учител, който е наясно с гласа ѝ и какво се иска от нея. Тя беше в Лондон: големите учители живееха в големи градове. Трябваше само да намери един такъв.

Айвън Хемблин, който я беше гледал на прослушването в Бремен и който завеждаше отдела за класическа музика в „Ти Ар Джи“, сигурно познаваше някой подходящ. Беше сигурна.

Алис прегледа графика си.

— Ами... негова светлост е свободен за още десет минути — обяви тя, потропвайки по страницата. — След това има заседание за продажбите.

Ели си помисли, че това е странен прякор за Айвън, който изглеждаше доста скромнен и леснодостъпен в няколкото случая, в които се бяха срещали.

— Хайде — подкани я Алис. — Ще те съпровожда.

— Благодаря. — Гузната съвест направи Ели прекалено бърлива: — Опитвам се да намеря билети за концерт за един стар приятел — каза тя на Алис. — Нали разбираш, използвам контактите си.

— М-м-м, да. — Алис спря пред една затворена врата, на която бе изписано със златно името на Айвън Хемблин. — Може би по-късно ще се срещнем да изпием по чаша чай, както ми беше обещала по-рано?

Ели кимна ентусиазирано.

— Разбира се, разбира се. Но не днес. Трябва да тръгвам след това.

Алис се усмихна малко напрегнато и я остави. Тя почука на вратата.

— Пени? — Айвън Хемблин остави писалката си на бюрото и протегна ръка към нея. — Каква приятна изненада.

Ели затвори вратата зад себе си. Той беше облечен в гълъбовосин костюм със синя копринена вратовръзка. Като намали звука на уредбата, той я покани да седне.

— „Бранденбургските концерти“ на Бах — каза той. — Винаги работя по-добре на барокова музика.

Тя се настани срещу него и отметна косата от очите си с толкова присъщия на Пени Брайт жест.

— Хубава е — съгласи се тя. На върха на езика ѝ беше да каже колко малко харесва барокова музика, как сладкото изтезание на романтизма ѝ допада много повече. Но не го направи, защото знаеше, че би се разкрила прекалено. Пени знаеше съвсем малко за музиката.

Ели започна да усеща как се носи стремително към опасна вълна. Тя прочисти гърлото си, незнаеща как да започне.

— Как да ти помогна, скъпа? — каза той, срещайки очите ѝ с ясния си син поглед.

— Имам приятелка, която иска да се научи да пее. Опера.

Той кимна.

— Разбирам.

— Обещах ѝ да разбере кои са най-добрите учители в Лондон. Помислих си, че може да знаете къде да търся.

Той вече се пресягаше към опърпан бележник с телефони.

— Жена ли предпочита за преподавател?

— Тя е сопрано — сви рамене Ели подигравателно. — Каквото и да означава това.

— Английският глас е доста различен от европейския — каза Айвън. Мнозина предпочитат европейските стилове като руски или италиански. Мислиш ли, че приятелката ти иска да ѝ преподава англичанка?

Ели отговори предпазливо. Знаеше разликата: английските гласове бяха тренирани да звучат по-леко. Тя не искаше това. Искаше човек, който да е добър като баща ѝ.

— Сигурна съм, че ще предпочете европейка, стига да е в Лондон.

— Значи тогава може да е Наталия Красова. „Мадам“, за нейните ученици. Рускиня е, но е живяла и работила из цяла Европа; обучила е едни от най-известните гласове в света. Известно време е преподавала в Английската национална опера, но стилът ѝ не им паснал. Има репутацията на избухлива, дори жестока, но постига резултати. Знам, че е много добра, най-добрата. Предполагам, че вашата... приятелка има достатъчно пари да плати за най-доброто.

— Да — кимна Ели, уплашена от вълнението си. — Мадам Красова звучи идеално.

Той издиктува името и телефонния ѝ номер и Ели ги записа.

— Ако не стане, обади ми се — каза той. — Ще намеря други.

— Благодаря ви много. Само още едно нещо: предпочитам да не казвате на Джордж, че съм идвала.

Тъглчетата на устата му се извиха.

— Разбирам. Няма проблем.

Тя тръгна към вратата.

— *Viel Gluck* — произнесе той.

Ели замръзна. Беше ѝ заговорил на немски. Тя се обърна с напрегната усмивка.

— Извинявайте. Какво казахте? — Сърцето ѝ туптеше силно в гърдите. Какво трябваше да направи? Да продължи да се преструва, че не е разбрала? Да си признае и да го помоли да не казва на никого? Подозираше я, това бе единствената причина да каже онова, което беше казал. Внезапно ѝ стана ясно: идването ѝ при него беше много опасна крачка. Той я познаваше като амбициозна оперна певица; той беше казал на Джордж къде живее; а сега бе дошла право в офиса му, дрънкайки втели-некипели за някаква приятелка, която искала да учи оперно пеене...

— На немски е. Означава „късмет“. — Изражението му не издаваше нищо.

Тя се престори на объркана. По-добре да не го окуражаваше.

— О, благодаря.

— Ако приятелката ви някога прояви интерес да пее с най-добрата английска компания за класическа музика, ще се радвам да ми се обади.

— Мисля, че е още далече от такъв успех — отвърна Ели.

Той разпери ръце.

— Довиждане тогава, Пени.

— Благодаря. Пак ще се видим.

Тя забърза по коридора, навела глава, смотолеви едно „довиждане“ на Алис и излезе навън. Сърцето ѝ препускаше, но не знаеше дали е от вълнение, че се връща към истинската си страст, или от страха, че току-що се е спасила по чудо.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Да знаеш, че се гордея с теб.

Анджела вдигна поглед, беше коленичила на пода в банята и търкаше тоалетната, преди идването на следващите туристи. Изражението на Силас беше сериозно. Тя се засмя.

— Гордееш се с мен, че мия тоалетната толкова добре?

Силас се усмихна, пхна бастуна под мишницата си и седна на ръба на коша за пране.

— Знаеш какво имам предвид. Освен това трябва вече да си разбрала, че ми е трудно да казвам такива неща...

— Да, знам. И го приемам с голяма благодарност. — Тя остави четката в кофата и свали ръкавиците си. — Благодаря ти, кирио Силас. *Добре върви, нали?*

— Лилика от пекарната те смята за гений.

— Защото печели цяло състояние от обедите за пикници. — Тя изми ръцете си и ги избърса в дънките. — Ела, искам да те питам нещо. — Силас я последва до спалнята, където тя отвори капациите на прозорците и започна да оправя леглото.

— За какво става дума? — попита Силас.

— Лилика не е единствената, която е доволна — каза тя. — Имах дълъг разговор с капитан Лианис онзи ден. Той ми каза нещо много интересно.

— Лео Лианис е пълен с неизпълними идеи — подметна предпазливо Силас. — Какво ти е казал?

Анджела игнорира тона му и продължи работата си.

— Каза ми, че се наложило да връща хора няколко пъти, защото имаме само една стая. Каза ми, че ако превози три двойки на корабчето, вместо една, ще спечели достатъчно пари, за да прави още едно пътуване седмично. Само си помисли: ще е от полза за целия остров. Бизнесът ще има по-голям достъп до стоки, жителите ще имат повече възможности да ходят до континента. — Тя приглади покривката на леглото и разпухка възглавниците, след това седна на леглото.

Силас изглеждаше объркан.

— Не можем да поберем шестима души тук.

— Знам.

— Тогава за какво говориш?

— За хотел, в който ще се предлагат нощувка и закуска. На острова.

— Къде?

— В празната къща на Лудата Мия долу на скалата.

Силас изду дебелия си долна устна и издаде присмехулен звук.

— Това е много глупава идея.

— Защо? — попита Анджела, без ни най-малко да бъде разколебана от скептицизма му. — Не я използва, с правилната големина е, изолирана от шум. Единственото, което е нужно да направиш, е да отидеш при нея и да я попиташ какъв наем ще иска и...

— Няма да ходя при тази жена!

Анджела се сепна, когато видя, че е истински ядосан.

— Аз ще я попитам тогава. Но мога да го направя само ако обещаеш, че ще ми помогнеш.

— Този спор е безсмислен. Тя никога няма да се съгласи.

— Може пък и да се съгласи.

Силас издиша шумно.

— Съветвам те най-настойтелно да не се приближаваш до нея. От това няма да излезе нищо добро.

Между тях надвисна тишина. Прозорците се хлопнаха от силния морски бриз и Анджела погледна над покривите. По небето се носеха плътни облаци. Инстинктът ѝ подсказа, че днес капитан Лианис няма да доведе туристи. Времето се разваляше. Може би Силас беше прав; може би беше глупаво да опитва да разширява бизнеса повече от това, което беше.

— Тя наистина ли е толкова опасна? — попита Анджела.

— Би могла да бъде.

— Защо е толкова богата? Ако наистина е луда? Лудите обикновено са бедни, живеят в кашони. — Изпод сенките в съзнанието ѝ проблесна спомен; неприятен, студен. Тя побърза да го отблъсне.

— Беше богата, преди да полудее. Купи къщата години преди да дойде тук. Хората разправят, че била богаташка от хайлайфа в Европа, че се влюбила, но той разбил сърцето ѝ. Стара история. — Той махна с

ръка. — Живееше на скалата, докато имението на хълма се строеше. Почти никой не я виждаше. Всички казват, че е полудяла от нещастна любов.

— Може би не е луда? Може би е просто самотна.

— Самотните хора не тровят домашните любимци на съседите си; не говорят мръсотии на непознати на пазара; не се заключват сами в потънали в прахоляк къщи и не заплашват пощальона с пистолет.

Анджела прехвърли тези думи в съзнанието си. Знаеше, че Силас никога няма да говори с Мия заради нея, така че дали лично да не отидеше при възрастната жена? Представи си къщата на скалата, прясно боядисана и обзаведена, да гъмжи от дейност, с половин дузина нови лъскави мотоциклети, паркирани отпред. Фантазията бе прекалено привлекателна, за да я разубеди поне да опита да се срещне с Мия... Може би Силас преувеличаваше. Случваше се в малки общности. Превърнеше ли се човек в парий, небивалиците за него се увеличаваха с всяка изминала година.

— За какво мислиш? — Очите на Силас се присвиха подозрително.

— Мисля да отида долу на кея и да видя дали капитан Лианис ми е довел нови туристи — отвърна тя с бърза усмивка.

— Анджела, не подминавай лекомислено предупреждението ми!

— Благодаря за грижата, кирио Силас. — Тя стана от леглото и протегна гърба си. — Прав си. Ходенето при Мия вероятно би донесло прекалено неприятности.

Започна да вали, прозорците се замъглиха и тя се закле, че още на следващия хубав ден ще отиде до имението и ще се запознае с Лудата Мия.

* * *

От автобусната спирка Ели отиде направо на адреса на мадам Наталия Красова. Беше си покрила главата с шал, носеше големи слънчеви очила и умишлено бе облякла широка рокля и ниски обувки. По време на пътуването ѝ до Гринуич никой не я разпозна. Разбира се, можеше да си извика такси, но щеше да е по-скъпо, а Ели беше икономична. Обичаше да гледа как сумата расте в малката ѝ банкова

книжка и изпитваше силна болка всеки път, когато трябваше да тегли и числата намаляваха. С тези пари старите страхове за надвиснала бедност се успокоиха. Тя се чувстваше сигурна за първи път в живота си. Разрешаваше си единствено телефонни разговори до Дитер; а за да ги плати компенсираше с евтината храна, изразходването на по-малко електричество и рядко купуване на дрехи. Автобусите и влаковете бяха евтини, можеше да си ги позволи със спестените стотинки. Така че тя се дегизираше и рискуваше.

Още не беше говорила с мадам Красова. По телефона секретарката на бившата певица бе насрочила час за интервю. След интервюто вземала само по няколко ученика. И нямало значение колко пари могат да си позволят, беше добавила секретарката, — мадам се интересувала от гласове, не от пари. Ако се уверяла, че някой не може да пее, просто не го вземала. Ели бе както възбудена, така и леко уплашена от това предизвикателство. Айвън Хемблин беше казал, че тя е най-добрата. Ели искаше най-доброто.

Тя си бе представяла висока, импозантна къща за мадам, но вместо това завари бяла, полусамостоятелна къща с кафяв керемиден покрив и спретната градина. Ели тръгна по алеята и позвъни на вратата. Отвори ѝ жена на средна възраст.

— Мадам Красова? — попита Ели.

— Не, аз съм Клеър, секретарката ѝ. А вие сигурно сте Пени?

— Точно така.

— Влезте. Мадам тъкмо привършва чая си. — Клеър я въведе в ярко осветен коридор. Носеше се силна миризма на лекарства и дезинфектанти. Някакво медицинско съоръжение, което Ели не можа да определи какво е — количка с кислороден апарат и някакви тръби, висящи от него — заемаше ъгъла на всекидневната. Ели огледа обикновената синя рокля на Клеър и равните ѝ обувки и започна да се пита дали освен секретарка не е и медицинска сестра. Може би мадам беше болна.

Клеър я въведе в музикална стая с дървен под и тесен прозорец, покрит с тъмнокафява завеса. Голямо пиано заемаше по-голямата част от пространството. Клеър ѝ посочи износено кресло.

— Почакайте тук. Мадам ще дойде след малко.

Тя излезе, но Ели не седна. Отиде до прозореца и дръпна завесата да пропусне вътре светлина. Долу по улицата безшумно се

движеха коли, заглушени от двойните стъкла. Ели развърза възела на шала си и го пхна в чантата си заедно с тъмните очила.

— Вие ли сте Пени?

Ели се обърна. Мадам Красова беше най-старата жива персона, която Ели някога бе виждала. Гърбът ѝ беше превит като въпросителна, а лицето ѝ представляваше мрежа от дълбоки бръчки, които скриваха чертите ѝ. Беше най-малко на осемдесет; Ели не би се изненадала да е и на деветдесет.

— Да, аз съм Пени — каза тя, приближи се и протегна ръката си.
— Радвам се да се запознаем.

Мадам погледна ръката ѝ и сбърчи нос.

— Ще видим аз колко ще се радвам, след като те чуя как пееш.
— Като се затътри до пианото, тя направи знак на Ели да застане от дясната ѝ страна. После седна тежко на стола и вдигна капака.

— Учила съм се да пея опера, когато бях тийнейджърка — започна да обяснява Ели, — но напоследък бях...

Мадам я прекъсна с жест на ръката.

— Не ми трябва обяснения. Обясненията не означават за мен нищо. Искам само да чуя как пееш. Гласовете ми говорят, гласът ти ще ми каже всичко, което трябва да знам. Хайде! — Тя удари един силен акорд, след което започна да свири арпежи.

Ели си пое дълбоко въздух и запя. Изведнъж си спомни всичко, правилната постановка на гласа, преобразуването на гласните за прехода през регистъра ѝ, техниките за поставянето на най-високите ноти. Беше горда от себе си, когато гласът ѝ отново се извиси. Определено в него имаше дрезгавина, придихание, което преди не съществуваше, но тя бе сигурна, че мадам Красова ще долови тези неща под гласа.

След пет минути мадам спря да свири. Ели млъкна. Мадам се обърна към нея и я изгледа остро, с изкривени на една страна устни. Ели я гледаше, пулсът биеше в гърлото ѝ.

— Няма да те взема — произнесе най-накрая мадам.

— Какво? Защо? — не можеше да повярва Ели.

— Лоши навици, ужасни навици. Не мога да ги поправя.

Наранената ѝ гордост я накара да заговори прекалено откровено.

— Но аз съм добра певица. Не можете ли да го чуете?

— Може да си била някога, но гласът ти е увреден.

— Увреден?! — Сякаш в сърцето ѝ изсипаха лед. — Какво искате да кажете?

— Гласните ти струни са подути. Третирали си ги лошо. Не могат да заковат тона точно. — Тя вдигна показалците на двете си ръце, за да демонстрира, като ги удари един в друг.

— Дишането ти бяга, звучиш пресипнало. Накрая ще загрубеят — ако вече не са, — ще станат твърди и нееластични. Не искам да тръгвам по този път с теб. Остава ти по-малко от година, преди да загубиш гласа си.

Ели онемя от ужас. Нямаше представа, че може да загуби гласа си толкова лесно и без предупреждение.

Мадам понечи да стане, но Ели я възпря:

— Не, почакайте.

Старата жена седна отново, раздразнена.

— Кажете ми, като се изключи дрезгавината, че имам хубав глас. Баща ми ме е обучавал. Може да сте чували за него. Казваше се Каспер Франкел и е бил звездният ученик на Франц Ауербах в началото на 1950-та.

Мадам сви рамене.

— Ясно е, че си обучавана, може да си имала потенциал.

— Точно за това съм тук. Да поправа вредата, да си върна гласа обратно.

— Ще правиш ли, което ти кажа? Ще престанеш ли да правиш това, което правиш, и което е причинило този проблем?

— Аз...

— И аз мислех така — махна презрително старата жена.

Ели разсъждаваше бързо. Репетициите за новия албум нямаше да започнат преди шест седмици; нямаше да се налага да пее поп музика дотогава. Можеше да си ляга рано вечер. Можеше да започне уроци с мадам, да види как ще тръгнат нещата. След това... ами... щеше да мисли, когато му дойдеше времето.

— Да, ще спра — каза Ели. — Ако ме вземете. Ще правя, каквото ми кажете.

Най-после мадам се усмихна и разкри перфектна редица от изкуствени зъби.

— Добро момиче. Ще се виждаме във вторник и четвъртък точно в три часа. Не толерирам закъсненията. Остави адреса си на Клеър, тя

ще ти изпрати сметката за първия урок.

Ели излезе от къщата на мадам окрилена, но и несигурна. Няколко седмици най-малко щеше да работи усилено, за да си върне гласа. А след това? Беше настоявала да стане Пени Брайт, но сега не беше сигурна вече дали го иска.

Не и ако Пени Брайт загубеше гласа си.

Джордж излезе от сградата на звукозаписната компания и тръгна по пътеката, за да прекоси площада, където беше паркирана колата му. Малката зелена поляна беше слънчева и той спря за миг да погледа как двата гълъба кълват в тревата и си търсят храна. Чуваше трафика да бучи по улицата, макар и заглушен от високите дървета наоколо.

— Джордж!

Гълъбите отлетяха, пляскайки с крила. Джордж се обърна изненадано и видя Айвън Хемблин, седнал на пейка, да яде сандвича си за обяд. Той му помахна весело и Джордж му махна в отговор.

— Ела тук!

Любопитен, Джордж сви към пейката.

— Хубав ден — отбеляза Хемблин, изтръсквайки трошите от панталона си.

— Винаги ли обядваш на площада?

Той кимна.

— В хубавите дни. Когато вали, оставам вътре.

Джордж притисна ръце между коленете си и се приведе напред, питайки се защо Айвън е толкова дружелюбен.

Двамата бяха общували много малко през годините. Тишината се разтегна, нарушавана единствено от звука на някой преминаващ камион.

Джордж си помисли дали да не стане, когато Айвън произнесе:

— Джордж, аз знам.

Айвън затвори кутията с обяда си и вдигна очи към безоблачното небе, като продължи:

— Знам за Пени. Ели.

Джордж имаше чувството, че през сърцето му преминава ток. Думите бяха заседнали в гърлото му, неспособни да стигнат до езика.

— Не се притеснявай, няма да кажа на никого. — Той срещна очите на Джордж и се усмихна. — Но все пак трябва да попитам: къде е Пени? Истинската Пени?

Минаха цели десет секунди, преди Джордж да успее да се съвземе. *Айвън знаеше*. До какво щеше да доведе това? След това се стегна. Трябваше да отговори.

— Не знам — отвърна безпомощно. — Избяга. Последното, което чух, е, че е кеширала един чек в Мадрид. А къде е заминала, никой не знае. — Джордж поклати глава. — Но откъде разбра? Ели влезе в ролята така добре, помислих си, че...

— Съмнявам се, че някой друг е разбрал, Джордж. Просто стана така, че получих правилната информация в правилния момент. — Той се наведе напред: — Миналата седмица Ели... Пени... — Той спря и се засмя. — Дойде при мен да ме попита къде в Лондон се дават уроци по пеене. За „приятелка“, каза тя, точно преди да ме помоли да не ти споменавам, че е била при мен. Споменаването на операта и споменът за това как ти ме разпитва на онова парти миналата година, когато взех Пени за Ели... помислих си, че съм бил пълен глупак, за да не разбера.

Джордж си спомняше разговора им преди толкова много месеци по съвсем различен начин. Във въображението си той бе много спокоен и нехаен, беше попитал само за името на момичето и в коя част на Германия живее. Но сега като се замислеше: възможно ли е било наистина да изглежда чак толкова спокоен под напрегнатостта на въпросите си. Айвън Хемблин винаги е представлявал риск. Трябва да го е провидял и да се е досетил.

— Доказателството, обаче, беше право пред мен — продължи Айвън. — Тя записа телефонния номер на мадам с дясната си ръка. Пени беше левичарка, като мен. Спомням си я как подписваше автографи на партито.

— И какво ще произлезе от това? — попита Джордж, останал без дъх. — Какво искаш да направя, за да не го споменаващ никога повече? Колко искаш? — Той осъзна, че звучи пораженчески: всички знаеха, че Айвън е богаташ.

— Джордж — каза Айвън обидено, — няма да се възползвам като кажа на никого. Пребледнял си; искам да те уверя, че тайната ти е в безопасност. — Той му смигна. — Макар да се надявам, че когато тя

реши да премине към оперно пеене, да ми дадеш възможност аз пръв да я запиша.

— Тя не преследва оперна кариера. Тя е Пени Брайт, а Пени Брайт пее поп музика.

— Ако беше я чул как пее...

— Ако е била толкова добра на прослушването, защо не пееше арии, когато я намерих? Защо работеше във ферма?

— Баща ѝ починал онази вечер и тя не дойде на входящото интервю. Но когато го разбрахме, беше прекалено късно. Бяхме предложили мястото на друг. Но тя беше феноменален талант, накара ни всички да се изправим и да ахнем.

— Но тя сега направи избора си — каза Джордж. — Току-що излизам от съвещание. Албумът ѝ ще бъде пуснат след два месеца в Съединените щати, а аз ще я заведа там на турне. Вече са записани петдесет и осем дати. Ще я направя суперзвезда. Няма време за опера.

— Има и оперни суперзвезди.

— Назови една.

Айвън изреди цял списък — Калас, Ангелис, Съдърланд. Джордж ги знаеше, но махна пренебрежително с ръка.

— Всичко опира до парите — каза той. — А тя ги иска, иска много; мен пък ме бива да ги правя. Ние сме идеален тандем. Тя ще забрави за операта.

— Надявам се да си прав. Няма нищо по-трудно от това да си неохотна суперзвезда. Но ти вече имаше една, която избяга от теб. — Той погледна часовника си. — Трябва да се връщам да работя. Беше ми приятно да си поприказвам с теб.

— Айвън — каза Джордж, когато го видя да става и да се приготвя да тръгне. — Мога ли да разчитам на твоята дискретност?

Айвън се усмихна с несиметричната си усмивка.

— Не мисли повече за това. — Той поклати глава и отново се засмя. — Каква медийна новина само би излязло от това, а? — След което се насочи към офиса си.

Джордж седя дълго след тръгването му, борейки се с чувствата си. Въпреки великолепното синьо небе и топлото слънце, той се чувстваше измръзнал и неспокоен. Дали защото Айвън знаеше? Може би, но Джордж му вярваше. Имаше само няколко души, свестни като Айвън. Дали пък не беше, защото Ели бе решила да взема уроци по

оперно пеене? Трябваше да прекрати това още в зародиш, преди новия сингъл, преди турнето в Щатите, преди Пени Брайт да стане международна суперзвезда и Джордж да има много за губене.

Дитер беше объркан от летището. Във всички посоки се стичаха тълпи; вълни от хора влизаха и излизаха; Ели не се виждаше никъде. Всички говореха на английски. Той седна колебливо с малкия си сак между краката. Майка му се бе уморила да настоява да вземе голям куфар, но той нямаше какво чак толкова да носи в него. Малко дрехи, палтото, което беше облякъл и висеше свободно от раменете му, английски фразеологичен речник в случай на нужда, когато Ели не беше с него. Както сега.

Огледа се, очите му търсеха познатите черти. Толкова време беше минало, откак не я бе виждал, не я бе прегръщал, че мисълта за това накара сърцето му да се свие и той изпита тревога и страх. Макар да не му се искаше да го признае, беше точно така — страхуваше се. Може би се плашеше от всичко различно...

— Дитер!

Ето я, махаше му с ръка, пробиваше си път през тълпата. Беше много по-слаба, тялото ѝ пасваше по някакъв начин на прическата, на добре ушитите дрехи. Стеснителността на селското момиче бе напълно изчезнала; тя приличаше на снимка в списание и той изведнъж си даде сметка за омачканите си дрехи, за несресаната си коса. Изправи се и забърза към нея, почти спъвайки се в сака си. Миг по-късно тя бе в прегръдката му и ароматът ѝ беше познат и успокояващ. Тя отново беше Ели. *Неговата* Ели. Затвори очи, притисна я силно и времето сякаш спря. След това един мъжки глас заговори:

— Госпожице Брайт, трябва да тръгваме.

Дитер се дръпна и едва сега забеляза високия мъж в сив костюм, който стоеше зад рамото ѝ.

Ели се усмихна извинително.

— Охраната — прошепна му тя в ухото на немски. — Трудно е да излизам навън... Веднага ме разпознават. Щях да се дегизирам, но исках да съм красива за теб.

Дитер се огледа и веднага му стана ясно какво имаше предвид. Две момичета я снимаха; малко по-нататък се беше събрала една група

и я гледаше; някакъв мъж извика: „Пени!“ — и тръгна към тях, размахвайки химикалка.

Мъжът в сивия костюм му препречи пътя, после хвана ръката на Дитер силно и го дръпна. Сега тя не беше вече *неговата* Ели; принадлежеше на струпалата се тълпа, на бодигарда, на лъскавата лимузина, която беше поръчала за тях; чувство на отчуждение и студенина пропълзя в него, карайки го да се чувства измръзнал и изгубен.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

След четири дни дъжд калдъръмените улици бяха подгизнали и въздухът беше тежък, напоен с миризмата на мокра пръст и водорасли. Но днес слънцето светеше от чистото, измито небе и Анджела рано-рано се отправи към Лудата Мия с червения си мотоциклет. Бяха минали много седмици, откак за последен път се бе качвала на него. Обикновено го оставяше за туристите, но заради дъжда на острова отдавна не бе идвал никой. Тя пое по хълма, морето блестеше от дясната ѝ страна, а слънцето беше ниско и бяло. Стомахът ѝ се сви от притеснение, когато наближи къщата, образът на вещица се върна в съзнанието ѝ. Тя паркира на тревата и пресече калното шосе до железните порти в дългата, измазана с хоросан стена. Къщата се виждаше през решетките, внушително имение в блестящо бяло, утринното слънце светеше ослепително върху небесносиния покрив. Градината беше дива и буренясала, сякаш никой не е бил тук от дълго време. Приличаше на вълшебна приказка: дворец, в който някой спи, може би, заобиколен от пустошта от стотици години. Беше тихо, почти спокойно. Нищо от това не съвпаднаше с описанието на Силас за Мия като за отровителка на кучета и грубиянка. Но все пак тя бе нащрек, когато натисна бравата на портата.

Разбира се, беше заключена.

Анджела се огледа за нещо подобно на звънец, но нямаше. Тя обиколи имота, търсейки начин да покаже на Мия, че е отвън и иска да влезе. Върна се отново до портата и се замисли какво да направи.

Нямаше да се върне и да се откаже.

— Мия! — провикна се тя силно. — Хей! Има ли някой вътре? Мия?

След това зачака. Къщата беше голяма и се виждаше само един отворен прозорец на първия етаж. Тя въздъхна, помисли си да извика още един път, но се отказа. Обърна се и забеляза кутията за писма; може би трябваше да остави бележка. Не беше идеалното, но все пак може би щеше да установи контакт. Или така, или когато излизаше на

пазара, щеше да се оглежда за жена с шал и големи слънчеви очила, жена, с която никой не говори.

— Какво искаш?

Анджела се завъртя. На пътеката отпред, зад вратата с решетки, стоеше невероятно слаба жена с дълга черна коса и черни очи. В същия миг Анджела осъзна, че това е същата жена, която бе видяла на скалата в полумрака. Изобщо не беше старица. Беше облечена в халат от коприна в цвят шампанско, краката ѝ бяха боси.

— Вие ли сте Мия? — попита тя.

— Да.

Анджела се окопоти.

— Съжалявам. Събудих ли ви?

Мия поклати глава.

— Будна съм отдавна. Птиците му събудиха. Радват се, че дъждът е спрял. — Тя говореше ясно, но бързо и Анджела се затрудняваше да я разбере на гръцки.

Мия не изглеждаше нито враждебна, нито луда, както се разправяше за нея.

— Казвам се Анджела. Може ли да вляза и да поговорим?

— Не.

— Няма да ви отнема много време.

— Имам много време. Просто не искам да говоря с теб. Времето не е нищо, времето е навсякъде и понякога изтича през пръстите ми.

Анджела се затрудняваше да разбере какво точно има предвид, питайки се дали е заради несъвършения ѝ гръцки. Но след това си спомни, че на жената ѝ викаха Лудата Мия и престана да търси дълбок смисъл.

— Довиждане. — Мия се обърна да си върви.

— Почакайте.

— Не обичам да чакам.

— Искам да кажа, спрете. Наистина трябва да говоря с вас.

Мия се поколеба и се обърна, след това продължи на английски:

— Ти си новото момиче, нали? Онова, за което чух да разказват на пазара. Англичанката с големите идеи.

— Аз... да — отвърна Анджела с облекчение, че трябва да говори на родния си език.

— Значи затова си тук. Защото си нова. Защото не знаеш за мен и не се страхуваш.

— Чувала съм за вас — призна Андже́ла. — Но не знам до каква степен да вярвам. Но наистина не се страхувам.

За пръв път Мия се усмихна. Под това Андже́ла можа да види ехото на онази усмивка, която бе забелязала на върха на скалата, но днес ъгълчетата на тази уста бяха извити жестоко.

— Може би трябва да те изплаша нарочно? — вдигна вежди Мия.

— Моля ви, нека влезем и да поговорим.

— Никой не е бил в къщата ми от много време. — Тя прехапа устни, за миг придобивайки изражението на нервна тийнейджърка. — Вътре е хаос.

— Искam само да поговорим. Няма да ви осъждам.

— О, ще го направиш. Всички съдят. — Докато говореше, тя се приближи до портата и я отключи.

Андже́ла скри изненадата си: мислеше си, че няма да стигне до никъде.

— Благодаря — каза тя. — Оценявам го. — Искаше ѝ се да бе донесла нещо, може би баклава от пекарната на Лилика или букет дивни нарциси от безветрената страна на острова.

Мия отвори вратата и поведе Андже́ла по пътеката към къщата.

Вътре беше тъмно, прашно и миришеше на котешка урина и стари обелки от картофи. Те минаха през просторно фоайе, двете котки се провираха между краката на Андже́ла, сякаш се опитваха да я спънат нарочно. Тя спря и ги почеса по ушите.

— Хайде, бързо — подкани я Мия от всекидневната. След това издърпа един стол иззад масата за хранене и ѝ направи знак да седне. Масата беше тежка, покрита с прах и свещникът в средата ѝ беше обвит с паяжина. Мия отиде до щората и я дръпна, пропускайки светлината. Една от котките подскочи на масата и седна в праха, впервайки очи в Андже́ла.

— Не използвам масата — обясни Мия. — Не ми идват гости.

— Колко котки имате? Само тези двете ли?

Мия вдигна мълчаливо четири пръста, извади втори стол и седна до нея.

— Само че другите са диви. Живеят в градината, не влизат вътре.

Като по знак втората котка скочи в скута на Анджеела и започна да пристъпва от лапа на лапа.

— Хубаво е, че дойде да ме посетиш — каза Мия, но тревожното ѝ изражение беше в контраст с любезния ѝ тон.

— Искях да ви попитам нещо за къщата на скалата.

— Да направя ли кафе? Или чай? Вие, англичаните, обичате тази гадост.

— Не се затруднявайте. Може би някой друг път ще дойда за кафе и ще донеса сладкиш.

— Няма да дойдеш. След като получиш онова, което искаш. И ти си като другите.

Анджеела се опита да се сдържи; ходът на мислите на Мия беше непредсказуем. Тя внимателно се опита да се върне към причината, поради която бе тук.

— Къщата на скалата, Мия.

— Не съм била в нея от години. Всичко се случи там. — Очите ѝ се стрелнаха към прозореца, сякаш можеше да види къщата, но зад стъклото имаше само обрасла в бурени градина. — О, сега ходя често да гледам лястовиците.

— Красива къща. Много голяма.

Мия изсумтя подигравателно.

— Не е толкова голяма, колкото тази. Знаеш ли, че имам девет спални? Всяка нощ спя в различна, понякога ги сменям посред нощ.

— Бихте ли ми дали под наем къщата на скалата?

Мия върна вниманието си към Анджеела.

— Искаш да живееш там?

— Искам да я превърна в хотел за нощувка и закуска.

Мия се усмихна и Анджеела се окуражи, разказвайки плана си.

— Ще се договорим и ще получавате процент от печалбата всяка седмица. Аз ще се погрижа за всичко, събрала съм пари за почистване, боядисване и обзавеждане. Единственото, което трябва да направите, е да се съгласите на малък наем в началото, докато отворя.

Все още усмихната, Мия каза:

— Не.

Студеният, равен отказ изненада Анджеела.

— Обмислете го...

— Не, не, не. Не. Ти си странно момиче, Андреа. Разсмиваш ме.

— Анджела.
— Такива големи идеи на толкова малък остров.
— Всъщност идеята е скромна. Успях да създам бизнес с пикник
— обиколки на...

— Нямаше да молиш, ако знаеше какво се е случило.

— Моля?

— Нямаше да молиш. Ако знаеше какво ми се е случило там. —
Тя сведе очи и втренчи поглед във върховете на пръстите си. — Преди
много години. Не. Нямаше да молиш.

Анджела си пое дълбоко въздух и си напомни да бъде търпелива.
Мия не можеше да се контролира: съзнанието ѝ се стрелкаше около
онова място като плашлива котка.

— Какво се е случило?

— Изгубих някого.

Анджела си спомни историята за разбитото сърце, която бе
докарала Мия до лудост.

— Много съжалявам.

— Не си виновна.

— Искам да кажа: съжалявам за вас. Трудно е да изгубиш близък.

— Наистина ли знаеш? — Изражението на Мия стана
отбранително. — Губила ли си някога близък човек?

Анджела заекна:

— Аз... не знам.

— Какво имаш предвид?

Нещо в уязвимостта на тази жена, в разбърканите ѝ мисли и
вехнещата ѝ красота накараха Анджела да каже истината.

— Не знам. Събудих се преди шест месеца без никакъв спомен за
преди. Не знам дали съм изгубила някого. Не знам дори дали съм
имала кого да губя.

Мия мълча дълго, вперила очи в нея без да мига. Устните ѝ се
движеха, но думи не излязоха. Анджела се опита да не се разстройва.
Накрая Мия произнесе тихо:

— Голяма си късметлийка, че си забравила. Искаше ми се и аз да
можех. Нямаше да се чувствам, сякаш... сякаш не съм направила
достатъчно... — Тя стана и сложи ръка върху стола на Анджела. — А
сега си иди.

— Ще обмислите ли предложението ми?

— Не, няма.

— Моля ви.

— Не ме моли. Върви си.

— Може ли пак да дойда? Да поговорим?

— Не, не искам да те виждам. Трябва да си вървиш. — Тя потропа по стола. — Хайде, ставай. Върви си.

Тази жена тук сега приличаше повече на Лудата Мия, за която ѝ бяха казвали. Но това не ядоса Анджела. Тя имаше чувството, че се е срещнала с истинската Мия там, на скалата — красотата ѝ, доброжелателната ѝ усмивка — и си даде сметка, че може да бъде търпелива към нея.

Мия застана на входната врата и изпрати Анджела до портата. След което резето изтрака.

— Ако промените мнението си — опита Анджела, — или ако просто искате да поговорим... — Но Мия вече беше влязла вътре и затворила вратата.

В някои дни, докато работеше в офиса на първия етаж в ъгъла на студиото си, Джордж се чувстваше клаустрофобично. Нямаше прозорци, през които слънцето да влиза, така че разчиташе само на светлината на флуоресцентни лампи. В края на деня, седнал на бюрото си, измъчван от главоболие и досада, мечтаеше да свърши час по-скоро.

Това беше шестият му телефонен разговор за деня: сключваше сделка с дявола. Е, с Пакенхам и Пауъл, които след успеха на турнето с Пени Брайт, бяха склонни да отпуснат пари за обиколката в Щатите. Джордж се вълнуваше за това турне; пазарът беше доходен и до този момент беше вкарал в действие няколко от връзките си, предлагайки пари, статии или ефирно време. В Америка вече се говореше за Пени Брайт. Двамата с Джордж щяха да направят много пари. Не че го беше казал до момента на Пени. Избягваше я. Още ѝ се ядосваше, че е ходила при Айвън Хемблин. С какво удоволствие само щеше да ѝ каже за шейсетдневното турне в Щатите. Да я види тогава дали щеше да напире още за уроци по оперно пеене.

Телефонът звънна и той протегна ръка към слушалката.

— Джордж Фелоус.

— Здравейте господин Фелоус, обажда се Натали от „Барнс банк“ на площад „Лейчестър“. Имам информация за вас.

— Кажете.

— Парите, които депозирахте в онази сметка, стоят непокътнати.

— От колко време няма движение по сметката?

— От шест месеца. Искате ли да ви извадим чек за сумата по депозита?

Джордж помисли. По онова време това му се беше видяло правилното нещо. Когато хонорарите от авторските права от първия албум на Пени започнаха да се трупат, бе отделил един малък процент, който депозира в сметка на името на истинската Пени — Анджела Смит. Очакваше тя да го види, да разбере за какво е и откъде е и да го използва. И може би — в най-хубавите му мечти — да му телефонира и да му благодари. Но недокоснатата банкова сметка можеше да означава само едно: че тя не искаше да бъде намерена в никакъв случай; че не искаше парите му. Явно наистина бе приключила с него.

И никога нямаше да се върне.

— Да — отвърна той накрая. — Да, извадете ми чек. Няма да внасям повече. Не е необходимо да следите вече тази сметка.

С натежало сърце Джордж призна пред себе си, че това е крайт. Сигурно никога повече нямаше да види Пени.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Дитер се взираше в менюто, чувстваше се объркан и смутен. Нямахме представа какви са повечето неща, докато Ели и Джордж отдавна си бяха избрали и бяха оставили менютата на масата. Дитер не харесваше този ресторант; не харесваше прекалено любезния келнер, частната маса, сложена в слабо осветения ъгъл на приличната на пещера зала, нито джазовата музика, която пианистът свиреше. Отгоре на всичко не му харесваше, че въпреки усърдното учене на английски през последните три месеца, не можеше да прочете проклетото меню, защото то беше на френски.

— Ще взема същото като Ели — каза той и остави менюто настрана.

— Ти не обичаш риба, Дитер — каза тя, докосвайки го по лакътя.

— Риба ли е?

— Опитай това. — Тя посочи нещо в менюто, след това бързо превключи на немски: — Патица с портокалов сос; много е приятно.

Той кимна и Джордж направи знак на келнера. Дадохме поръчката си и скоро на масата им пристигна бутилка вино. Когато келнерът напълни чашите им и Джордж заговори:

— Наслаждавате ли се на първия ден от отпуската си?

Ели погледна Дитер с колеблива усмивка.

— О, да — каза тя. — Макар да не сме излизали много от апартамента.

Дитер се изчерви и смени темата.

— А вие в отпуска ли сте, Джордж?

Джордж поклати глава.

— Няма почивка за грешниците. Тази индустрия е звяр и трябва постоянно да бъде управлявана. — Той отпи от виното и се наведе напред: — Всъщност, Ели, имам новини за теб.

— Добри новини, надявам се?

— Много добри новини. Става въпрос за пътуване, пари, слава...
Интересува ли те?

— Давай.

— Турне в Щатите. Шейсет дни. В края на есента.

Усмивката на Ели замръзна върху лицето ѝ. Погледът на Дитер се местеше от Ели върху Джордж и обратно, но той не каза нищо.

Ако Джордж забеляза неохотата ѝ, то не го показва.

— Сигурно ще трябва да започнем репетициите не след дълго. Събирам пари за шоу на голяма сцена и сигурно ще приключа през следващите няколко седмици и ще се срещна с някои хора за предварителни уговорки. Какво мислиш? Вълнуваш ли се?

Ели се усмихна.

— Много. Откога знаеш, Джордж?

— Обмислям го от месеци, но идеята се оформи напълно наскоро. Искан да съм напълно сигурен, преди да ти кажа.

На Дитер му беше трудно да следи разговора им, но се опита това да не му пречи да говори.

— Ще има ли възможност Ели да се прибере за малко вкъщи, преди това? — попита той.

— Вкъщи? А, в Германия. — Джордж вдигна рамене. — Ще трябва да огледаме графика.

Дитер се обърна към Ели:

— Мислиш ли да се прибереш след турнето? Да се върнеш окончателно? Завинаги?

— Може би... Аз... Това не са просто няколко месеца, Дитер, казах ти. Това е перманентен договор.

— Но ти трябва да живееш някъде.

— За Ели е по-добре да живее там, където е работата ѝ — намеси се Джордж.

— Засега съм се установила в Лондон — каза тя просто. — Разбираш, нали?

Той не разбираше. Имаше чувството, не за пръв път, откак бе пристигнал, че му липсва важна информация. Във всичките им телефонни разговори Ели говореше, че той ѝ липсва, че ѝ липсват фермата и селото, че изпитва носталгия. И все пак той бе започнал да осъзнава, че нищо от това не се свежда до реален план за прибиране в Германия. Какво ставаше?

Ели се изправи и остави салфетката си на масата.

— Извинете ме за момент — каза тя и изчезна към тоалетната.

Дитер заби поглед в чашата си и зачака смутен. Веднага щом Ели се отдалечи достатъчно, Джордж се обади:

— Ще оценя, ако не повдигаш отново въпроса за „прибиране вкъщи“.

Дитер вдигна очи, изненадан от острия му тон.

— Моля?

— Знам, че Ели и без това се измъчва за кариерата си. Разговорите за връщане в Германия не ѝ помагат.

На Дитер му отне момент, за да си преведе правилно, да разбере напълно какво има предвид Джордж.

Джордж се усмихна, внезапен, приятелски жест.

— Съжалявам, Дитер. Не исках да бъда груб. Винаги си добре дошъл тук, но не искам Ели да се връща обратно на село. Тя вече не принадлежи на онова място.

— Винаги ще принадлежи на онова място — каза Дитер. — Там е нейният дом. — Джордж поклати глава и Дитер се изпълни с раздразнение. — Извинявай, но я познавам по-добре от теб.

— Така ли? Наистина ли? Тя вече не е селянка. А суперзвезда. Тя е красива и талантлива, и иска да бъде богата и известна. Няма да се върне в Кокондорф.

— Да, наистина е красива и талантлива. Но що се касае до богатство и слава: не това иска Ели.

— Тогава защо не поговориш с нея по-късно?

Дитер завъртя глава яростно.

— Ако мислиш, че това е, което иска, значи не си я слушал. Слушал си баща ѝ, който говори чрез нея. — Дитер гледаше Джордж немигащо, надявайки се, че го е произнесъл на правилен английски.

Джордж отпи от виното си.

— Баща ѝ, казваш?

— Той беше амбициозен човек. Пося семената, не всички от тях разцъфнаха така ярко като красивия ѝ глас. — Тук той се помъчи да намери правилните думи. — Беше толкова по-лесно да го обясни на родния си език. — Той накара Ели да се чувства така, сякаш няма да е важна, ако не пее блестящо. Ето защо е добра във всичко, което прави. Затова никога няма да бъде щастлива, докато не разбере, че е важно не какво *прави*, а *коя е*. Докато живееше със семейството ми във фермата беше по-близо до това да го разбере. Тук, в Лондон, баща ѝ

продължава да ѝ дърпа конците. — Дитер отново се взря в чашата си с вино. — Ти дърпаш същите конци.

— Не знам дали да ти вярвам — каза Джордж. — Тя е обожавала баща си, той определено ѝ липсва.

— Спомня си само хубавото в него, което не е много. — Той срещна погледа на Джордж. Веднъж бях в селото, а той излизаше от кръчмата пиян, както винаги. Падна, ожули ръцете и лактите си. Помогнах му да се изправи и му предложих да го заведе до тях. Още си спомням точните му думи към мен. — Дитер затвори очи, съсредоточавайки се върху превода: — „Не трябва да се чувстваш погорен от мен, Дитер Нойман, при положение че си толкова по-долу, при положение че нямаш образование, не разбираш от изкуство, при положение че си идиот като родителите си“. — Той се огледа за Ели. — Не ѝ го казах — произнесе бързо Дитер. — Никога не ѝ казах грубите неща, които ми е казвал — на мен или на семейството ми. Тя го обичаше, а той умря, това беше достатъчно.

Гласът на Джордж изгуби твърдата си нотка и Дитер провидя за първи път под външността на бизнесмена.

— Каквото и да мислиш — каза той, — каквото и да я движи, трябва да разбереш, че тя не може да се прибере в Германия. Не сега. Не може да се върне към стария си живот, толкова много неща са се променили. Знам, че ѝ е мъчно за теб; може би трябва да помислиш дали да не се преместиш тук.

Дитер, разбира се, вече бе мислил за това. Фермата скоро нямаше да я има, той не искаше да живее с родителите си в малка къща в селото. Идеята да се съберат заедно в апартамент в Лондон с целия този шумен трафик и английска реч наоколо го накара да се почувства така, сякаш не може да диша. Но ако това бе, което Ели искаше...

— Можеш да дойдеш с нея на турнето. Да видиш свят.

Дитер сви рамене и не отговори. Щеше да бъде много повече убеден от тези думи, ако не мислеше, че Джордж гледа единствено собствения си интерес. Разбира се, Дитер също се интересуваше от бъдещето на Ели. Запита се какво иска Ели — *наистина* иска — и осъзна, че от много отдавна не я е питал.

В този момент тя се появи, изглеждаше красива и елегантна, и толкова недостижима. Дитер взе ръката ѝ и я стисна.

Анджела чакаше на кея, докато капитан Лианис вкарваше корабчето между пилоните. Английската двойка, която бе прекарала последните две нощи в таверната, поглеждаше предпазливо сивото небе.

— Не се притеснявайте — каза Анджела. — Няма да вали, докато сте на борда. Обещавам.

Мъжът кимна, а съпругата му се отпусна малко. Анджела се приближи отстрани на корабчето и изгледа с надежда капитана.

— Съжалявам, Анджела. Днес не ти водя никого.

Сърцето ѝ се сви, както винаги в дъждовни дни. Проблемът беше, че пикник — туровете не бяха достатъчни. Кой искаше да ходи на пикник, когато времето беше лошо? Трябваше да накара Силас да измисли някакво забавление в таверната; да накара Лилика да отвори предната част на пекарната си, да сложи чадъри на топлия тротоар и да започне да продава гъсто кафе и баклава; да накара Магда от местното общество за изкуство да организира артгалерия и да събере пари за ремонт на градския музей. Трябваше ѝ някой, който да води туристите до пещерите. Но за да кара хората да правят всичките тези неща, ѝ беше нужен истински хотел с постоянен поток от туристи.

Капитан Лианис беше свалил подвижния мост и Анджела помогна на двойката да се качи по него.

— Знаете ли, исках да ви попитам... — започна жената, обръщайки се към нея със смутена усмивка.

— Да? — вдигна вежди Анджела.

— Нямате нищо общо с Пени Брайт, нали?

Пени Брайт. Едно ъгълче от сянката върху паметта ѝ леко се повдигна и я обзе неприятно чувство.

— Коя е Пени Брайт? — успя да попита тя, почти ужасена от отговора. Вълна от гореща паника заплашваше да я залее. Това ли е? Беше ли я намерило миналото ѝ?

— Поп певицата. О, тя е много известна в родината си — обясни съпругът. — Четохме за нея във вестниците. Но приличате много на нея, доста необичайно.

Езикът на Анджела беше парализиран: тя нямаше представа дали е свързана, или не с Пени Брайт. Беше напълно възможно да е Пени Брайт.

— Макар да съм чела, че нямала братя и сестри — обади се жената. — Единствена дъщеря на автобусен шофьор от Уилтшир. Сама се е издигнала.

Обхванаха я два импулса едновременно. Първият — да разбере всичко, което може, за Пени Брайт; вторият — да затвори всички тези пътечки в мозъка си незабавно.

— Тя още ли е в Англия? — чу се Анджела да пита предпазливо. — Не е напускала страната... или? — Искаше да каже „изчезнала“, но ѝ се видя прекалено абсурдно да пита.

— Ами... кой може да каже къде е една поп звезда? Те имат толкова много пари, че сигурно киснат непрекъснато по плажовете на Южна Франция. Но я чух да дава интервю по радиото преди две седмици и казаха, че е на живо.

Анджела кимна с облекчение. Явно беше просто съвпадение; нямаше връзка с плашещото ѝ минало.

— Както и да е, благодарим ви отново. Ще разкажем на приятелите си за вашия бизнес.

— Оценявам го. — Анджела се насили да се усмихне. Капитан Лианис настави двойката на борда и Анджела се обърна към шосето, изпълнена със страх и нерешителност. Видът на една слаба фигура, чакаща в дъното на кея, измести всички мисли от съзнанието ѝ. Жена, облечена в морскосин дъждобран, с големи слънчеви очила на лицето.

Мия.

Тя вдигна ръка и помахна на Анджела.

— Каква изненада — усмихна ѝ се Анджела, когато я приближи.

Мия вдигна очилата над челото си, отхвърляйки косата си назад. Тук навън, докато бризът развяваше дрехите ѝ, изглеждаше дори още по-крехка.

— Трябва да говоря с теб — каза Мия.

— Искате ли да отидем в таверната?

Мия поклати глава.

— И онази стара хрътка Силас да се върти наоколо?

Анджела сподави смеха си.

— Не, тук ще говорим — каза Мия. — Ще съм кратка. Обмислих онова, което ми каза, и промених мнението си.

Сърцето на Анджела подскочи, но тя си напомни, че жената е луда и може би има предвид нещо друго.

— Ще трябва обаче да го трансформираш. Да промениш всичко.

— Какво искате да кажете? — попита предпазливо Анджела.

— Не искам да изглежда по същия начин. Нова боя, нови завеси.

Сякаш никога не е била моя, сякаш онези неща никога не са се случвали там.

Анджела кимна бавно.

— Искате да ми кажете, че ми давате под наем къщата на скалата, за да я превърна в хотел?

— Да.

Тя не можа да скрие усмивката си.

— Благодаря. Много ви благодаря.

— Само че всичко трябва да се промени, разбираш ли? Всичко трябва да е различно.

— Разбирам, но трябва да ви кажа, че разполагам с ограничен бюджет и...

— Не, не. Аз ще ти дам парите, които са ти нужни. — Тя размаха нервно ръце. — Да се промени всичко. Разбираш ли? Никакъв ограничен бюджет. Всичко се променя.

— Ако сте сигурна.

— Сигурна съм. — Мия отново смъкна тъмните очила. — Сега се прибирам вкъщи, виждам начина, по който капитан Лианис ме гледа.

Анджела погледна през рамо. Капитан Лианис не се виждаше никъде. Тя се обърна отново към Мия.

— Трябва да се споразумеем, да сключим договор за наем...

— Ела при мен утре сутринта. Ще подпиша всичко, което ти трябва. — След това дръпна качулката на дъждобрана над главата си и бързо се отдалечи.

Анджела я изпрати с поглед. Първите капки дъжд закапаха, но тя не забеляза. Не знаеше дали да се радва, или да се страхува: готвеше се да започне бизнес с Лудата Мия.

* * *

Ели напусна къщата на мадам и се шмугна в чакащото я такси. Бореше се с чувствата на щастливо удовлетворение и дразнещо

притеснение. Урокът, десетият с мадам, бе минал особено добре. Най-после дрезгавината бе изчезнала. Най-после гласът ѝ — гласът на Ели Франкел, не на Пени Брайт — бе възвърнал пълната си, възхитителна форма. Мадам, жена, която не бе лесно да впечатлиш, бе вдигнала вежди след изпълнението на Ели на една проста ария от Моцарт, след което се бе разровила из нотите си, търсейки нещо по-трудно.

— Мисля, че имаме напредък, Пинелъпи — каза тя. Мадам напоследък бе започнала да я нарича Пинелъпи; беше казала, че никой не трябва да носи име на парична единица.

— Мисля, че имаме голям напредък.

Когато лондонските улици започнаха да прелитат покрай прозореца, Ели затвори очи и облегна глава назад. Тя не искаше вече да пее като Пени Брайт и да съсипва гласа си. Дълбоката радост да пее опера ѝ носеше несравнимо удовлетворение. В тези моменти, когато гласът ѝ се извисяваше, когато тя напълно контролираше могъщата музика в себе си, имаше чувството, че се докосва до рая, до мъртвия си баща, до истинската си съдба. Само че как можеше да се откаже от турнето? От репетициите? От записите? Усети се като затворена в капан и се разплака от отчаяние.

След това си спомни какво ѝ бе казал Айвън Хемблин, когато го заподозря, че е разбрал истинската ѝ самоличност: *„Ако приятелката ти някога прояви интерес да работи с най-добрата английска звукозаписна фирма, ще се радвам да ми се обади“*. Защо просто да не смени музикалната посока? Защо да не може да бъде Пени Брайт — оперната певица? Името ѝ беше познато, имаше връзки в звукозаписната компания, имаше най-добрия мениджър в бизнеса...

Когато си помисли за Джордж, сърцето ѝ се сви. Той никога нямаше да ѝ позволи да го направи.

Тя отвори очи. Бяха спрели на светофар. Една жена в тесни панталони от изкуствена материя, чиито шевове се държаха единствено от безопасни игли, пресичаше пътя. Косата ѝ бе боядисана в пурпурно, на устните си бе сложила черно червило. Точно това бе проблемът, който Ели имаше с музикалната индустрия: онова, което днес беше на мода, на другия ден бе обругавано. Пънкрокът бе започнал да прониква в лондонските клубове, изтласквайки попа; кой знае дали когато се върнеше от турнето, Пени Брайт още щеше да е на

гребена на вълната. Операта, обаче, оставаше вечна. И Джордж не ѝ беше шеф.

Тя се развълнува, когато се размисли: всъщност между нея и Джордж нямаше официален договор. Съмнителните обстоятелства около тяхната сделка бяха възпрепятствали сключването на законен договор. Разбира се, тя трябваше да забрави приходите за известно време, но разполагаше със скромна сума, която да играе ролята на буфер. Ели почти се засмя, чувството, че е в капан се изпари, когато осъзна, че погрешно е тълкувала цялата ситуация. *Той не можеше да я спре.* Със сигурност щеше да се ядоса, но пък още не ѝ беше дал парите. При всички положения щеше да спечели от оперно пеене, нуждаеше се само от добър мениджър.

Ели си избра пътя: чувстваше го в нервите си, в мускулите си. Да, беше стигнала по заобиколен път дотук, но се намираше на педя разстояние от истинската си дестинация. Тя си даде дума, че нищо — *нищо!* — няма да я отклони от този път.

Плати на таксиметровия шофьор, когато стигнаха до сградата ѝ, и вдигна очи, за да види дали Дитер я чака на прозореца. Той прекарваше много време, вирайки се надолу към улицата. Но познатото му лице не беше там. Сигурно я чакаше вътре; може би ѝ готвеше обилна германска вечеря. Струваше ѝ се, че не му харесва новия ѝ, по-слаб вид. Струваше ѝ се, че не харесва като цяло новия ѝ живот — особено Лондон, — но тя толкова се радваше, че той е тук, че прогони раздражителността си. Нямаше търпение да се качи и да му разкаже плановите си.

Когато влезе в апартамента, Дитер крачеше из стаята. Едва не се сблъскаха.

— Ели, радвам се, че се върна — каза той прекалено бързо. — Обадиха ми се от къщи.

Тя пусна ключовете си в малката купичка до вратата и разочарование прониза сърцето ѝ. За миг остави настрана въодушевлението си.

— Наред ли е всичко?

— Не съм сигурен. Наложило се татко отново да влезе в болницата. Подозират лек удар. Един от сезонните работници се провалил и той трябвало сам да свърши страшно много работа, за да подготви фермата за продан.

На Ели ѝ идваше да се разреве. Знаеше какво следва от това.

— И трябва да си тръгнеш, нали?

Той хвана ръцете ѝ и ги погали нежно.

— Съжалявам. Но продажбата върви от месец, след това отново ще съм свободен.

— Разбирам.

— Знаех, че ще разбереш.

Тя отпусна ръце и отиде до телефона.

— Ще се обадя на авиокомпанията да ти запазят билет за утре.

— След което започна да рови из телефонния указател.

— Ели, почакай.

— Няма проблем с парите. Лимузината ми ще те закара до летището.

— Ели, почакай — повтори той и този път тя се обърна. — Искам да те помоля нещо.

— Какво?

Последва тишина и по някаква причина Ели потръпна. Чувството на еуфория се беше изпарило. Тя седна и той се настани срещу нея. Изражението му беше сериозно.

— Ели, винаги съм те обичал. Първоначално, както децата обичат, а после като мъж. Познавам те по-добре от всеки друг; сигурен съм, че те познавам по-добре и от теб самата.

Тя се опита да се усмихне.

— О, нима?

— Да. Наистина. — Той поклати глава и разпери ръце. — Чака ни нова раздяла. Не мога да се прибера, без да съм ти го казал. Искам да се върнеш у дома. Искам да пееш със собствения си глас и собственото си име в Германия. Ще бъда до теб, ще те подкрепям.

— Дитер, аз...

— Искам да се оженим. Искам семейство. Искам за нас живота, за който толкова дълго сме си мечтали.

Главата ѝ се завъртя. Наистина ли това бе всичко, за което той мечтаеше? *Всеки* можеше да се ожени и да има семейство. И, разбира се, тя също възнамеряваше да го направи един ден, естествено, с Дитер. Но моментът, който беше избрал, не беше правилният. Секундите течаха.

— Ели — произнесе той и под тона му се долови нервен смях. — Това не е точно отговорът, който очаквах.

— Можем да се сгодим — каза тя предпазливо. — Но аз трябва да остана в Лондон.

Той се намръщи.

— Но Лондон — това не си ти, Ели. Преструваш се на някого друго тук, дори не харесваш попмузика.

— Да, но в Европа никой не познава Пени Брайт. Аз наистина искам да пея със своя глас, да се върна към операта, използвайки контактите и знанията, които имам. Но тези контакти са тук. В Лондон.

Дитер отмести поглед и прокара ръка през косата си.

— Аз не искам да живея в Лондон.

Колко вбесяващо. Ама той изобщо ли не я слушаше? Кариерата ѝ беше тук, тук беше бъдещето ѝ.

— Това е съвсем очевидно, Дитер. Караш ме да се чувствам зле за всеки прекаран ден тук.

— Не те карам да се чувстваш зле.

— Може би не нарочно, но го правиш. Непрекъснато критикуваш едно или друго. Защо толкова не искаш да живееш тук? Защо толкова мразиш Лондон?

Той сви рамене, явно обмисляйки въпроса за първи път.

— Не го харесвам, защото не ми е дом.

Неочаквано в съзнанието ѝ изплува коментарът на баща ѝ по отношение на семейство Нойман: *„Те са прости фермери, никога не са излизали от свинарника“*.

— И в Мюнхен ли чувстваше същото? Носталгията на селянчето? — Тя съжали за обидата, мигновено осъзнавайки, че това заплашва да премине в спор.

Напълно очаквано, той настръхна.

— Какво му е лошото на това да искаш да живееш в родното си място?

— Има толкова много неща да се видят и да се преживеят в този огромен свят, Дитер. Има живот и извън село.

— Не е честно. В момента трябва да съм Кокондорф. Баща ми е болен, родителите ми остаряват...

Тя игнорира коментара му.

— Баща ти ще се оправи след продажбата на фермата и двамата с майка ти ще живеят поне още трийсет години. Признай си, не искаш да живееш в Лондон, защото се страхуваш да опиташ нещо друго.

— Не е това — каза той твърдо. — Не харесвам Лондон, защото е лицемерно място, пълно с неискрени хора. В очите на всички има лъжа. Виж се: преструваш се на някоя друга. *Ти си лъжа.*

Ели осъзна в думите му дълго потискано негодувание, което можеше да завърши само със скандал. Дватама се познаваха прекалено добре; беше лесно да ударят там, където най-много боли.

— Не го правя, защото искам да съм нечестна. Правя го, защото така изкарвам много пари. Заради нас, заради нашето бъдеще.

— Не се преструвай, че е заради нас, Ели. Знаеш много добре, че парите не ме интересуват.

Тя изсумтя.

— Всички казват така, но не го мислят.

Лицето на Дитер пламна в червенина.

Той извади портфейла си и го отвори, хвърляйки на пода пачката банкноти, която тя му беше дала.

— Не ми казвай какво мисля или не мисля. Парите нямат значение.

Парите нямат значение. Само човек, който никога не се е притеснявал за пари, можеше да каже това. Тя бе стояла на ръба на бездната; той бе израснал с родители, които имаха ферма, бизнес. Опитва се да намери начин да му го каже, но без да го обиди.

— Имаш лукса да кажеш това само защото винаги си разполагал с пари — каза тя. — Родителите ти се грижеха за теб.

— Те се грижеха и за теб. Или си забравила?

— Разбира се, че не съм забравила — бързо рече тя, засрамена за миг, а след това ядосана, че я е накарал да се засрами. Зад очите ѝ се събра щипеца топлина и вече бе трудно да контролира езика си. — Само че ме караха да работя срещу това.

Той вдигна рамене.

— Във фермата всеки си има отговорности.

— Аз съм нещо повече от готвачка и слугиня, Дитер. Ти това ли искаш за мен...?

— Не, разбира се...

— Защото аз съм музикантка. Оперна певица. И ще стана най-добрата.

— По-добра от останалите?

— Да.

— Сега звучиш като баща си.

Татко. Как смееше той да замесва баща й в спора?

— Това обида ли трябва да е?

Той избегна да отговори, може би разбираше, че е отишъл прекалено далеч.

— Не, не. Само... понякога сякаш говори чрез теб. Може би трябва да се запиташ на какво те е научил.

— Да се запитам какво...? Научил ме е на *всичко*! Той е учил при един от най-великите педагози в Европа и ми предаде всичко това.

— Научил те е и на друго, освен на музика.

— Да, на достойнство, на самоуважение...

— На самоуважение? Боже, той се мразеше толкова много, че пиеше по цял ден.

Юмруците на Ели се стегнаха несъзнателно.

— Татко носеше в себе си огромна тъга — каза тя. — Мечтите му се бяха разбили, пиеше за утеха.

— По-лесно ти е да вярваш в това, нали? Че е бил страхотен човек, герой, че идването му на село е било стъпка надолу за него... Но нищо от това не е истина, Ели.

— Не се преструвай, че го разбираш.

— Защо? Според теб толкова ли по-долу съм от него? Мислиш, че е бил по-добър човек от мен?

Гърдите й се изпълниха с ярост.

— От мълчанието ти мога да заключа, че точно така мислиш — каза той.

— Това е нелепо.

— Само че той беше човекът, който те направи бедна, Ели. Той пропи бъдещето ти.

— Грещиш — произнесе тя бавно. — Без гласа си аз нямах бъдеще. Не го виждаш, защото нямаш нито образованието, нито въображението да прескочиш отвъд границите на собствените си преживявания.

Думите ѝ бяха последвани от мълчалив вакуум и мигновено ѝ се прииска да можеше да ги върне обратно.

— Баща ти ми говореше същото — отвърна Дитер с разтреперан от гняв глас. — Добре те е научил. И докато повтаряш уроците му, сме обречени да не се разбираме един друг.

— Той беше добър човек.

— Беше арогантен пияница! — извика Дитер и стовари ръка върху масата.

Ели отскочи, сърцето ѝ се превърна в ледена буца.

— Махай се — каза тя. — Върни се в селото си, всичко свърши.

Той се изправи.

— Щом това искаш.

— Това искам. — Тя събра пръснатите пари на пода и му ги хвърли. — Вземи парите и си купи проклетия билет.

Той ги отблъсна.

— Не ми трябва парите ти. — И изчезна в спалнята, оставяйки я да се бори със сълзите на гняв. Миг по-късно той се появи на прага с куфар в ръка. — Сбогом.

— Сбогом.

Последва пауза, момент на очакване, в който тя можеше да каже: „Не тръгвай, нека се разберем“, или пък той: „Съжалявам, как мога да ти го причиня“. Но дългата раздяла беше изтънила нишките на връзката им: моментът отмина в тъжна тишина, след което вратата се отвори и него вече го нямаше.

Риданията заплашваха да я задушат. Тя си пое дъх, притисна силно длани в масата. Гневът и гордостта ѝ пречеха да изтича след него, но някъде вътре в себе си тя бе момиче, лудо от любов, което отчаяно се държеше за нея.

Ели стана и закричи из стаята. Не биваше да плаче: веднъж почнеше ли, нямаше спиране. Вместо това запя. В началото гами, възвръщайки дишането си към нормалния ритъм, като си тактуваше с крак. След това ария, величествените звуци на „Сен Санс“, но гласът ѝ заседна в гърлото и тишината, която връхлетя, беше студена; студенина, която — тя знаеше, — щеше да я следва през годините, които идваха.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Джордж паркира колата си и се почуди дали да не извади стиковите си за голф от багажника, но след това се отказа. Отдавна не беше играл и сега го болеше навсякъде. Айла щеше да му се присмее; на него самия му беше забавно. Сякаш тялото му, непривикнало към забавления, се възмущаваше от следобед, прекаран на чист въздух.

Той влезе в къщата. Миризмата на печено говеждо напълни устата му със слюнка. Тя беше прекарала целия ден в домашни задължения: навсякъде се носеше едва доловимата миризма на препарат за мебели, всички месингови прибори блестяха.

— Айла!

Жена му се показа от кухнята. Косата ѝ беше вързана хлабаво на тила, няколко кичура се бяха изплъзнали. Бледата ѝ красота, както винаги, го накара да затаи дъх.

— Сготвих ти любимото — каза тя. — Ростбиф, сос, йоркширски пудинг...

— Какъв е поводът?

— Денят за голф.

— И това е специален повод?

— Специален повод е винаги, когато си вземеш почивен ден, за да направиш нещо за себе си. — Тя се надигна на пръсти и го целуна по бузата. — Вечерята ще е готова след половин час. — След това Айла се върна в кухнята.

— Някой звънял ли е? — попита той, докато събличаше сакоето си и го закачаше в коридора.

— Разбира се, че звъняха — долетя гласът ѝ от кухнята. — Не спряха, но всички се съгласиха да те потърсят утре. С изключение на Пени.

Джордж надникна в кухнята.

— Пени?

— Беше настояща. Искаше да говори с теб спешно. Казах ѝ, че няма да се върнеш до късно. — Устата ѝ се стегна. — Ти определено печелиш достатъчно пари, работейки с нея, нали?

След изчезването на Пени Джордж с всички сили се опитваше да държи далеч Ели и Айла една от друга. Айла бе прекарала много време с Пени, можеше да заподозре, че нещо не е както трябва. За съжаление, и без това бе станала подозрителна, чудеше се защо Джордж вече не кани на вечеря младата си попзвезда; може би се чудеше също защо Пени не е толкова дружелюбна и сърдечна като преди.

— Това не е обикновен бизнес — изсумтя той презрително. — Няма почивни дни. — Ели е била настояща? Мисълта го обезпокои. — Ще й звънна — каза той.

— Не се бави много. — Тя посочи към печката. — Йоркширски пудинг, забрави ли? Не искам да стане като гума.

Джордж слезе по стъпалата до офиса си и включи осветлението. Набра номера на Ели и зачака тя да вдигне.

— Ало?

— Джордж е.

— Джордж, много ти благодаря, че звънна. Трябва да те видя.

— Сега ли? — Той си помисли за ростбифа на Айла и му стана ясно, че не може да мисли за никакъв бизнес тази вечер. — Не мога.

— Тогава утре сутринта?

— Не можеш ли да ми кажеш по телефона?

— Не. Лично. Имаме да обсъдим някои неща.

— Ели, караш ме да се притеснявам.

— Не бива. Знам какво правя.

Това го накара да се притесни още повече.

— За турнето ли се отнася?

— Да. В известна степен. Отнася се за всичко... Виж, трябва да поговорим очи в очи. Утре рано.

По дяволите тази нейна нервност. По дяволите тази немска селянка, която се правеше на възвишена.

— Свързано е с Дитер, нали? Убедил те е да направиш нещо глупаво. Той е...

— Дитер се върна в Германия — каза тя просто. — Можем да го обсъдим утре.

— Ели...

— Аз ли да дойда при теб? В десет прекалено рано ли ще е?

— Съвсем не е рано. Ще те чакам за закуска. В малкото кафене на ъгъла близо до твоя блок. Нека да е даже в девет.

— Ще бъда там.

Линията прекъсна, но Джордж продължаваше да се взира в телефона, питайки се какво, по дяволите, става. Страхуваше се от най-лошото.

Тъмнината се събираше в небето, първите звезди блещукаха слабо, когато Дитер тръгна от гарата нагоре по хълма към къщи. Вътре светеше и той си спомни как цял живот се е прибирал, оставял е студената роса на нивите за топлите миризми на готвеното. Не можеше да повярва, че всичко това би могло да се промени.

Но, разбира се, то вече се бе променило. Баща му беше в болница, майка му беше станала сянка на самата себе си, отслабнала от грижи. Колкото и да мразеше Дитер промените, трябваше да ги приеме. Нямаше да има вече миризма на готвено. Тази вечер щеше да вечеря сирене и хляб.

Той влезе през входната врата, където майка му го чакаше с разтворени ръце.

— Съжалявам, скъпи — прошепна тя в ухото му. Беше ѝ телефонираше от гарата в Бремен, беше ѝ разказал всичко. Искаше му се да бе спестил една-две подробности, за да не настрои майка си срещу Ели, както щеше да стане. — Но сигурно ще си по-добре без нея. Тя се е променила.

Дитер се замисли над това, затвори очи и облегна глава на майчиното си рамо. Не вярваше, че ще е по-добре без Ели; но беше сигурен, че тя ще е по-добре без него. Остави я не заради гнева ѝ и детинския ѝ спор, а защото бе осъзнал, че тя е вече друга, бляскаво създание, обитаващо различен от неговия свят. Без него тези връзки към стария ѝ живот щяха да бъдат отрязани; тя можеше да се придвижи напред. И той си обеща, че ако някога сърцето му се възстанови, никога няма да избере жена като нея.

Отвори очи и се огледа. Повечето от нещата им вече бяха опаковани, бяха останали само най-едриите мебели. Сега имаше прекалено много пространство.

Майка му се отдръпна.

— Съжалявам, Дитер, но няма вечеря. Тъкмо излизам, отивам в болницата да видя баща ти. Ще дойдеш ли с мен?

— Пътувам от два дни. Нуждая се от хубава, дълга баня. Кажете ми, че ще отида при него утре.

Тя го погали по косата.

— Хер Подолски ще дойде тази вечер да мери прозорците за нови пердета. Има ключ, но ако го видиш, ще бъдеш любезен с него, нали?

Дитер кимна и остана да я гледа, докато тя се обличаше, преди да тръгне. После занесе куфара си в пералното помещение и извади мръсните си дрехи. Не след дълго чу звук на входната врата, хер Подолски идваше.

Само че не беше хер Подолски, беше дъщеря му Ингрид.

Тя се усмихна широко и усмивката ѝ освети цялото ѝ красиво, осеяно с лунички лице.

— Здравей, Дитер.

Той ѝ се усмихна предпазливо в отговор.

— Здравей, Ингрид.

Ръцете я боляха, от челото ѝ се стичаше пот въпреки студеното, бурно време отвън. Минаваше единайсет вечерта. Смяната ѝ в таверната беше свършила и тази вечер, както всяка вечер от седмицата, Анджеа бе дошла право в къщата на скалата, за да търка и чисти.

Тя спря и избърса чело в ръкава на блузата си. В морето се беше разразила буря и вятърът блъскаше капациите на прозорците. Тя работеше на светлината на една стара лампа — първата ѝ грижа беше възстановяване на електричеството и подмяна на ключалките — и жълтата светлина държеше сенките и тътена на гръмотевиците на разстояние. Тя отстъпи назад да огледа резултата от труда си. Почти бе приключила с тази стая, втората спалня. Разбира се, можеше да плати на някого да свърши това вместо нея. Мия беше казала ясно, че няма да жали пари. Но бояджията, с когото се бе свързала, можеше да дойде едва след три седмици, а тя нямаше търпение да започне. Освен това изпитваше радост от работата. Превръщането на тази развалина в нещо чисто и свежо... беше силно удовлетворяващо. Искаше ѝ се да участва във всичко.

Силен тътен разтърси стените и тя отново взе шпаклата. Беше по средата на дълго парче тапет, когато една светкавица озари

помещението и лампата угасна.

— По дяволите — изруга тя и зачака очите ѝ да привикнат към тъмното. Електрическото табло се намираше навън, зад кухненската врата, но ако излезеше сега, щеше да прогизне. Може би трябваше да изчака... дори да преспи на старата кушетка тук и да продължи утре.

Но утре сигурно щяха да пристигнат гости за пикник — обиколка. Толкова малко ѝ оставаше да завърши спалнята. Единственото, от което се нуждаеше, беше светлина.

Анджела отиде до задната врата.

Прилепи се плътно до стената, надявайки се, че листата ще я предпазят от поривите на дъжда. Но улуците преливаха и студената вода се стичаше в гърба ѝ, докато отваряше таблото с бушоните и надничаше в него. Едно фенерче би ѝ свършило чудесна работа. В този миг силна светкавица озари небето, но тя трябваше да признае, че няма представа какво търси. Може би електричеството бе прекъснато на целия остров? Върна се вътре и отиде до входната врата, откъдето се надяваше, че се вижда селото. Под козирката на вратата бе по-добре защитена от дъжда. Никъде в селото не светеше. Явно нямаше да свърши работата си тази вечер.

Точно когато се намери да влезе вътре, отново блесна светкавица и тя забеляза една фигура, изправена на скалата, да гледа към къщата. Сърцето ѝ подскочи, но в следващия миг разпозна Мия.

Какво, по дяволите, правеше в тази буря?

— Мия! — провикна се тя, като размаха ръце. — Махни се от дъжда!

Фигурата не помръдна и тя започна да се съмнява, че е видяла нещо. Направи две стъпки напред и впери очи в тъмното. Поредна светкавица. Да, определено беше Мия.

— Ела ту-у-ук! — опита се Анджела да надвика вятъра и гръмотевиците. — Ела вътре, на сухо.

Фигурата се размърда. Бавно, сякаш още не бе забелязала, че е мокра. Анджела потръпна и когато Мия се приближи достатъчно, тя я хвана за ръцете и я придърпа в тъмната къща.

— Прогизнала си — каза Анджела. — Сигурно си измръзнала.

— Какво правиш тук всяка нощ?

Анджела се опита да се фокусира върху лицето ѝ в мрака. Очите ѝ бяха диви и блестящи.

— Всяка вечер идвам тук.

— Какво правиш през всичкото това време?

Анджела се поколеба. Беше ли забравила Мия уговорката им? Договорът, който бяха подписали?

— Изстъргвах тапетите — каза тя просто. — Подготвям къщата за бояджията.

— Може ли да ми покажеш?

Анджела я хвана за лакътя.

— В спалнята. Хайде.

Тя поведе Мия към спалнята, с която почти бе свършила. Остърганите спирали тапети лежаха на пода като призрачни свитъци. Мия се наведе и взе една.

— Аз избрах този десен — каза тя.

— Съжалявам. Не искам да кажа, че не го харесвам, но...

— Не, не. Казах, че искам всичко да се промени, наистина. Бях различна жена, когато избрах тапетите. Имах различни мечти... — Тя стисна хартиените лентички здраво и ги притисна към гърдите си. Анджела схвана едва след няколко секунди, че тя плаче.

— Мия?

— Животът е толкова жесток...

— Искаш ли да ми разкажеш какво се е случило тук? За какво си толкова тъжна?

Мия поклати глава. Тихото ѝ хълцане продължи и Анджела не знаеше какво да прави, освен да я прегърне.

— Ето — каза тя. — Ето че всичко мина.

Мия притисна лице в рамото на Анджела и се разплака.

— Виж, ако това да си тук ти идва прекалено много...

— Да, но исках да видя.

— Можеш да видиш, когато е завършено. Това минало, което те прави толкова нещастна, ще си е заминало. Всичко ще бъде наново боядисано, ще е напълно различно.

Мия се отдръпна, очите ѝ се стрелнаха към бурята зад прозореца.

— Като теб. Миналото е изтрито. Има само нови неща.

— Да, нещо такова.

— Добре, добре, ще дойда, когато е готово. Но ти се отбивай веднъж седмично да ми казваш как върви. Тя продължаваше да стиска парчето тапет и Анджела се пресегна да го измъкне.

— Хайде тогава — каза тя. — Пусни го.
Мия го пусна и Анджела я хвана за лакътя.
— Мисля, че трябва да те придружа до вас.
— Бурята... ще се измокриш.
— Ще се измокрим заедно. Когато се прибера, ще си взема един горещ душ. Няма да мога да работя нищо повече в тази тъмница.
Мия кимна и позволи на Анджела да я изпрати до къщата ѝ.

Ели чакаше в едно сепаре до прозореца в кафенето. Сутринта беше празна, лишена от цвят. Дитер го нямаше и този път нямаше да има дълги телефонни разговори през нощта, които да облекчат болката от отсъствието му. Беше се събудила със съжаление в стомаха, без малко да вдигне телефона и да му се обади..., след което си спомни какво беше казал за баща ѝ. Освен тази ужасна обида бе показал колко малко я разбира, колко малко е в състояние да я подкрепя в амбициите ѝ. Тя се беше заклела да не позволява никой да застава на пътя ѝ; как можеше да продължи връзка с човек, който би я подценявал, съзнателно или несъзнателно?

Тя се усмихна мрачно на себе си. Сега оставаше да се справи с Джордж. *Бъди спокойна, Ели.* Правеше правилното нещо, Джордж просто трябваше да приеме решението ѝ. Това беше нейният глас, нейният живот. Не беше негова собственост и накрая — надяваше се — той щеше да разбере, че е права. Нямаше бъдеще в попмузиката: тя бе нещо мимолетно, днешните звезди бързо потъваха в мрак и забрава. Истинската пътека към растяща стабилност и успех беше в тази форма на изкуството, където можеш да развиваш кариера и трийсет, и четирийсетгодишен. И тя бе вперила поглед в най-трайната от всички кариери.

Миризмата на пържен бекон изпълни въздуха. Ели барабанеше с пръсти по масата, но в един момент осъзна, че това издава безпокойството ѝ и спря. Джордж се появи на вратата, целият в черно, със съответното изражение. Закачи палтото си и очите му се присвиха едва доловимо, когато я поздрави.

— Добро утро, Джордж — поздрави тя, когато той се плъзна на седалката срещу нея.

Той взе менюто, сканира го за миг и направи знак на келнера.

— Да си поръчаме първо кафе. Съгласна ли си?

— Съгласна — кимна тя и си помисли, че може би това ще е единственото, за което ще са на едно мнение тази сутрин.

Поръчаха си и Джордж се облегна назад.

— Е, за какво искаше да говорим?

Ели си пое дълбоко въздух и се хвърли с главата напред.

— Не искам да идвам в Америка.

Той запази хладнокръвие.

— Трябва да дойдеш в Америка.

— Докъде сме с подготовката?

— Силно напреднали. Имам организатори, датите на концертите са подписани. Трябва да дойдеш.

Тя се стегна. Разбира се, че нямаше да е лесно.

— Финансово. Колко от нашите пари са вътре?

Той вдигна вежди при израза „нашите пари“.

— На стъпка съм от заковаването на сделката с финансистите.

— Не сключвай сделката.

Джордж поклати глава, бледата му кожа се зачерви.

— Ели...

— Няма да го направя. Едва не съсипах завинаги гласа си на последното турне, при това беше много по-кратко.

— Не си съсипала гласа си. В края на турнето дори звучеше по-добре, отколкото в началото.

— С повече придихание? По-дрезгаво?

— Това е секси. Попмузиката трябва да е секси.

— А когато вече не съм секси? Когато остарея, когато загубя вид, какво ще правя с гласа си тогава?

Келнерката дойде с каничката кафе и двамата млъкнаха, докато не останаха отново сами.

Джордж се намръщи.

— С операта ли е свързано?

— С най-дълбоката ми страст, Джордж. — Тя остави думите ѝ да останат да кръжат във въздуха, преди да добави: — Знаеш, че не можеш да ме спреш.

— Можем да обмислим турнето — каза Джордж. — Ще наема специалист за гласа ти. Ще се концентрираме върху записите.

— Не, Джордж. Никакво турне. Никакъв албум. Най-малкото: никакъв попалбум. Пени Брайт сменя посоката. Знам, че Айвън Хемблин ще подпише с нас, знам, че ще успеем.

Джордж обхвана главата си с ръце и изпъшка отчаяно. Когато я погледна пак, тя можеше да види усилието, което му струваше да държи гласа си спокоен.

— Не знаеш *нищо* за този бизнес.

— Уча се всеки ден.

— Сега имаш огромна публика. Тя няма да иска да те слуша да пееш опера.

— Мисля, че ще иска. Мисля, че оперната публика също ще ме хареса. Добра съм, Джордж. Дори не знаеш колко съм добра.

— Не ми пука, дори да пееш като ангел. Ти си Пени Брайт. Пени Брайт пее попмузика.

Ели стисна долния ръб на масата и гласът ѝ прозвуча твърдо и студено:

— Аз съм Ели Франкел. Каквото и абсурдно име да ми е било прикачено, Ели Франкел пее опера.

— Това ще е краят на кариерата ти. Мой морален дълг е да те предпазя да не тръгваш по тази пътека.

— Не можеш да ме предпазиш от нищо, Джордж. Аз не съм твоя собственост. Не съм Анджела Смит. Не съм някоя пристрастена към дрогата глупачка, която прави каквото ѝ кажеш.

Веждите му се свъсиха.

— Не намесвай Пени. Не я познаваш.

— Накрая и тя не искаше да те познава. И сложи край.

— Ти това ли правиш?

Ели поклати глава, като си напомни да го държи на своя страна, ако можеше.

— Искам да продължиш да си мой мениджър. Ти си добър бизнесмен и искам да работим заедно.

Джордж се изсмя невярващо.

— Проявяваш ли интерес? — попита тя с умишлено неутрален глас.

Почти четеше мислите му. Проявяваше интерес, разбира се, че проявяваше. Но част от него искаше тя да се провали, искаше го

толкова силно, че не би бил в състояние да се заеме със следващия етап от кариерата ѝ.

— Не знам какво да кажа — отвърна той. Наведе се напред, притискайки показалци в масата. — Чуй ме: *това ще бъде провал*. Правиш най-голямата грешка в кариерата си. Няма да спечелиш пари от това, а знам колко важни са парите за теб.

— Сигурен си, така ли? Имаш интерес да ме държиш там, където съм.

Той поклати глава, жестока усмивка изкриви устните му.

— Не те предупреждавам заради личния си интерес. Предупреждавам те за твое собствено добро.

— Не ти вярвам.

Той разпери ръце.

— Може би трябва да говоря с адвоката си.

Беше празна заплаха и Ели го знаеше.

— Джордж, ние сме съучастници в голяма измама, измислена от теб, намесени са много пари. — Тя се облегна в стола си и отпи кафе. — Не ме плаши със закона.

Яростта в очите му бе толкова силна, че тя изпита страх. След това изчезна, заменена от студенина.

— Има някои непокрити разходи — каза той. — Парите, похарчени в ранните етапи от организирането на турнето.

— Разбира се. — Температурата на кръвта ѝ спадна с няколко градуса. За колко пари говореше той?

Джордж явно видя безпокойството ѝ.

— До края на седмицата искам да освободиш апартамента. Като се има предвид, че не си се изявявала като Пени Брайт повече от месец, ще си удържа всички печалби от този период. И, разбира се, всички текущи печалби.

Той отчаяно се опитваше да я сплаши, затова Ели се опита да остане спокойна, да не му позволи да види тревогата ѝ. Напомни си, че от самото начало е знаела, че има финансов риск, но не беше изгубила. Банковата ѝ сметка беше достатъчно дебела.

Той стана.

— Ще погледна какво друго евентуално ми дължиш и ще ти изпратя сметката. — Той остави петдесет пенса на масата. — За кафето. Довиждане.

Взе палтото си и излезе. Ели впери очи в недокоснатото му кафе и стомахът ѝ се сви от страх и вина.

След това се поздрави. Край. Бе приключила друга връзка, която я дърпаше назад. Ако щеше да оставя вярна на себе си, на призванието си, на паметта на обичния си баща, тогава това решение беше правилно.

Това беше *единственото* решение.

От много отдавна Джордж не беше изпитвал такъв гняв.

Той мина покрай Айла без думи, търсейки убежище в звукоизолираното си студио. На бюрото му бяха документите за турнето. Запрати ги яростно на пода. Вбесен от шумоленето им, започна да хвърля след тях празни чаени чаши. Това в известна степен помогна. Ръцете му докопаха един афиш на Пени Брайт на стената и той понечи да го разкъса, когато се спря, неспособен да си спомни дали това е истинската Пени, или е Ели. В този момент Айла почука на вратата и влезе, без да чака.

— Какво има, по дяволите?

— Тя ме напуска.

— Моля?!

— Пени. Слага край.

Айла вдигна вежди.

— Джордж, звучиш така, сякаш сте били двойка.

Той нямаше време за нейните прояви на ревност.

— Знаеш какво имам предвид. Разтрогна бизнес отношенията ни. Искане да прави нещо друго. Искане да пее опера.

Айла потисна изблик на смях.

— Не знаех, че Пени обичала опера.

Джордж едва не разказа на Айла всичко за Пени и Ели Франкел, но се възпря. Щяха да възникнат прекалено много подозрения.

— Тя може да пее — призна той. — Айвън Хемблин ѝ е намерил учителка.

Айла поклати глава.

— Защо тогава ѝ е нужно да те уволнява? Пак ще ѝ е нужен мениджър.

— Айла, ще ѝ е нужно истинско чудо. — Той стъпи на парче порцелан.

— Стига, *лемики* — каза тя, навеждайки се да вземе парчето. — Да ти кажа, по-скоро се радвам, че си е заминала. Беше капризна, нали?

Меко казано. Първо Пени с нейните страхове и наркотици, след това Ели: инатливата, вероломна Ели... Поне щеше да има удоволствието да наблюдава провала ѝ.

При тази мисъл усети първата нотка на съжаление да се примесва с гнева му. Откъде такава жестокост? Защо не можеше да бъде по-опрощаващ? Особено спрямо Ели?

Особено при положение че той самият имаше толкова много грехове за опрощаване.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Ранните петдесет бяха примесеното с горчива сладост време за Джордж и Айла. От една страна Джордж преуспяваше в работата си. Той обичаше студиото си, техниката, потенциала за креативно използване на музика и звук. Започна да си мечтае да създаде свое собствено студио и да продуцира различна музика. Отвъд Атлантика се носеха новите звуци на рока и блуса. Първия път, когато чу „Делта Катс“, тръпки минаха по гърба му. В тази музика имаше революция, чувстваше го, и ако можеше да прави нещо такова, щеше да бъде щастлив. Започна да обикаля съмнителните клубове в Англия, търсейки група, която да копира точно този наелектризиращ черен стил. Айла го придружаваше, нейната възвишеност контрастираше странно на опушените помещения, на грубостта на младите мъже, изпълнени с огън и страст.

От друга страна, това време бе свързано с разбитите надежди за бебе. Айла беше преживяла шест помятания само за две години и вече започваше да се отказва. Родителите ѝ ѝ дадоха пари, за да се свърже с адвокат, който да осигури подходящо дете за осиновяване. След два месеца те получиха телеграма. Шест седмично момченце от Бирмингам. Сърцето на Джордж думкаше по целия път дотам. Айла беше бледа като платно. Спряха по пътя да купят шест пелени и тя ги усуква по време на цялото пътуване, изпълнена с надежда и вълнение.

Унищожаването на тази надежда беше милостиво бързо. Семейството на шестнайсетгодишната майка отказа в последния момент да подпише документите. Джордж не беше сигурен кое нарани Айла повече: рухването на фантазиите ѝ или това, че една тийнейджърка може случайно да получи това, което тя не можеше. Тя уволни адвоката на следващата седмица.

— Не искам да преживея отново това, Джордж — каза тя.

— Не разчитам на непознати за бебе. Просто ще продължим да опитваме.

И те го правеха, но без успех.

Джордж имаше амбиции, но „Ти Ар Джи“ невинаги го подкрепяха. Доколкото той правеше последната им поп балада хит, те нямаха интерес да откриват местна версия на американския поп. Той знаеше, че трябва да сбъдне мечтата си, като си направи собствено студио в къщата си. Щеше да бъде адски скъпо, но нямаше да бърза. Родителите на Айла предложиха да им дадат пари назаем, но Джордж имаше гордост. Когато му предложиха повишение в „Ти Ар Джи“, в администрацията, той го обмисли много внимателно. По неговите сметки допълнителните пари означаваха, че ще може да завърши студиото си след три години. Тогава можеше да получи независимата кариера, за която отдавна мечтаеше. Може би си заслужаваше жертвата.

— Само че има една уловка — каза му изпълнителният директор, след като изброи предимствата на повишението — в чужбина е.

— Къде в чужбина? — попита Джордж предпазливо.

— В европейски офис. Във Виена.

— Ясно.

— И е в отдела за класическа музика.

Джордж въздъхна.

— Ясно.

— Прибери се вкъщи и го обмисли.

Айла хареса идеята. Винаги бе искала да живее в чужбина, а Виена беше романтичен град. Джордж си направи сметките, реши, че си заслужава риска. Двамата започнаха да кроят планове, да се подготвят за приключението зад граница.

Две нощи преди да заминат Айла сгъваше дрехи, за да ги прибере в гардероба и бърбеше как промяната на обстановката може да ѝ помогне да забременее, когато телефонът иззвъня. Тя вдигна слушалката, но само миг след това лицето ѝ се изопна.

— Как е възможно да не сме знаели? — каза тя. — Откога е болна? — Последва дълга пауза и после скръбно: — Колко ѝ остава?

Майка ѝ, която винаги бе изглеждала с непоклонимо здраве, бе диагностицирана с тумор в мозъка. Оставаха ѝ само няколко месеца живот.

Разбира се, Айла не можеше да замине. Но Джордж бе приел новата работа и бе длъжен да тръгне. За пръв път, откакто бяха женени,

те се подготвиха да бъдат разделени.

Утрото на раздялата бе студено и безоблачно. Джордж чакаше на алеята за таксито към летището; Айла се притискаше към него. След новината за майка ѝ лицето ѝ бе придобило объркан, примирен израз. Той искаше да е с нея, докато преминава през това, но работата във Виена не можеше да чака.

Таксито се показва зад ъгъла. Тя го прегърна и се разплака.

— Айла, Айла — помилва я той по косата. — Мога да остана. Кажи една дума и ще го направя.

— Не, трябва да отидеш. Аз ще дойда по-късно. След като... — Тя не можа да се застави да говори за предстоящата смърт на майка си. — Трябва да отидеш — повтори тя просто. — Така е правилно.

Таксито спря и на Джордж също му се доплака. За да си попречи, той заговори бързо-бързо:

— Ще ти пиша всеки ден. Ще изпращам снимки. Ще е все едно че не сме разделени.

— Ще си зает. Разбирам го.

— Няма да съм чак толкова зает, че да не мога да кажа на съпругата си, че я обичам. — Той се опита да се усмихне. — Твой съм завинаги, Айла.

— И аз съм завинаги твоя.

Джордж се измъкна от отчаяната ѝ прегръдка и отвори вратата на таксито. Шофьорът вече качваше куфара му.

— Довиждане — каза той.

— Това скоро ще свърши — каза тя. — Този кошмар, тази мъка. След това всичко ще стане пак каквото беше.

— Разбира се — кимна той.

Шофьорът затвори вратата и колата бързо се отдалечи. Той гледаше Айла да му маха, докато накрая тя изчезна от поглед; след това обърна очи към пътя пред себе си.

— За къде летиш? — попита го шофьорът.

— За Австрия. Виена.

— За дълго ли? Приятелката ти изглежда разстроена.

Фамилиарността на мъжа го раздразни. Тонът му прозвуча ледено.

— Отивам на работа там. *Съпругата* ми трябва да остане тук с болната си майка.

Колата спря на светофара. Шофьорът му смигна.

— Тогава гледай да се държиш добре — каза той.

Джордж обърна очи към прозореца, игнорирайки го. Само глупак, който не разбираше какво е любов, можеше да прави такъв коментар. Той усети такава болка от раздялата, че наистина вярваше, че „ще се държи добре“ във Виена.

Но може би не се познаваше чак толкова добре, колкото си мислеше.

В началото нямаше никакво желание да опознава новия си дом. Струваше му се нечестно спрямо Айла да излезе и да разглежда императорския дворец и готическата архитектура на катедралата „Штефансдом“; както и да обикаля из галериите по Рингщрасе. Но след два дни вълнението, че е в нов град, го обзе, и той прекарваше по един час всеки ден в разходки по улиците на Виена, без вече да се чуди защо това се смята за един от най-романтичните градове в света.

Претъпканият му апартамент на Шелингщрасе беше близо до всичко важно: виенската опера, която бе център на класическата музика в града, европейския офис на „Ти Ар Жи“, намиращ се над един блок с магазини на Кернтнерщрасе. Джордж не знаеше почти нищо за класическата музика, но това нямаше значение. Работата му беше административна: бюджетиране, счетоводство, назначаване и уволняване, одобряване на разходи. Позицията почти не го интересуваше, но заплатата беше добра, а апартаментът се плащаше от службата, така че той живееше със съвсем малко средства и трупаше пари за домашно студио.

Първият месец мина бързо. Всяка сутрин пиеше чай с препечена филийка, преди да стигне на бърз ход до офиса. Работеше до шест, след това се разхождаше един час из града, отбивайки се в едно кафене на Шпигелщрасе за горещ шоколад. Две вечери седмично посещаваше курс по немски, но не беше добър ученик и установи, че повечето хора, с които се налагаше да общува, говореха приличен английски. Обаждаше се на Айла веднъж седмично и ѝ пишеше много писма. Без

нея имаше чувството, че само маркира времето, докато животът започне отначало.

Гласът ѝ беше подигравателно весел сутринта на рождения му ден. Операторът го свърза и тя започна да пее веднага на финландски.

— Какъв красив начин за събуждане — каза той, когато песента свърши, докато сядаше с телефона на дивана.

— Липсваш ми — каза тя с треперещ глас.

— И ти ми липсваш. — Той направи пауза. — Наред ли е всичко?

— Мама... — произнесе тя, емоциите превърнаха гласа ѝ в шепот. — Много е зле, *лемики*. Тя... тя не е същата.

— Искаш ли да се прибера? — попита той.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Да, искам. Разбира се, че искам. Но не го прави, остани във Виена. За твоето бъдеще, за нашето бъдеще. Имам добро предчувствие за престоя ти там. Сякаш така е трябвало да бъде.

Той понижи глас.

— Иска ми се да можех да те прегърна.

— Аз усещам, че ме прегръщаш, *лемики*. Всичко ще е наред.

И Джордж остана, хващайки се за уверенията на Айла, че е важно да бъде във Виена, че това ще е от полза за тяхното съвместно бъдеще. После, в първия ден на пролетта, един от неговите изпълнители и мениджър по репертоара, Карл, дойде при него, за да одобри голям аванс.

— Тя записва с „Ди Джи“ — обясни той. — Но търси по-малка компания, повече контрол. Идеални сме за нея.

— Това са големи пари — каза Джордж.

— А тя е голяма звезда.

Джордж знаеше, че класическата звукозаписна индустрия работи по съвсем различен начин от попа — един албум с попмузика се продаваше сто пъти повече през първата седмица от пускането, но класическата музика се продаваше с десетилетия. Макар да вярваше на колегите си, този път се поколеба.

— Тогава ела и я виж — притисна го Карл. — Тази вечер има концерт в операта. Може би тогава ще разбереш.

Джордж телефонира на Айла, преди да тръгне за концерта. Щеше да му е по-лесно да не чува гласа ѝ, да не отваря раните отново.

Но тя имаше нужда той да изслушва мъката ѝ. Тази вечер, обаче, операторът не можа да ги свърже.

По-късно той се питаше дали това не е било знак.

ТРЕТО ДЕЙСТВИЕ

*Сбогом на миналото,
На красивите, усмихнати
мечти...*

„Травиата“, Джузепе
Верди

Отзив в „Класикъл мантли“ за изпълнението на Пинелъпи Брайт
в „Бътерфлай“
19 май, 1978 г.

Някогашната поппевица Пени Брайт се преоткри като оперна дива. Дързостта (някои биха казали „наглостта“) на този ход тревожи слушателите: Пени Брайт пее велики арии от Пучини, Верди, Бизе... и всичко това, без дори да е стъпвала на оперна сцена. Без етимология, това прилича на слагане на каруцата пред коня. Определено Брайт има доста добро сопрано, макар и малко тромаво в преходите, и с прекалено много твърдост в горния регистър за младата ѝ възраст. Такава амбиция не ѝ прилича. Без никакво чиракуване зад гърба ѝ, това напомня малко на евтини рекламни трикове. Има много други хубави гласове, които нямат лукса да сключват грандиозни сделки за запис и издаване на албум; определено по-хубави, отколкото на това момиче. Тя може и да е Пени, но е далеч от съвършенството.

Отзив в „Лондон Мюзик маг“ за изпълнението на Пинелъпи
Брайт в „Бътерфлай“
24 май, 1978 г.

Какво си мисли тя? Пени Брайт, сладураната с дрезгавия глас от попсцената, си е изгубила ума. Вместо да продължи възхитителния си дебют, е решила да пусне албум с арии. Трудно е да си представим кой, според нея, ще го купи: определено всички, освен най-верните ѝ фенове, ще бъдат разочаровани, когато тя зачурулика някои вече мухлясали стари парчета, звучейки сякаш някой я бодее с остен отзад. Единствената причина да си купиш това е, ако си любопитен да чуеш как звучи самоубийството на една кариера.

Реклама за „При Мия“ в „Добрият наръчник за хотели“
11-то издание, Великобритания, 1978 г.
Собственик: Анджела Смит
Адрес: Агиос Манолис, Петалудос

Този бързо развиващ се хотел, единственото място за отсядане на малкия, но красив Остров на пеперудите, е евтин, но с високо качество. Четирите стаи са уютни и красиви, с леко небрежен чар. Общите бани са безупречни. Всеки ден се сервира пълна английска закуска, допълнена от прелестни щрихи като домашно сварен мармалад и ръчно избродирани покривки. Собственикът ще ви помогне да организирате пикник — обиколка на острова с мотоциклет или вечеря с музика на живо в местната таверна, или разходка из най-красивите места в селото с възрастен, но весел екскурзовод, пълен с колоритни истории. Хотелът е винаги пълен, а корабчето се движи между континента и острова само четири пъти седмично, така че си резервирайте места предварително. Не бихте искали да изпуснете това!

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

1978 г.

Гласът на Ели се извиси. Жалко, че единствената ѝ публика беше отражението ѝ в собственото ѝ огледало в банята. Беше започнала да се упражнява в банята на малкия си, неприветлив приземен апартамент в „Лейдиуел“, откакто вонящият на тютюн господин Поуп, чиято стена граничеше с нейната, започна да се оплаква от шума.

— На летището е по-тихо, отколкото тук — бе казал той и Ели най-после разбра защо на англичаните им се носи славата като на вечно недоволни.

Така че намери убежище в банята и пееше на собственото си отражение от почти две години. Заобиколена от корозиралото огледало, напуканите плочки и малката емайлирана вана, тя се опитваше да не мисли за апартамента в „Челси“, от който Джордж я бе изгонил. Новият ѝ дом бе далеч, далеч по-евтин. В началото си мислеше, че ще е тук за не повече от месец, докато намери нещо по-приятно; но се опасяваше от стопяване на спестяванията си; а след първата година без приходи тук я задържаше необходимостта.

Не че не беше обмислила както трябва преминаването си от попмузика към опера; само дето смяташе, че нещата ще се случат много по-бързо. Айвън Хемблин бе направил всичко, което можеше, за нея, но той не беше мениджър като Джордж. Него не можеше да го трогнеш, да го разчувстваш; и когато дойде в един ден през май 1978 г. на датата на пускането на записите ѝ, тя просто го прие. Приходите на Пени Брайт вече ги нямаше, а тя не можеше да си позволи да отиде в какъв да е магазин за дрехи, тъй като всички я познаваха. Така че докато чакаше славата и бъдещето на оперна певица, тя едва се оправяше със заплашително намаляващите си спестявания. Наем, храна, уроци по пеене. Никакви телефони, никакви нови дрехи. Всичко това щеше да почака. Какво значение дали имаше пари? И преди е била бедна. Какво значение, че раздялата с Дитер бе разбила сърцето ѝ? Беше преживяла много загуби и беше оцеляла. Джордж веднъж ѝ каза, че гърбът ѝ е направен от стомана и тя го чувстваше точно така:

нечуплив, но леко студен прът, който ѝ помагаше да държи главата си високо. Ели отговори на предизвикателствата на живота като се затваряше в себе си и правеше онова, което можеше най-добре: пееше, изучаваше партитури, упражняваше езиците си. Подготвяше се за великолепия си дебют.

Но нещата не вървяха съвсем по план.

Тя спря по средата на един висок тон и чу силно чукане по вратата. Въздъхна, отметна косата от лицето си и бързо я върза на опашка. Беше топъл ден, а в банята беше станало задушно. Дали трябваше да отвори? Може би беше отново господин Поуп..., а тя не беше в настроение за поредната му лекция на тема съседска отговорност.

След това чу глас:

— Ели, вътре ли си?

Беше Айвън. Тя забърза през полутъмната всекидневна към вратата.

— Съжалявам, Айвън — каза тя, — отдавна ли чукаш?

— От няколко минути. Чух те, че пееш и изчаках да направиш пауза. — Той се усмихна и ѝ подаде едно списание. — Добри отзиви.

Ели се стегна. Отзивите по правило бяха лоши, а представата на Айвън за добра рецензия се различаваше силно от нейната. Никой в оперните кръгове не искаше да я признае, защото ѝ липсваше родословие; никой в света на попмузиката не можеше да я разбере. Тя си фантазираше, че ще улови огромна публика, прекрачвайки от популярната в класическата музика. Вместо това бе паднала в пукнатината между тях. До този момент бяха продадени по-малко от хиляда плочи.

— Заповядай, влез вътре — каза тя, докато вземаше списанието. — Да видим какво пишат.

Рецензията беше кратка, но недвусмислена: каквото и да е накарало Пени Брайт да превключи от поп към опера, не можеше да се отрече, че гласът ѝ е великолепен.

— Великолепен — каза Айвън. — Това е добре, нали?

Ели прелисти списанието до края. „Бъдеще време“, алтернативно музикално издание, вероятно с ограничен тираж. Тя се отпусна с въздишка на износеното кресло. Разбира се, че гласът ѝ е великолепен; работеше върху него от години. Защо тогава не можеха

да го признаят по-влиятелните критици? Това чисто и просто беше дискриминация.

— Айвън, трябва да получавам роли. Едва тогава ще ме приемат насериозно. — До този момент търсенето ѝ на роли беше безплодно. Първоначално никой не ѝ вярваше, че може да пее. След това, когато я чуеха, те или отказваха (никой не искаше да губи реноме, като наема попзвезда в главна роля), или ѝ предлагаха толкова малки роли, че това я обиждаше.

— Знам, знам — каза той и прокара ръка през оредяващата си руса коса. Това не беше Джордж, той имаше малко умения в мениджмънта, трябваше да се грижи за други артисти. Но беше уморен, а за Ели това бе добре дошло. Той седеше срещу нея на пластмасовия стол. — Това е другата причина, заради която съм тук. — Уестминстърската оперна компания е назначила нов музикален директор. Казва се Андре Андерсон, млад е, не е тесногръд; освен това е бил в Европа през последните пет години, така че ще хареса гласа ти. Освен това знам, че се готви да поставя „Травиата“.

Ели се наведе напред развълнувана. Виолета беше роля, за която човек можеше да умре.

— Мога ли да се явя на прослушване при него?

— Мисля, че има нещо по-добро от това. Семейството ми го познава. Поканих го на вечеря в четвъртък у дома. Ще дойдеш ли?

— С удоволствие. Благодаря ти. Да подготвя ли ария?

Той поклати глава.

— Да не избързваме толкова. Ще действаме полека. — Той бръкна в джоба си и извади банкнота от пет паунда. — Ето, за такси до вкъщи. Ще ти напиша адреса. Живее на „Мерилбоун“, надолу от Йорк Гейт. Опитай се да си там в седем.

Ели беше любопитна да види дома на Айвън. Тъй като студиото бе в дома на Джордж, тя имаше поглед към личния му живот, но не и към този на Айвън. Не че Айвън не беше дружелюбен — тъкмо напротив; беше винаги любезен, усмихнат, внимателен, но поддържаше почтителна дистанция. Дали си беше такъв, или това се дължеше на нея, нямаше представа.

Айвън стана и пригладя панталоните си.

— Много добре. Ще се видим в четвъртък.

Ели го изпрати, след това се върна в банята. Изпълни я нова решителност. Тя затвори очи, изключи се от потискащото обкръжение и си представи сцената, публиката, осветлението. Прилив на надежда нахлу във всичките ѝ сетива. Този път щеше да се получи; Андре Андерсон щеше да я чуе, щеше да ѝ даде ролята.

Трябваше.

Анджела тъкмо си сложи спирала на миглите на едното око, когато телефонът иззвъня.

— По дяволите! — промърмори тя. Бързо приключи със спиралата и забърза към рецепцията. Днес беше седемдесет и петгодишният рожден ден на Силас и партито в таверната беше започнало преди пет минути. Тя бе направила всичко, за да организира хотела, така че да може да се откъсне за няколко часа, но хладилникът ѝ спря да работи този следобед и тя отчаяно се опитваше да намери някого, който да го оправи колкото се може по-бързо. Иначе млякото и беконът нямаше да издържат до сутринта.

— Хотел „При Мия“ — произнесе тя в слушалката. — Анджела Смит.

Последва бърз поток от думи на гръцки. След повече от две години тук, още ѝ се случваше да не разбира всичко.

— По-бавно, по-бавно, ако обичате — каза тя.

— Обажда се Ник Саваделис, електротехникът. Мога да дойда веднага, ако желаете.

Анджела се поколеба. Не ѝ се искаше да пропуска партито, но ремонтът беше наложителен.

— Ще е чудесно, благодаря ви.

И остана да чака. Измина половин час. Телефонира на Ник Саваделис, беше тръгнал. Още половин час. Стана седем часът. Най-после той пристигна. След броени минути електромоторът на хладилника лежеше на части върху пода на кухнята.

— Колко време ще отнеме? — попита тя, пристъпвайки нетърпеливо.

Той вдигна поглед към нея и сви рамене.

— Имате ли нещо против...? Аз трябва да изляза.

— Вървете, вървете, не сте ми нужна тук — отпрати я той. — Ще оставя сметката на плота.

Тя изтича, налитайки на една английска туристка в коридора.

— Госпожице Смит — каза тя с остър тон. — Днес нямахме чисти хавлиени кърпи.

Анджела си пое дълбоко дъх.

— Давам чисти кърпи на всеки втори ден — каза тя. — За да пестя вода. — Това не беше съвсем вярно: заради чистенето, готвенето и административната работа прането ѝ идваше в повече.

— Добре, тази вечер ще искам чисти кърпи.

Анджела стисна зъби и извади ключовете си.

— Разбира се. Последвайте ме. — Тя поведе жената към един шкаф, подаде ѝ две чисти кърпи и най-после излезе навън.

Лятото приближаваше, въздухът започна да омеква. Тя вдъхна дълбоко. Светът беше пълен с безброй аромати: влажна пръст, цветя, море и, колкото повече се приближаваше към таверната, на горещо олио и подправки от новия кухненски аспиратор. Постоянният поток от клиенти на хотела трябваше да се храни някъде и Силас бе разширил бизнеса си, като построи нова кухня и трапезария. Обувките на Анджела потропваха по каменната пътека, водеща към таверната, и тя вече можеше да чуе музиката и смеха отвътре. Бе пропуснала началото на партито, но със сигурност то щеше да се проточи доста дълго. Тя отвори вратата и бе залята от светлина, цигарен дим и звук. Синът на Лилика, тийнейджърът Митрос, бе заел с групата си ъгъла точно срещу входа. Бяха четирима души, нито едно от момчетата нямаше деветнайсет години. Митрос бе пъхнал цигара между устните си, съсредоточен върху свиренето на бузукито. Лицата на всички бяха зачервени и лъщяха. Явно бяха подпийнали. Силас гледаше с неодобрително изражение и увиснала лула в ъгъла на устата.

Анджела се приближи до него и го целуна по бузата:

— Честит рожден ден, старче — опита се тя да надвика музиката.

Той вдигна вежди:

— Още си прекалено нова на острова, за да ми се подиграваш.

— Тук съм от цели две години.

— Ще си външна, докато не ги направиш двайсет.

— Тогава защо всички ме обичат толкова?

Силас се ухили.

— Защото докарваш на всички ни много пари.

Анджела се засмя и огледа стаята. Имаше сигурно сто души, смееха се, пиеха, пушеха, надвикваха се с музиката. Стаята пулсираше от топлина. Анджела съблече жилетката си. Мия не беше тук, разбира се. Колкото и да оценяваха хората усилията на Анджела да привлече повече туристи, те напълно отказваха да признаят, че Мия също има някакъв дял. Враждебността към нея беше дълбока. Повечето в селото не можеха да се накарат да кажат „При Мия“ и вместо това казваха „хотела“. Ненавистта между тях и затворената в голямата си тъмна къща Мия, която близеше старите си рани и тайни, беше взаимна. В деня на откриването, когато всичките ремонти бяха завършени, Мия влезе във всекидневната и се разплака като дете. След това никога повече не спомена за миналите нещастия, които се бяха случили в къщата на скалата. Отбиваше се за по някое кафе (което никога не изпиваше) и бързаше да си тръгне, ако някой от селото дойдеше. Анджела се намръщи, когато си спомни това: не беше виждала Мия от почти три месеца. Беше време да отиде и да види какво става с нея.

Музикантите завършиха парчето, което свиреха, и всички започнаха да ги поздравяват. Сред тълпата Анджела забеляза лице, което никога не бе виждала: висок мъж с дълга кестенява коса стоеше на бара със скръстени пред гърдите ръце. Носеше свободна, закопчаваща се догоре бяла риза и дънки, които бяха виждали и по-добри времена.

— Кой е този? — попита тя Силас.

Силас проследи погледа ѝ.

— Турист.

— Ако е турист, къде е отседнал?

— При Теодоракис. Очевидно е пътувал със сина им в Германия и Италия и са му казали, че ако някога дойде на Петалудос, трябва да отседне там. Силас се усмихна закачливо; той не обичаше много Антония Теодоракис, която беше модерна, неискрено любезна жена. — Тук е вече от седмица, а Антония не може да се застави да му каже направо да си ходи. Намеква му, но той е или прекалено глупав, или прекалено умен, за да разбере.

— Имам свободна стая от утре. Питам се дали ще иска да я наеме?

— Съмнявам се. Антония спомена, че нямал пари.

— И все пак — настоя Анджела. — Заслужава си да опитаме. Англичанин ли е?

— Австралиец. Казва се Джери Робинс.

Анджела потупа Силас по рамото и тръгна към бара. Взе си джин и тоник, и се промъкна до Джери Робинс.

— Здравей — каза тя. — Аз съм Анджела.

Той се обърна със заслепяваща усмивка, от която дъхът ѝ едва не спря.

— Джери. Приятно ми е да се запознаем. — Той разтърси твърдо ръката ѝ, пръстите му бяха силни и топли.

Тя се окопити и отпусна ръка.

— Аз управлявам хотела на скалата. Говори се, че търсите къде да отседнете.

— Не, вече съм отседнал.

— Наемът ни е много приличен.

— Там, където съм, е още по-евтино. Безплатно е.

— Но може би там няма да можете да останете много дълго...

Музиката започна отново и Джери се наведе, за да ѝ отговори. Горещият му дъх опари ухото ѝ.

— Тя накрая ще ме изрита и тогава ще си тръгна от острова.

Анджела кимна и отпи от питието си.

— Разбирам. Е, беше ми приятно да поговорим.

Той зае предишната си позиция на бара със скръстени ръце. Тя се поколеба, след това отиде пак при Силас. Старецът беше потънал в разговор с внучката си, така че Анджела си намери място и седна с питието си. Музиката се лееше, хората наоколо танцуваха. По някаква причина музиката винаги я правеше неспокойна, караше я да чувства тревога.

Тя вдигна очи. Джери я гледаше. Опита се да не се усмихне, извърна поглед. Групата на Митрос превключи на друга мелодия, с традиционно фолклорно звучене. Анджела не разбра почти нищо от думите: нещо за любов и самота... Тя чувстваше очите на Джери върху себе си и не се сдържа, усмихна се. Обля я вълна от желание само като си помисли за тези топли, силни ръце, за тази лъчезарна усмивка.

Вдигна поглед. Между тях премина искра.

— Анджела? — Беше електротехникът.

— О, Ник — каза тя, възвръщайки съзнанието си към битовите проблеми.

— Помислих си, че ще те намеря тук. Оправих го засега, но вероятно ще трябва да купиш нов компресор. Искаш ли да ти поръчам един?

— За колко време ще пристигне?

— Мога да донеса един със следващото корабче.

— Тогава действай. Не мога без хладилник.

— Разбира се. Оставих сметката на кухненския плот. Ще ти звънна, когато компресорът пристигне.

— Благодаря, Ник.

Той си тръгна и тя отново върна вниманието си върху Джери. Мястото, на което стоеше на бара, беше празно. Беше си тръгнал. Като се опитваше да не се ядосва, тя сканира тълпата. Нямаше го.

Изпи питието си и отиде на бара за друго, със странно чувство на разочарование.

Ели бе объркана, когато шофьорът на таксито спря пред красива, поддържана градска къща.

— Това ли е? — попита тя.

— Номер четиринайсет — отвърна той.

Тя провери адреса на Айвън, написан на гърба на визитната му картичка.

— И това е правилната улица?

— Да.

Ели му плати и остана за миг на алеята, оглеждайки старателно боядисаните первази на прозорците, фронтоните, ветрилообразните стъклописи над вратата. Как Айвън Хемблин можеше да си позволи такава къща в такъв квартал? Дори къщата на Джордж не беше толкова голяма. Беше очаквала малък апартамент. Не и това.

Може би грешеше. Може би той беше наел стая тук.

Тя се изкачи по стъпалата, прокара пръсти лениво по парапета от ковано желязо и натисна звънеца. Отвътре се чу кучешки лай. Вратата се отвори и на прага застана Айвън. Беше облечен много по-неофициално от друг път, в дънки и свободна риза. Държеше кърпа в едната си ръка, с която перна леко кучето — йоркширски териер, — за

да го накара да млъкне. Отвътре се разнесе възхитителна миризма на печено месо и зеленчуци.

— Ели, заповядай. Точно навреме.

Тя го последва вътре, оставяйки палтото си на закачалката до вратата. Входното антре беше облицовано с черни и бели плочки, стените бяха в бледокремаво със златисти елементи. Огледа се. Всичко беше красиво: боята и тапетите, грижливо лъснатите джунджурии, редиците от картини по стените. От грамофона се носеше Бизе.

— Имаш красив дом — отбеляза тя със стегнато гърло. Беше повече от красив, беше невероятен. Айвън Хемблин, който — доколкото тя знаеше — беше на скромната заплата на началник „Изпълнители и репертоар“ живееше в дълбок лукс.

— Благодаря. Слез от кушетката, Мими! — При тези думи малкият йоркширски териер излая към кухнята. — Съжалявам — каза той на Ели, — вълнува се, когато има гости.

— Андре още ли го няма?

— Скоро ще дойде. Много е точен. Да ти донеса ли питие, или нещо друго?

— Само вода. — Ели още вярваше, че може да пее на Андре тази вечер и не искаше да се дехидратира с алкохол. — Благодаря.

Той тръгна към кухнята и тя го последва. Изненадата ѝ се потвърди: красивите предмети и изискана декорация не се ограничаваха до една стая.

— Откога живееш тук? — попита го. Никога не се бе интересувала от личния живот на Айвън, но сега ѝ се искаше да разбере повече.

— Ъ-ъ-ъ... от осем години, струва ми се.

— И живееш... сам?

— И да, и не. Имам прислужница, тук е от понеделник до сряда, след това отива в другата ми къща за останалата част от седмицата.

— Другата ти къща?

— Имам селска къща. В Котсуолдс.

Ели тъкмо се опитваше да измисли как да зададе следващия си въпрос, който да не звучи толкова тъпо като: „Защо имаш толкова пари?“, когато се чу външният звънец.

Айвън ѝ подаде чашата с вода.

— Сигурно е Андре. Ела във всекидневната.

Ели седна на дивана и си пое дълбоко дъх. Трябваше да направи добро впечатление на Андре Андерсон, но нямаше представа как да го постигне без да пее. *Просто бъди себе си.* Тя едва не се изсмя гласно на тази мисъл: от две години се преструваше на някой друг.

Айвън се върна с нисък мъж с брада.

— Пинелъпи, запознай се с Андре Андерсон.

Ели се изправи и протегна ръка. Пръстите на Андре бяха много бледи и гладки, почти женски. Той миришеше силно на афършейв.

— Приятно ми е да се запознаем — произнесе тя.

— И на мен, Пинелъпи. Айвън се изказва много възторжено за вас.

Докато той се настаняваше в креслото срещу нея, Айвън крадешком отиде до грамофона и пусна албума ѝ. Ели се опита да не се смущава. Айвън и Андре потънаха в непринуден разговор, включвайки я, където бе възможно. След половин час Андре кимна към грамофона и каза:

— Кой е това, Айвън? Опитвам се да позная гласа ѝ, откак съм тук.

— Пинелъпи е — каза Айвън, скривайки усмивката си зад ръба на чашата с уиски.

Андре се обърна изненадано към Ели.

— Наистина ли? Не съм ви слушал, но това, което чух за вас дори не се доближава до това.

— Критиците бяха много остри.

Той сви рамене, сякаш това нямаше никакво значение.

— Разбираемо е. В този бизнес гласът не е всичко. А кого познаваш и какво си направил. Ще го научите. В попмузиката сигурно е същото.

Ели не му каза, че всъщност е било много по-лесно, когато е пляла популярна музика. Че е била разглезена и това я е направило малко наивна.

— Айвън спомена, че скоро ще провеждате кастинг за „Травиата“ — каза тя.

Айвън я погледна предупредително, но тя не виждаше смисъл да чака и да се надява.

— Да — кимна Андре. — Мисля, че може да се намери нещо за сопрано с вашия талант. Но нека да не говорим за бизнес сега, да се

насладим на вечерята.

Ели се усмихна. Значи все пак щеше да стане по-лесно, отколкото си мислеше.

Тя се отпусна по време на вечерята, смееше се и се шегуваше, участваше в разговора така, сякаш с Андре се познаваха цял живот. Чувстваше се ведра, облекчена. Колко ли плащаха за главна роля в Уестминстърската опера? Такава престижна институция сигурно добре плащаше. Можеше да започне да спестява отново, да напълни банковата си сметка...

Андре не спомена повече за „Травиата“.

— Пинелъпи — каза той, докато си обличаше палтото, — можеш да ми дадеш телефонния си номер, за да ти се обадя утре за ролята.

— Нямам телефон — заекна тя.

— Тогава ще звънна на Айвън. — Той ѝ се усмихна и стисна топло ръката ѝ. — Мисля, че ще направиш една чудесна Анина.

Анина? Ели занемя. Той искаше да я прослушва за ролята на прислужницата? Незначителна роля с малка ария, без грандиозно явяване или трагичен изход.

— Довиждане, Андре — кимна Айвън. — Прекарахме много приятно.

— Довиждане, Айвън. Предай моите почитания на лорд Давъркорт.

— Разбира се. А ти поздрави майка си. — Айвън затвори вратата след Андре и се обърна към Ели: — Ели? Не изглеждаш щастлива.

— Анина.

— Става въпрос за роля в голяма оперна компания.

— Тя е под нивото ми.

— Знам го, но...

— Не виждаш ли, не мога да я взема. Ролята е прекалено малка, сякаш го правя, за да удовлетвори критиците си. Вече издадох албум, вече съм известна. — Тя чу пискливите нотки в гласа си и изпита омраза към него.

— Продължавам да мисля, че трябва да приемеш предложението.

Ели скръсти ръце пред гърдите си и въздъхна раздразнено. Беше убедена, че приемането на ролята ще е крачка назад, но в същото време това бе единствената роля в голяма оперна компания, която ѝ се

предлагаше. Студен въздух от входа докосна кожата ѝ, карайки я да настръхне.

— Остави идеята да преспи — посъветва я Айвън. — Да ти извикам ли такси?

Тя се обърна към него, внезапно осъзнавайки какво е казал Андре, преди да си тръгне. Богатството на Айвън придобиваше смисъл.

— Кой е лорд Давъркорт? — попита тя, макар вече да се досещаше.

Айвън се изчерви и отмести поглед.

— Баща ми — промърмори той.

— Баща ти е лорд?

Той кимна.

— И какво означава това за теб? И ти ли си лорд?

Той поклати глава, явно облекчен, когато каза:

— Не, не. Но се предполага, че един ден ще наследя титлата.

Ели посочи наоколо.

— Значи... всичко това...?

— Принадлежи на семейството ми, да.

Ели бе изумена от мисълта. Семейство с пари... ревността я бодна жестоко.

— Какво друго ще наследиш с титлата? — успя да попита тя, но съжали за въпроса в същия миг.

— Казах, че се *предполага*, че ще наследя титлата му. Може да не я наследя.

— Но защо?

— Родителите ми... те не... те искат да се ожения и да имам деца. На четирийсет и една съм, а още не съм... Притесняват се, че семейната линия ще спре с мен. — Той се засмя, разтърквайки с пръсти гладката си брадичка. — Разбираш ли, мисля, че са на мнение, че по-малкият ми брат може да излезе по-добър шести лорд Давъркорт. Той има цял рояк здрави момчета.

Ели спря да обмисли казаното. Досега смяташе, че Айвън Хемблин е обикновен, може би дори малко скупен. Веднъж Алисън му бе извикала „Ваша светлост“ и Ели го бе взела за шега, за подигравка. Но не е било шега.

— Защо работиш в „Ти Ар Джи“? Сигурно не е необходимо да работиш. — Тя осъзна веднага, че въпросът е груб, но Айвън все пак отговори.

— Не е необходимо да работя за пари, да. Но имам нужда да работя. Виждал съм как мързелът разваля хората. Добре е за духа човек да работи, а аз наистина обичам музиката. Обичам работата си.

Навън изтрополя камион и Ели осъзна, че Айвън я чака да си тръгне: той още не беше затворил входната врата. Искаше ѝ се да му зададе още хиляди въпроси, които възпитанието ѝ пречеше да изрече. Защо не се е оженил? Колко пари има? Колко ще наследи? Но тя сдържа езика си и се опита да възпре завистта си. Вместо това се насили да се усмихне.

— По-добре ми извикай такси.

Докато се отдалечаваше от къщата, несправедливостта на живота я жегна остро. Ето я, обмисляща да приеме роля, която е под нивото ѝ, с надеждата, че ще може да плати мизерния си малък апартамент за още няколко месеца. Айвън Хемблин, на когото никога не му се бе налагало да работи усилено за нищо, живееше луксозно в две къщи. Обезпечен с такъв поток от пари, който никога нямаше да пресъхне. Заболя я. Почувства се по същия начин, както в нощта преди конкурса: тя, тийнейджърка, отчаяна и изпълнена с надежда, в закърпените си чорапогачи, докато лъскавото момиче от богатото семейство се движеше с такава лекота и увереност, че открадна наградата на Ели.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Анджела се разрови из кошницата под плота, като мърмореше, че в хотела няма достатъчно място за съхранение: имаше един малък шкаф за чаршафи, една претъпкана лавица за книги във фоайето и друга в трапезарията, огромна ъглова секция в кухнята, в която вечно си удряше гърба докато приготвяше закуска и този тесен плот в антрето, който ѝ служеше за рецепция. Всички неща накрая свършваха в кошницата под него: фактури, изгубени вещи, дребни монети, канцеларски принадлежности, стари списания... всичко наблъскано безредно, защото все нямаше време да го сортира. Пуснатата бримка на една от плетените кувертюри за легла я беше довела тук да търси ножица. Знаеше, че трябва да е някъде тук.

Звънецът на рецепцията иззвъня и я стресна. Тя си блъсна главата в долната част на плота.

— Съжалявам — произнесе един мъжки глас. — Не исках да ви плаша.

Анджела вдигна очи. Беше Джери. Изведнъж се смути. Косата ѝ беше опъната назад, нямаше грим. Тя се изправи и се опита да се усмихне.

— О, здравейте! С какво да ви помогна? — Предположи, че си е променил мнението и е дошъл да иска стая, и внезапно ѝ стана неловко при мисълта, че ще е толкова близко и ще делят една баня.

— Имах намерението аз да ви помогна — каза той с усмивка. — Началникът ви никога ли не ви дава почивка?

— Сама съм си началник — отвърна тя раздражено. Винаги ставаше така: смятаха я за прекалено млада, за да върти такъв успешен бизнес.

Джери се засмя.

— Беше шега — каза той. — Началникът ви. Вие. Никога ли не си давате почивка?

Анджела се изчерви.

— О-о-о. Понякога. — Истината беше, че рядко напускаше хотела. Винаги имаше какво да прави. А ако излезеше, то беше, за да

отиде до пазара да купи храна за клиентите, или до таверната, за да организира вечеря и обиколки със Силас, или пък да посреща нови гости на кея. Но не го призна. Даде си сметка, че и без това изглежда прекалено праволинейна на Джери. Не искаше да я смята и за скучна.

— Добре. Бих искал да направя една от онези обиколки с мотоциклет. И бих искал да дойдете с мен.

През главата ѝ минаха за миг стотиците задачи, които трябваше да свърши тази сутрин. Но денят беше красив; мотоциклетите бяха свободни; Джери стоеше тук и ѝ се усмихваше, сякаш знаеше някаква тайна, която никой друг не знае.

— Звучи чудесно — каза тя.

Взе кошницата за пикник от плота и двамата излязоха.

Слънцето блестеше върху синьото море, заслепявайки очите ѝ. На върха на скалата Джери спря и тя отби до него. Морският бриз разроши косата ѝ и я развя пред лицето ѝ и тя изведнъж се зарадва, че е излязла.

Джери вдъхна дълбоко.

— Заведете ме някъде, където никой друг не ходи — помоли я той.

— Островът е много малък.

— Все има някое място.

— Съмнявам се, че мнозина ходят до основата на тази скала — каза тя. — Няма прочути плажове, няма пещери, само камъни и вълни.

— Как да стигнем до долу?

— Има пътека, стар рибарски път.

Той свали кошницата за пикник и одеялото от багажника на червения мотоциклет.

— Покажете ми.

Поведе го по края на скалата. Между полюшващите се жълти треви откриха каменната пътека. Тя се спускаше стръмно надолу. Големите камъчета се превърнаха в хлъзгави се камъни и тя на няколко пъти трябваше да спре, за да запази равновесие. Джери вървеше зад нея с кошницата, избираше пътя си внимателно. Когато наближиха плажа, слънцето остана отвъд скалата и стана студено.

Тя хвърли бърз поглед назад, за да види следва ли я Джери, но кракът ѝ се хлъзна и тя полетя назад.

За части от секундата, докато падаше, я обзе ужас. В съзнанието ѝ изникна някаква сцена и тя бе в нея. Ръцете ѝ бяха вързани, намираше се на тъмно, студено място, скована от отчаяние и страх... Но след това Джери я хвана и не ѝ позволи да се изпързала надолу.

— Добре ли сте?

Споменът се прибра под сянката, оставяйки само ехо от ужаса след себе си.

— Аз...

Той ѝ помогна да стане и тя се огледа. Синьото небе, блещукащото море, Джери, който я гледаше, великолепната му усмивка. Започна бавно да се отпуска.

— Добре съм. Да продължим надолу.

Скоро стигнаха края на пътеката. Миризмата на водорасли тук беше по-силна и Анджеला започна да се пита дали това е най-подходящото място за пикник.

— Пфу! — изсумтя Джери. — Каква воня!

— Водорасли — каза тя. — И скални езера.

Но той не се обезсърчи.

— Ей там има един голям плосък камък, на който можем да седнем.

Отидоха до него и Анджеला постла одеялото — половината на слънце, половината на сянка — и седнаха. Вълните се разбиваха в скалите само на няколко крачки от тях.

— Не е толкова хубаво, колкото на плажа — каза тя, — но си има своя чар. — Може би можем да отидем да видим плажа Халки след това. Той е много красив. Малко по-на север е.

— Трябва да видите плажовете в Австралия. — Джери обърна очи към морето, сякаш можеше да види отвъд него. — Бял пясък в продължение на километри.

— Откъде сте?

— Живял съм навсякъде. Израснах на място, наречено Съншайн коуст. Родителите ми още са там, но не съм ходил отдавна. — Той я погледна. — Знаете ли, тук хората казват: слънчево е, а аз си мисля: човече, не си виждал слънчева светлина, ако не си ходил в Куинсланд. Небето е толкова синьо и голямо, че очите те заболяват; всичко е пропито със светлина, а дърветата са искрящо зелени, примитивно зелени. Това е истинска красота!

Тя му се усмихна, изненадана и очарована от страстната му тирада.

— Ами вие? Откъде сте?

Анджела се поколеба, не беше сигурна какво да му каже. Нямахше представа откъде е.

— Нека позная — каза той, спестявайки й отговора. — Прекарах една година в Англия и съм доста добър в разпознаването на акцента. Не сте от север, сигурен съм.

— Не — каза тя.

— Ходили сте в добро училище, бих казал, макар и не в наистина луксозно.

— М-м-м...

— Прекарали сте много време в Лондон, но на запад, не на юг. Определено не на юг.

— Много ви бива наистина — каза тя. — Наистина съм от Лондон, но предпочитам да съм тук. — Когато каза това, едно твърдение, което бе измислила само за да задоволи любопитството му, осъзна, че е много важна истина за самата нея. Не искаше да продължават по тази тема. — Да хапнем ли? Храната на Лилика е много вкусна.

— Да, страхотно. Умирам от глад.

Тя махна кърпата върху кошницата и започна да разопакова печивата на Лилика. Няколко секунди по-късно една огромна вълна се разби в брега, опръсквайки храната им със солена вода.

— О! — възкликна Анджела и се изправи. Водата бе намокрила крачолите на дънките ѝ.

Джери се засмя.

— Извинявай, ти си мокра, а аз се смея — премина той неочаквано на „ти“.

— Нямах вина.

— Анджела — каза той, като се опитваше тонът му да бъде спокоен. Взе ръцете ѝ и понижи глас, най-после успявайки да потисне смеха. — Анджела, може би трябва да бъда уволнен заради всичките тези романтични глупости и да ти кажа това. Напускам острова в четвъртък. Но мисля, че си красива и искам да те целуна, преди да си отида, ако разрешиш.

Тя си помисли, че не знае дали е целувала някого преди. Предполагаше, че би трябвало, но ако не беше?

Той разчете погрешно колебанието ѝ.

— Съжалявам, прекалено ли съм директен? Вие, англичанките...

— Да — каза тя бързо. — Искам да кажа, не. Не си прекалено директен. Да, от друга страна...

Той се усмихна. Прегърна я през врата и я привлече по-близо. Устните му бяха горещи, твърди, но омекнаха срещу нейните. Тя простена. Топлата му, леко груба мъжественост беше силно успокояваща и събуди дълбок копнеж в нея. В този момент връхлетя друга вълна и заля обувките им.

— По дяволите! — Той се отдръпна със смях.

— Хайде — подкани го тя. — Да се върнем в хотела и да се изсушим. Ще ти направя обяд. Експериментирам с традиционните манджи и съм станала доста добра.

— Можеш дори да готвиш? О, боже, направо си перфектна.

Тя скри глупавата си доволна усмивка, мислейки същото за него.

* * *

— Става, Чарли. Изкарай я до края и ще я изслушаме пак.

Чарли Кроуи, новият проект на Джордж, кимна и свали слушалките си. Джордж се обърна към Айла, която седеше тихо на един стол в контролната стая, и вдигна вежди.

— Е? Според теб заслужава ли си главоболието?

Тя кимна ентусиазирано.

— Тази песен ми харесва.

Джордж беше изумен. Тя обикновено не слизаше в студиото, но беше проявила интерес към Чарли. Наистина, младият мъж беше много очарователен и забавен с подчертания си кокни акцент и безкрайния поток от анекдоти; но обикновено Айла оставяше бизнеса на него. Той си помисли, че тя сигурно се опитва да се включи по-дейно, за да не се повтори последното бедствие.

Предателството на Ели го бе възмутило дълбоко и още не му даваше да спи нощем. След скъсването на отношенията им той се затвори, охладня. Айла го молеше да прости на Ели и да продължи. Но

всеки телефонен разговор, който трябваше да проведе с организатори на концерти, с чужди звукозаписни фирми, маркетингови екипи и реклами му причиняваха болка. Чувстваше се объркан и глупав. Провален. Укоряваше се, че не я е накарал насила да остане. И когато първите намеци за новата ѝ музикална посока станаха известни на пресата и първите подигравателни коментари тръгнаха, той изпита необикновено удовлетворение, разкривайки за себе си няколко детайла: тя беше егоистка, представяше си, че ще изпълнява грандиозните роли, мислеше си, че всичките ѝ фенове ще я харесват и че ще привлече хиляди нови. Айла му беше казала, че започва да става жесток.

После, година след това, той се събуди в една задимена кръчма близо до станцията на метрото „Кингс Крос“ и намери Чарли. Само с китара и микрофон, той хипнотизираше малката публика със синеок чар и дрезгав от бърбън глас, който караше сърцето да се свива. Джордж не разбираше защо този талантлив двайсет и осемгодишен младеж не е подписал договор с някоя компания.

Шест седмици след началото на работните им взаимоотношения го разбра. Чарли беше мързелив, не отиваше никъде навреме, държеше се грубо с медиите и залиташе към пиенето. Но Джордж се нуждаеше от нова звезда, която да му помогне да забрави старата, така че по настояване на Айла се свърза с Чарли. Сега, след като първият сингъл бе станал номер единадесет, двамата работеха по втория; а Айла ги държеше под око.

Чарли се дотътри, затвори вратата на кабинката за записи зад себе си.

— Е? Как звучах?

— Мисля, че беше чудесно — пропя Айла със сладка усмивка.

Той ѝ намигна.

— Благодаря, скъпа. Ами ти, шефе? На теб хареса ли ти?

— Казах, че става — промърмори той. — Щях да те накарам да я изпееш отново, ако не ми харесваше.

— Такъв си е той, моят Джордж, винаги „щедър“ на похвалите. — Чарли бръкна в джоба си за тютюн и хартия и си сви цигара. — Кажи ми — попита той с цигара между устните, — прекалено рано ли е да го отпразнуваме със скок?

— Да — отвърна Джордж. — Имаме още много работа, преди да стигнеш до питието. Бек вокалите, като начало.

— Ще направя чай — предложи Айла и се плъзна от стола си.

— Не се затруднявай, скъпа — каза Чарли, но Джордж знаеше, че не го мисли.

Лентата се превъртя обратно. Джордж натисна бутона и те заслушаха песента, опитните пръсти на Джордж танцуваха по смесителния пулт, регулираха нивата; и през цялото време умът му работеше: може би тук малко ехти, като че ли там пианото е малко по-силно, може би трябва да наемат още някоя бек вокалистка... Чарли дърпаше от цигарата си, изпълвайки малката стая с дим. Прозвуча краят на песента, Джордж постепенно намали звука и Чарли се ухили самодоволно.

— Не е лошо, не е лошо, а шефе? Предполагам, че тази може да стане и номер едно.

Неговата самоувереност раздразни Джордж, въпреки че той самият искаше да стигнат до номер едно в класациите.

— Ще видим. Много фактори играят. Ще трябва да направиш турне, да бъдеш любезен с медиите.

Чарли махна с ръка, случайно изтръсквайки пепел върху пула.

— Знам, Джорджи. — Да го нарича „Джорджи“ беше само един от отвратителните му навици. — Баба ми беше врачка, знаеш ли. Когато бях четиригодишен, каза на майка ми, че знаела, че един ден, когато порасна, снимките ми ще са по всички вестници.

Джордж не изтъкна, че престъпниците също са по страниците на вестниците.

Айла се върна с подноса за чай.

— Вярно ли? Баба ти е била врачка?

Чарли се усмихна с безочливата си усмивка.

— Ами, вземаше по пет паунда да предсказва бъдещето, но дали е казвала истината, или измишльотини... — Той разпери ръце театрално. — Кой знае?

Айла се засмя любезно и потупа Джордж по рамото.

— На входа чакат с доставка, *лемики*. Искат да отидеш и да подпишеш.

Джордж се зарадва, че може да се откъсне. Когато излезе, Айла наля чай, а Чарли изгаси фаса си във вчерашния пепелник. На горния

етаж въздухът беше чист. На входната врата един куриер в червена униформа търпеливо чакаше с голям кашон, оставен между краката му. Джордж се подписа, след което го внесе вътре. Любопитен, той махна лентата и го отвори.

Касети в големи сиви кутии. Бяха надписани на ръка. *Пени Брайт, звукозаписна сесия, юли, 1973 г.*: оригиналните записи на истинската Пени, върнати от спешната служба с бележка, че нямат място за съхранение. Джордж седна на дебелия килим с една от касетките в ръка. Тази първа звукозаписна сесия... имаше чувството, че е била преди цяла вечност. Пени, изпълнена с надежда, но предпазлива, беше свирила и пяла пред него собствените си песни. Спомняше си ясно изненадата и възхищението върху лицето ѝ, когато тя излезе от кабинката и седна да изслуша записа. Не безочиеето на Чарли Кроуи, нито доволното равнодушие на Ели. Пени беше шокирана.

— Наистина ли звучи така? — беше попитала тя.

— Наистина.

— Но това е... хубаво.

Беше му се приискало да протегне ръце и да я прегърне, трогнат от наранената ѝ невинност, от несигурността ѝ, въпреки красотата и таланта, които имаше...

Джордж стана и пусна касетката в кашона. И той нямаше къде да дene всичките тези кашони. Дали да не ги унищожи? Но сърцето му каза „не“. Може би Айла нямаше да забележи, ако останеха в един ъгъл в гаража за известно време?

Замислен, слезе в мазето. Отвори вратата и очите му се разшириха при гледката. Чарли беше взел дланта на Айла в своята и прокарваше пръсти по нея. Айла го гледаше като омагьосана, а той ѝ се усмихваше по начин, който не можеше да бъде описан другояче, освен като съблазняващ. При влизането му двамата отскочиха един от друг. А Айла не се осмели да го погледне в очите.

— Чарли ми предсказваше бъдещето, *лемики* — произнесе тя бързо. Някак прекалено бързо.

— Нещо, което съм наследил от баба си — изрече Чарли без следа от вина или извинение в гласа си. — Тя, госпожата ти, ще има дълъг живот.

Обяснението ни най-малко не го успокои. Ако заниманието им беше толкова невинно, тогава защо тя се изчерви? За повече от двацет и пет години брак никога не я бе виждал да изглежда така.

— Ами, радвам се, че ще има дълъг живот; но ние имаме малко време, за да довършим този запис — промърмори той мрачно. — Няма време за глупости, Чарли. Днес ни чака още много работа.

— Естествено, шефе. — Чарли се протегна, намигна на Айла и се върна в кабината за записи. Джордж отново превъртя лентата, борейки се с чувството на ревност, като си обеща никога повече да не оставя Айла насаме с Чарли.

Притиснала чело в прозореца, Ели чакаше в музикалната стая на мадам и гледаше към улицата. Беше потвърдено, Андре Андерсон ѝ предлагаше ролята на Анина в продукцията на Уестминстърската опера на „Травиата“. Айвън смяташе, че трябва да я приеме; тя бе казала „не“. Сега се чудеше дали да каже на мадам, или не. Дали възрастната учителка щеше да одобри решението ѝ, или щеше да я нарече глупава снобка и да ѝ каже да приеме работа където и да е. Винаги бе трудно да се предвиди мадам, която бе непостоянна като времето.

Вратата се отвори и Ели се обърна, пускайки пращната завеса. Мадам се затътри по дървения под и седна пред пианото. Обичайният ѝ начин да започва един урок беше да свири гамата и Ели да я пее, без да кима одобрително. Днес тя седеше много неподвижно и разглеждаше Ели, стиснала устни.

— Какво има? — попита Ели накрая. — Не искате ли да пея?

— Опитвам се да реша дали си заслужаваш труда.

Ели беше изненадана.

— Не знам какво искате да кажете.

— Последният ти чек е отказан. Не можеш да си позволиш повече да учиш при мен.

Паника стисна сърцето ѝ.

— Отказан? — Следеше толкова педантично банковите извлечения; как е могло да се случи? Наистина ли финансите ѝ се бяха стопили?

— Мисля, че може би си заслужаваш труда, Пинелъпи, но аз остарявам. Не бива да се възползваш от мен.

— Не, не съм го направила — отвърна възмутено Ели. — Толкова съжалявам; ще ви напиша друг...

— От опит знам, че когато една банкова сметка е празна, тя си остава празна, докато в нея не влязат повече пари. Спечелила ли си някакви пари от вторник насам?

Ели поклати глава.

Мадам вдигна четири съсухрени пръста.

— Ще продължа да ти давам уроци, но ако продължаваш да нямаш пари, това ще е краят на отношенията ни.

Искаше ѝ се да се разплаче, искаше ѝ се да се развилнее. Но вместо това наведе глава и каза:

— Да, мадам. Благодаря ви за щедростта.

Гласът на мадам омекна.

— Хайде, дете — каза тя и потупа стола до себе си. — Трябва да ти кажа нещо.

Озадачена, Ели се приближи до стола. Мадам никога не ѝ бе предлагала да седне до нея; тя винаги яростно пазеше личното си пространство. Ели се отпусна на стола, като внимаваше ръката ѝ да не докосва тялото на мадам. Отблизо можеше да подуши пудрата и шампоана на старата жена. Увехнали рози.

Мадам спокойно посрещна погледа ѝ.

— Вчера имах късмета да обядвам с един мой скъп стар приятел. С когото не се бяхме виждали петнайсет години.

Последва кратко мълчание. Приглушената слънчева светлина иззад завесите беше неподвижна.

Мадам продължи:

— Казва се Франц Ауербах. Знам, че името му ти е известно. Първия път, когато дойде при мен, ти ми каза, че е обучавал баща ти.

Силна тъга прониза сърцето ѝ. *Татко*. Вече не мислеше за него всеки ден, но когато се сетеше, я обземаше чувство за загуба.

— Да — отвърна Ели. — Татко говореше с голям възторг за него.

Мадам се усмихна със свити устни и Ели си помисли, че долавя сянка на съжаление в изражението ѝ.

— Пинелъпи, ти ми каза, че баща ти се казва Каспер Франкел. Нали?

— Да.

— Съжалявам, но Франк твърди, че не познава човек с такова име.

Шокът беше като светкавица; устните ѝ започнаха да се движат без разрешението на мозъка.

— Значи е забравил. Било е преди толкова години.

— Спомням си много ясно, когато ми каза, че баща ти е бил от звездните ученици на Франц. Франц не би го забравил.

— Той е възрастен... той... — Ели осъзна, че е груба и се спря. — Сигурно е сбъркал. *Трябва да е сбъркал.*

Мадам я потупа по коляното. При други обстоятелства жестът щеше да е изненадващ, но Ели бе прекалено заета да се бори с разкритието за баща си, за да го забележи.

— Знам, че сигурно си разочарована — каза мадам.

— Но защо татко го е казал, ако не е било истина? — Тя не очакваше мадам да ѝ отговори. Баща ѝ винаги имаше нужда да мислят за него като за специален, като за по-добър от другите. — При кого е учил тогава, ако не при Ауербах?

— При някой компетентен, предполагам — отвърна мадам с недоволно свиване на раменете. — Ти беше добре обучена, предал ти е добри умения.

Ели потъна в мисли. Ако баща ѝ бе лъгал за това, за какво ли още бе лъгал? Дали наистина е имал обещаваща кариера? Дали провалът му се е дължал на болест? Или просто е бил аматьор, един от милионите стремящи се към операта певци с големи мечти, човек, който е бил толкова огорчен и объркан от провала си, че е трябвало да каже на дъщеря си една неистина? Очите ѝ се напълниха със сълзи, тя стана бързо и се отдалечи.

— Не мога да приема предложението ви за безплатни уроци — каза тя, изправи рамене и взе нотите си от пианото. — Ще ви потърся, когато имам пари.

— Пинелъпи, не бива да се срамуваш.

— Да срамувам? От какво?

— От баща си. Или от себе си.

— Не се срамувам — отговори Ели, макар че не беше вярно. — Татко беше изискан човек и ми преподаваше добре. Може би е имал основателни причини за онова, което е направил.

Мадам изсумтя.

— Предполагам, че е било гордост. Може би и на нея те е научил.

Гняв прониза стомаха на Ели. Без да каже и дума повече, тя излезе.

Едва когато беше вече на улицата със светлината върху страните и слънчевия бриз в косите си, осъзна, че гневът ѝ може да е предизвикан от това, че мадам е открила истината. Тя беше прекалено горда; а на това определено я беше научил баща ѝ.

— Проклета да е! — промърмори тя и бръкна в джоба си. Извади няколко монети и отиде да намери уличен телефон. Трябваше да звънне на Айвън; трябваше да провери дали предложението на Андре е още валидно. Трябваше да започне отнякъде.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Може би Дитер можеше да направи нещо по-добро за новата си годеница от прашни пластмасови цветя в евтини вази и музика на пиано на касетка. Може би можеше да избере по-романтично място за отпразнуване на сватбата им от този мухлясал офис с неговите избелели килими и свръхлюбезен свещеник, чиято усмивка не стигаше до очите му. Но Дитер просто даваше на Ингрид онова, което тя искаше: незабележима сватба.

— Не искаш ли да носиш бяла рокля? Семейството ти да присъства? — беше попитал той.

Тя потупа още плоския си корем.

— Баща ми вече е достатъчно разочарован от мен, че да правя и спектакъл за пред роднините му. А и бялото е за девственици.

Това, че баща ѝ е разочарован от непланираната ѝ бременност, беше твърде меко казано. Гневът му ги беше прогонил от Кокондорф в града, където бяха наели малък апартамент. Неговите родители му спестиха осъдителните думи: той беше голям мъж, все пак. Ели я нямаше и те отдавна се бяха примирили с връзката му с дъщерята на Подолски. Една вечер майка му го беше попитала дали намеренията му към нея са искрени.

— Какво имаш предвид? — попита той.

— Че не го правиш, за да задържиш фермата?

Дитер се ужаси от предположението, когато по-късно се питаше дълбоко в себе си дали част от привлекателността на Ингрид за него не беше връзката му с родния му дом. Спомняше си думите на Ели: „*Има живот и извън село*“. Страхуваше ли се от промяната? Идеята, че тя може да е права, го ужаси толкова много, че започна да прави планове да се махне надалеч. Беше кандидатствал за работа на кораб срещу пътуване до Австралия. Одобрението беше пристигнало вчера, един ден преди сватбата.

Размениха клетви пред двама стари приятели на Ингрид от училище. Церемонията премина без особени формалности и бързо им

дадоха документите, които трябваше да подпишат. Лентата в музикалната уредба се скъса.

— Извинявам се — каза с бялата си усмивка свещеникът и се отправи бързо към уредбата, за да оправи проблема.

Ингрид написа името си спретнато и решително. Всичко в нея беше спретнато и решително. Последните две години, трябваше да признае честно той, не му беше създавала големи неприятности. Не беше властна или досадна, нито пък студена или глупаво амбициозна. Определено имаше избухлив характер, но той не бе човек, който да я предизвиква. Отношенията им бяха приятни. Когато му кажеше, че го обича, той радостно ѝ отвръщаше, че също я обича. Не, никога не бе очаквал, че ще е завинаги. Още ли се надяваше, че един ден Ели ще се върне при него? Само глупак можеше да таи такава надежда. И все пак окончателността на брака — по-скоро по необходимост, отколкото по избор — го накара да си спомни за Ели отново и той взе писалката колебливо.

— Хайде — подкани го Ингрид, хубавото ѝ лице беше озадачено. — Дитер?

— Съжалявам — каза той. — И двата формуляра ли трябва да подпиша?

— И двата — отвърна тя. — Ето тук. — И тя стисна ръката му с топлите си меки пръсти.

Дитер си пое дълбоко дъх и направи това, което трябваше да направи.

Анджела обичаше тежките миризми, надвиснали над пазара. Ароматът на цвъртящи дюнери, конкуриращ се с мириса на сергиите с плодове и билки: каперси, розмарин, градински чай, лимони. Имаше всякакви видове сирена, раци и херинга върху лед, качета със зехтин, кошници с маслини и шамфъстък, изкусителни подноси със сармички и баници. Три пъти седмично градският площад се изпълваше от ярки сергии и цялата общност излизаше под слънчевото небе, хората пазаруваха, разменяха клюки, бърбреха или просто седяха на дългите маси и се наслаждаваха на черното си кафе или на пресния портокалов сок.

Обикновено тя идваше във вторник да пазарува за хотела. Но днес беше четвъртък и имаше по-различна цел. Днес Джери си тръгваше. Бяха прекарвали последните няколко седмици плътно един до друг, но сега той си стягаше багажа и се готвеше да хване корабчето за континента. Анджела трябваше да отиде на кея и да го изпрати, и искаше да му даде нещо. Избра домашно направени сладкиши от сергията на Софи Николаидис, щеше да ги върже в ленена торбичка и да ги пхне отстрани в раницата му. Може би щеше да я помни, докато изядеше сладкишите, но няма значение. Той беше показал ясно, че двамата си прекарват весело, но няма да е завинаги. Анджела се усмихна слабо: не му беше показала с нищо, че го поощрява да остане. Целувките бяха единственото, което му предложи, въпреки неговите настоявания. Всичко отвъд това я плашеше: нямаше представа дали има някакъв сексуален опит, или не, а и не би могла да му го признае.

Вече бе взела сладкишите, когато огледа отново сергията.

— А това какво е? — посочи тя към един надпис.

— Опитай няколко — предложи ѝ сърдечно Софи и обърса ръце в пицната си пазва.

Тя си взе един бонбон и усети в устата си експлозия от захар и бадем. Кимна ентусиазирано:

— Да, една шепа и от тези. Трябва да взема няколко торбички и за гостите в хотела. Със сигурност ще ги харесат.

— Ще трябва да поговорим за това предложение — усмихна се Софи.

Анджела се усмихна.

— Можем... — Една студена ръка върху китката ѝ я накара да спре по средата на изречението. Тя се обърна и видя Мия, с огромни слънчеви очила, които правеха лицето ѝ да изглежда слабо и изпито, да стои до нея.

— Мия!

Софи скръсти ръце на гърдите си и се намръщи неодобрително.

— Не тук — изсъска Мия и я дръпна за ръката.

— Почакай, трябва да платя за...

— Ще ми платиш по-късно — обади се Софи. — Всичко е наред.

Мия я поведе далеч от пазара. Анджела пхна покупките в чантата си, докато вървяха. Макар да знаеше, че хората не обичат Мия, все още я притесняваше да вижда свъсените лица, с които ги

съпровождана. Не можеше ли да са малко по-милостиви? Мия държеше главата си високо изправена, но когато стигнаха до края на площада, се обърна и плю на земята. В този момент Анджеела си помисли, че може би все пак бе трудно да ѝ се прости.

— Какво става? — попита тя, преминавайки на английски, както за да не ги разбира никой, така и за улеснение.

— Трябва да говоря с теб насаме. Тук. — Тя дръпна Анджеела в една алея встрани от пекарната. Сградите бяха само на няколко крачки и миризмата на пресен хляб беше силна и топла. Мия спря и свали слънчевите си очила. — Мисля, че съм ужасно болна — каза тя. — Мисля, че може да умра.

Анджеела усети бодване на тревога и осъзна, че се е привързала към тази жена много повече, отколкото предполагаше.

— Какво имаш предвид?

— Имам бучка. Ето тук. — Тя хвана ръката на Анджеела и без никакво притеснение или колебание я сложи върху лявата си гърда. — Виждаш ли? Голяма е, нали?

— Не напипвам нищо.

— Провери пак. — Мия разкопча блузата си и пхна пръстите ѝ под сутиена си. — Как може да не я усещаш? Голяма е.

— Не мога... — Анджеела полека измъкна ръката си. — Кога я откри?

— Тази сутрин. Миналата нощ сънувах деца, бебета. Сънувах, че ги кърмя. Събудих се и открих бучката. — Очите ѝ се насълзиха. — Никога не съм кърмила бебета, Анджеела. Ето защо съм наказана с този отвратителен рак.

— Нямах рак. — Въздържа се да каже: „*Никога не си имала бучка*“, защото явно Мия го вярваше. — Сигурна съм, че си добре.

— Лесно ти е да го кажеш. Нали ти не умираш.

Анджеела се опита да запази търпение.

— Щом се притесняваш, трябва да отидеш при д-р Москопулос.

— Няма да се доближа до този стар глупак! — извика Мия и се облегна на стената, свеждайки очи. Последният ѝ въпрос прозвуча почти като шепот: — Наистина ли мислиш, че трябва?

— Трябва. Той може да прегледа бучката и да те успокои.

— Или да ми каже колко ми остава — въздъхна Мия. Тя вдигна глава обнадеждено и срещна очите на Анджеела. — Ще ме заведеш ли?

Не беше нужно Анджела да си гледа часовника, за да знае. Пладне вече минаваше. Знаеше, че Джери ще отиде на пристанището след час. Но се надяваше да заведе Мия при д-р Москопулос и да успее да хване Джери преди тръгване.

— Разбира се — каза тя. — Разбира се, че ще те заведе.

Тръгнаха нагоре към хълма през лабиринта от улици.

Слънцето не проникваше в тези алеи и Анджела усети, че ѝ става студено. Очуканата табелка беше единственият знак, че измазаната с хоросан къща в края на улицата е медицински кабинет, единият от общо двата на острова. Тя натисна бравата, но Мия се дръпна.

— Какво има?

— Той ме мрази.

— Разбира се, че не те мрази.

— Веднъж нарекох жена му дебела коза.

Анджела потисна смеха си. Емилия Москопулос наистина приличаше на охранена коза. Тя се насили да изглежда сериозна.

— Независимо какво се е случило между двете ви в миналото, той е лекар и е длъжен да те прегледа.

Мия отново сложи очилата си.

— Влез първо ти — каза тя. — Всички те харесват. Влез и го попитай дали ще те прегледа.

Анджела въздъхна.

— Мия...

— Моля те. Моля те, Анджела, ти си единствената ми приятелка.

Табелката се блъскаше на вятъра, веригата на стълба подрънкваше. Минаха няколко секунди; Анджела реши да действа по пътя на най-малкото съпротивление.

— Добре, тогава. Почакай тук. — Тя влезе вътре и се приближи до рецепцията. Натисна звънеца. Показа се ниска жена с остър нос, натоварена с медицински картони.

— Мога ли да ви помогна?

— Трябва да говоря с д-р Москопулос.

— В момента е с пациент, но няма да се бави. Ако искате, почакайте. — Тя посочи към дългата пластмасова пейка до стената. Анджела погледна часовника си и седна.

Списанията бяха стари, а и тя още се затрудняваше с четенето на гръцката азбука, така че се отказа от тях. Вместо това впери поглед в

бялата стена и се опита да игнорира тиктакането на часовника. Капитан Лианис често закъсняваше, а и ако излезеше оттук след двамазет минути, още можеше да успее. Тя усети торбичката със сладкишите в чантата си и се усмихна, мислейки за Джери. Само ако можеше да остане малко по-дълго...

Пет минути по-късно от кабинета излезе възрастна жена и на прага застана самият д-р Москопулос.

Рецепционистката обясни, че Анджела го чака и той я покани да влезе.

— Всъщност не идвам за себе си — започна тя. — Дойдох да ви помоля да прегледате Мия.

Докторът се намръщи.

— Този следобед наистина съм много зает...

— Моля ви. Открила е бучка на гърдата си и се страхува, че може да е рак. Знам, че не я обичате, но като доктор не можете да откажете да лекувате болен.

Рецепционистката прие кисело изражение, но Анджела не обърна внимание.

— Ще отнеме само няколко минути от времето ви, а тя ще ви плати както всеки друг пациент.

Д-р Москопулос разтвори ръце, жест на капитулация.

— Много добре, тогава, кажете й да влезе.

— Благодаря. — Сега, след като предадеше Мия в ръцете на доктора, щеше да изтича до кея.

Навън, обаче, Мия не се виждаше никъде.

— По дяволите! — завъртя се Анджела. Забеляза Мия, която тичаше надолу по хълма.

— Мия, почакай! — извика тя.

След това си помисли да я остави. Да я остави да се прибере в голямата си мрачна къща. Помисли си за силните ръце на Джери и за топлите му устни. Ами ако Мия наистина беше болна? Никога нямаше да си го прости. И тя хукна след нея.

Настигна я почти в основата на хълма. Хвана я за ръцете.

— Мия, спри! Той каза, че ще те прегледа.

Тя спря. Очилата й се бяха килнали, лицето й изглеждаше несиметрично.

— Не! Той ще види гърдите ми, ще каже на всички.

Анджела я пусна.

— Няма да каже на никого. Той е лекар.

Мия се разплака.

— Виж, трябва да му позволиш да те прегледа. И да те успокои.

— Той няма да ме успокои. *Знам*, че умирам. Чувствам го.

Кожата ми се свива. — Тя се обгърна с ръце.

Анджела я хвана за ръката.

— Хайде.

— Страх ме е.

— Аз ще те чакам в чакалнята.

— Не, ела с мен.

— Добре, тогава.

Докато вървяха нагоре по хълма, Анджела все още се надяваше, че може да стигне навреме на кея.

— Не напипвам бучка — каза докторът.

Мия изсумтя.

— Аз обаче напипвам.

— Ела след шест седмици, за да те прегледам отново. Не се тревожи.

— Аз съм виновна, нали? Това ми е наказанието.

Докторът поклати глава, като се засмя леко.

— Мия, злокачествените бучки не се изпращат да наказват грешните.

— Мислиш ли, че съм грешна?

Той я изгледа спокойно, веждите му бяха строги. Нещо премина между тях, но Анджела не беше сигурна какво е. Тя осъзна, че Мия познава доктора по-добре, отколкото предполагаше.

— Не, Мия, не мисля, че си грешна. Макар че направи много неща, за да разстроиш добрите хора на този остров.

Мия избухна:

— Добрите хора? Ха! Всички вие се мислите за много по-добри от мен, нали?

Анджела се намеси:

— Хайде, Мия. Докторът каза, че си добре, можем да тръгваме.

Мия продължи да бушува, докато излизаха, но Анджела не слушаше.

— Съжалявам — каза тя, — бързам. — Трябва да се срещна с някого на пристанището.

Мия ѝ помаха и се затътри към къщата си, сякаш нищо не се беше случило. По небето се събираха сиви облаци.

Когато зави зад скалата вече можеше да види, че корабът е развързал въжетата си и тръгва. Нямаше да успее да стигне да му даде подаръка, но може би той щеше да е на палубата и да я види. Хукна по кея, заобиколи Ник Саваделис, който се опитваше да пази равновесие, понесъл един кашон. Стигна до последната дъска на кея, търсейки лицето му на палубата, но не го видя. Двама от гостите ѝ, които се прибираха, ѝ помахаха с ръка. Тя се насили да се усмихне и махна в отговор. Може би не си беше заминал. Може би беше решил да остане.

Ник Саваделис след малко я доближи.

— Австралиецът ме помоли да ти предам едно послание, преди да се качи на кораба.

Сърцето ѝ се сви.

— Така ли?

— Каза да очакваш коледна картичка.

— Нещо друго?

Ник вдигна рамене.

— Не. Това е всичко.

Това е всичко. Анджела изпрати с поглед Ник, след това се обърна, докато корабът се смаляваше в далечината.

Ели срещна Нанси Маккензи за първи път зад кулисите в театър „Джеминъс“, мястото, където се помещаваше Уестминстърската опера на „Милбанк“. Нанси, която щеше да играе Виолета, беше международна звезда и беше на турне из Америка през първия месец от репетициите. Нейната дубльорка беше изпълнявала ролята на този начален етап от партера, където всички бяха научили партитурите. Ели, разбира се, бе научила своята част преди първата репетиция и беше смаяна от мързела, апатията и нехайството, демонстрирани от другите от състава. Лишеният от брадичка Лекс Хънидю, който играеше Алфредо, продължаваше да бърка италианските си реплики след шест месеца репетиции. Андре губеше търпение — крещеше на всички, въпреки че Ели не бе изпяла и една фалшива нота, не бе

изопачила и една италианска гласна — и ги заплашваше с публично унижение на премиерата през декември.

Когато тя попита акомпаниста дали Андре не е наел трупа аматьори без всякакъв работен морал, той се засмя и каза: „Ще се изненадаш как всичко ще си дойде на мястото накрая“. До този момент тя още не бе изненадана.

Тя се облегна в стола си и погледът ѝ се плъзна от голямата сцена на „Джеминъс“, изтъркана от деветдесет години драматични отпечатъци от стъпки, петна от грим и фасове от цигари, до кръглият амфитеатрален салон. Редици от стари седалки от пода до задната стена. Горните светлини — ярки, правоъгълни прожектори — бяха включени, придавайки на фалшивата барокова декорация на сепаретата стар и уморен вид. Една чистачка миеше пода с препарат, лъхащ на лавандула и белина. Но Ели знаеше, че когато моментът настъпи, когато лампите угаснат и истинските любители на операта започнат да сядат по местата си и да шепнат, когато светлините на сцената лумнат и оркестърът засвири онези встъпителни акорди на красивата увертюра на Верди, магията на театъра ще се върне.

Пианото сега се намираше в мястото за оркестъра и пианистът лениво свиреше гамите с дясната си ръка. Нови, различни хора се въртяха наоколо. Костюмиери, дърводелци, техници, хористи. Тя не си даде труд да се запознае с никого от тях. В погледите им, в случайните им многозначителни усмивки четеше пренебрежението им за миналото ѝ като поппевица, осведомеността им за лошите отзиви, които бе получавала, нетърпеливото им очакване да се провали на първия си тест на истинска оперна сцена. Когато му каза това, Айвън предположи, че тя си измисля тази враждебност. Но не си измисляше. Тези хора никога нямаше да ѝ станат приятели, така че каква полза да учи имената им.

Една ниска, набита жена с правоъгълно лице се приближи. Тя присви очи и огледа Ели в сенките на кулисите.

— Извинете, вие ли сте Пени Брайт?

Ели кимна.

Жената избухна в смях и Ели не знаеше какво да каже, затова си замълча.

— Я кажете, не виждате ли? — продължи жената. — Не виждате ли каква голяма шега е това? Били сте попзвезда, били сте известна.

Сестра ми обичаше да ви гледа. А сега сте ми прислужница. — След тези думи тя се изкачи на сцената и зае мястото си в центъра, а Ели осъзна, че се е запознала с прочутата дива, Нанси Маккензи.

— Имаш ме за два часа — извика Нанси на Андре, който стоеше долу до пианото. Тя потупа часовника си и вдигна два пръста. — Гледай добре да си използваш времето.

Ели кипеше вътрешно от гняв и завист. И още повече, когато Нанси запя и Ели знаеше — *наистина знаеше*, — че нейният собствен глас е далеч по-добър. Гласът на Нанси беше сребрист в горния регистър, но в средния бе мътен, неточен. Тя модифицираше гласните прекалено радикално, губеше емоцията на думите. Ели се опита да се пребори с чувството за несправедливост, след това реши, че не може да гледа и мина зад кулисите. Една от стаите бе отделена като чайна със скърцащ стар самовар и съответните чаши в скучен, кафяв цвят. Покрай стените бяха наредени пластмасови столове. Тя потърси разтворимо кафе, но откри само няколко зрънца в стъкления буркан. Огледа ги несигурно, реши все пак да опита.

— Пинелъпи?

На прага стоеше млад мъж. Беше много красив, с тъмна коса и тъмносиви очи. И ѝ се усмихваше искрено, а не сякаш гледаше на нея като на нещо второстепенно.

— Да? — вдигна вежди тя.

— Аз съм Деймиън. — Той пристъпи напред и протегна ръка към нейната. — От хора съм. Имам вашия албум. Албумът ви с арии, искам да кажа.

Един от малцината, помисли си тя, потискайки усмивка.

— Радвам се да се запознаем, Деймиън.

— Харесвам го. Имате глас... — Той целуна пръстите ѝ. — Възхитителен е.

Изпълни я топло чувство към него.

— Благодаря. Работя много усилено.

— Тази роля, Анина... е много под нивото ви. Вие трябваше да бъдете Виолета. Не онази стара харпия. — Той се засмя и млъкна внезапно. — О, съжалявам. Може би сте приятелки с Нанси.

— Не, не съм. — Тя посочи кафето. — Ще ми правите ли компания?

— Смятате ли, че е редно? Винаги ни казват, че ние, в хора, не трябва да притесняваме солистите.

— Аз нямам нищо против.

Той си взе чаша чай и седна с нея — похвали я пак, разказа й слуховете, които се носеха за Нанси Маккензи, Андре Андерсон и за всички от операта — и тя започна да се усеща привлечена от сивите му очи и готовата му усмивка.

— Питам се — каза той, когато отношението й към него се стопли и гардът й падна — какво можете да ми кажете за Айвън Хемблин.

— Айвън?

— Той е мениджърът ви, нали?

— Всъщност не, макар да имаме добри бизнес отношения с него. Той е човекът, с когото работя в отдела за класическа музика в „Ти Ар Жи“.

— Да, точно така. Айвън е един от най-влиятелните хора в класическата музика, но с него е невъзможно да се запознаеш. Той не ходи много на представления. Посещава служебни партита, но как да получиш покана...

Ели бавно осъзна, че интересът на Деймиън не е към нея, целта му беше да направи контакт с Айвън. По кожата й пропълзяха тръпки.

— Вярно ли е? — продължи той. — Знаете ли къде ходи редовно, някакви партита или срещи, където един млад тенор, който иска да записва, може да се срещне с него?

Гласът й беше леден.

— Айвън обича да е сам.

Деймиън се засмя.

— Имам идея — произнесе внезапно той. — Може би вие можете да ме запознаете с него?

Ели стана, остави недопитото си кафе на плотта.

— Не мога да ви помогна.

В миг сърдечната му усмивка изчезна.

— Не можете или не искате?

— Всъщност не сте си купили албума ми, нали?

Той сви рамене.

— Никой не е.

Силно почукване на вратата отклони вниманието й.

— Госпожице Брайт? Госпожица Маккензи иска да отидете на сцената за дует. Веднага.

Чудесно: няма съмнение, че предстоеше нова порция унижение. Тя си пое дълбоко дъх и стисна зъби.

— Разбира се. Готова съм.

Когато влезе в офиса на Айвън, той беше на телефона. Усмихна ѝ се леко, след това се обърна да довърши разговора си. Кабелът дръпна телефона до ръба на широкото дъбово бюро, където той остана да седи несигурно, докато Айвън говореше.

— Да, мамо... Не, няма... Щом искаш да бъда там, ще го направя...

Ели се почувства неудобно, че присъства на разговора. Би трябвало да изчака навън, но Алис ѝ каза: „Влизай направо, очаква те“. Тя извърна очи и погледът ѝ се плъзна по изисканите щампи, по четирите златни плочи, сложени в стъклени кутии и извисяващите се рафтове, натъпкани с плочи и касети. Разговорът продължи. Ели реши да стане и да си тръгне, но тогава Айвън каза:

— Виж, трябва да вървя. Ще говорим по-късно... Да, обещавам, че ще измисля нещо. Довиждане.

Той остави слушалката с въздишка на облекчение и обърна вниманието си към Ели.

— Много съжалявам, Ели. Не трябваше да приемам разговора. Знаех, че ще дойдеш навреме.

— Не, аз съжалявам, че не изчаках навън.

— О, беше майка ми — каза той, отхвърляйки извинението ѝ. — Малко е напрегната във връзка с подготовката за Коледа... особено тази година. Татко не е добре и... всъщност, неуместно е. Тук сме да говорим за теб. — Той събра ръцете си в купичка и се приведе напред с някак тъжна усмивка. — Мисля, че знаеш какво ще ти кажа.

Макар да го беше очаквала, сърцето ѝ се сви.

— Няма да подпишат с мен нов договор, нали?

— Още не. Но ще го направят, сигурен съм. Просто не веднага. Първият албум на Пинелъпи Брайт не се прие добре и искат да са сигурни, че следващия път, когато правят запис, ще се получи. Казах

на отдела по продажбите за ангажимента ти в Уестминстърската опера и те ме помолиха да те поздравя и да ти кажа, че сега си на прав път.

Ели прехапа език, за да не го попита дали някой не е предложил да я запишат отново като Пени Брайт, поппевицата. Изпитваше отчаяна нужда от пари и се страхуваше, че може да приеме.

— Надявам се да държим връзка, Ели — каза Айвън. — Независимо какви са продажбите, ти си един от най-големите таланти, с които съм имал удоволствието да работя.

Ели усети бодване на тъга. Или може би на самота? Носеше се без посока. Без договор с „Ти Ар Джи“ Айвън вече не се занимаваше с кариерата ѝ.

— Ще държим връзка. Разбира се. Може би е възможно да се срещнем някога за малко? Да те заведе на обяд, за да ти благодаря за всичко, което направи.

Айвън внезапно придоби замислено изражение. Очите му се стрелнаха към телефона.

— Ели, току-що си помислих за... Не искам да те обиждам.

Ели се изненада.

— Моля?

— Става дума за... сетих се за един начин, по който би могла да ми благодариш. Да ми позволиш да те заведе на обяд. На едно скучно място.

— Разбира се.

— Почакай, трябва да ти обясня. — Той се усмихна смутено и по врата му се разля червенина. — Много е глупаво. Майка ми... Казах ти, нали, че родителите ми ме виждат като рисков наследник?

Ели кимна.

— Страхуват се, че никога няма да се ожения. Баща ми, специално, много се страхува. Болен е и може да умре в следващите няколко месеца.

Ели беше изненадана, че Айвън е в състояние да говори такива неща без ни най-малка тъга в гласа.

— Съжалявам да го чуя.

— Мама иска да направя усилие да се запозная с някого. С някое момиче. — Той се засмя, изчерви се отново и Ели взе да се притеснява. Какво се канеше да я моли? Беше много по-възрастен, освен това никога не беше намирала нещо привлекателно в него. Кожата му беше

прекалено белезникава, вратът му леко изгърбен, а дланите винаги влажни.

— Боя се, че мен тези глупости изобщо не ме интересуват — продължи той и тя скри въздишката си на облекчение.

— Имам си работата, имам си колекцията с изкуство... И съм напълно щастлив с живота си, какъвто е в момента. Но тя смята, че ще ободря силно татко, ако отида с някого... с някое момиче... на семейното ни коледно тържество. Не е нужно баща ми да знае истината.

От това бързо, смутено признание Ели успя да заключи, че Айвън я моли да присъства на семейно събиране като негова приятелка, но не като истинска приятелка. Тя замълча, питайки се дали молбата за хонорар ще се доближи до проституция.

— Съжалявам, обидих те — коза той, когато мълчанието ѝ се проточи прекалено дълго.

— Не, съвсем не — бързо рече тя.

— Партието на Коледа. Не мога да ти обещаая, че ще прекараш добре, но ще има хубав обяд, а мама ще ти купи нещо скъпо за подарък. Ще можеш да видиш фамилното имение. То е на почти двеста години и е доста красиво.

Завладя я любопитство.

— С удоволствие.

Лицето на Айвън стана сериозно.

— Но трябва да си наясно: ще се наложи да се престориш, че аз и ти... имаме връзка. Не че очаквам... физическата проява на обич всъщност не би се понравила в никакъв случай на майка ми.

Ели не се сдържа и се засмя, и Айвън също се засмя. Това намали напрежението.

— Айвън, всичко е наред. И без това няма къде да отида на Коледа. — Истината на това твърдение накара усмивката да замръзне на лицето ѝ. Не можеше да продължава да бъде сама през цялото време, затова си обеща да се свърже със семейството на майка си тук, в Англия, скоро, въпреки опасенията си. — Ще бъде забавно.

— Хубаво. Хубаво. — Той почука с кокалче два пъти по бюрото. — Какво облекчение.

В този момент Алис надникна през вратата.

— Айвън — каза тя — Дона Джоунс от продажбите е на телефона.

— Благодаря, Алис. Ние свършихме. — Той се обърна към Ели. — Ще се видим скоро, при всички случаи. Премиерата е само след две седмици.

— Точно така.

— И се справяш добре, нали?

Тя не си даде труд да му обяснява до каква степен ненавижда останалите от екипа, с какво презрение се отнася Нанси Маккензи към нея, колко болезнено е да вижда името си изписано погрешно като „Пинелъпи“ в програмата. В края на краищата той не можеше да направи нищо.

— Всичко е наред — каза тя. — Идеално е.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Всеки удар на чука караше главата на Анджела да тупка. Почти не беше спала миналата нощ: четирите шотландски туристки, които заемаха най-малката стая, бяха решили да прекарат нощта във всекидневната в пушене, пиене и силен смях. Чуваше през цялото време. Въпреки възглавницата върху главата си. Трябва да се беше унесла към четири призори, само за да бъде събудена в шест от италианеца с големите мустаци, който искаше да закуси рано.

— Винаги ям в шест — обяви той на развален английски.

Тя стана от леглото и му приготви закуска, след това направи закуска и на останалите един по един, после свали чаршафите и започна да пере, а накрая дойдоха работниците, за да съборят източната стена. Бизнесът ѝ се разрастваше, така че хотелът също искаше разширяване. С настъпването на слабия сезон разрушението нямаше да я засегне толкова лошо. Щеше да има нова баня, нов склад и още две допълнителни спални с изглед към морето. Нямаше търпение да се премести в едната от тях, но знаеше, че част от причината бизнесът ѝ да печели добре, е, че е внимателна с парите и не се отпуска много-много.

Така че сега, когато чукът думкаше оттатък и тя се опитваше да накара бодящата си глава да се съсредоточи върху цифрите в края на седмицата, седнала на масата за хранене, последното, което очакваше, беше проблясване на един спомен.

Беше гола, а някой с фотоапарат се упражняваше да я снима. Чувстваше се уязвима, застрашена. „Анджи — каза един мъжки глас, — ти си направо красива.“

След това всичко изчезна пак така бързо. Анджела пусна химикалката, затвори очи и разтърка основата на носа си. Мразеше да я наричат Анджи: дали заради това? Какво беше направила? Но след това, преди мозъкът ѝ услужливо да даде отговорите, успя да изключи спомените. *Не искам да знам.* Обзе я ирационален страх. Как смееха тези спомени да идват неканени? Беше минало много време от инцидента в Испания и бе започнала да мисли, че ще я оставят на

мира. Измъчваше я, че не може да контролира спомените си, че не може да ги накара да не се показват.

Тя отвори очи и се стресна от тъмната фигура, застанала в другия край на масата. Беше Мия, както винаги не се беше обадила предварително. Тя стоеше съвсем тихо, с големите си слънчеви очила.

— Здравей, Мия — каза Анджела, доволна от отвличането на вниманието. — Наред ли е всичко?

Мия мълчаливо вдигна рамене. Анджела се разрови из документите за чековата книжка.

— Тук е чекът ти за наема. Ще го вземеш ли сега?

Тя отново вдигна рамене, без да каже нищо. Анджела откъсна чека и ѝ го подаде, питайки се дали ще си даде труд да го осребри: до този момент бе осребрила само пет. Последния път, когато беше ходила в къщата на Мия, беше намерила всички чекове на куп под една празна купа за плодове.

Мия седна и обхвана главата си с ръце. Гласът ѝ долетя като шепот:

— Мисля, че умирам.

Анджела се стегна. За четвърти път през тези седмици Мия си мислеше, че умира. Рак, болест на кръвта, проблеми с белите дробове... Д-р Москопулос, бог да го поживи, беше започнал да я съжалява и сега знаеше точно какво да каже, за да я успокои.

— Сигурна съм, че си добре, Мия.

Мия поклати глава.

— Не и този път. Сърцето ми. Сърцебиенето...

— Сигурно го предизвикваш с притеснение. — Анджела знаеше, че успокоенията ѝ няма да действат. — Искаш ли да те заведе при д-р Москопулос?

Тя вдигна глава, свали очилата си и Анджела се стресна от тъмните кръгове под очите ѝ.

— Ще го направиш ли? Знам, че той ме мрази. Ние имаме минала...

— Знам. Нарекла си жена му дебела коза. Д-р Москопулос не те мрази, той иска да ти помогне.

Мия сложи ръка върху сърцето си.

— Ето пак. Бие прекалено бързо. — Тя побледня и очите ѝ се паникьосаха. — Помогни ми, Анджела. Умирам.

Анджела хвана другата ѝ ръка.

— Не, успокой се. Поеми си дълбоко дъх... Ето, така по-добре ли е?

Мия отвори уста.

— Да — отвърна тя. — Само че трябва да отида на доктор.

— Почакай, ще се облека.

Навън пред хотела Мия спря за миг да види строителните работи. Очите ѝ бяха тъжни, далечни.

— Наред ли е всичко? — попита Анджела.

— Изглежда толкова различно.

— Нали това искаше?

Мия кимна и прочисти гърлото си.

— Разбира се, разбира се. Така е много по-добре. — Тя отново притисна ръка към сърцето си. — Пак започва — рече задъхано.

— Да тръгваме тогава.

Рецепционистката в кабинета на д-р Москопулос беше свикнала с честата им поява и се наложи да чакат само десет минути, преди да влязат. Анджела стоеше и разглеждаше рамкираните снимки върху тъмните стени, докато докторът търпеливо изслуша Мия, след което я прегледа. Но, за разлика от останалите пъти, когато лесно разсейваше страховете ѝ, този път се намръщи, докато преслушваше сърцето.

— Има лека аритмия — констатира той.

Мия изглеждаше почти триумфално.

— Нещо не е наред със сърцето ми ли?

Д-р Москопулос остави стетоскопа си върху дървеното бюро.

— Съвсем, *съвсем* леко сърцебиене. Което може да се дължи на притесненията за здравето ти. Сигурен съм, че ако се научиш да се отпускат, ще се оправи. Не виждам необходимост да те изпращам в Наксос за повече изследвания.

— Няма да напусна острова — отвърна Мия паникьосана.

— Точно така, не е нужно — отвърна докторът, очевидно опитвайки се да звучи търпеливо. — Съвсем леко е и ще мине от само себе си, ако се научиш да се отпускат. Ще доживееш до сто години, само престани да се притесняваш.

Мия се замисли.

— Сто години са прекалено много — прошепна тя. — Толкова стара. *Прекалено* стара.

— Образно казано — поясни докторът, като потисна смеха си.

Анджела хвана Мия за лакътя.

— Хайде, нека те заведе до вкъщи.

По пътя към хълма Мия беше мълчалива. Едва пред входната врата тя се обърна към Анджела и каза:

— Някога мислила ли си над израза „разбито сърце“?

— Струва ми се, не.

— Хората си го представят като рисунка. Сърце, пропукано в средата. Но аз си мисля, че сърцето наистина може да бъде разбито. Мисля си, че да обичаш и да изгубиш тази любов, може да ти повреди органите. — При тези думи тя удари гърдите си с две ръце и заприлича на слаба, тъжна майmunка с огромни очила. — Мисля, че точно така е станало с мен.

— Не знам, Мия... — Анджела млъкна, осъзнавайки, че може би Мия се е изморила никой да не я взема на сериозно. — Искаш ли да ми разкажеш за разбитото си сърце?

Устата ѝ се разтрепери.

— О, онези стари глупости.

— Мога да вляза и да направя за двете ни по едно силно кафе. Да поговорим. Може би ще се почувстваш по-добре.

Мия изправи гърба си.

— Не, не, днес съм прекалено заета.

— Друг път, тогава?

— Не, прекалено заета съм за това. — Тя се обърна и пхна ключа в ключалката. Вратата се отвори със скърцане. — Трябва да отида и да си почина, това е всичко. Просто имам нужда да поспя малко. Да спя, докато стана на сто години.

Анджела я изпрати с поглед, след което се спусна надолу по хълма. Днес беше много слънчево, със силен бриз, подухващ откъм морето. Би трябвало да е щастлива, но усещаше неясна меланхолия. Дали беше заради Мия? Трябваше да признае, че се бе разтревожила много, а странните настроения на Мия и ирационалните ѝ страхове бяха причина за безпокойство. Но имаше нещо повече. Може би, защото Мия ѝ напомни какво може да се случи на жена, ако е прекалено самотна, ако няма някой специален, с когото да сподели живота си.

Тя се отби в пощенската станция да вземе пощата си, след това си направи силно кафе в хотела и седна да отвори писмата. Повечето бяха сметки и запитвания за резервация, но един плик с марка от Швеция привлече вниманието ѝ. Тя разбра веднага, че е от Джери.

Всеки път, когато пристигаше писмо от него, се изненадваше колко е развълнувана. Даде си сметка, че мисли за него повече, отколкото ѝ се искаше да признае. Писмата бяха винаги дълги, словоохотливи, пълни с интересни наблюдения и добродушен хумор. Той завършваше, като ѝ казваше, че ще ѝ пише скоро, но никога не даваше адрес за връзка, тъй като никога нямаше представа къде ще отиде след това. Анджела остави писмото и се облегна в стола си. Сметките на масата пред нея бяха моментално забравени, когато си спомни топлата му кожа, чистия мирис на косата му, усещането на горещия дъх върху врата ѝ. Беше хубаво, че не можеше да му пише; може би щеше да се изкуши да му каже, че е хлътнала по него.

Може би щеше да се изкуши да го помоли да се върне.

Ели слезе от влакчето на станция „Уолингхъм“ и се огледа неспокойно. По цялата платформа се суетяха хора с чадъри заради лекия дъжд. Тя се измори да оглежда лицата им, да търси познати черти и да не открива. Братът на майка ѝ, вуйчо Мъри, трябваше да я посрещне, но никога не го бе виждала преди. Не беше очаквала такава тълпа. Навсякъде хора. Трябваше ли просто да чака? Или да се движи към залата?

— Ели?

Нейното име. Тя се обърна и видя ниска, закръглена жена със ситно къдрава червена коса да ѝ маха. Ели ѝ махна неуверено и жената се приближи и я прегърна сърдечно.

— Аз съм леля ти Биа! — възкликна тя и се отдръпна назад. — Боже, каква си хубавица! Много по-красива на живо, отколкото в списанията.

— Благодаря — каза Ели и сърцето ѝ се изпълни с нежност към леля ѝ. Ели ги беше накарала да повярват, че винаги е била Пени Брайт и че този закъснял контакт се дължи на факта, че не знае как точно се изписва фамилията им. Не беше съвсем сигурна дали са ѝ повярвали,

но и да се съмняваха, бяха достатъчно любезни, за да не го покажат. — Благодаря и за това, че дойде да ме посрещнеш.

— Вуйчо ти Мъри няма как да дойде. Такситата са прекалено скъпи.

Ели знаеше това отлично. Тя едва не се отказа да си купи билет за влака, но силното ѝ желание да се свърже със семейството на майка си надви пестеливостта ѝ.

— Къде е вуйчо Мъри? — попита тя.

— Чака вкъщи. Заради дъжда коленете го болят. Хайде. — Тя хвана Ели за ръката и я поведе през залата. Показа ѝ едно ново, но изненадващо мръсно Волво. — Ето каляската ти.

Когато влезе в купето, Ели трябваше да внимава, за да не стъпи върху стари обвивки от храна и реклами. Колата миришеше на мухъл.

— О, да, съжалявам за бъркотията — каза леля Биа. — Просто ги изритай настрана. Ще трябва да я изчистя някой ден. — Тя форсира двигателя и потегли, като едва не помете един мотоциклетист. Той вдигна юмрук, но леля Биа не го удостои с внимание. — Вуйчо ти Мъри няма търпение да те види — каза тя. — Поканили сме и трите си деца. Братовчедите ти. Линда, Малкълм и Пол. Истинско семейно събиране.

Ели установи, че става още по-неспокойна, макар да си казваше, че е нелепо. От какво се страхуваше? Че ще бъде залята от чувства и спомени? Щеше да е добре да установи връзка. Фактът, че беше изгубила контакт с тези хора беше направо ужасен. Разбира се, баща ѝ никога не бе харесвал семейството на майка ѝ. Тя беше избягала от тях напълно съзнателно, идвайки в Германия заради несъгласия с брат си Мъри за наследството. Но беше време да проучи баща си от много страни. Пое си дълбоко дъх и си каза да се отпусне. Все пак беше само един обяд. Ако не ги харесаше, никога повече нямаше да се видят.

Скоро отбиха в алеята на малка каменна къща, прилична на всички останали къщи по улицата. Преди Ели да се измъкне от колата, вратата на къщата се отвори и един възрастен мъж със сива брада закуцука по пътеката. Прегърна я силно. Миришеше на тютюн и на спарен афършейв. Зад него стояха още трима души. Братята Малкълм и Пол, които тя прецени към трийсетгодишни, и една малко по-млада жена, със същите червени къдрици като майка си, но с висока и слаба фигура. Линда. Представяне, поздравления, прегръдки и ръкостискане

съпроводиха влизането им в къщата. Вътре беше същата неразбория като в колата, но смесената миризма на стари картофи и перилен препарат бе силно успокояваща. Това беше дом, беше семейство. Ели най-после започна да се отпуска.

Вуйчо Мъри беше толкова различен на външен вид от майка ѝ, че това почти я разочарова. Но всеки път едно изражение, при което веждите му потрепваха, я караше да си мисли, че вижда майка си. Държаха се много сърдечно с нея и тя се запита как, по дяволите, майка ѝ и вуйчо Мъри са могли да се скарат толкова, че майка ѝ да избяга. Сервираха чай с бисквити с домашен мармалад и кексчета с глазура. Часовете отлетяха, докато ѝ разказаха всичко за братовчедите: за работата им (гръмогласният Малкълм беше шофьор на линейка, тихият Пол с безцветната коса учител, а Линда началник продажби в козметична фирма), за семействата им (Малкълм беше неженен, Пол имаше съпруга и четири малки деца, Линда наскоро се беше сгодила) и техните истории. Тя на свой ред им разказа, че дългото ѝ отсъствие от музикалната сцена е било заради страстта ѝ към операта.

— Баща ми ме обучи — каза им тя. — Като млад е пеел класическа музика.

При споменаването на баща ѝ разговорът внезапно секна. Мъри промърмори, че ще провери печеното, стана и закуцука. Леля Биа се покашля, притисна кърпичка към устата си и се извини. Ели седеше с братовчедите си, чувстваше се смутена и обърквана.

— Нещо грешно ли казах? — попита тя.

Малкълм кимна към Линда.

— Не съм сигурен. Линда знае.

Линда сви рамене.

— Татко няма да иска да говори за това. Но мисля, че има някаква стара вражда между него и баща ти.

— Заради мама ли? Заради наследството?

— Наследство? — вдигна вежди Пол. — Не е имало никакво наследство, нали, Линда?

— Не знам какво точно се е случило. — Ели забеляза, че Линда не среща очите ѝ. — Мама каза някои неща преди време, но...

— Време е за обяд! — оповести леля Биа, възвърнала щастливата си усмивка. — Всички да се мият.

Линда поведе Ели по тъмен коридор към банята, за да измие ръцете си, но се стараяше да не споменава старата семейна разправа.

Обядът беше великолепен и сърдечният разговор се възобнови. Но Ели имаше чувството, че в симфонията продължава да звучи една глуха нота. Тя отново стана резервирана и не можеше да се отпусне и да се наслаждава. Всъщност беше облекчена, когато Линда ѝ каза, че последният влак тръгва от гарата след половин час.

Тя ѝ предложи да я закара до там. Сега стояха на перона и чакаха. Вечерта се спусна, небето се заоблачи и се изви вятър, който разроши косата на Ели и заблъска табелката, закачена пред офиса на началник-гарата. Мълчанието между двете продължи дълго, след това Линда каза:

— Виж, съжалявам за преди. Работата с баща ти... Сигурно си го обичала и не беше правилно от страна на татко да те кара да се чувстваш неловко.

— Искан ми се да знам какво се е случило.

Влакът изтрака шумно по релсите и разговорът секна за момент. След това Линда каза:

— Сложно е... А и татко е много потаен... — Вратите на влака започнаха да се отварят. Хората се стълпиха около тях.

— Аз съм в Лондон от време на време на конференции по продажбите. Може ли да се видим някой път? Ще отидем да пийнем по нещо.

— С удоволствие. Само че нямам телефон.

— Мама знае адреса ти. Всичко е наред. — Тя отстъпи назад. — По-добре върви.

Ели се усмихна и тръгна към влака.

— Непременно ми се обади.

— Ще го направя. Ще е хубаво да си поговорим. Без родителите ми да се въртят наоколо.

Кондукторът изсвири. Ели затвори вратата на купето и отиде до прозореца, за да каже довиждане. Влакът изпухтя и Линда остана на перона да маха с ръка. Ели я гледа, докато влакът зави и пое към Лондон.

Последният човек, когото Джордж искаше да види на партито, беше Айвън Хемблин, облечен спретнато, скръстил ръце пред гърдите си. Айвън не посещаваше често тези социални събития: вероятно се смяташе за прекалено добър да се смесва с масата. Но ето че беше тук, усмихваше се самодоволно от другия край на тържествената стая. Коледното парти на „Ти Ар Джи“ винаги се организираше през ноември, вместо през декември. Повечето от изпълнителните директори напускаха страната в края на декември в търсене на слънце. Самият Джордж също. Той и Айла си бяха организирали почивка на Малдивите. По-точно Айла я беше организидала. Той се бе оказал прекалено разсеян, за да организира каквото и да било.

Джордж отказа да отвърне на усмивката на Айвън, преструвайки се на силно заинтригуван от коледната декорация. Последния път, когато беше присъствал в тази стая беше вечерта, когато отвялякоха Пени, така че нямаше приятни спомени за мястото. Тогава е било началото на края, само че той още не го е знаел. По онова време той сякаш бе затаил дъх в очакване на шеметна надпревара: Пени беше номер едно, всичко беше възможно. Той дори си мислеше, че може би един ден ще може да ѝ разкрие истината за чувствата си...

Разбира се, имаше много хора, които да обвинява за случилото се. Онзи откачен тип, който я отвлеche, самият Джордж, че не се бе държал с нея както трябва, Естрела, че е била прекалено строга, Ели, която беше дотолкова изпълнена със собствените си амбиции, че не можа да сдържи обещанието си пред него. Но точно сега той обвиняваше Айвън Хемблин; просто защото той беше тук и беше лесно да го обвинява. Той беше разкрил тайната за Пени Брайт, той беше посял семената в главата на Ели, той я бе изкушил с договор за запис. Фактът, че всичко се бе провалило за Ели не му носеше утеха.

— Нуждая се от пиене — прошепна той на Айла. — От повече от едно.

Тя му се усмихна колебливо. Беше облечена в бледорозово, с червило в розов цвят, което я правеше да изглежда двайсет и седем, вместо четирийсет и седемгодишна.

— *Лемики?* Това звучи заплашително.

Айвън се опита да привлече вниманието му като му помахаше. Джордж усети как по челото му се събират гръмоносни облаци и извърна поглед.

— Искаш ли нещо, Айла? — попита той; гласът му беше строг.

— Перно, ако обичаш.

Намери й стол и я остави, отправяйки се към бара. Първия джинс с тоник изпи в момента, втория — черейки ревността си. Молбата на Айла за питие бе забравена. Айвън застана до него, като се усмихваше. *Усмихваше се.*

— Здравей, Джордж — поздрави той и Джордж се зарадва, когато чу нервността в гласа му.

— Айвън — произнесе той глухо и се обърна.

— Джордж, почакай. Разбирам, че си ми ядосан...

— Не е задължително да сме приятели, Айвън — озъби му се Джордж и се отправи към Айла. В първия момент не можеше да я съзре, около нея се беше събрала малка тълпа. По-точно тълпата се беше събрала около Чарли Кроуи, който се беше настанил на стол до Айла. Джордж обърна джина и се върна на бара за друг. Присъедини се към края на групичката около Чарли точно когато Чарли разказваше поредния си анекдот и всички избухнаха в смях.

— Ей ме тук, шефе! — рече сърдечно Чарли и разтвори ръце да прегърне Джордж. В едната си ръка държеше цигара, в другата бутилка скоч. Беше пиян до козирката.

— Добър вечер, Чарли — успя да избъбри Джордж. Той погледна към Айла и почувства отново остър пристъп на ревност. Обхвана го подозрение. Тя обикновено не идваше на тези сбирки, но тази вечер беше настояла. Беше си купила нови дрехи; по дяволите, беше обула дори високи токчета. Не я беше виждал на токчета от четирийсетия й рожден ден, когато се беше оплакала, че са прекалено неудобни, за да се мъчи. Не гледаше Чарли, но явно полагаше специално старание да не поглежда към него.

Чарли поде друг виц. Партито ставаше все по-шумно. Лампите бяха изгасени, така че стаята се осветяваше единствено от светлините на елхата. Джордж изпи питието си и се замисли дали да не си вземе друго. Обикновено не пиеше много и джинът отиде право в главата му. Всичко му изглеждаше нереално. Чарли запали поредна цигара. Айла не помръдваше, следеше всяка негова дума.

Най-после Чарли обърна вниманието си към Джордж.

— Седни с нас, шефе. По-добре пази хубавата си съпруга от мен. Изглежда достатъчно добре, за да бъде открадната.

Джордж стисна зъби и хвана ръката на Айла.

— Хайде — каза той. — Трябва да те представя на някого.

Когато се освободиха от кръга на Чарли, Джордж пусна ръката ѝ и се насочи към бара.

— На кого ще ме представиш? — попита тя и забърза да го настигне.

— Какво? О! На никого. Просто исках да те измъкна от Чарли.

— Защо?

Той я погледна. Разочарована ли звучеше? Ядосана?

— Защото... си помислих...

— А къде е моето питие?

Джордж се обърна към нея.

— Сега ще го взема.

Ръката ѝ го стисна за китката. Гласът ѝ прозвуча като дрезгав шепот.

— Не, Джордж. Забрави. Забрави за тъпото питие и ми отговори на един въпрос: защо се държиш така?

В този момент дисководещият изстреля последния запис.

Последният сингъл на Чарли прогърмя през усилвателите. От ъгъла се чуха одобрителни възгласи. Той се обърна и видя младежът да се криви глупаво на стола си, докато другите му ръкопляскаха. Айла погледна за миг, усмихна се, след това върна вниманието си към Джордж. Неговата ревност сигурно бе изписана върху лицето му.

— *Лемики* — каза тя. — Какво става?

Той се почувства объркан, ядосан.

— Аз трябва да те попитам.

— Какво искаш да кажеш?

— Изглеждаш доста привлечена от Чарли.

Айла примига, сякаш някой заплашваше да я удари. Дълбоко в себе си Джордж изпита вина, но я пропъди.

— Е? Ще го отречеш ли?

На бузите ѝ се появиха две червени петна и Джордж си помисли разсеяно, че рядко я е виждал така ядосана и че ако е трезвен, това доста ще го разтревожи.

— Да отрека какво? Обвиняваш ли ме в нещо?

Джордж се поколеба, осъзнавайки, че е стигнал прекалено далеч.

— Не можеш да отречеш, че те привлича.

— Разбира се, той е привлекателен мъж. Но не мисля, че проблемът е това. Мисля, че проблемът е, че ме подозираш, че ти изневерявам.

— Аз... Не, Айла. Вярвам ти. На него не вярвам.

— Каква глупост. Чарли може да е малко див, но те уважава. Той е добър човек, *лемики*. Има добро сърце.

Прииска му се да ѝ отговори, че не е съгласен, че е заблудена от чара му. Но щеше да прозвучи сприхаво.

Айла го хвана за ръцете.

— Ти ме принуди да го кажа, но ще го кажа. Различен си, откакто Пени те изостави.

Прилив на раздразнение, смущение, негодувание. Той издърпа яростно ръцете си от нейните и се дръпна толкова силно назад, че едва не падна. Тя го хвана, за да го задържи и го изгледа невярващо. Около тях партито се вихреше. Носеше се звън на чаши, свиреше музика, отвсякъде звучеше смях. Сърцето му препускаше; беше се държал грубо с нея. Какво му ставаше?

— Разбираш ли какво имам предвид? — каза тя. — Ти беше помил, по-незлюбив. Погледни се сега. Правиш се, че не виждаш Айвън Хемблин, зъбиш се на Чарли, обвиняваш ме в не знам какво. — Тя си пое дълбоко дъх, след това продължи: — Често съм си мислила, че може би си бил влюбен в Пени, защото беше много по-щастлив, когато тя беше тук.

— Отношенията ми с Пени бяха напълно служебни — отвърна той, съзнавайки, че трябва безцеремонно да отхвърли подозренията, преди да са се задълбочили.

— Глупости. Ти я обожаваше.

— Аз не съм... не съм бил сексуално привлечен от нея.

— Не ме интересува дали си бил, *лемики*; вярвах ти, че не си се поддал на тези импулси, дори да са съществували. — Тя оправи дрехата си. — Жалко е, че ти не можеш да ми вярваш така.

Джордж се опитваше да се пребори с противоречивите емоции. Беше разочарован от този спор, ето че сега той се оказваше в неприятно положение; а тя беше тази, която правеше мили очи на онзи младок. Но същевременно изпита тъга от примирения ѝ тон, от хладния начин, по който тя приемаше, че е прекарвал толкова време с

млада, красива жена. С жена, която — Айла беше права — той обожаваше.

— Наистина ти вярвам — рече той, питайки се дали наистина го мисли. Хвърли поглед към Чарли, който ги гледаше. Дали можеше да прецени от израженията им, че се карат? Чарли вдигна чаша и се усмихна широко, и Джордж потрепери от гняв. Да, Чарли знаеше, че се карат, предположил е, че е заради него и сега се наслаждава.

Дисководещият пусна стар запис и настроението на музиката беше в пълна противоположност с напрегнатите им изражения. Айла въздъхна. Пъхна косата зад ушите си и се вгледа с присвити очи в Джордж.

— Обичам те, Джордж, но в такива моменти си труден за понасяне. Пени те остави преди години. Трябва да продължиш. Трябва да го преодолееш. Това те съсипва.

— Защо са тези скръбни физиономии? — Беше Чарли, потупа Джордж по гърба и извика с пиянски глас на Айла: — Хайде, скъпа. Да потанцуваме.

— О, не, благодаря ти, Чарли — изискано му благодари тя. — Обувките ми стягат. Не мога да си обясня кое ме накара да ги обуя.

— О, хайде де. Само няколко бързи завъртания.

Джордж осъзна, че Чарли го предизвиква и се усмихна пресилено.

— Всичко е наред, Айла. Иди и потанцувай. Аз ще си поговоря с някои колеги.

Айла отмести несигурно поглед от Джордж към Чарли.

— Хайде — подкани я отново той.

Чарли я хвана за ръката и я дръпна към дансинга. Джордж ги гледа няколко секунди. Чарли прошепна нещо в ухото ѝ и несигурното изражение на Айла се замени с израз на удоволствие и смях. Чарли я наведе драматично и те започнаха да се въртят. Грацията на Чарли и движенията на краката му бяха невероятни. Джордж трябваше да отклони очи. Погледът му попадна на бара и след малко той вече вървеше нататък.

Беше се *променил* наистина, знаеше го. Или по-скоро, беше *непроменен*. Времето се търкаляше назад и той бе заплашен да стане отново човека, от когото Айла го бе спасила. Загубата на Пени и на Ели в такава бърза последователност означаваше толкова много лоши

неща за него: възпрепятстване на успеха му, който най-после го бе направил независим от парите на семейството на Айла, спомените за лошите времена и мрачните съжаления и страховете от една сянка в него, която смяташе, че е победил отдавна, страхът му, че заприличва на баща си.

И независимо колко го безпокоеше този упадък, той беше безсилен да го спре.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Ели се чувстваше странно равнодушна към ръкоплясканията. Когато отиде зад кулисите и излезе след извикването на бис на премиерата на „Травиата“, не изпита никакво чувство на приповдигнатост и радост, каквито бе очаквала. Публиката беше доброжелателна; силен взрив от аплодисменти избухна след индивидуалния ѝ поклон. Беше се представила добре, много по-добре от Нанси Маккензи. Тя изследва внимателно чувствата си, когато седна в гримьорната и започна да сваля тежкия грим. Възможно ли беше да е прекомерно погълната от горчивина и завист, че да не може да изпита простото удоволствие от музиката? Сега не можеше да срещне собствения си поглед в огледалото, изпитвайки неприязън към това, в което се бе превърнала.

На вратата се почука и Ели се стегна. Враждебността от страна на състава бе станала непоносима; не искаше да вижда никого.

— Влез — успя да извика накрая.

Андре Андерсон се вмъкна през вратата и затвори след себе си.

— Пинелъпи, поздравления. Пя прекрасно!

Тя не се сдържа и се усмихна.

— Благодаря, Андре.

— Беше ми казано сто пъти, че греша, като те наемам, но ти възнагради вярата ми в теб. — Той измъкна един стол и седна в него чинно, малките му ръце поглаждаха козята му брадичка. — Трябва да говоря с теб за следващата година. За повече работа.

Ели наостри уши. Притесняваше се какво ще се случи след края на този сезон.

— Давай — подкани го тя.

— Имам обещанието на Нанси Маккензи, която ми е обещала да пее главната роля в „Дидо и Еней“. Искат ти да я дублираш.

Ели не можа да накара езика си да се раздвижи. Нанси Маккензи едва бе сдържала презрението си към нея по време на репетициите. Радостта на Ели от предложената работа мигновено бе заменена от подозрение. Най-после тя успя да произнесе:

— Нанси ме иска?

— Настоява.

Изминаха няколко минути, докато тя прехвърляше казаното през ума си. Андре не се съмняваше, че ще се възползва от шанса. Само една крачка стоеше между нея и главната роля, за която мечтаеше. Но ѝ се струваше, че нещо не е наред. Защо Нанси ще ѝ предоставя такава възможност? Тя си спомни тяхната първа среща, радостта на Нанси, че Ели ще играе нейна прислужница. И разбра: Нанси се страхуваше от по-големия талант на Ели. Да я има за дубльорка беше начин да я държи под око; пречейки ѝ да приеме друга, по-голяма работа през сезона; уверявайки се, че остава подчинена. Нанси поемаше риск да не се разболее, поемаше риск с Ели, позволявайки ѝ да пее единствено на репетициите.

Но какво щеше да стане, ако тя не влезеше в играта им? Трябваше да плаща наема си, а нямаше друга опера в Англия, с която да е във връзка. Може би това беше проблемът, може би трябваше да се махне от Англия. Лондон беше преди мястото, където се бе случило всичко за нея; сега се превръщаше в място, където кариерата ѝ бездействаше, отровена от зли критици и апатия. Тя вече нямаше звукозаписна компания, можеше да е бедна в Германия по същия начин, както беше бедна и в Лондон. Мисълта за дома я накара да си спомни за Дитер, за голямата грешка, която направи като го изостави и го пусна да си отиде. Прекалено късно ли беше да се върне, да изтрие двете и половина години и да започне отначало?

— Пинелъпи? — каза Андре. — Нещо не е наред ли?

— Не искам да бъда дубльорка на Нанси Маккензи — произнесе тя гордо. — По-добра съм от нея и тя го знае.

Очакваше гневен отговор, но Андре се засмя.

— Скъпа моя, всички го знаят. Само че този бизнес не работи така: талантът и успехът не са равнозначни. Трябва да улавяш възможностите, когато се появяват. Не бъди прекалено горда, иначе ще ти е трудно да работиш.

— Не ме интересува. Няма да играя нейната игра.

Андре сви рамене и стана.

— Ако промениш решението си...

— Окончателно е.

— Хубаво. Предай поздравите ми на Айвън, става ли? — Той вдигна пръсти до челото си, след което затвори вратата след себе си. Ели бързо приключи със свалянето на грима и се преоблече в ежедневните си дрехи. Преди да помисли още веднъж, преброи парите в портмонето си и излезе от театъра, за да намери телефонна кабина.

Навън слабият ненавременен сняг се завърташе около редицата от бързо движещи се коли и падаше грациозно на земята. Студът хапеше злобно и Ели смъкна шапката над ушите си. Намери един телефон на ъгъла под жълтата светлина на уличната лампа. Затвори вратата на кабината, но студът проникваше вътре. Тя свали ръкавиците си и пусна монети в слота. Операторът ѝ помогна да се свърже с единствения номер на Нойманови в Кокондорф.

И за първи път след толкова години тя заговори с фрау Нойман.

— Здравей. Ели Франкел е.

— Здравей, Ели — отговори фрау Нойман внимателно.

Ели си помисли, че такъв предпазлив тон би бил немислим между тях преди, и я заболя.

— Фрау Нойман, търся Дитер. При вас ли е?

Кратка тишина — само миг, всъщност, — подготви Ели за разочарованието.

— Съжалявам, Ели, но не е тук.

— Значи най-последно се е изнесъл, така ли? — пошегува се тя, но шегата ѝ прозвуча кухо.

— Може и така да се каже. Преди една седмица замина за Сидни.

— Сидни? В Австралия?

— Точно така.

Сърцето на Ели се разтуптя. Беше избрала възможно най-неподходящия момент. Точно когато реши да възобнови връзката, той бе заминал на хиляди, хиляди километри оттук.

— Имате ли телефонния му номер?

— Мога да ти дам адреса. Още няма телефон.

Ели бръкна в чантата си за химикал и лист.

— Да, кажете.

Когато фрау Нойман продиктува адреса, Ели се запита колко ли може да струва полетът до Сидни. Повече, отколкото можеше да си позволи, разбира се. Може би ако му изпратеше писмо...

— Ели, трябва да ти кажа нещо важно — продължи фрау Нойман. — За Дитер.

Снегът навън се усили.

— Какво? — попита тя, изплашена от сериозния тон на фрау Нойман.

— Дитер вече е женен.

Думите бяха като удар в сърцето ѝ. *Дитер женен?*

— За кого?

— За една много мила млада жена, казва се Ингрид. Очакват бебе през февруари.

Ели се облегна на стената на телефонната кабина. Дълбоко в себе си тя винаги бе таяла фантазията, че един ден ще бъдат заедно с Дитер. Те бяха млади и тя знаеше въпреки отвратителния край, че той я обича. Не искаше ли и той това? Защо, по дяволите, се беше оженил за друга?

Може би защото не го беше потърсила две и половина години. Защото беше прекалено съсредоточена в кариерата си, в парите, в славата. Във всичко, което нямаше значение. Може би беше намерил някоя, която като него никога не е губила от поглед важното в живота.

— Много се радвам за него — успя да изграчи тя. — Предайте му моите поздрави, когато му пишете следващия път.

— Можеш и ти да му пишеш — каза фрау Нойман.

— Не... не. Аз... — Последната ѝ монета падна със звън през слота и разговорът прекъсна. Тя погледна отчаяно адреса, написан на гърба на автобусно билетче. Сгъна го внимателно и го пъхна в портмонето си, преди да обърне очи към улицата. Трафикът продължаваше, лампата над телефонната кабина продължаваше да потрепва, снегът продължаваше да вали. Всичко бе равнодушно към нейното страдание.

Някога беше смятала, че няма нищо, но бе притежавала нещо похубаво и по-ценно, отколкото е предполагала. Беше пропиляла това щастие. Сега знаеше какво е наистина да си с празни ръце.

* * *

Анджела не можеше да се отърси от мрачното настроение.

Това не беше първата Коледа, която посрещаше сама. Доколкото знаеше, може би винаги е било така. Но този път това я притесняваше. Тя седна в креслото в ъгъла на спалнята си, прелиствайки разсеяно една книга на слабата светлина от коледната лампичка с форма на звезда, закачена на прозореца.

Беше странно как, макар и без памет можеше да чувства носталгия по това време на годината. Не можеше да си спомни и една английска Коледа, но знаеше, че гръцката Коледа е различна: потържествена, с весели песнички, мирис на сладки бисквити и печено агнешко със златиста коричка. Подаръците бяха разменени още миналата седмица. Бъдни вечер не беше весела, не бе изпълнена с очакване. Тя се чувстваше самотна. Чувстваше се изгубена.

Може би трябваше да стане и да отиде да види Силас, да прекара известно време с него и семейството му. Беше винаги добре дошла у тях, а таверната беше затворена. Можеше дори да отиде до къщата на Мия: възрастната жена сигурно щеше да се зарадва. Имаше толкова начини да си намери компания и да прогони самотата, но тя не избра никой от тях. Може би се наслаждаваше на меланхолията прекалено много.

Тя се пресегна към чашата с червено вино, която стоеше на нощното шкафче. Добре че в хотела беше тихо: имаше само един гост. Почти като ваканция.

Още го мислеше, когато на рецепцията се позвъни. Тя остави книгата и чашата с вино и се изправи несигурно. Още хавлиени кърпи ли искаха? Среднощна закуска? Или горещата вода беше свършила?

Французойката чакаше. Гръцкият ѝ беше ужасен и Анджела се мъчеше да я разбере. Накрая все пак се разбраха: жената искаше да хапне нещо. Анджела обясни, че обикновено осигурява само закуска, но предложи да препече филийки и да направи чай. Приключи бързо в тихата кухня и се върна в стаята си.

Още не седнала, и звънецът отново иззвъня. Тя въздъхна и си помисли, че няма да отиде. Все пак беше Коледа. Може би ако напишеше бележка и я сложише на рецепцията, щяха да я оставят на мира.

Звънецът отново иззвъня и тя се надигна. Силас винаги казваше, че французите са груби; може би беше прав. Тя забърза надолу по коридора и зави към фойето.

Една фигура, едновременно позната и непозната, чакаше на меката светлина на лампата.

— Джери!

Той ѝ се усмихна, очите му се присвиха.

— Честита Коледа! — подаде ѝ една картичка. — Казах ти да я очакваш.

Внезапно я обхвана смущение. Приблужи се и взе картичката, но не можа да се застави да срещне погледа му.

— Какво правиш тук?

— Исках да съм някъде на топло по Коледа. Помислих си, че на острова ще е приятно. — Той я хвана за ръцете. — Мислех, че ръцете ти ще бъдат по-топли.

Тя погледна усмихнатите му очи и смущението ѝ изчезна. Нямаше значение, че е прекарала само четири дни с него, нямаше значение, че единственото, което знаеше за него бе научено от сърдечните му, забавни писма. Имаше чувството, че го познава от цяла вечност. Разтвори ръце и го прегърна.

— А, така е по-добре — каза той и дъхът му опари ухото ѝ. — Нещо ми липсваше, след като тръгнах оттук, Анджела. Надявам се не възразяваш, че се върнах да го намеря.

— Ни най-малко. А знаеш ли къде да го търсиш?

Той се усмихна палаво.

— Може би горе в спалнята ти?

Анджела беше едновременно развълнувана и несигурна. Не знаеше какво да прави, не знаеше дори дали го е правила преди. Сети се за ужасния спомен, за мъжа с фотоапарата, но го отблъсна. Джери беше настоятелен. Взе ръката ѝ в своята и я поведе по коридора. Затвори вратата с ритник зад тях и се притисна в нея, хълбоците му бяха срещу нейните, шепнеше името ѝ в ухото ѝ. Тя се отпусна в него, зарови пръсти в дългата му коса. С опитни пръсти той разкопча блузата ѝ и топлите му ръце се мушнаха вътре. Анджела усети, че я залива гореща вълна. Топлото му твърдо тяло, опияняващата му *мъжественост*: беше като магия върху сетивата ѝ и тя ѝ се отдаде доброволно.

— Леглото, леглото — прошепна между целувките му и той я сграбчи и я пренесе, като я остави нежно под бляска на коледните лампички. Там забавиха темпото, съблякоха се и се наслаждаваха на

допира един с друг. Тя си помисли, че сигурно никога не е преживявала подобно нещо, защото иначе щеше да си спомни това удоволствие, това нажежено до бяло желание, което разцъфваше и се носеше в кръвта ѝ. Джери покри тялото ѝ със своето и тя произнесе тихо:

— Бъди внимателен, никога не съм го правила преди.

Той се усмихна:

— Аз винаги съм внимателен — и проникна в нея.

По-късно, когато страстта се укроти и лежаха в топлата тишина, той я попита:

— Значи това наистина ти е било за първи път?

— Така мисля.

Той седна в леглото и я погледна.

— Какво имаш предвид?

— Искам да кажа... че не си спомням. А съм сигурна, че щях да си спомня... *това*.

Джери беше явно озадачен и тя разбра, че трябва да му обясни.

— Нямам спомени за живота си преди един инцидент, който се случи преди три години.

Той се засмя, но бързо изтресня, когато не видя усмивка в отговора.

— Сериозно ли говориш?

— Да.

След това я гледа дълго и съсредоточено.

— Не ме гледай така. Караш ме да се чувствам като панаирджийска атракция — каза тя отбранително.

— О, не. Разбира се, че не си нищо такова. — Наведе се и я целуна по ключицата. — Скъпа, не исках да те засегна. Толкова е странно. Как се е случило?

— Не знам. Събудих се в една нива в Испания, дойдох до тук... и започнах нов живот. — Тя понижи гласа си до шепот: — Мисля, че бягах от нещо. Или от някого.

Той се облегна на възглавницата, допрял лице до нейното и отметна нежно няколко кичура коса от лицето ѝ.

— Анджела Смит, продължаваш да ставаш все по-очарователна. Опитвала ли си се да си спомниш? Да разбереш коя си?

Тя поклати глава.

— Не искам. Щастлива съм, каквато съм сега.

Той я погледна, сякаш искаше да каже нещо, но се сдържа. Легна по гръб и се втренчи в тавана.

— Знаеш ли, май мога наистина да свикна да живея тук, на Острова на пеперудите. Нямах свободна стая, нали?

— Имам — усмихна се тя. — Но ще трябва да я делиш с една много заета управителка на хотел.

— Няма проблем. За колко време е свободна?

Тя се подпря на лакът и целуна наболата му брада. Усети как една неумолима вълна се приближава, подхваща я и я повлича към океана. Беше ужасяващо, но и по някакъв странен начин весело.

— Завинаги, ако искаш.

— Този срок ми допада — каза той.

И остана.

Айвън се чувстваше неловко с Ели по време на пътуването на югозапад към Съсекс. Тя предполагаше, че се дължи на странния характер на днешното събитие и се опита да бъде колкото се може поестествена, за да компенсира.

— Ходиш ли често да посещаваш семейството си? — попита го, когато започнаха да криволичат по тясно шосе. Ниски каменни огради, обрасли с мъх и голи увивни растения, се редяха от двете страни на пътя. Предишната нощ бе паднал лек сняг, но се бе стопил на мекото време.

— Виждам ги на Коледа и на рождени дни. — Пръстите му забарабаниха по волана. — Това е.

— Не сте ли близки?

Айвън я изгледа с крива усмивка, след това отново обърна очи към пътя.

— Боя се, че не.

Ели искаше да попита защо, но си помисли, че може да е грубо. Айвън я изненада с подробности, без да го е питала.

— Отраснал съм с бавачки. Всяка година с нова, докато навърших седем. След това отидох в интернат. Смятам, че семействата имат нужда заедно да прекарват времето, за да започнат да се обичат. — Колата забави. — Пристигнахме. — Той зави по широка алея.

Сдържаната декларация на Айвън, че не обича да се занимава с такива безсмислени неща като срещи с жени, сега придоби смисъл: далечно семейство, цял живот, държан далеч от другите. Почти го съжали. Докато изкачиха хълма и тя зърна за първи път имението Давъркорт.

То се състоеше от голяма, красива и поддържана джорджианска къща на края на дълга алея с високи тополи отстрани, окръжаващи тъмно езеро. Земята на изток се простираше до гора, на която краят не се виждаше. Градините около самата къща бяха идеално подредени, обрамчени с декоративни храсти и цветни лехи, редици от стари чимшири и алпинеуми, стигащи чак до алеята. Айвън спря малкия си бял форд на тесния паркинг до лъскав ролс-ройс. Тя изведнъж се усети непоносимо уплашена.

— А, брат ми вече е тук — каза Айвън, посочвайки колата. Той взе от задната седалка кошницата с опаковани подаръци. — По-добре направо да влезем вътре и да ти покажа. След обяда ще те изведе на разходка из гората.

Тя слезе от колата, надявайки се, че не изглежда така трескаво, както се чувстваше. Трябваше да си напомни да бъде спокойна. Богатите вярваха, че са по-добри от останалите: нямаше да им позволи да заподозрат, че и тя го вярва.

— Тук е красиво през лятото — каза Айвън и посочи градините. — Мама се гордее с лилиите си. Жалко, че сега не можеш да ги видиш.

Ели също си помисли, че е жалко. Жалко, че живот като този с историческо имение и ролс-ройс, и прочути лилии, щеше да ѝ се удаде да види само веднъж. Тя се опита да отблъсне завистта, убеждението, че всичко това е ужасно несправедливо. Двамата се изкачиха по каменното стълбище до входната врата, която беше отворена, и влязоха в широко, покрито с плочки входно антре.

— Мамо? Тук сме — извика Айвън, като пхна ключовете на колата в джоба си и хвана Ели за ръката.

Слаба млада жена в семпла черна рокля надникна.

— Те са в оранжерията, господин Хемблин — каза тя.

— Благодаря, Елизабет. Насам, Ели.

Докато вървяха през къщата, Ели виждаше стая след стая с богати килими, позлатени орнаменти, излъскани антики. Но изглеждаше почти така, сякаш тук никой не живее, сякаш имението

Давъркорт беше по-скоро музей, отколкото семеен дом. Най-после стигнаха до оранжерията. Зимното слънце надничаше през високите стъклени панели и обливаше помещението със светлина. Тук приличаше повече на дом, беше пълно със зелени растения в кашпи, удобни дивани, смях и викове на деца. Айвън я представи и тя видя за първи път семейството му.

Брат му Реймънд беше тъмнокос, с приветлива усмивка и големи, космати ръце. Съпругата на Реймънд, Джейни, която имаше физиономия на кон и подчертано предвзет акцент, едва забеляза присъствието на Ели. Трите им деца — Бенджамин, Алисдеър и Питър — бяха умалени копия на баща си, всички с еднаква подстрижка и еднакво облечени. Тя бързо загуби представа кое от момчетата кое е, когато те затичаха лудо около пианото, а после се скупчиха под огромната елха и планината от подаръци. Братовчедката на Айвън, Корнелия, четирийсет и няколкогодишна повлекана с прическа като паница и комплект блуза и жилетка в кремаво също беше дошла; на ръката ѝ беше увиснал бледоликият ѝ съпруг Бърни, който не изпускаше от поглед Айвън.

Самият лорд Давъркорт, най-малко осемдесетгодишен, седеше стиснал устни в люлеещото се кресло, с карирано одеяло върху коленете. Ели не виждаше външни признаци на влошено здраве, но и никакви признаци на щастие или осъзнаване на многото блага, с които бе благословен. Старецът изглеждаше почти като нарисуван, сякаш не бе част от сцената, а по-скоро от декорите към нея. И накрая лейди Давъркорт, запазена шейсет и няколкогодишна дама с висок кок от сребриста коса и слаби бели ръце. Тя взе пръстите на Ели в своите и каза:

— Толкова се радвам да се запозная с теб, скъпа. — Но зад изражението ѝ вееше хлад и думите не бяха нищо повече от представление. Ели можеше да се разсмее: тя не беше единствената, която играеше роля.

Поканиха я да седне и тя бързо обхвана с очи събраното семейство, като се усмихваше на правилните места, говореше, когато трябваше, докато през цялото време се чудеше на богатството, което я заобикаля. По настояване на малките момчета отвориха подаръците. Скоро стаята бе осеяна с разкъсана опаковъчна хартия и децата излязоха навън, за да изпробват новите си коли играчки, да се целят

един друг с новите си пистолети играчки и да документират забавлението си с новия фотоапарат за мигновени снимки. Лейди Давъркорт удостои Ели с малко пакетче и тя изрази прочувствено благодарността си, преди да го отвори. Яркожълт шал и ръкавици в тон с него.

— Ръчно изработени във Франция — поясни старата дама.

— Прекрасни са — отвърна Ели, полуизкушена да каже онова, което баща ѝ би казал: „Какво ви кара да мислите, че французите изобщо ги бива“.

— Цветът наистина ви подхожда — каза Джейни и Ели се запита дали изобщо я е погледнала. С нейната бледа кожа и кафяви очи жълтото бе последният цвят, който би избрала за себе си.

— Ели, не знаем нищо за вас. — Реймънд доля чашата си с уиски от декантера на помощната масичка и се настани на дивана срещу нея. — Айвън бил много потаен — добави той с усмивка. — Работите ли?

— Оперна певица съм — отговори тя. — Работя под псевдонима Пинелъпи Брайт.

— А-а, ето как сте се запознали — каза лейди Давъркорт. — Защото се чудехме.

— Трябва да ни попее — изграчи един глас. Ели се обърна и видя, че е лорд Давъркорт, оживяла статуя.

— Не, Хенри, сигурна съм, че на младата жена не ѝ се пее преди вечеря.

— Не искам да чувам „не“ — каза той. — Хайде, скъпа. Изпей нещо. Тя казва, че може да пее, аз искам да чуя.

Ели не знаеше как да отговори. Тя погледна към Айвън, който сви рамене:

— Щом татко иска.

— Да — изграчи старецът и тонът му прозвуча така металически, че Ели скочи от мястото си и се приготви да пее.

— Почакай, Ели. — Айвън също стана и отиде до пианото. — Ще ти акомпанирам.

Тя понечи да каже: „Не знаех, че можеш“, но бързо осъзна, че това ще разруши представата, че са двойка.

— Ще бъде чудесно — кимна тя.

— Какво ще кажеш за „Casta diva“? — попита Айвън, прелиствайки нотите.

Това беше третият запис от албума ѝ.

— Добре.

Айвън изсвири встъпителните акорди и Ели беше изненадана от сръчността на ръцете му, от неговата чувствителност. Тя се съсредоточи и започна да пее. Реймънд, Корнелия и Бърни я гледаха с любезни усмивки, лорд Давъркорт седеше тихо, присвил поглед, почти мрачен; но Джейни и лейди Давъркорт си говореха през цялото време. Беше разсейващо и тя се почувства неловко, че се е съгласила да пее пред група непознати. Когато свърши, само Реймънд изръкопляска. Джейни и лейди Давъркорт продължиха разговора си, сякаш нищо не се е случило, Корнелия се обърна към Бърни да го помоли за салфетка, а лорд Давъркорт не помръдна, нито издаде звук. Изглеждаше така, сякаш е заспал с отворени очи.

Айвън заобиколи пианото и взе ръката ѝ.

— Беше красиво, скъпа моя.

— Благодаря — отвърна Ели несигурно.

Трите малки момчета влетяха вътре и Елизабет се появи на прага да им каже, че обядът е сервиран. И те се насочиха към огромната овална трапезария.

Беше едва на половината път от гората, когато Ели осъзна, че Корнелия и лейди Давъркорт умишлено са я отделили от Айвън. Действаха заедно като ловджийски хрътки: Айвън беше издебнат от Корнелия под предлог, че искала той да ѝ покаже някаква стара книга, която бил споменал; докато Ели бе издърпана в сенчестия тунел между дърветата по настояване на лейди Давъркорт, която нямала търпение да ѝ покаже някакъв рядък вид папрат, която не растяла никъде другаде, освен в Съсекс. По време на обяда се бяха събрали облаци и сега започна да вали, но лейди Давъркорт — която още не бе казала на Ели първото си име — вдигна непоколебимо един чадър и придърпа Ели под него, като я хвана под ръка.

— Сигурно виждате вълшебната пещера — каза тя. — Малко дъжд не е навредил на никого.

Дъждът спря, докато стигнат вълшебната пещера, която представляваше кръг от червено-бели столчета с формата на гъби под една плачеща върба. Лейди Давъркорт настоя Ели да седне на едно от тях и тя се подчини. Но старата дама остана права.

— Имам ги от времето, когато с Хенри се оженихме. Надявах се на малко момиченце, но Господ имаше други планове.

— Момчетата никога ли не идват тук?

— Хенри не би позволил. Не искаше да станат нежни. Особено Айвън. Той винаги е бил чувствително дете. — Лейди Давъркорт я фиксира с немигащ поглед и Ели почувства как я побиват тръпки.

— Харесва ви.

— Айвън?

— Лорд Давъркорт.

Ели се изненада. Лорд Давъркорт едва бе разменил дума с някого на обяда, след което се бе оттеглил веднага за следобедна дрямка.

— Той ли го каза? — попита Ели предпазливо.

— Аз го казвам. Женени сме от четирийсет и три години. Знам какво мисли. Харесва ви. — Лейди Давъркорт започна да крачи. — Той рядко харесва някого. Господ знае, че мрази Джейни. — Тя спря и се обърна към Ели с присвити очи. — Ще се жените ли за Айвън?

— Аз... още не съм мислила за това, ако трябва да бъде честна.

Лейди Давъркорт изсумтя.

— О, глупости. Мислили сте, и още как. Ако не сте го правили до днес, то сигурно сте го направили в момента, в който сте видели имението. То може да бъде ваше един ден.

Ели внезапно бе поразена от тази мисъл и думите на лейди Давъркорт прозвучаха в съзнанието ѝ: *То може да бъде ваше...*

— Ще съм откровена с вас, Ели, ние имаме нужда Айвън да се ожени. И не за някоя на неговата възраст. Той трябва да има деца. Вие сте млада, господарят ви харесва, няма какво да пречи на брака ви.

— Госпожо, аз...

— Изслушайте ме. Айвън е добър човек. Ще се държи добре с вас. Той е щедър, сериозен и съм сигурна, че е по-красив от Реймънд, ако погледнем обективно. Реймънд винаги е имал чар, но у Айвън има аристократизъм. — Дъждът отново заваля, но лейди Давъркорт не му обърна внимание. — Двамата имате общи интереси — музиката. Хенри и аз никога не сме имали едно общо нещо, а бяхме щастливи толкова години.

Ели щеше да се разсмее, ако беше сама. Ето я тук, седи на боядисания стол — гъба под дъжда и слуша как усърдно ѝ рекламират добра партия за женитба. Запита се дали трябваше да каже на Айвън.

— Е? — попита лейди Давъркорт. — Какво мислите?

— Мисля, че Айвън може да има други идеи.

— В момента, докато говорим, Корнелия го обработва. Не можем да оставим нещата на случайността.

Ели се опита да се усмихне, но това бе посрещнато с каменна усмивка.

— Според мен такива неща трябва да стават... по-естествено.

— Глупости. Най-добрите бракове са практичните, не романтичните. Вярвате или не, но можете да бъдете една щастлива жена.

Дъждът се усили. Ели стана.

— Съжалявам, може ли да се връщаме? Измокрих се.

Чадърът отново бе разтворен и лейди Давъркорт ѝ предложи ръката си.

— Просто помислете над това, което ви казах. Това е всичко, за което ви моля.

Ели не можеше да не мисли. Лейди Давъркорт беше права за Айвън и тя се хвана, че сега го вижда в друга светлина. Той свиреше на пиано красиво, чувствено. Говореше родния ѝ език гладко. Винаги беше мил с Ели, никога не пристъпи границите. Беше истински джентълмен и ако се вгледаше внимателно, можеше дори да види благородното чело, за което говореше майка му. Но защо си мислеше такива неща? Никога не беше гледала на Айвън другояче, освен като на приятел, при това на много по-възрастен приятел. Той определено не беше Дитер с неговата гореща кожа и дълбоки сини очи.

Но Дитер беше женен. За друга.

Когато в края на деня се качиха в колата, тя имаше чувството, че познава много по-добре Айвън. Небето притъмня и отново започна да вали. Те мълчаха, докато излизаха от дългата алея на пътя. Най-накрая Ели каза:

— Айвън, наистина ли мислиш, че баща ти ще остави имението на Реймънд, а не на теб?

— Не знам.

— Имението е красиво. Сигурно го искаш.

Той не отговори направо. Очите му бяха вперени в шосето, а устата му се изви в лека усмивка.

— Ами — започна той, — разбира се, че го искам.

Ели си пое дълбоко въздух. Вече знаеше как и двамата могат да получат онова, което искат.

— Мисля, че ще го имаш един ден — произнесе тя тихо, слагайки ръката си върху коляното му.

Айвън трепна, погледна ръката ѝ, но не я махна. Вместо това каза:

— Може би си права.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

1979 г.

Една студена февруарска сутрин Анджела се събуди и осъзна с шок, че не е виждала Мия повече от два месеца. Укори се, че е била лоша приятелка. Но пък беше заета с други неща. Тя погледна към топлото мъжко тяло, което спеше до нея. Джери, с неговите гладки рамене над чаршафите, с разрошената дълга коса, паднала върху лицето му. Тайният ѝ любовник. Когато Силас предположи, че споделят една стая, стана студен с нея и я накара да обещае да не казва на никого другото.

— Срамувам се за теб, Анджела — каза той и внезапно суровата му фасада се напука. — Направи така, че никой да не разбере, защото ще си изгубиш репутацията за миг.

И тя се престори, че е назначила Джери и че се е настанил в една от стаите за гости. Ако някой си дадеше труда да преброи с колко стаи разполага и колко хора са в хотела, тайната ѝ щеше да бъде разкрита.

Тя се протегна и стана от леглото. Можеше да отиде при Мия покъсно. Трябваше да се прави закуска, а днес беше вторник, което означаваше, че е неин ред. Джери си плащаше престоя като помагаше в хотела. Приготвяше закуска четири пъти в седмицата, занимаваше се с тежката работа по прането и бавно разчистваше задачите, които Анджела бе отлагала поради липса на време. Смяна на кранчета, драскотини по стените, смазване на пантите и почистване и подреждане на всички рафтове. Тя беше толкова свикнала с трескавото място, с безконечната работа, че сега от време на време се улавяше, че скучае. Но щом настъпеше такъв момент, Джери я извеждаше на разходка на плажа или на питие в таверната.

Джери беше разкрил свой неподозиран талант. Преди да се отпрати да обикаля света, той бе завършил архитектура, макар и никога да не бе практикувал. Веднъж погледна плановете за разширение и попита Анджела: „Има ли вероятност някога да поискаш да строиш втори етаж?“. И когато тя отговори утвърдително, той взе молив и начерта плановете, като обясни, че настоящото преустройство

ще ограничи всяко бъдещо разширение. За това си мислеше Анджеела в полудрямката си тази сутрин, което я подсети за Мия. Мия трябваше да одобри плановите и, разбира се, щеше да го направи. Беше дала ясно да се разбере, че къщата на скалата трябва да бъде променена напълно. Но Анджеела не я бе виждала отдавна, още отпреди Коледа, а в нейното нестабилно състояние може би беше по-добре да не я оставя сама за толкова дълго.

Тя взе единия мотоциклет и изкачи хълма до къщата на Мия. Беше малко след два следобед. Денят беше топъл, но Силас каза, че било последният къс от зимния студ преди пролетта. Анджеела му повярва. Сякаш зад студения вятър се долавяше обещание за нещо топло, преливащо от живот. Това я изпълни с чувство на надежда и спокойствие и тя се запита за живота си преди и дали някога се е чувствала по същия начин в потъналото си в забрава минало. Не вярваше; ако е било така, мозъкът ѝ нямаше с такава готовност да го забрави.

Тя слезе от мотоциклета и отиде до портата.

— Мия!

Никакъв отговор. Съвсем типично. Тя почака и извика отново, след това си спомни, че Мия обикновено си ляга следобед в южната спалня. Отиде отстрани на къщата и извика пак.

— Мия, аз съм, Анджеела. Трябва да говоря с теб! — Изминаха няколко минути, опита пак, но все така без успех.

Бодна я първото притеснение. Не само че не беше идвала да я види, не я бе срещала и на пазара, нито пък беше чула някой да се оплаква от нея в селото... Възможно ли беше да не е излизала изобщо от къщата си? Мия често говореше, че е болна, че Анджеела не я взема на сериозно. Ами ако наистина е болна и е нямало кой да ѝ помогне? Или пък е умряла?

Тя се върна до входната порта и я хвана. Ако можеше да се изкачи до най-горната решетка, щеше да се прехвърли на тухления свод и да продължи нататък до стената. После можеше да открие някое дърво, нещо, на което да се изкачи. Тя събу обувките си и се зарадва, че е с дънки. Качи се и стигна до свода. После се спусна по него надолу до стената. Малко по-нататък клонът на един голям чинар се протягаше до стената. Тя го опита, не беше много сигурна дали ще я

издържи, но реши все пак да се възползва от шанса. Клонът пропука и тя внезапно бе залята от непознати образи и звуци.

Включените лампи в една голяма къща, бягане от някого, звук от съдрано, падане...

Затаи дъх. Още един спомен беше изпълзвал от мрака, за да я тревожи. Под нея клонът започна да поддава. Тя бързо изпълзя до чатала на дървото, след това се спусна до земята с леко одраскан лакът. Спря за малко и се опита отново да набута в тъмното спомена. Но знаеше със сигурност, че е от нощта, когато бе изгубила паметта си. С усилие на волята отрязва всички връзки от спомена в главата си, оставяйки мрака отново да го погълне.

Настоящето беше по-важно; Мия беше по-важна.

Входната врата се оказа отворена. Тя я натисна нерешително.

— Мия? Мия, тук ли си? Анджела е.

Къщата беше тиха, само часовникът тиктакаше. Прахът беше плътен и миризмата на котешка урина се усещаше силно. Две от котките веднага се хвърлиха към нея, като мяукаха силно и се усукваха около краката ѝ. Тя леко се освободи от тях и тръгна нагоре. По кожата ѝ преминаха тръпки и сърцето ѝ забърза. Осъзна, че се стяга и очаква да завари най-лошото.

— Мия?

Глухо пъшкане. Анджела се затича и отвори вратата на спалнята. Вътре лежеше Мия, изпита сянка, свита на една страна в леглото.

— Какво е станало? Болна ли си? Да извикам ли доктор?

Тя поклати глава.

— Умирам.

Анджела я погледна внимателно. Беше отслабнала и бледа.

— Какво има? Сърцето ли?

— Чувствам се толкова слаба.

— Откога си на легло?

— От две седмици.

— Защо не ми се обади? Щях да дойда.

— Защото си мислех, че ще умра, преди да дойдеш до тук.

Анджела ѝ помогна да седне.

— Какво си яла?

Мия сви рамене и избегна да я погледне в очите.

— Искаш ли да ти приготвя нещо? Сандвич?

— Не — отвърна тя. — В къщата няма храна. — Тя размаха ръце като крила на птица. — Не съм пазарувала. Не мога да отида до града, пълно е с мръсни хора и бактерии и... — Гласът ѝ изтъня и тя потръпна.

— Но, Мия, трябва да ядеш. Котките ти трябва да ядат.

Очите на Мия станаха кръгли и тъжни.

— Котките! Горките ми бебчета! Но как да им купя храна, като не мога да отида до пазара?

Анджела продължи да я разпитва. Явно Мия беше решила точно преди Коледа, че външният свят вече не е безопасен за нея, и беше изразходвала последната си храна през предишните осем седмици. Кое то обясняваше измършавелия ѝ вид. Храната беше свършила преди два дни, а тази на котките — вчера. Но нищо не би могло да я накара да излезе и да напазарува.

Анджела въздъхна:

— Искаш ли аз да ти напазарувам?

— Ще го направиш ли?

На връщане от магазина се натъкна на д-р Москопулос.

— Добър вечер, момиче. Не съм те виждал от доста време. Добре ли е вече нашата пациентка?

Анджела знаеше, че Мия не иска проблемите ѝ да се разчуват, но си помисли, че докторът вече е наясно с повечето от тях.

— Всъщност, решила е, че има прекалено много вируси и бактерии навън и се е затворила вкъщи. — Тя вдигна пазарските торби. — Бях избрана да ѝ занеса храна.

Той я докосна по ръката.

— Много си добра към нея, скъпа. Знаеш, че изобщо не е болна. Бучките... измисля си ги.

— Тя беше убедена, че умира.

— Виждал съм го и преди, хората понякога умират само защото вярват, че ще умрат. — Той поклати глава. — Не и Лудата Мия, обаче. Здрава е като кон, така че не се тревожи.

— Няма — обеща Анджела, макар да се тревожеше. Върна се до мотоциклета си и остави торбите на багажника. Студен бриз лъхна лицето ѝ. Тя погледна надолу към селото, а после към скалата, където се виждаше хотелът ѝ. Мина ѝ през ума, че хипохондрията на Мия бе започнала със започването на ремонтите. Дали тези неща бяха

свързани? Мия често казваше, че не я е грижа, че иска всички следи от къщата да бъдат изтрети. Но дали наистина го мислеше? Дали разрушаването на източната стена имаше нещо общо с някои от най-важните ѝ спомени?

Анджела се обърна и се качи на мотоциклета си, питайки се какво ли се е случило на Мия в къщата на скалата.

Ели знаеше, че не иска да ходи на партито на Нанси Маккензи по случай приключването на оперния сезон. Беше поканена, разбира се, с половин уста. Когато ръкоплясканията стихнаха и разговорите и смеховете на публиката останаха зад кулисите, Нанси се обърна към Ели:

— Вкъщи има парти. Искаш ли адреса? — Ели отвърна отрицателно. Не само защото нямаше приятели в състава — вината беше колкото нейна, толкова и тяхна: тя бе останала резервирана по време на цялата опера, но също така и защото просто не искаше да вижда къде живее Нанси Маккензи. Къща в Лондон, достатъчно голяма, за да побере целия състав? Това само щеше да я накара да завижда. Нанси беше голяма звезда с малък глас; Ели имаше голям глас, но въпреки това гледаше как звездата ѝ се смалява и изчезва. Операта имаше удължен сезон и тя бе благодарна за стабилните приходи. След тази вечер, обаче, нямаше нищо. Трябваше да започне работа — в бар, може би, или в ресторант. Въпросът беше къде — в Лондон или в Мюнхен. В Мюнхен можеше да се отърси от стигмата „Пени Брайт“, да намери агент и да започне прослушвания. Но в Лондон беше Айвън.

Ели и Айвън се виждаха веднъж седмично във вторник, когато тя нямаше репетиции. Той ѝ купуваше цветя, водеше я на ресторант. Тя хвалеше хубавия му вкус, разпитваше за семейството му. След това той я оставяше пред апартамента ѝ с целомъдрена целувка по бузата и обещаваще да дойде за нея следващия вторник. Така беше и в седмиците след Коледа. Ели установи, че не е трудно да го хареса: той беше мил и представителен, и се интересуваше от музика. Но тя не беше сигурна дали това може да прерасне в нещо друго, а той бе съдържан за това какво бъдеще биха могли да имат. Беше ли ѝ любовник? Предполагаше, че да, въпреки че в отношенията им нямаше

много интимност. По-скоро бяха като две деца, които си играеха в училищния двор: негова светлост и оперната звезда, които си подхождаха идеално, но бяха странно откъснати един от друг.

Зад кулисите оживлението и смехът бавно заглъхнаха, когато участниците съблякоха костюмите си, надянаха ежедневните си дрехи и излязоха, за да отидат на партито на Нанси. Ели бавно свали грима и закачи роклята си на закачалката. Андре не дойде да я види, както бе направил вечерта на откриването, за да ѝ предложи още работа. На масичката ѝ в гримьорната нямаше цветя, както на съседните маси. Тя се сети, че още не си е взела програма за спомен и прекоси празния театър, за да отиде до мястото, където се продаваха. После излезе на студената улица и тръгна към автобусната спирка. Стъпките зад гърба ѝ я стреснаха и тя се обърна: видя Айвън да ѝ маха.

— Ели! Спри!

Върна се, изпълнена с любопитство.

— Чакахме те на вратата на сцената — каза той, като пхна в ръцете ѝ един увехнал букет. Дъхът му образува облачета пара в студения въздух. На светлината на уличната лампа се виждаше, че той е изчервен.

— *Ние?*

— Аз и мама. Дойдохме да гледаме последното ти представление. Чакахме дълго. — Той я хвана за ръката. — Имаш ли нещо против? Мама иска да говори с теб.

— Разбира се. Но нека отидем някъде на топло.

Лейди Давъркорт не изглеждаше изобщо впечатлена от интериора на кафенето, което откриха зад театъра: ламинирани маси с олющена повърхност и прашна дървена ламперия по стените. Но лейди Давъркорт никога не се впечатляваше от нищо и Ели се зачуди дали върху лицето ѝ винаги е запечатан този израз на леко презрение. Когато закачиха шапките и палтата си и намериха къде да седнат, тя се усмихна пресилено и каза на Ели:

— Пееш много хубаво, скъпа.

— Благодаря — отвърна Ели. Тя погледна Айвън, но той не отвърна на погледа ѝ. Една келнерка дойде и взе поръчката им за чай и кафе, след което тримата потънаха в мълчание.

— Е — каза Ели, за да запълни тишината. — Май тази вечер е доста студено.

Лейди Давъркорт изпусна нетърпелива въздишка.

— Айвън иска да те попита нещо — каза тя. — Айвън. Хайде.

Ели беше учудена.

— Айвън?

Той ѝ се усмихна колебливо.

— Ели, аз и мама проведохме дълъг разговор днес следобед, и мислим, че е добра идея двамата с теб да се оженим.

Виж ти. Ели щеше да се засмее, ако моментът не беше толкова сериозен. След това си спомни как Дитер говореше за женитбата: не предложението, когато нещата между тях вече се бяха обтегнали; а времето, когато той мислеше, че тя е бременна. Връхлетяха я образи и сцени в червено-кафяво. Късната следобедна светлина, бризът, който развява прострените дрехи, дивите цветя, свели главици срещу есента. Дълбока, неизказана меланхолия я обхвана. След това тя си възвърна спокойствието: онова време беше отминало. Сега трябваше да мисли за бъдещето си. Тя се пресегна и взе ръката на Айвън — вече беше мислила как би отговорила на този въпрос.

— Да, Айвън, идеята е добра.

Той кимна и тя почувства примирение. Но това нямаше значение: те се нуждаеха един от друг, много връзки бяха започнали по необходимост.

Лейди Давъркорт се намеси:

— Ще бъдете сгодени шест месеца, след което ще има малка сватба — каза тя. — Влошеното здраве на лорд Давъркорт означава, че той не може да чака прекалено дълго, нито да преживява прекалени вълнения.

Ели се зачуди дали трябваше да се обиди, че на влизането ѝ в семейството може да се гледа като на вълнение.

— Разбира се. Радвам се, че пасвам на семейните планове.

— Ще трябва да ми дадеш списък с имената на тези, които искаш да бъдат поканени. Само близки роднини и приятели, ако обичаш.

Близки приятели? Ами че тя нямаше никакви. Предположи, че това е недостатък, но беше дошла в Англия като попзвезда, пред която се умилкваха празни хора, на които не можеше да вярва. А след отвратителния прием на оперния ѝ албум недоверието ѝ към тези около нея се увеличи и тя се затвори напълно. А семейството? Това

можеше да е повод да покани роднините на майка си. Леля Биа и вуйчо Мъри щяха да са дразнещи до сълзи, каквито бяха вечерта, когато дойдоха да я гледат в операта. Те вярваха в любовта, в семейството, в честността. Тя се сви вътрешно при мисълта, че щяха да са свидетели на женитбата ѝ с Айвън.

— Всичко е наред, лейди Давъркорт. Нямам кого да поканя.

— Добре тогава. Това улеснява нещата. Поздравления скъпа, сигурно си много щастлива.

Ели се замисли. Да, определено в момента имаше голям оптимизъм. Най-малкото щеше да е много, много богата. Щеше да живее в красива къща, заобиколена от красиви неща. Никога нямаше да се притеснява как да осигури покрив за главата си или храна за стомаха си.

Джери беше незаменим в хотела. Беше поел функциите на неофициален технически ръководител на строежа, дори работеше със строителите от време на време. Когато сезонът свърши и ясното небе се стопли, Анджела свикна да го вижда навън гол до кръста, стиснал цигара между устните си, с огряна от слънцето дълга коса. Сега тя се чувстваше спокойна във връзка с разширението, беше сигурна, че е планирано добре и ще се построи както трябва, без да се бои, че ще се налага да се разправя сама на гръцки с работниците. Сградата бе завършена в края на слабия сезон и туристите започнаха да прииждат. Но потокът от тях заплашваше да се превърне в потоп. Една отлична статия за „При Мия“ в популярен английски туристически справочник за Гърция доведе до там, че телефонът на Анджела непрекъснато звънеше. Тя не можеше да настане всички и Силас разчисти още една стая над таверната, за да предложат места за желаещите. Бизнесът се разрастваше бързо. С допълнителните стаи дойде и допълнителната работа. Джери помагаше с всичко, с каквото може, но Анджела скоро реши да наеме една от внучките на Силас, Делиа, за натоварения сезон. Капитан Лианис не би могъл да увеличи броя на курсовете, така че Анджела организира за Наксос — Аморгос ферибот, който да спира в Петалудос веднъж седмично през лятото. Сестрата на Лилика се премести на острова и отвори магазинче за сладолед и кебап с тераса към плажа Халки. Силас, да не остане назад, също построи тераса.

Всеки божи ден се събираха повече от двајсет туристи в градчето, които трябваше да ядат нещо.

Броят на мотоциклетите, които Андже́ла предлагаше, също се увеличи. Джери отиде до Парос да ги подсигури. Освен това поне веднъж седмично двамата излизаха на разходка до някой от плажовете. Би могло много лесно да се поддаде на прекомерната работа и никога да не спре. Но Джери я караше да спира и тя му беше благодарна.

Е, не всичко вървеше по мед и масло. Спомените започнаха да изпълзват отново от сенките. Не често, но достатъчно редовно, за да я притесняват. Бяха несвързани, само проблясъци на неприятни усещания и сцени, но тя се боеше, че накрая ще се навържат и ще оформят цяла картина. И тогава ужасното ѝ минало щеше да придобие плът и да разруши сегашното ѝ щастие. Беше започнала да си повтаря кратка мантра: „Забрави, забрави, забрави...“ Обикновено това ѝ помагаше да спре спомените, но я плашеше, че не може напълно да ги контролира.

Двамата с Джери също така имаха несъгласия по отношение на Мия. Андже́ла пазаруваше за нея веднъж в седмицата, след това прекарваше известно време в къщата, за да ѝ готви. Джери смяташе, че е прекалено заета, за да се занимава и с това, че поема допълнително и ненужно бреме.

— Но, Джери — възразяваше тя, — аз съм единственият човек на острова, който я обича. Трябва да се грижа за нея.

— Не ѝ помагаш, като я поощряваш. Тя не е болна. Ако трябва да излезе и да си напазарува, ще го осъзнае.

Андже́ла не очакваше от него да разбере Мия. Всъщност, тя самата не бе сигурна *защо* разбира Мия, но дълбоко в себе си знаеше какво е да искаш да избягаш от света, да се страхуваш, да се задъхваш, когато си на открито и сред хора.

Другото, което я притесняваше беше, че колкото повече се влюбваше в Джери, толкова повече се боеше, че ще го изгуби. Можеше да го прочете в очите му: той още не бе приключил с пътуването. Когато разказваше на гостите за местата, които е видял, очите му придобиваха меланхоличен израз и тя знаеше, че копнее да се движи, да продължава да вижда непознати неща. За разлика от нея. Тя обичаше Петалудос, обичаше работата си и хората, които я бяха посрещнали толкова сърдечно. Той може и да беше щастлив сега, но тя

знаеше, че накрая нещо ще стане. И се опитваше да не го обича толкова много.

* * *

Ели лежеше гола под тежките завивки и слушаше как се излива водата на душа. Денят беше дълъг. Сватбата бе минала точно по плана на лейди Давъркорт: беше малка, кратка и не причини големи вълнения на лорд Давъркорт, който наблюдаваше със сияеща гордост от стола си. Градината беше декорирана за случая, свещеникът ги беше оженил под бял навес, обточен със златни панделки. Ели носеше бледолилава рокля, а косата ѝ бе вързана свободно отзад. Айвън беше облечен в добре ушит италиански костюм със синя вратовръзка в цвета на очите му. Всички казваха, че са красива двойка и Ели започна да го вярва.

Гостите в по-голямата си част ѝ бяха непознати, мъже със самоуверени гласове и жени, които миришеха на лак за коса и скъпи парфюми. Те ѝ честитиха сърдечно, някои дори я разпознаха като Пени Брайт и проявиха силен интерес към промяната на музикалната ѝ кариера, кариера, от която сега всички очакваха да се откаже. Ядоха печена патица, малки бели картофки и изкусно аранжиран зелен боб. След това имаше сладкиш със сметана и плодове, а пандишпанът бе толкова напоен с бренди, че Ели бе сигурна, че може да се напие. Двамата с Айвън седяха един до друг, разменяха си конспиративни усмивки и благодаряха на гостите.

Най-после вечерта настъпи, късно и неохотно, както става през август, и гостите си отидоха вкъщи. Само братовчедката на Айвън, Корнелия, и лукавият ѝ съпруг Бърни още се мотаеха тук, когато персоналът дойде да демонтира навеса и да изчисти. Айвън бърбеше с тях дружелюбно, докато Ели — изморена от натоварения ден, — наблюдаваше чистачите и се питаше кога най-после ще си легне.

— Щастлива ли си, скъпа? — обърна се Корнелия към нея и докосна китката ѝ със студената си ръка.

— Да — отвърна тя и погледна крадешком към Айвън. Той бе потънал в дълбок разговор с Бърни.

— О, не се тревожи за тях. Все намират за какво да дрънкат. — Корнелия вдигна чашата си с шампанско, забеляза, че е празна и пак я

остави. Лицето ѝ беше зачервено и лъскаво, строгата ѝ прическа я караше да изглежда почти като мъж.

— Предполагам, че скоро трябва да си тръгваме. Но искам да ти кажа нещо, скъпа.

— Какво е то?

— Любовта е толкова ценна — каза тя. — Бъди мила към него.

— Разбира се, че ще бъда.

— Знам, че той ще е мил към теб. Малко доброта дълго трае.

— Какви глупости говориш на жена ми, Нели? — каза Айвън добродушно, прекъсвайки разговора им.

— Женски работи — отвърна тя с палава усмивка. — Много по-интересни от мъжките, за които си говорите с Бърни.

Ели се прозя, спомни си за добрите маниери и се спря.

— Ах, време е да си тръгваме — каза Бърни.

Когато се сбогуваха, Ели прехвърли през ума си думите, които Корнелия беше казала за добротата. Това беше нещо просто, но толкова силно. Да, ако тя и Айвън можеха да бъдат мили един с друг, може би това щеше да замести липсата на истинска страст. Тя се стопли при тази мисъл, когато последва Айвън вътре.

На път към спалнята двамата бяха повикани във всекидневната от лорд Давъркорт, който беше в жизнерадостно настроение, дължащо се както на брендите, така и на историите от младостта му. Към единайсет лейди Давъркорт го подкани да си лягат, оставяйки младата двойка сама за първи път този ден.

Настъпи глухо мълчание. Айвън се обърна към Ели:

— И ние трябва да си лягаме.

Тя кимна. До този момент не бяха споделяли нищо повече от целувки, и то не особено страстни. Но тази вечер бе сватбената им нощ и всичко щеше да се промени. На Ели ѝ се искаше това, което я тласка нагоре по стълбището към красиво подредената спалня, да е нещо повече от дълг. Каза си, че у хората желанието един към друг може да се засили, че неловкостта от непознатото може да бъде заменена от сърдечното утешение от взаимното опознаване на телата си. Докато Айвън си вземаше душ, тя се съблече и се пхна под завивките и остана да чака Айвън, докато той влезе с хавлиена кърпа, превързана през кръста.

Единственото осветление бе тънка ивица светлина от банята. Той свали кърпата и се качи в леглото до нея, придръпвайки я нежно към бледите си космати гърди.

— Добър вечер, госпожо Хемблин — каза той.

— Добър вечер, ваша светлост.

Той се усмихна.

— Все още не.

Тя го погледна в очите, опитвайки се да открие следа от желание в себе си. Кожата му беше студена, крайниците — дълги и жилести. Прокара пръсти по гръдния му кош и той потръпна. Това я накара да се спусне дръзко по корема и надолу между краката. Той продължаваше да е мек. Погали го нежно. Нищо не се случи.

Той отмести ръката ѝ и я обърна по гръб, като я притисна. Устните му бяха върху нейните, езикът му изследва устата ѝ. Тя хвана ръцете му и ги сложи върху гърдите си, но продължаваше да го усеща отпуснат. Минутите минаваха, но не се случваше нищо.

— По дяволите! — Айвън се дръпна рязко от нея.

— Айвън? — произнесе тя колебливо.

Той се обърна отново към нея и отмахна косата от лицето ѝ.

— О, Ели, съжалявам. Просто не съм добър в тази работа. Ти нямаш вина. Ти си много красива, скъпа, и аз се безпокоя за теб много.

Тя не знаеше какво да каже, затова си замълча.

— Нека да се прегърнем и да заспим. Беше изморителен ден.

— Щом това искаш...

— Ели, знам, че и ти го искаш. — Той я придърпа по-близо и я целуна по челото. — Ще се справим с това по-късно.

След закуската Айвън изчезна за час, за да проведе няколко служебни разговора, а Ели излезе на разходка в гората сама. Слънцето грееше силно и по ръба на вълшебната пещера бяха нацъфтели сладък грах, сини камбанки и нарциси. Тя се облегна на ствола на плачещата върба, плъзгайки пръсти по грапавата кора. Един ден щеше да притежава това дърво. Мисълта ѝ се видя странно нелепа тази сутрин. Дистанцията между сега и момента, когато щеше да е собственичка изглеждаше безкрайна, невъзможна за преодоляване.

— Ели? — Беше Айвън, викаше я отдалеч, гласът му се носеше от бриза.

Тя излезе на пътеката.

— Тук съм! — извика му в отговор.

Той тръгна към нея. Слънцето хвърляше кестеняви отблясъци в косата му и той ѝ се усмихна, когато се приближи. Наистина изглеждаше сякаш я обича, което правеше снощното фиаско да изглежда още по-озадачаващо.

— Свърши ли си работата? — попита тя.

— Да. Всъщност проведох много важен разговор с един стар приятел, Луис Деко. Надявам се няма да се разсърдиш, че говорихме за теб.

— За мен?

Той кимна, но не я погледна в очите. Тя стана подозрителна. Листата на дървото се раздвижиха на вятъра.

— Да, Луис е агент в развлекателния бизнес. Занимава се с оперни певци. Намира им работа из цяла Европа.

Ясно накъде биеше.

— Разбирам.

— Не се наложи дълго да го убеждавам. Искане да се заеме с теб. Мисли, че може да ти намери работа веднага, макар и не в Англия. А ти ще трябва да се удовлетвориш с малки роли. Разбира се, ще направя така, че да си на хубаво място и да се чувстваш приятно, където и да отидеш.

Тя не поиска да знае защо Айвън не я е запознал с Луис досега. Подозираше, че Луис не е никакъв „стар приятел“, а познат, когото търси по време на нужда. Познат, който сигурно играеше по свирката на Айвън, по-скоро на парите и влиянието му. Спомни си наблюдението на Андре, че в този бизнес по-важно е кого познаваш, а не как пееш.

— Но ако аз замина... това няма ли да създаде проблеми със семейството ти?

— Те няма да знаят, скъпа. Стига да се връщаш за Коледа и за рождените дни, няма да разберат.

Ели обмисли практичността на предложението на Айвън и му се възхити. Тя спонтанно разтвори ръце, прегърна го и го целуна по устата. Той трепна изненадано, но после отвърна на целувката.

— Благодаря ти, Айвън. Ти се оказа чудесен съпруг.

— Мисля, че нашите гости бяха прави за нас, Ели. Ние сме красива двойка, само че не такава, каквато те си мислят. — Той хвана ръката ѝ. — Хайде, да кажем довиждане на мама и татко. Трябва да се връщаме в Лондон.

Тръгнаха назад по пътеката. Главата на Ели бе пълна с мечти и надежди, и тя не съжаляваше, че се е омъжила за Айвън. Ни най-малко.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

1981 г.

Беше красива нощ за парти.

Септемврийското небе беше чисто и безоблачно, а здрачът още пазеше топлината на деня. Морският бриз караше фенерите около хотела да се полюшват ритмично. Анджела беше заета през целия ден, както обикновено — да подреди платата със сувлаки, пълнени калмари и сосове, да разнесе бутилки узо и рицина, да проведе телефонен разговор, да осигури хавлиени кърпи на ливанеца, който бе употребил за двудневния си престой четири. Но това беше щастлива заетост. Тази вечер беше кулминацията на дълъг период усилена работа.

Бяха довършили ремонтите през слабия сезон и сега „При Мия“ имаше втори етаж. Джери внимателно бе проследил целия процес, до последния боядисан прозорец. Хотелът бе зает през цялата седмица и сега тя разполагаше с екип от трима души на пълен работен ден и готвач на половин ден. През последните две седмици бяха завършени последните щрихи по хотела: обзавеждането на кухнята с нови уреди, открито продължение на трапезарията, което гледаше над скалата към потрепващата синя вода. Идеалното място за празнично парти.

Музика, цветни фенери, смях, гореща храна и морски въздух. Беше опияняващо като шампанското, купено от Джери от континента при едно от многото му пътувания. Способността на Джери да очарова бе пословична и на острова по-възрастните жени бяха започнали вече да шушукат за евентуална сватба между двамата си любимци. Анджела не си позволяваше да мисли за такава възможност. Тя обичаше Джери и той я обичаше. Само че го подозираше, че не е от типа мъже, които се женят, затова не повдигаше въпроса. Нито пък той.

Тя спря за малко от вътрешната страна на сгъваемите врати към терасата. Имаше чувството, че половината остров е дошъл на партито и сега се разменяха клюки, шеги и коментари за шампанското на Джери. Тя отпи от чашата си и затърси с поглед в тълпата Мия. Не очакваше да я види, но въпреки всичко я беше поканила. Мия не беше виждала мястото от години. Тя не напускаше къщата си и Анджела

знаеше, че обмисля да засади дърво, за да блокира гледката към нея от прозорците на втория си етаж. Не проявяваше ли поне малко любопитство?

Две топли ръце се плъзнаха около кръста ѝ. Джери я целуна по бузата.

— Наслаждаваш ли се? — попита той.

Тя се облегна на гърдите му.

— Да. Красива нощ.

— Така е. — Той я притисна силно. — Да ти донеса ли още шампанско?

— По-добре не. Какво ще стане, ако някой от гостите спешно поиска?

Джери махна с ръка.

— Хайде, парти е. *Твое* парти. Пусни си косата. — Без да дочака отговор, той отиде до дългата маса навън за питие. Тя го проследи с очи и забеляза една тъмна позната фигура в тъмнината отвъд кръга светлини от партито.

— Мия — прошепна на себе си и забърза през тълпата.

Мия стоеше несигурна, очите ѝ бяха огромни на слабото, изпито лице. Анджеला я хвана за лакътя и се опита да я привлече навътре.

— Толкова се радвам, че дойде. Влез. Искam да ти покажа какво сме направили.

— Не — отвърна тя с паникьосан глас. — Не мога да дойда, аз... не мога. — Тя вдигна поглед към новопостроения втори етаж. — Изглежда толкова различно. Старата къща... практически я няма.

Анджеला се поколеба. Тя звучеше тъжно, но настроенията на Мия се меняха бързо.

— Харесва ли ти?

Мия се обърна към нея с див поглед.

— Не харесвам нищо. Защо трябва да го харесвам?

Анджеला я хвана в крачка; беше свикнала с държанието ѝ.

— Да ти донеса ли чаша шампанско? Можеш да стоиш до мен. Мисля, че ще е добре хората да те видят, защото благодарение на щедростта ти всичко това стана възможно.

Мия ѝ се усмихна слабо и издърпа ръката си.

— Момичето ми, аз не съм направила нищо. Ти сама го направи.

— Тя потупа ръката на Анджеला. — Гордея се с теб.

Анджела погледна зад рамото си хотела, очертан на фона на тъмното небе.

— И аз се гордея — каза тя. Когато се обърна, Мия се отдалечаваше в мрака. — Мия! Ела!

Но възрастната жена не се обърна.

— Довиждане, Мия — прошепна тя на себе си и се върна към партито.

Много след полунощ, когато всичко бе изчистено и опаковано, и Анджела копнееше за един душ и хубав, здрав сън, Джери я хвана за ръката и я сложи да седне на една от масите навън.

— Браво, Анджела.

— Нямах да направя нищо от това, ако не беше ти.

— Не, ти беше мозъкът, аз само мускулите.

Засмяха се, след което Джери стана сериозен.

— Анджела, вчера получих писмо от сестра ми. Ще има бебе.

Тя се зачуди накъде бие.

— Прекрасна новина — каза тя предпазливо.

Той не изчака и секунда.

— Искам да се прибера вкъщи. В Австралия.

Студен душ. През цялото това време беше очаквала Джери да си стегне раницата, но все пак да е някъде наблизо, да използва Петалудос за база. Но Австралия? Това беше на другия край на света.

— Но... но... какво ще стане с хотела? Ти вложи толкова много в него.

— Да, ценя всяка секунда, но той е твой, скъпа. Не мой. Липсва ми семейството ми, липсва ми миризмата на евкалипти, звукът на свраките. Просто ми липсва домът.

Сърцето на Анджела се сви.

— Разбирам.

— Ще дойдеш ли с мен?

Почувства как се разкъсва в две посоки. Сърцето я болеше, но успя да произнесе:

— Не мога. Прекарах две години от живота си, за да докарам хотела до това състояние. Не мога да си тръгна сега.

Джери наведе очи.

— Очаквах този отговор.

Дори когато го произнесе, тя се запита дали е наистина така. Можеше да го продаде. Но кой щеше да поеме бизнес заедно с Мия? Не можеше да си представи човек, който би го направил.

— Няма да е завинаги — каза той. — Още не съм готов да пусна корени, знаеш го. Дай ми малко време, година или повече. Мога да се върна.

Анджела се обърна, така че да го гледа в очите. Обхвана лицето му с ръце и го целуна по челото.

— Обичам те. И щом мислиш, че може да се върнеш, мога да те чакам.

Той се усмихна.

— Ще ми липсваш, Анджела.

— И ти ще ми липсваш.

След седмица той тръгна.

Ели беше чувала за големи пробиви, мигове, в които кариерата на един изпълнител се преобръща и от никому неизвестен, се превръща в прочут с една-единствена роля. Тя не беше преживяла такъв пробив. Вместо това запретна ръкави и започна да работи здраво. Европа нямаше проблеми с миналото ѝ на поппевица: те дори не бяха чували за Пени Брайт. Така че Пинелпи Брайт нямаше препятствия по пътя си към успеха. Имаше гласа, имаше външността и парите на съпруга си, за да отиде на прослушвания, да отсяда в хотели и да пътува в първа класа между различните държави за едно или друго представление. Европейският ѝ дебют беше „*Матеус Пасион*“ на Бах за баварската опера. Харесаха я толкова много, че я наеха за целия сезон — играеше малки роли и дублираше главни. Мюнхен беше град от мечтите на нейната младост: широкият, елегантен площад „Мариенплац“ с уличните музиканти; безкрайните галерии с картини на европейски художници; и върховете на бароковите църкви, които пронизваха студените сиви небеса. Този сезон тя разучи Глория от „Тоска“, Жулиета от „Ромео и Жулиета“ и Татяна от „Евгений Онегин“, но не изпя никоя от тях на представление. Нейната Михаела от „Кармен“ бе възторжено аплодирана и доведе до покана за серия летни концерти в Барселона; а след това до рецитал в Дрезден. Луис, агентът ѝ, ѝ осигури прослушване в „Ковънт Гардън“, но те не се бяха

свързали с нея. Беше доволна. Европа беше нейният духовен дом... Англия беше просто място, където живееше. През есента тя получи солова роля в „Реквием“ на Верди на сцената на Виенската опера и малко след това ѝ предложиха Памина във „Вълшебната флейта“ на Залцбургския фестивал. Трябваше да се върне в Германия за останалата част от сезона в Берлинската опера. Отседна в луксозен апартамент в Шарлотенбург, винаги на известно разстояние от шумните магазини и с гледка към разрушената църква „Кайзер Вилхелм“ от широките ѝ прозорци. Берлинската стена изглеждаше далеч от богатите и лъскави магазини на прочутия булевард „Курфюрстендам“. Докато беше в Берлин, се обади от операта в Сиатъл, но Айвън не искаше тя да ходи в Америка.

— Прекалено е далеч — каза той. — Стой си в Европа.

Тя се подчини, покорна съпруга. Но не заради старомодни схващания за брака... Не, тя просто беше съпруга, която не забравяше как се е борил за кариерата ѝ съпруг, когото виждаше веднъж месечно. Отплатата ѝ беше да е на линия, ако семейството му поиска доказателство, че е женен. Беше нещо като проституция, предполагаше тя, само дето те още не бяха консумирали връзката си. Щеше да е забавно, ако имаше достатъчно близки приятелки, на които да каже. Но не се нуждаеше от обичта на околните. Не и на този етап от живота си. Любовта на многолюдната, анонимна тълпа и ласкавите критици ѝ беше достатъчна. Тя беше на ръба. Имаше големи роли в малки компании и малки роли в големи компании. Единственото, което ѝ трябваше, беше онази едничка роля — Виолета или Чо Чо Сан — в една от главните опери — Ла Скала или Парижката опера, — за да бъде както го иска. Може би тогава нямаше да има нужда вече от парите на Айвън... Което породило в нея противоречиви чувства. Тя отпъди мисълта.

След сезона в Берлин сега летеше за почивка в Англия. Седеше в седалката си в първа класа и отпиваше от водата, когато един добре облечен мъж се приближи.

— Извинете, вие ли сте Пинелъпи Брайт? Оперната певица?

Ели се стегна. Несъмнено беше английски оперен критик, който е решил да ѝ каже какво точно мисли за нея.

— Да — кимна тя.

— Аз съм Дейвид Уолъс. — Той протегна ръката си и Ели осъзна, че акцентът му изобщо не е британски. Във всеки случай не и такъв, който беше чувала. — И съм от Австралийската опера.

Австралия. Където Дитер беше избягал. В мига, в който тази мисъл се появи, тя я потисна. Дитер сега имаше нов живот — съпруга, дете. Да се свърже с него щеше да е грешка. Като върна мисълта си обратно в настоящето, тя пое изискано ръката на Дейвид Уолъс.

— Приятно ми е.

— Гледах ви в Залцбург през лятото. Красиво, красиво. Защо не обмислите да дойдете да пеете при нас? Имаме чудесна поредица от летни концерти, които съвпадат със северната зима. Може ли да се обадя на агента ви?

Ели не знаеше какво да каже. Австралийската опера беше една от най-добрите компании в света, но както и „Метрополитън“ беше прекалено далеч, за да се хареса на Айвън.

— Дайте ми визитната си картичка — каза тя. — Не мога да обещавам нищо, но ще говоря със съпруга си. Може би той ще иска да прекара известно време в чужбина. — Може би тя можеше да го убеди да си вземе отпуска. Изкушаващите слънце и плажове сигурно щяха да го убедят.

Тя взе визитката на Дейвид Уолъс и я пхна в чантичката си.

Айвън я посрещна, както винаги, на летището. Обикновено само я целуваше и вземаше куфара ѝ. Но този път я прегърна сърдечно, вдигна я и я завъртя.

— За какво е всичко това? — каза тя и се засмя, когато той я пусна.

— Е, лейди Давъркорт — произнесе той тържествено. — Татко почина.

15 май, 1982 г.

Скъпи Джери,

Благодаря за снимките. Племенницата ти е красавица! Колкото до теб, виждам, че след като си заминал, си подстригал косата си и сега не съм сигурна, че ми харесва. Винаги си бил дългокос пещерен човек. Заради

новата работа ли е? Дори не мога да си представя, че носиш риза и вратовръзка, макар че е хубаво, че най-последно използваш дипломите си.

Тук нищо не се е променило. Аз винаги съм заета, докато всички останали са на „островно време“, гостите винаги се нуждаят от чисти чаршафи в три след полунощ, а Силас се оплаква непрекъснато. Знаеш ли, той онзи ден ми каза, че нещата тук били много по-прости, преди аз да се появя. И това от устата на човек, който пуши хавански пури, защото е смъкнал сто кожи от туристите! Напомних му го, и разбира се, той се опита да го обърне на шега, старият му мърморко с мърморко. Колкото до Мия, тя е добре, макар тази седмица да си е въобразила, че има рак на панкреаса. Не знам откъде ѝ идват тези идеи, но се опитвам да прекарвам колкото се може повече време с нея. Една от котките ѝ умря миналата седмица и това наистина я натъжи. Плака като малко момиченце и единственото, което можех да правя, беше да я галя по косата. Чувствах се толкова безполезна. Винаги се чувствам безполезна около нея. Не издържам да я гледам толкова нещастна, но няма как да оправя нещата. Както и да е, изкопахме малка дупка в градината и погребяхме котката, а аз я заварих на следващия ден там да седи цветя, което е окуражаващо. Когато върши нещо разумно, си поемам дъх с облекчение.

Е, успях да избегна големия въпрос досега, като те занимавах с дреболии. Искане ми се да ме беше попитал преди да купиш земята от чичо си, защото не ми харесва да мисля, че си похарчил толкова пари за въздушни кули. Да, знам, че ти я е продал евтино, но все пак това е голяма покупка. Впрочем къде е Кулъм бийч? Близко до мястото, където живеят родителите ти? Разгледах снимките и, разбира се, теренът изглежда прекрасен за строеж на хотел, но не виждам как мога да имам нещо общо с това. Отдадена съм напълно на бизнеса си тук и все си мислех, че може да се върнеш някой ден. Сега ми се струва, че искаш нещо друго и това ме кара да се чувствам наистина неспокойна и несигурна. Продължавам да мисля за теб

като за мое гадже (боже, каква глупава дума, тя почти не означава нищо... като нещо, което някой тийнейджър би казал); но като че ли ти си правиш някакви други планове там в Австралия. Не знам какво да кажа, може би трябваше да се откажа от теб преди много време, но не можах. Ти си „човекът“ и така ще си остане завинаги. Само те моля да бъдеш честен: ако не дойда там (което аз не мога), ще се върнеш ли тук?

По-добре да свършвам и да отида да пусна писмото в пощата, че иначе ще тръгне чак другата седмица. Само ме избави от това страдание, става ли?

С много, много любов,

Анджела

Ели грижливо сгъна полите си в един голям куфар, но този път не отиваше да пее за оперния сезон в Европа. Този път отиваше само до Съсекс, до имението Давъркорт. Айвън вече беше там, под предлог да успокои лейди Давъркорт; макар че тя според Ели не изглеждаше да се нуждае от успокоение. Изглеждаше по-скоро доволна, че съпругът ѝ е умрял. Ели неохотно опаковаше нещата си от лондонската градска къща, без да бърза. Айвън беше казал, че може да останат почти месец и мисълта, че ще живее с лейди Давъркорт толкова дълго не беше никак приятна. Надяваше се, че имението е достатъчно голямо за нея и за свекърва ѝ, за да се избягват една друга. Като връх на всичко, Ели бе принудена да анулира два ангажимента в Италия, но в Париж в края на третия месец я чакаше летен фестивал за награда.

Входният звънец иззвъня, но тя се надяваше това още да не е колата. Погледна часовника си. Не, имаше още половин час. Проправи си път между куфарите по пода в спалнята. Останалата част от къщата беше празна и тиха. Айвън бе покрил мебелите с чаршафи да не се прашат, а картините бяха прибрани в хранилище. Тя отвори вратата. На прага стоеше братовчедката ѝ Линда.

— О — успя да каже Ели смутена. — Не те очаквах.

— Надявам се, че нямаш нищо против. Бях на конференция съвсем наблизно. Беше срамота да не се отбия. Опитах се да ти звънна...

— Току-що изключихме телефона. Местим се. Временно. — Тя отвори вратата. — Влизай.

— Донесох сладкиш — каза Линда и остави една кутия върху масичката за кафе, като зави червената си коса зад ушите. — Ще прием ли чай?

Ели не можеше да разбере английската мания по чая и пиеше кафе винаги, когато можеше. Но Айвън бе опаковал кафе машината, така че щеше да се прави чай.

Ели бе виждала Линда само два пъти след Уилингъм, когато беше отишла да посети семейството. Линда, от своя страна, се беше опитвала да направи тези срещи по-редовни. Ели отказваше всеки път под различни предлози — била заета, нямало да е в страната, — но знаеше, че истинската причина е, че се чувства неловко. Семейството на майка ѝ беше учудено, че не е поканено на сватбата, а тя нито веднъж не бе завела Айвън при тях. Беше достатъчно трудно, че трябваше да се преструват, че се обичат пред лейди и лорд Давъркорт. Да го прави и пред роднините си, хора, които наистина вярваха в любовта, щеше да я накара да се чувства като истинска измамница. Истината беше, че тя ги харесваше и се опитваше да компенсира, като им изпращаше скъпи подаръци за рождените дни и за Коледа. Особено обичаше Линда и се радваше, че тя проявява упоритост въпреки смесените сигнали, които Ели изпращаше.

Те седнаха върху покритите с чаршафи мебели във всекидневната и Ели нарязва сладкиша.

— Колко красива къща — възкликна Линда, колкото да каже нещо. — Сигурно си щастлива?

— Щастлива съм — предпазливо се съгласи Ели.

Линда изглеждаше развълнувана, но изчака търпеливо да седнат по английски маниер с чаши в скута, преди да разкрие причината за посещението си.

— Ели, Малкълм е в болница.

Ели замръзна.

— Сериозно ли е? — От всичките трима братовчеди Малкълм изглеждаше най-малко вероятно да се разболее с гърмящия си глас и

здрави рамене.

Линда кимна и сви устни, за да не се разплаче.

— Има тумор в белия дроб. Оперират го днес, може би дори в момента. Може да издържи операцията, може и да не...

Ели остави чашата си и погали ръката Линда по ръката.

— Много съжалявам. Как приемат майка ти и баща ти новината?

— Мама се опитва да изглежда бодра, но татко е съсипан. — Линда погледна надолу и въздъхна.

Ели изпита желание да я прегърне, но ѝ беше неловко.

— Можеш да си поплачеш, не се притеснявай.

Линда извади смачкана кърпичка от джоба си и попи носа си. След това изправи рамене и погледна Ели в очите. Остана така известно време. Ели усети нещо в нея да се раздвижва; никой не я бе гледал така, откакто скъса с Дитер. Сякаш се опитваше да проникне до сърцето ѝ. Заля я чувство на самота, съжаление и носталгия. Тя отмести очи.

— Ели — произнесе най-накрая Линда, — трябва да ти кажа нещо, което може да е шок за теб.

— Какво? — Сърцето ѝ спря. Тя се стегна в очакване на някаква ужасна новина, всичките ѝ стари, забравени страхове за бедност и загуба се върнаха.

Линда наведе глава.

— Имаш сестра.

Това бе последното нещо, което Ели бе очаквала да чуе и то я свари неподготвена. Тя не можеше да говори, устата ѝ се затваряше и отваряше като риба на сухо.

Линда вдигна отново поглед и Ели видя, че тя вече съжалява, че ѝ е казала. Думите ѝ потекоха като поток.

— Имаш сестра. Подочух мама и татко да си говорят за това преди шест-седем години. Ще *ме убият*, ако разберат, че съм ти казала. За това именно е станал онзи разрыв между татко и майка ти. Баща ти е направил нещо... Не знам. Но ти имаш сестра и си помислих, че трябва да знаеш.

Милион въпроси изскочиха на езика ѝ едновременно.

— Къде е? Коя е? — Но докато питаше, тя внезапно осъзна коя е сестра ѝ. Разбира се. Това обясняваше изключителната прилика във

външния им вид и в гласовете им: и внезапно ѝ се стори толкова абсурдно, че тя и Пени Брайт не са *били свързани*.

Линда вдигна ръце в успокояващ жест.

— Съжалявам, не знам много. Нито пък знам къде е и как се казва. Съмнявам се, че мама и татко знаят. Баща ти не им е казал и дума, а сигурно не е позволил и на майка ти да говори за това.

Ели се облегна в стола си, потънала в мисли за миг. Сестра, нейна плът и кръв. Запита се дали и двамата им родители са общи, или само единият. Мама беше тъмнокоса; може би е родила Пени, преди да се омъжи за баща ѝ. Може би затова баща ѝ не е искал да се говори за това. Да, сигурно беше така.

Най-после Линда стана.

— Трябва да вървя.

— Искам да знам нещо. — Ели излезе от замислеността си. — Защо ми го казваш? Родителите ти не искат да знам...

Линда въздъхна.

— Защото този момент, когато мога да изгубя брат си, е най-тъжният в живота ми. Защото човек го е грижа за братята и сестрите му. И защото си мисля, че трябва да знаеш. — Тя сви рамене безпомощно и в очите ѝ избиха сълзи. — Моля те, моли се за Малкълм тази нощ, Ели.

Ели, която никога не се беше молила — баща ѝ беше заклет атеист и не понасяше църквата и свещениците, — хвана ръката на Линда и кимна:

— Ще се моля.

Линда излезе със сведени рамене. Чаят и сладкишът останаха недокоснати на масата. Ели затвори вратата и се облегна на нея. Как щеше да се съсредоточи и да опакова багажа си? Светът ѝ се беше обърнал с главата надолу. *Тя имаше сестра*.

Звънецът иззвъня. Този път беше колата. Точно навреме, но не за Давъркорт. Първо трябваше да отиде другаде.

Нямаше значение, че Линда не знаеше къде е сестра ѝ. Защото Джордж Фелоус сигурно знаеше.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Когато входният звънец иззвъня в събота сутринта, Джордж предположи, че са досадници от някоя религиозна секта и се пригответи да ги отпрати безцеремонно. Но вместо това от прага го гледаше познато красиво лице. Сърцето му спря за миг... Пени?

— Джордж, Ели е — каза тя, разчитайки несигурното му изражение.

Той се намръщи.

— Зает съм. — И понечи да затвори.

Тя подпря с крак вратата.

— Събота е.

— Първо трябваше да се обадиш.

— Щеше да откажеш да се срещнеш с мен.

Той не откри недостатък в логиката ѝ и отвори малко повече вратата.

— Няма да те каня да влизаш.

— Не искам да влизам. — Тя посочи лъскавата сребриста кола, паркирана на тротоара. — Минавам пътьом. Можем да говорим и тук. — Хвана го за китката и го измъкна от къщата, като го накара да седне на входните стъпала до нея. Беше студена, ясна утрин и трафикът беше рехав. Миризмата на закуска от близкото кафене беше изкушаваща и правеше безвкусната му овесена каша да изглежда неоправдано аскетична.

Тя не бързаше.

— Как си?

— Добре, предполагам.

— Чух, че сега си мениджър на Чарли Кроуи. Поздравления. По Коледа той стана номер едно.

— Не съм му мениджър. Излязох от компанията преди шест месеца. *За което ти си виновна*, искаше му се да каже. Чарли искаше да прави турне в Щатите; Джордж беше започнал да мисли, че е прекалено рано, но въпреки това потърси старите си контакти. Половината от тях не бяха много сигурни в Чарли, другата половина

казаха, че след като турнето с Пени Брайт е пропаднало, не могат да му имат доверие. Чарли обвиняваше Джордж, Джордж обвиняваше Чарли. Като връх на всичко Айла непрекъснато разпалваше ревността му, но Чарли бързо се измори. *Не ми трябва това, шефе*, беше казал той, преди да подпише с друга компания за нов коледен сингъл.

— Е, сигурна съм, че ще намериш някой друг прекрасен изпълнител, с когото да работиш.

— Наистина не съм в настроение за любезности — каза той. — Защо не изплюеш камъчето?

Тя си пое дълбоко дъх.

— Джордж, имам причина да вярвам, че с истинската Пени Брайт сме свързани. Че е моя сестра.

Джордж запази невъзмутимо изражение, скривайки смущаващите чувства, които това изявление възбуди.

— И защо смяташ така?

— Защото една моя братовчедка ми каза, че майка ми е имала и друга дъщеря. Приликата между нас двете... очевидна е, ако се замислиш.

— Доколко си сигурна?

Ели поклати глава и се усмихна.

— Братовчедката ми само е чула родителите ѝ да си шушукат, никакви подробности. А аз не мога да установя коя година е било. Доколкото знам, Пени и аз сме много близки по възраст. Същевременно не мога да повярвам и за миг, че моят баща е и неин, защото той никога не е споменавал за нея. Така че допускам, че майка ми е имала връзка или незаконно дете, преди да се запознае с баща ми, или... Виж, тя трябва да е. Искам да я намеря. Знаеш ли къде е?

Между тях легна дълга тишина, докато Джордж смилаше онова, което му бе казала. Допускането ѝ беше разумно според него, но се съмняваше, че тя някога ще успее да намери Пени... Той така и не беше успял.

— Не. Не съм чувал за нея, откакто започна цялата тази работа.

— Истинското ѝ име е Анджела Смит. Така ли?

— Точно така.

Ели размишлява известно време.

— Смит. Често срещано име.

— Точно така. А тя може да бъде навсякъде по света: Африка, Индия, Америка... Няма да я намериш.

— Никога ли не се свърза с теб?

— Никога.

— А ако го направи... ще ми кажеш ли? Моля те! — Тя сведе очи надолу. — Аз наистина си нямам никой друг.

— Имаш Айвън.

Тя се разведри, но Джордж можеше да се закълне, че това е преструвка.

— Разбира се. Много сме щастливи.

Той вдигна скептично вежди.

— Познавам те достатъчно добре, Ели. Знам защо се омъжи за него.

Тя сви рамене, усмивката ѝ изчезна.

— Мисли си каквото искаш. Мнението на другите за брака ми не ме интересува.

В гласа ѝ се прокраднаха метални нотки, което веднага натъжи Джордж и той си напомни, че те и двамата страдат от разрива в отношенията им и че тя сигурно съжалява точно толкова, колкото и той. Но после сърцето му отново се ожесточи: все пак това беше неин избор.

— Джордж? — Беше Айла, стоеше на прага. След това видя Ели и устните ѝ се свиха. — Пени?

— Здравей, Айла — поздрави тя, — отбих се на път към къщи. — Тя стана и оправи полата си. — Радвам се, че се видяхме, Джордж, и ако получиш някаква информация по въпроса, ще се радвам да я споделиш с мен.

На върха на езика му беше да каже: „По-скоро адът ще замръзне, отколкото да ти помогна за нещо“, но присъствието на Айла го възпря. Критиките ѝ за неговия цинизъм напоследък бяха прекалено много и не му се искаше да събужда подозрения за Пени и Ели. Той изпрати с очи Ели, след което се обърна към Айла:

— Какво искаше? — попита жена му.

— По работа е. Нищо важно — промърмори той и се мушна покрай нея през вратата.

Айла го последва с въпроси:

— Защо беше тук? Да не би да иска да я вземеш обратно? Това ли е? Мислех, че всичко е свършило...

Джордж се обърна и изръмжа:

— Казах ти, че не е било нищо важно.

— Не е нужно да ми крещиш.

— Не ти крещя — възрази той, но осъзна, че може би го е направил. Успокои се. — Съжалявам. Знаеш как се чувствам по отношение на цялата тази работа с Пени. Като я видях... се ядосах. Съжалявам. — Той я придърпа и я погали по косата. — Наистина съжалявам.

Гласът на Айла прозвуча глухо срещу гърдите му.

— Наистина не разбирам, *лемики*. Бизнесът е това: понякога върви нагоре, друг път — надолу. Защо загубата на Пени толкова те наранява?

— Не ме наранява.

Тя отстъпи и го погледна.

— Ти се промени, след като това се случи. Като отровен си. Тази грозна история с Чарли... всичко стана заради това, че изгуби Пени.

Джордж се наежи. Изведнъж желанието му да държи Айла се изпари, не искаше да е притиснат толкова близо до нея. Той внимателно, но решително я отблъсна.

— Въобразяваш си — промърмори. — Трябва да работя. Слизам в студиото.

— Днес е събота.

Но той не й отвърна. Отвори вратата към стълбището и я остави зад себе си, чувствайки как студеният камък в сърцето му се втвърдява още повече.

Небето беше ясно и чисто, измито от лятната буря предишната нощ и сега горещото слънце пресушаваше локвите и нагриваше покривите на къщите в селото. Анджела остави готвачката си да приготви закуската и тръгна да се разходи до къщата на Мия. Имаше една купчина документи за подписване, а с времето беше установила, че Мия е с по-ясен ум сутрин. Сякаш денят ѝ натежаваше прекалено много и в горещия следобед умът ѝ се замъгляваше.

Бурята бе събудила Анджела, разбира се. Никой, който се тревожи за покрива над главата си, не можеше да спи в такава силна буря. Капаците на прозорците се блъскаха, улуците преливаха, терасата се наводни. Но беше минало без щети и тя накрая се унесе и заспа. Сега, докато се изкачваше по хълма, видя, че все пак има леко пострадали имоти. Разпръснати счупени клони, липсващи плочи на седем-осем от покривите на склона. Тя ускори крачка, притеснена за къщата на Мия. Първият поглед към предната част на къщата ѝ показва, че е пострадала тежко. Голяма част от плочите на покрива липсваха, един от чинарите беше съборен. Бедната Мия. Анджела се запита дали ще я завари свита вътре, все още ужасена, или ще я открие на тавана с фенерче да търси дупки. Всичко беше възможно. Мия ѝ беше дала ключ за входната врата, така че да може да ѝ пазарува, но Анджела обикновено не го използваше. Струваше ѝ се, че ще е като нахлуване, а и Мия винаги си беше у дома и можеше да ѝ отвори. Сега обаче тя бръкна в джоба си за ключа и си отключи.

— Мия! — извика, но гласът ѝ отекна в празната стая. Анджела беше изчистила долния етаж преди няколко месеца, но той отново бе възвърнал прашния си, разхвърлян вид. Котките, дори онази дивата, бяха колонизирали етажа, и я изгледаха презрително, сякаш беше натрапник. Тя се качи по стъпалата. — Мия, добре ли си?

Никакъв отговор. Отиде право в любимата спалня на Мия и я намери да стои като статуя до прозореца и да се взира в нещо.

— Мия?

Тя се обърна. Беше много бледа, с тъмни кръгове под очите. Все още беше с копринения си халат. Анджела разбра веднага, че не е спала.

— О, Мия! — Анджела се приближи и я хвана за ръката. — Трябваше да ми позвъниш. Щях да дойда. Разтревожи ли се?

Мия поклати глава мълчаливо и пак се обърна към прозореца. Анджела протегна шия да види какво привлича погледа ѝ. Разбра. Липсата на дървото откриваше гледка към къщата на скалата. Без да казва нещо, Анджела я дръпна и затвори капаците на прозореца. Сякаш магията беше нарушена, Мия се обърна и седна на ръба на леглото.

Анджела приклекна срещу нея.

— Хайде — подкани я тя, — да слезем долу. Нося нещо, което трябва да погледнеш.

— Не може ли да го погледна тук? — попита тя. — Уморена съм. Прекалено уморена да слизам и да изкачвам стъпала.

Разбира се. Анджеला седна до нея.

— Всичко е много просто — каза тя. — Имам една табелка, направена за хотела. Един художник от Парос ми направи няколко варианта и искам да избереш този, който най-много ти харесва. Ето. Мисля, че вторият е най-сполучлив. Какво мислиш?

Мия прехвърли листовете, като движеше беззвучно уста. След това ѝ ги върна.

— „При Мия“ — произнесе тя. — „При Мия“. „При Мия“.

— Харесваш ли някоя от табелките?

— Не ми харесва, че се казва „При Мия“.

Анджеला беше смаяна.

— Но хотелът винаги се е казвал така.

— Това място вече не е мое. А твое. Всичко, което е било мое, е изтрито. — Тя стана и отвори капациите, отправяйки очи отново към хотела. — Ще трябва да промениш името.

Анджеला изведнъж се почувства уморена. Години и години едно и също...

— Мия, не мога да променя името. Във всички туристически справочници съществуваме като „При Мия“, така че трябва да запазим името.

Мия се обърна, очите ѝ блестяха от внезапен гняв.

— Не, това не е мое място, не искам името ми да стои върху него. Моето място го няма. Ти го премахна.

— По твое настояване — каза Анджеला. — Ти ме накара да променя всичко.

— Не е вярно. Ти дойде тук и започна да ме притискаш, но аз трябваше да ти откажа. Не си ми плащала от години!

Анджеला запази гласа си спокоен.

— Плащала съм ти всяка седмица. Ти не ходиш да осребряваш чековете.

— Погледни го! — извика тя, удряйки с кокалчета по капациите толкова силно, че Анджеला се уплаши да не се нарани. Това не е „При Мия“. Това е „При Анджеला“. Ти го открадна от мен!

Анджела си пое дълбоко дъх и си напомни да се успокои. Мия не беше спала. По-късно, може би утре сутрин, щеше да се чувства различно. Тя взе скиците за табелката и стана тихо.

— Ще дойда утре. Опитай се да поспиш.

— Не се връщай — произнесе Мия с безизразен глас, но не я накара да ѝ даде ключа и не се обърна да види дали Анджела си е тръгнала.

Анджела скоро забрави разправията, потънала в ежедневни грижи. Късно през нощта обаче, към два часа, когато трябваше да спи, се събуди от настойчива тревога. Мия не беше осребрявала чековете от години, нещо, което трябваше да се очаква. Не знаеше какъв е законът, но както Мия се беше разгневила напоследък, ако отидеше в банката и се опитах да ги осребри наведнъж, това щеше да е значителен удар върху нейните финанси. Знаеше, че няма да може да заспи, докато не провери сметките и не разбере точно колко дължи на Мия и колко има в банката, за да покрие задълженията.

Призори седна в дневната със счетоводните документи и прехвърли колонките с цифри. Прозя се широко. Очите я смъдяха и главата ѝ тежеше, беше почти невъзможно да се съсредоточи. Тя се облегна на масата и отпусна чело върху ръцете си, затваряйки очи за миг...

Нещо я стресна. Какво беше? Тътрене на стъпки? Може би някой от гостите е отишъл в тоалетната? Но преди да е разбрала, усети загадъчно пропукване и скърцане, полъх на дим.

Пожар.

Тя скочи и изтича в коридора. Кухнята беше пълна с дим, но пламъци не се виждаха. Изтича към антрето и отвори вратата. Блясъкът на пожара, силната миризма на керосин... Новото източно крило на хотела гореше.

— Събудете се! — развика се тя, като се върна вътре и тръгна по спалните. — Всички! Събудете се! Пожар!

Шум, стъпки. Тя затърси резервния ключ и започна да отваря вратите. Намери една от гостенките си — млада английска работничка — обхваната от дим в стаята си. Пламъците си проправяха път навътре. Анджела се закашля, сякаш дробовете ѝ щяха да се разкъсат

на парчета. Като подхвана момичето под мишниците, тя го измъкна навън. В коридора се чуваха викове. Пушекът пареше очите ѝ, давеше я. Стъклото на прозореца изпука и падна, пръскайки се на малки парчета. Тя не знаеше какво да прави, освен да продължава да се движи. В коридора чакаше един мъж, братът на Лилика, който бе дошъл за една седмица. Извика ѝ нещо на гръцки, но тя бе прекалено шокирана, за да разбере. Предаде му момичето и забърза към следващата спалня. Вратата вече беше отворена, хората бяха излезли. Анджеला изтича до телефона, за да се обади в полицията. Никой не вдигна.

Гъркът отново ѝ извика нещо и този път то стигна до съзнанието ѝ.

— Излизай! Излизай! Всички стаи са опразнени!

Ужасен пукот я накара да осъзнае, че покривът на източното крило е рухнал. Тя замръзна: цялата ѝ работа, бизнесът, *животът* ѝ бяха тук.

— Хайде! Излизай! — Той я хвана грубо за рамото и я бутна напред, и тя изтича от горящата сграда навън в изпълнената с дим нощ.

На триста-четиристотин метра гостите ѝ се бяха събрали и гледаха в шок хотела. Анджеला ги обходи с очи. Всички бяха тук, никой не беше умрял. Младата американка правеше изкуствено дишане уста в уста на едно момиченце. Една италианка тичаше към селото и викаше за помощ. Но вече нищо не можеше да спаси сградата. Горният етаж, онзи, който Джери бе проектирал и обзавел с такава любов, бе погълнат от горещи оранжеви пламъци. Звукът на счупени стъкла и на пропукващи греди беше смазващ. Братът на Лилика се втурна обратно към сградата.

— Почакай! — извика му тя. — Какво правиш? Всички гости са тук.

— Имаше една жена. Видях я в пералното. Слаба жена в копринен халат.

— Не, всички са тук. — Но докато го казваше, я прониза студена тръпка. *Мия!* Спомни си миризмата на керосин и в този миг осъзна какво се беше случило.

— Идвам с теб — забърза тя след него.

— Не, стой тук.

— Тя ми е приятелка! — извика Анджела и разбра, че плаче. — Тя ми е приятелка.

Някой я хвана — един от другите гости — и я задържа, докато братът на Лилика се отправи към сградата. Той направи само няколко крачки, преди да се чуе оглушителен трясък и горният етаж да се срути. Пожарът обхвана новата дървения на разширението. Каменните стени още стояха, но никой вече не би могъл да оцелее там под тежестта на горящите греди. Анджела се отскубна от ръцете, които я държаха, и падна на колене, като се държеше за стомаха и плачеше.

— Мия! — извика тя. — Мия!

Две топли ръце я хванаха за рамената и Силас я вдигна и я прегърна.

— Спокойно, момичето ми, спокойно — каза той. Бяха дошли полицаят и д-р Москопулос. Към скалата нагоре пълзяха тълпи, да видят ставащото. Анджела зарови лице в пропитата с миризма на тютюн риза на Силас и се разхълца още по-силно.

Париж през лятото представляваше горещ водовъртеж от цветове. Мулен Руж бе отпуснал криле мързеливо под топлия бриз, проститутките на булевард „Клиши“ бяха облекли красивите си летни рокли, а испанските и гръцките художници работеха на площад „Тетр“, пушеха цигарите си и спореха за политика. Ели седеше на малката тераса на взетата си под наем стая в Монмартр и гледаше над покривите към Сакре Кьор, която блестеше на фона на спокойното синьо небе. Беше петият ден от поредицата летни концерти и първи почивен ден за нея. Цялата ѝ енергия беше концентрирана в това да не ѝ е горещо. Реши, че ако не се движи, няма да се изпоти.

Телефонът звънна, точно по плана ѝ.

— Ало? — произнесе тя, като го взе и опъна кабела колкото можеше, за да се върне под прохладата на бриза.

— Айвън е — каза той, звучеше мрачно.

— Какво не е наред? — попита Ели несигурно.

Той въздъхна.

— Първо ми кажи ти как си.

— Добре съм. Какво не е наред?

Тонът му беше примирен, изморен.

— Адвокатите... татковото завещание. Ели, положението е лошо.

— Колко лошо? — Кабелът на телефона не стигаше до терасата, така че Ели седна на края на леглото си. Между гърдите ѝ се стичаха капки пот. Тя така и не можа да се научи да приема лошите новини, като човек, рано понесъл много загуби.

— Нещата не са толкова ясни, както се надявахме. Сложно е...

— Спри да увърташ. Кажи ясно. Всичко ли загубихме?

— Може би. — Той се засмя нервно. — О, Ели, докъде си готова да стигнеш, за да бъдеш лейди Давъркорт?

Тя се замисли и си даде сметка, че може да стигне много далеч. Бързо бе привикнала да живее в луксозни апартаменти в екзотични градове, да си се представя като господарката на имението.

— Ние сме отбор, Айвън — каза тя. — Ще стигна до там, докъдето искаш.

— Женитбата не е била достатъчна. Татко ще ни предаде титлата — и имението, — ако имаме дете. — Последва нервен смях. — Предполагам, че е бил по-наблюдателен, отколкото сме си мислели. Продължението на рода никога не му е излизало от ума.

Дете. Ели усети, че ѝ се завива свят.

— Минаха две години от смъртта му. Ако... няма дете, всичко отива у Реймънд. Разбира се, той вероятно ще ни остави градската къща в Лондон. Няма да мизерстваме, но... имението, Ели. Имението.

По гърба ѝ минаха студени тръпки въпреки горещия въздух. Брак по сметка беше едно, когато ставаше дума за съгласие между двама възрастни, но да се замесва и дете...

— Виж, ще поговорим, когато се прибереш вкъщи. Според завещанието една седмица имаме право да мислим какво да правим. — Той въздъхна. — Смятам, че трябва да го направим, Ели. Може пък да е хубаво.

— Може — повтори тя, като се насили гласът ѝ да звучи ведро. — Ще се справим с това, сигурна съм. — Но когато остави телефона, никак не беше сигурна.

Отне два дни, докато пепелта от пожара в хотела изстине достатъчно, за да може да се влиза.

Анджела стоеше в онова, което някога бе кухня, само сега беше отворена към небето. Търсеше нещо, нещичко, което да вземе за спомен от прекараното време тук. Но нямаше нищо. Изкривени, почернели тигани и тенджери, счупена бъркалка за яйца. Собствената ѝ стая с всички писма на Джери и снимки беше напълно унищожена. Тя погледна към синия свод на небето. Тъгата отново я обзе. Защо Мия бе направила това? Сега, като си мислеше, може би цялата онази хипохондрия е била знак не че иска внимание, а че иска да умре. Сърцето на Анджела се сви, когато си представи колко ли голямо нещастие трябва да е било, че да доведе до такива драматични действия. Но тя бе единствената на острова, която съжаляваше за Мия. Унищожаването на хотела, туристите, които едва не бяха умрели... Мия в смъртта бе дори по-мразена, отколкото като жива. Анджела разбираше гнева им, но не можеше да го сподели. По много неща приличаше на Мия: и тя се страхуваше от света, криеше се тук на острова, не можеше да се справи с миналото си...

Очите ѝ забелязаха нещо в пепелта и тя се наведе да го вдигне. Лъжица с полепнали по нея сажди. Беше сувенирна лъжичка с малка рисунка на хотела върху дръжката. Поръча да ги направят миналата година, но бе продала едва три-четири. Внезапно ѝ се видя ценна, притисна я към гърдите си, сякаш бе изработена от чисто злато.

— Анджела! Излез от там. — Това беше гласът на Силас.

Тя си проправи път между боклуците и се изкачи върху останките от стената. Старецът изглеждаше раздразнен, както винаги.

— Не трябва да влизаш вътре, опасно е.

— Не е останало нищо, което да падне — отбеляза тя, след което протегна лъжичката. — Виждаш ли? Нещо за спомен.

Той се подпря с две ръце на бастуна си и въздъхна.

— Съжалявам, миличка.

Тя се обърна и огледа отново руините. Морският бриз развя косата ѝ пред лицето. Вдигна се пелена от пепел, след това се слегна кротко на земята.

— Силас, какво според теб се е случило на Мия тук? Защо мразеше толкова много това място?

Силас поклати глава.

— Сигурно знаеш нещо. Цял живот си живял тук.

— Имаше една яхта — каза той неохотно. — Мислехме, че е пристигнала с нея. Луксозна яхта, която остана на котва в пристанището две нощи. Мисля, че видях двама души на гумена лодка, които гребяха към нея на третия ден. Имаха прекалено много багаж, страхувах се, че лодката може да потъне, но тя не потъна. После яхтата отплува. Четирийсет дни по-късно Мия дойде в църквата да бъде благословена. Имаше любопитство, признавам. Тя реагира като сипеше зловни думи към всички... Ей така се запознахме с нея.

Анджела прехвърли всичко това в съзнанието си. Ако и тя беше като Мия, колко ли време щеше да мине, преди страхът ѝ от миналото да превземе ума ѝ?

— Всъщност няма значение — подзе Силас. — Нея вече я няма. Сега трябва да гледаме бъдещето, не миналото. Какво смяташ да правиш? Ще възстановяваш ли?

Анджела поклати глава.

— Не тук. Но ще възстановя бизнеса си.

Силас я погледна озадачено.

— Какво имаш предвид?

— Чувал ли си за място, наречено Кулъм бийч?

Силас завъртя глава, изражението му беше тъжно.

— Далече е оттук, нали?

Тя го целуна по съсухрената буза.

— Ще ми липсваш, Силас.

— Ти ще липсваш на всички ни. Не ни забравяй.

Анджела се усмихна, като си мислеше за всичко, което вече е забравила.

— Няма. Обещавам.

* * *

Беше последният ден на Ели в Париж и тя се улови, че се ужасява от връщане в Лондон. Времето застудя, небето беше мътно сиво, а тя продължаваше да върви и върви, като се опитваше да запълни времето до тръгването си към летището и да не мисли за нищо. Концертите бяха минали блестящо и сега си даде сметка, че ѝ е трудно да свикне с идеята за връщане в Лондон за няколко месеца,

прекалено дълго време до началото на репетициите за „Хензел и Гретел“ в Стокхолм. Голямата пауза я правеше нервна; а тази специално още повече заради новия проблем, който трябваше да разреши. Какво трябваше да направи по отношение на Айвън, на бъдещето им? По отношение на бебето?

По ленивата и замислена Сена се носеха туристи в малки корабчета; миризма на кафе изпълваше въздуха; дърветата бяха яркозелени; по пейките седяха двойки и се целуваха. Ели се шляеше между сергии с книги и антикварни предмети.

— Пинелъпи?

Тя вдигна поглед от купчината черно-бели картички, които разглеждаше. Беше Шантал Верон, французойката сопрано, с която бе участвала в летните концерти. Жената винаги се бе държала много сърдечно с Ели, но Ели — както винаги — я подозираше и я държеше на любезна дистанция.

— О, здравей!

Шантал вдигна слънчевите очила на главата си.

— Толкова се радвам, че те засякох. Надявах се да се видим след последния концерт, но ти изчезна толкова бързо. Скоро ли се прибиращ у дома?

— Този следобед.

— Жалко. Исках да те поканя на вечеря със семейството ми.

— Семейството ти?

Шантал погледна през рамо към един тъмнокос мъж, който бе коленичил до две момиченца на около четири и шест години. Мъжът забеляза, че ги гледат и им помахаша.

Ели се слиса.

— Успяла си да направиш кариера с две малки деца?

— О, да. Често ги вземам на участия. Не мога да издържа дълго да съм далеч от тях. — Шантал се обърна отново и я погледна в очите.

— Ти нямаш ли деца?

Ели поклати глава.

— Не. Все още не.

— О, прекрасно е. Децата те правят човек. — Шантал се засмя.

— Предполагам, че това звучи глупаво.

— Съвсем не.

— Мамо! — Беше по-голямото момиченце, което махаше усилено с две ръце.

Шантал отново сложи тъмните си очила.

— Довиждане, Пинелъпи. Радвам се, че така добре работихме с теб.

— Да, аз също. — Тя осъзна прекалено късно, че би искала да е приятелка с Шантал, да разговарят за неща като балансиране на живота и представленията, за деца, за това как те правят „човек“. Гледа ги дълго, докато се отдалечаваха, особено двете малки момиченца. *Сестри*. Сцената се пренареди в съзнанието ѝ. Айвън беше този, който любовно и небрежно обгръщаше раменете на съпругата си. А Ели тази, която се приведе към него и му прошепна нещо тайно в ухото. Всеки от тях държеше ръката на малко момиченце: слабички крачета в чорапогащи на весели шарки, цветни шноли, които придържаха непокорните косички, вързани на опашки.

Айвън беше добър човек и тя го обичаше по свой начин. Историята бе пълна с разкази за уредени бракове, прераснали в голяма любов. Макар и никога да не бе имало страст между тях, все пак можеха да изградят съвместен живот. Настояването на починалия лорд Давъркорт да имат деца може би не беше неуместно; може би той знаеше от собствен опит, че децата циментират съюза. Появата на едно бебе можеше да събуди любов.

Ели затвори очи. Беше повлечена от вълна, с която повече не можеше да се бори. Щеше да е по-лесно да престане да плува срещу нея и да се остави да бъде носена от нея. Тя беше взела решение.

Айвън не я чакаше на летището, което бе странно. Може би беше объркал датите или часовете. Ели си взе такси.

Пред градската им къща в Мерилбоун тя плати на шофьора и се изправи на пътеката, поемайки си дълбоко въздух. След това влезе и чу водата под душа. Това ѝ напомни за сватбената им нощ в имението, как беше чакала в леглото. Може би този път нямаше да го чака, този път щеше да се съблече и да скочи под душа с него. Усети как нервите ѝ се опъват, но се усмихна на себе си.

Но когато влезе в спалнята, спря объркана. Айвън лежеше в леглото гол.

Той седна рязко, събирайки чаршафите върху себе си.

— Ели! Мислех, че се връщаш утре.

Водата от душа продължаваше да се лее. Айвън пребледня. Отне й пет секунди, за да разбере.

— Ти? — произнесе тя смаяна. — Ти се срещаш с друга?

Душът спря. Айвън се обърна ужасен към прага; Ели не знаеше дали да се чуди, или да се ядосва. Кой беше пробил здравата му защита? Кой го беше накарал да прояви интерес към „всичките тези глупости“? Вратата към банята се отвори и на прага, увита в хавлиена кърпа, застана братовчедката на Айвън, Корнелия.

Ели затвори очи и въздъхна, проклинайки се за глупостта.

— А! — възкликна Корнелия.

— Мога да обясня — запелтечи Айвън. — Корнелия и аз... ние имаме връзка. Винаги сме имали, но мама и татко не искаха да чуят... — Те и двамата заговориха, но Ели не искаше да ги чува. Тя намери едно тихо местенце в себе си и се скри в него за миг. Колко близко бе да извърши ужасен грях: да роди дете, което да бъде отгледано от родители, които не се обичат. Дете, което не можеше да промени нищо. И макар че той беше толкова добър с нея и не можеше да го обвини, че се опитва да намери щастие другаде, бе дълбоко наранена, че той щеше да я остави да забременее, да има дете, знаейки през цялото време, че бракът им винаги ще остане празен.

Най-после тя отвори очи.

— Напускам те, Айвън.

— Не, Ели. Завещанието...

— Ще се оправяш. Хората като теб винаги се оправят. Ти не знаеш какво е да те оставят. Ти никога не си ме обичал... нито дори... — Чувстваше се като идиотка. Фантазиите й да има деца с него се стопиха като захар в дъжд. Шок, гняв, разочарование от себе си: беше забъркала такава каша. Беше се оженила за пари: да, признаваше го. Как, по дяволите, бе очаквала нещата да се оправят? Започна да плаче.

Корнелия се върна в банята, Айвън се облече в халата си и дойде да я успокоява. Тя се освободи от него и изтича навън, на улицата. Следобедните сенки се бяха удължили и когато се озърна, се оказа на един зелен площад, ровейки в чантата си за кърпичка.

Вместо нея откри стара визитна картичка.

Дейвид Уолъс. Австралийската опера.

Стисна я здраво, решена да се отдалечи колкото се може повече от бъркотията, в която бе превърнала живота си.

ЧЕТВЪРТО ДЕЙСТВИЕ

*... И ако трябва да умреш,
Ако това е думата последна на
Съдбата,
Опитай пак, десети, двасти
път
Безмилостната карта: Смърт.
Отново, пак и пак! Все смърт.*

„Кармен“, Жорж
Бизе

Западен Куинсланд, Австралия: 1977 г.

Тя отиде до масата във всекидневната, докато папагалите какаду се носеха с крясъци на фона на мрачното небе. Къщата ѝ беше много спретната и обзаведена много оскъдно. Красиви, елегантни неща, но малко на брой. Тя разпръсна писмата около себе си като ветрило. Авторът се бе постарал далеч по-малко. Заплахите бяха надраскани небрежно, като някъде излизаха извън редовете. Досега бе получила дванайсет писма. След единайсетото настъпи затишие и тя почти престана да се притеснява. Почти. Беше успяла да се самоубеди, че сержант Озбърн е прав, че този човек иска само да я изплаши, а не да ѝ навреди, че вече е уморен от шегата си. Но тази сутрин беше пристигнало последното писмо.

И аз, и ти знаем какво си направила. Но само аз знам
кога ще си платиш за това.

Това не беше нито повече, нито по-малко плашещо от останалите, но идването му след дълга пауза я изпълни с ужас. Затова реши да не стои пасивна и да не се надява, че това ще спре. Трябваше да разбере кой изпраща писмата и да помоли полицията да се намеси.

Като взе един чист лист хартия, Ели започна да пише имената на хората, които може би имаха нещо против нея, както и на тези, които знаеха за измамата, свързана с Пени Брайт.

Първи заподозрян: Джордж Фелоус. Не беше го виждала от години, но последния път, когато се срещнаха, той още беше бесен. Писа му периодически, за да го уведоми за адреса си, в случай че чуе нещо за истинската Пени, която — тя продължаваше да вярва — е нейна сестра. Той така и не й отговори. Тя се опита да следи кариерата му в пресата, но той нямаше никакъв хит от години. Може би ако беше фалирал, щеше да я потърси. Все пак тя беше съсипала големия му шанс в Щатите.

Втори заподозрян: Айвън Хемблин. Той бързо се съгласи да ѝ даде развод, може би с надеждата, че ще намери друга нещастна булка, която да му роди наследник, преди изтичането на двете години. Оттогава не беше говорила с него.

Трети заподозрян: Пени Брайт, или по-точно Анджела Смит. Възможно ли беше след всичкото това време да е решила, че Ели ѝ е задължена? Това като че ли я плашеше най-много: ако Пени се върнеше, какво можеше да иска? Парите, които Ели нямаше? Дори само медийното разчепкване на историята щеше да е непоносимо.

Четвърти заподозрян: съпругата на Дитер, Ингрид. Тук Ели остави химикалката и разтърка основата на носа си с въздишка. Сигурно здравата се беше провалила в живота, за да има толкова хора в този списък и да седи тук в тази безкрайна пустош сама. *Самотна*, ако трябваше да бъде честна.

Опита се да се утеши: ако това бяха единствените заподозрени, тогава сигурно нямаше за какво да се притеснява чак толкова. Никой от тях не беше убиец. Но все пак оставаше една малка вероятност да е някой, когото не познава, някой, който има способността да я нарани, въпреки че тя беше толкова далеч. Трябваше да си напомни да не сваля гарда.

Ели избута стола назад и отиде до печката да сложи чайника. Погледна в кошчето за боклук; пликът от днешното писмо беше най-

отгоре. Бодна я страх. Тя се наведе и го взе, ръцете ѝ започнаха да треперят.

Не беше забелязала преди, но то беше очевидно. Пощенската марка не беше английска. Печатът не беше от Англия. Беше австралийски и бе минал през пощенския клон преди три дни.

Забравила чайника, Ели изтича към телефона. В полицейското управление се включи телефонен секретар и се разнесе невъзможно бавният носов глас на сержант Озбърн: „Свързахте се със сержант Гордън Озбърн“... Ели изчака съобщението да свърши, след което произнесе бързо:

— Сержант Озбърн, обаждат се Пинелъпи Брайт от Мануния. Получих отново писмо, този път от Австралия. Може ли да ми се обадите? Или да се отбиете? Моля ви, елате, много съм уплашена... — Тя пусна слушалката, останала без дъх.

След това отиде до бюрото си със сгъваем капак, вдигна капака и измъкна едно от чекмеджетата. На дъното имаше ключ за шкафа с пистолета, който се намираше до вратата. Тази вечер нямаше да спи сама, тази вечер щеше да спи с пистолета до възглавницата си.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Съншайн коуст, Австралия: 1989 г.

— Как мога да ви помогна? — Рецепционистката, миловидна жена към петдесетте, се усмихна на Анджела зад бюрото си и тя се запита дали всички секретарки на психиатри са толкова сърдечни. Това сигурно беше част от длъжностната характеристика.

— Аз съм Анджела Смит, за преглед при д-р Харди.

Жената погледна тефтера си.

— Седнете, няма да се бави.

— Бихте ли ми казали — започна Анджела, като хвърли поглед през рамо към Джери, който се опитваше да забавлява Бо с едно самолетче — колко време ще трае прегледът? Синът ми... едва четиригодишен е и не може да седи дълго на едно място.

— Първоначалната консултация трае обикновено един час. Докторът трябва да смене историята на случая.

Джери се приближи и Анджела му се усмихна.

— Ще е около час. Може би трябва да изведеш Бо в парка?

— Добре, скъпа. — Той я целуна по челото. — Забавлявай се тук. — Той хвана Бо за ръката. — Хайде, приятел. Да отидем да намерим някоя люлка.

Малко след това вратата към стаята за консултации се отвори и един очилат мъж с гъста сива коса я извика по име. Тя си пое дълбоко дъх и влезе.

Седна в предложения ѝ кожен стол, като потропваше с крака от нерви. Д-р Харди седна отсреща със син клипборд в ръката. На гърба му се виждаше избелял надпис: *Седмица на менталното здраве, 1984 г.*

— Е, Анджела — започна той, като хвана химикалката, — с какво мога да ти помогна?

Тя отново си пое дъх.

— Преди четиринайсет години изгубих паметта си.

Той започна да пише.

— За колко време?

— Още не съм си я възвърнала. Искам да кажа... Не знам какво се случи. Събудих се в една нива, мисля, че бях паднала... и единственото, което знаех за себе си беше това, което научих от моя паспорт.

Тук докторът остави химикалката и клипборда в скута си и я погледна.

— Четиринайсет години? — намръщи се той. — Травматичната ретроградна амнезия обикновено е краткотрайна. Били ли са намесени други фактори? Прекомерна употреба на алкохол? Наркотици? Успокоителни?

— Не знам. Но мисля, че бяха от нещо. Мисля, че нещо лошо ми се е случило. — Сърцето ѝ биеше лудо и тя каза малката си мантра: „Забрави, забрави, забрави“. Последва дълга тишина. Двамата с Джери бяха заети с живота си. Кулъм Гардънс, хотелът за нощувка и закуска, който бяха построили отвъд пътя до плажа, бе довел до експлозия от туристи в района. Когато тя забременя, беше щастлива изненада, но все пак изненада: не го бяха планирали, не бяха дори женени. До сутринта, когато отиде да ражда, беше работила, и предполагаше, че трябва да се върне веднага след раждането. После се роди Бо и всичко трябваше да се промени. Идеята да остави сина си на грижите на някого друго я разплакваше и Джери нае помощничка, която да замества Анджеа. Комбинацията от това да е майка и да има спокойни часове, незаети от бизнеса, изкара на повърхността старите, забравени спомени.

През последната година те бяха зачестили и я ужасяваха. Най-често ръцете ѝ бяха вързани, тя седеше във влажна, студена стая и един мъж с нож — лицето му винаги беше скрито в сянка — я гледаше злобно. Страхът беше толкова първичен и толкова силен, че стомахът ѝ се свиваше. Беше започнала да се плаши от всичко. Вътре в нея се отвори дълбока психологическа рана; сякаш тиктакаше бомба със закъснител.

Д-р Харди отново взе химикалката.

— А-ха. Психогенен случай, значи. Мога да ви помогна. Макар че трябва да ви кажа, че обща амнезия като тази е изключително рядка. По-често се среща във филмите. — Той кимна окуражително. — Един вид, искате да ви помогна да си възвърнете паметта?

— Д-р Харди, спомените ми се връщат от само себе си. — Анджела поклати глава буйно: — Не, тук съм да ми помогнете да ги държа заключени.

Сидни, Австралия: 1989 г.

Очакването беше във въздуха: по-скоро за Дитер, отколкото за другите от публиката.

На територията се състоеше спектакъл на открито на „Мадам Бътерфлай“. Небето беше притъмняло, големите смокинови дървета се очертаваха на фона на Мортън бей с черни сенки на прилепи отгоре. Разноцветни лампички осветяваха сцената в очакване на изпълнителите. Навсякъде около него седяха обилно парфюмирани жени, мъже в остарели сака от туид, разменяха шепнешком любезности, наслаждавайки се на топлия нощен въздух. Само Дитер помръдваше неспокойно с пръстите на краката си и се питаше какво, по дяволите, прави тук.

Всичко беше започнало един съботен следобед преди три месеца. Алекс беше само на осем седмици, Ингрид му го подаде и заяви, че отива да поспи. Сара, дъщеря им, играеше в къщата на своя приятелка. Дитер си помисли за чудесната възможност да посвети сина си в радостта на футбола. С бебе в ръка, той взе дистанционното и започна да търси канала. Но нямаше футбол, имаше опера. Отне му по-малко от секунда, за да разпознае красивото ѝ лице.

Ели. Пееше Розалинда в „Прилепът“. Той спря очарован и се заслуша в арията. В долната част на екрана се появиха субтитри. Пинелъпи Брайт, солистка, Австралийска опера. *Ели беше в Австралия!*

Облегна се на дивана и загледа. От спалнята се разнесе гласът на Ингрид:

— Намали този отвратителен звук!

Той виновно изключи телевизора. Но не можеше да си я избие от главата. Мислеше, че е в Европа, че играе на екзотични места, заобиколена от богати мъже. Но да знае, че е тук, че диша същия пролетен въздух на Сидни като него разпали старите страсти. *Ели*. Онази, която си замина.

Той уж случайно започна да се заглежда в списанията за класическа музика в павилиона до дома им. Само веднъж откри статия за нея, но от там разбра всичко, което трябваше да знае. Тя живееше в Сидни. Не беше омъжена. И беше все така красива. Фотографът я бе снимал в тъмночервена рокля, тъмната ѝ коса беше свободна и се виеше около раменете ѝ.

Идеята за нея го беше обзела напълно. Вкъщи, между сменянето на памперсите и докато помагаше на Сара за домашните. На работа, докато боядисваше корнизи, съзнанието му плетеше всевъзможни фантазии. В тъмните часове на нощта, когато сядаше в леглото да прави компания на Ингрид, докато кърми, топлите спомени за Ели го измъчваха. Усмивката ѝ, тялото ѝ, ароматът на косата ѝ.

Фантазиите, знаеше той, не бяха невинни. Те подготвяха начина на действие. И тогава видя рекламата във вестника — Опера в парка; с Пинелъпи Брайт в главната роля. Повече не можеше да си отказва. Помисли си да вземе Ингрид със себе си, но тя бе толкова погълната от бебето и се ужасяваше да излезе. Накрая ѝ каза, че ще се срещне с приятел от службата за по едно питие.

Оркестрантите започнаха да настройват инструментите. Публиката притихна. Дитер затаи дъх.

Нещото всеки момент щеше да започне.

Ели стоеше отстрани на сцената, чакаше знак. Напълно неподвижна, фокусирана върху състоянието на гърлото си и малко нервна, но не прекалено, готова да излезе и да вдигне ръка в благодарност за аплодисментите. Това чакане ѝ беше много познато вече. Никой не беше работил по-усилено от нея, знаеше го със сигурност. Никога не беше пропускала сезон, приемаше всяка оферта за работа. Започна като гост — изпълнител в Австралийската опера, след това прие предложението за още един сезон. Използва времето си между сезоните за малки роли в Америка в операта на Сан Франциско и най-после в Метрополитън. От Европа я търсеха, но тя отказа. Може би можеше да стане по-голяма звезда сега, ако се върнеше в Европа, но там бе прекалено пълно с лоши спомени, прекалено пълно със собственото ѝ срамно минало. Това беше мястото, където бе получила

най-болезнения си урок досега: любовта и обичта не се купуват; а когато ги намериш, трябва да се грижиш за тях.

По времето, когато я назначиха за солистка в Австралийската опера, тя вече имаше изградено реноме в Америка и Азия, което ѝ осигуряваше възможност постоянно да пътува, постоянно да работи като гост — изпълнител, да печели пари. Често се питаше дали работата не се беше превърнала за нея в мания: тя не можеше да спре. Животът изглеждаше толкова голям, нуждаеше се от запълване. Ставаше неспокойна, когато си помислеше за почивка, сякаш можеше да изгуби почвата под краката си и просто да изчезне.

Нестройната музика от оркестъра спря и последваха величествените акорди на Пучини. Тя зае мястото си в средата на сцената и започна да прави това, което можеше да прави най-добре: да пее.

В първия интервал светлината угасна и тя погледна към публиката да види дали са дошли много хора. Лица, още лица, повечето от тях скрити от мрака. Едно лице привлече погледа ѝ. Това не беше ли...? След това някой помръдна и тя вече не беше сигурна. Но изглеждаше като Дитер.

Отиде зад кулисите объркана. Дитер ли беше наистина? Или само игра на светлината, плод на въображението ѝ? Разбира се, мислеше си за него от време на време, беше прелиствала телефонния указател, търсейки името му. Но в Сидни нямаше Д. Нойман и тя предположи, че се е преместил някъде другаде, може би дори се е върнал в Германия. Освен това беше женен, а тя бе решила да не прави повече сърдечни грешки. Не скърбеше за него, продължи живота си и се опита да не мери всеки мъж, който срещнеше, с аршина на Дитер. Беше имала любовници, разбира се, макар че връзката с никой от тях не продължи повече от сезон-два. Постоянните раздели обикновено слагаха край на ромаса. Никой не се влюбваше в жена, която все отсъстваше.

В палатката на изпълнителите тя изпи една бутилка вода и размени няколко шегички с певицата, изпълняваща ролята на Сузуки. Осъзна, че е на ръба, говореше прекалено бързо, смееше се прекалено. Второ действие свърши. Осветлението на сцената правеше невъзможно да се вижда отвъд втората редица. Ели успяваше през по-голямата част от времето си да държи съзнанието си върху пеенето. Тълпата викаше,

извикаха четири биса. Тя се оттегли в палатката да се преоблече, надявайки се да избърза и да го потърси отново.

— Госпожо Брайт?

Тя се обърна. Беше един от охранителите.

— Да? — вдигна вежди тя.

— Отвън се е събрала малка тълпа. Искат автографи.

Разбира се. Автографи. Това не би могло да се случи на Бенелонг Пойнт, където прочутите сводове на Операта караха хората да изпитват достатъчно благоговение, за да стоят надалеч. Тези общински концерти винаги привличаха ловци на автографи и тя знаеше, че не може да ги върне.

— Идвам веднага — каза тя, откачи халата си от закачалката и взе чантичката си. Чувство на разочарование. След това си каза, че е глупава. Вероятно изобщо не е бил Дитер.

Седна отстрани на сцената, наведе глава и подписа автографите за по-малко от трийсет минути. Едва тогава вдигна поглед, за да говори с една възрастна жена, която трудно чуваше, и го видя в края на опашката. Дитер. Очите им се срещнаха, изпълнени с надежда и онова старо електричество, онази многозначителност, която винаги лежеше между тях, се разпали. Това я накара да задържи дъх. Тя се усмихна, той се усмихна в отговор.

Ели се наведе към охранителя:

— Още пет минути.

Мъжът кимна и започна да увещава хората да се разотиват. Тя се подписваше бързо, както дойде. Накрая дойде неговият ред.

— Не мога да повярвам, че си ти. — Ели се опита да се усмихне широко, притеснена от следите, които времето бе оставило върху нея от последния път, когато се бяха виждали. Бръчки на местата, които някога бяха свежи, извивки, върнали се отново на предишните си места. Що се касае до него, той бе все така привлекателен. Изминалите години бяха придали на лицето му само още чар, момчешкото му излъчване бе заменено от самообладание.

— Ели. — Той прекрачи напред, взе ръката ѝ и я стисна силно, преди отново да я пусне. — Ти пъ толкова красиво. Ти си... красива. Аз... предполагам, че сега си заета? Трябва ли да ходиш някъде?

Тя срещна отново очите му, уплашена от това как я карат да се чувства тези дълбоки, дълбоки очи. Помисли си за голия си

апартамент, струпаните кашони, готови за поредното местене. Нямаше си дори котка, която да я чака, и тя се бе радвала на това отшелническо съществуване. В този момент, обаче, в компанията на Дитер, то ѝ се видя тъжно и празно.

— Не. Няма къде да ходя — отвърна тя.

— Искаш ли да отидем някъде, да седнем и да поговорим? Можем да пием кафе.

— С удоволствие.

Беше кратка, но неловка разходка, тъмните градини бяха прекалено романтичен декор за двама души, избягващи романтичните си чувства. Те размениха смутени любезности, като се колебаеха къде да отидат после. Но след като седнаха в дъното на едно кафене на Филип стрийт, Ели си заповяда да се отпусне.

— Е? — каза тя и погледна смело в тези дълбоки лешникови очи. — Какво прави през последните десет години?

Дитер изглеждаше развълнуван, барабанеше с пръсти по масата. Келнерката дойде. Поръчаха си силно черно кафе. Когато отново останаха сами, той ѝ наля в чашата.

— Няма много за разказване. Когато пристигнахме тук, ни се роди Сара, сега е почти десетгодишна. След това Алекс, който е още бебе. Аз започнах да работя като бояджия в голяма компания, но сега имам собствен бизнес. Ингрид се занимава с документацията и се справяме наистина добре. По-добре, отколкото някога съм очаквал. Виж. — Той извади от джоба си визитна картичка, която плъзна по масата към нея. „Д. и И. Нюман. Бояджийски услуги по домовете“. Тя веднага разбра защо не го е открила в телефонния указател под името Нойман: беше заменил немското звучене с английско.

Ели взе визитката и сърцето ѝ увехна зад усмивката. *Ингрид. Сара. Алекс.* Неговото семейство. Нямаше място за нея. Тя беше просто стара приятелка, с която се беше срещнал.

— Толкова се радвам за теб — каза тя, питайки се дали звучи толкова плоско и неубедително, както го чувстваше.

— Купихме си къща на Норд Шор и имаме фирмен апартамент на Елизабет бей. Хубаво, малко арт деко местенце. — Той се засмя. — В момента е празен, последните наематели бяха направили случайно пожар в кухнята. Добре, че имяхме застраховка.

— Английският ти се е подобрил.

Той поклати глава мрачно.

— Вкъщи говорехме на немски, докато Сара тръгна на училище. Тя ни накара да превключим на английски. — Той се заигра с каишката на часовника си. — Ами ти? — попита той накрая. — Ти с какво се занимава?

— Пях.

— Омъжи ли се?

— Омъжих се, но не се получи. Нямах деца, така че съм сама. — Тя му разказа за ужасната бъркотия с Айвън, за различните етапи на кариерата си и как се чувства за това, че не може за достатъчно дълго да престане да работи и да пътува, за да си купи дом, да създаде гнездо. Нощта напредна, докато разговорът им се обърна към миналото, към детските спомени, към щастливите времена.

— Ходила ли си в Кокондорф? — попита той.

Тя поклати глава.

— Не. А ти?

— Бяхме преди две години на гости. Селото е променено. Бащата на Ингрид купи фермата, но пет години по-късно я продаде. Разделили са я, построили са осем нови къщи. — Той направи гримаса. — Прогрес, предполагам. Това ме засегна, когато видях старата ни ограда на входа и тези нови постройки отзад. Всички с нови керемиди на покривите и покрити с чакъл алеи. Сега фермата е като нещо, излязло от сън, изчезнало безследно.

Думите му събудиха в нея чувство на копнеж по изгубени вече неща, които той не би могъл да възстанови. Обзе я меланхолия. Дитер явно усети същото и мина доста време, преди някой от тях да се обади.

Накрая той не издържа:

— Има много изгубени неща в миналото, за които съжалявам.

— Дитер... — Буря от емоции. Тъга, копнеж, безумна надежда.

— Веднъж, преди много време... — Той се усмихна стеснително. — Ели, ти ме накара да обещавам, че никога няма да крия чувствата си от теб, независимо от обстоятелствата. Искях само да ти кажа, че винаги си била в ума ми. — Той се пресегна за ръката ѝ, след това дръпна пръстите си в последния момент, сякаш се уплаши. — Ти някога... мислила ли си за мен?

— Разбира се, че мислех — каза тя и се усмихна унило. — Но нашето време свърши. Сега принадлежиш на друга.

Той сведе очи, лицето му отново придоби онази момчешка мекота. Сетивата ѝ бяха залети от желание и тя осъзна, че тази среща, която изглеждаше толкова невинна, всъщност е опасна.

Тя стана.

— Трябва да се прибирам.

Той кимна бързо.

— Аз също. Ингрид ще... — Гласът му секна и тя беше доволна. Не искаше да мисли за Ингрид, как тя го очаква, какво може да направи или да каже, ако той закъснее.

— Беше наистина приятно — прошепна.

— Да, наистина.

Спокойните думи увиснаха между тях, мигът се намагнетизира. Той се наведе да я целуне, тя леко изви глава и устните му попаднаха върху бузата ѝ.

— Ще ми дадеш ли телефонния си номер? — попита той напрегнато.

— Не мисля, че ще е правилно. — Думите ѝ прозвучаха тъжно.

Той отмести поглед, внезапно опомнен.

— Довиждане, Дитер — каза тя.

— Довиждане.

Тя си тръгна в топлата лятна нощ, опитвайки се да избие от главата си тези устни.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

В началото Джордж стоеше и надзираваше разглобяването на големия пулт за смесване и преместването му от сутерена. Моментът беше прекалено важен, за да прави друго. Кой ще седне да стои, докато изтриват делото на живота му? Айла му беше предложила да излезе и да се върне едва когато помещението е изпразнено. Вече не студио, просто място, готово за нещо друго: стойки за бутилки вино, може би, склад за стиковите за голф.

Но накрая се измори, избута въртящия се кожен стол в ъгъла и ги загледа как работят. Навиваха кабели, затваряха микрофони, трупаха празни ленти, докато преместиха пълния шкаф — изпразвайки го от всички важни документи — нагоре по стълбището. Всичко беше продадено на независима звукозаписна фирма в Манчестър, която очакваше пратката този следобед.

Докато седеше и наблюдаваше, той размишляваше над това колко случайно един бизнес можеше да се превърне от силно печеливш в слабо печеливш, в непечеливш и накрая в губещ. Нещо се беше случило с него, с усета, с инстинктите му. Увереността му беше разклатена от два големи провала — Ели, после Чарли — и вече не можеше да прогнозира пазара. Подписваше договори с хора, после ги гледаше как загазват. Изгуби хиляди паунди за „подплатяване“ на класациите; пазарът бе станал прекалено голям, за да проработи тактиката. Когато бизнесът задлъжня толкова, че бе невъзможно да продължи, семейството на Айла предложи да го избави от затрудненията, за да не се налага да затваря звукозаписното студио. Той отказа. От гордост, но също и от изтощение. Всичко свърши. Вече приближаваше шейсетте, имаше прекалено много провали зад себе си. Индустрията бе загубила вяра в него, той бе загубил вяра в себе си.

Айла слезе долу и се приближи до него, нежна и грациозна. Вдигна косата от лицето му с майчински жест.

— *Лемики?* Надявам се да не си много тъжен?

Той поклати глава, неспособен да говори. В последно време бе неспособен да говори с нея, но тя не се отказваше.

— Да ти направя ли чай?

— Не мисля, че ще помогне.

— Ти направи всичко, което можеше — каза тя. — Дано това те утеши. — Тя се опита да се усмихне, но мъката ѝ за него ѝ попречи, и му дойде да се разреве заради изражението на лицето ѝ. Още го обичаше. След всичко, което беше направил, *тя продължаваше да го обича*, това не беше ли достатъчно?

— Сега ще те оставя — каза тя, тръгвайки преди да се разплаче. — Може би да излезем някъде на вечеря? Да направим нещо приятно?

Думите бяха замръзнали вътре в него. Когато тя излезе, той прехвърли в съзнанието си онова, което му беше казала, и се хвана, че ѝ се дразни. *Ти направи всичко, което можеше*. Разбира се, че го е направил. Нищо от това не беше по негова вина, не се обвиняваше. Обвиняваше Ели.

Ако Пени беше талисманът му, то Ели бе тъмната страна на този талисман. Можеше да идентифицира момента, в който облаците се събраха над главата му, като момента, в който тя пристигна. Всичко започна от ината ѝ. Пени беше толкова мила, толкова... отстъпчива. Моментално изпита силен срам. Това беше истинската разлика между тях, нали? На Пени ѝ липсваше самоувереност, нямаше търпение да бъде харесана, беше лесно да я ръководи; Ели бе диаметрално различна. Двете бяха като крилата на пеперуда, идентични в своята противоположност.

Сестри. Ели каза, че е сигурна в това. Толкова сигурна, че периодически му пишеше променения си адрес, напомняше му да я уведоми, ако чуе нещо за Анджела Смит.

Давам си сметка, че ние може никога да не я намерим — беше му написала в последното си писмо, карайки го да се разсмее на местоимението „ние“, сякаш имаше някакво единство между тях.

Вуйчо ми наскоро почина и отнесе в гроба тайната на майка ми. Но аз отказвам да се предам. Ако разбереш нещо, макар и дребно, моля те, обади ми се.

Джордж отговори както винаги. С мълчание. Без да ѝ каже, че дори да научи нещо, никога няма да го сподели с нея.

— Това е, господин Фелоус. — Беше един от хамалите с клипборд в ръка, сочеше празната стая.

— Благодаря — отвърна той глухо и се запита защо ли благодари.

— Ами... стола?

Джордж погледна стола, на който седеше.

— И той ли е в списъка?

Мъжът обърна клипборда така, че Джордж да го вижда. *Кожен офис стол — 1 бр.* Джордж стана, хамалинът взе стола и всички си тръгнаха.

Джордж седна на пода, притискайки длани в дъските. Сигурно бяха пропити с музика. Сега го заобикаляше единствено глуха празнота, която пълзеше към сърцето му.

* * *

За дванайсети път този ден Ели се запита какво правеше, всъщност.

С визитната картичка на Дитер в ръка и справочника за улиците на седалката до нея, тя обикаляше покрайнините. Каза си, че е любопитна просто да го види как живее, но знаеше, че я тласка нещо повече от любопитство. След срещата им не можеше да го изкара от ума си. Знаеше, че не трябва да му се обажда, но изпитваше силна нужда да придобие по-ясна представа как живее, какъв е неговият свят сега.

Къщата беше едноетажна тухлена постройка на ъгъла на улицата, разнородни розови храсти се опитваха да се преборят с плътната сянка, вързана за люлка автомобилна гума висеше от ниските клони на жилаво пиперено дърво, неподходяща на саксиите с цветя върху ръждясалия цветарник в двора. На оградата отпред беше закачена табелка, рекламираща бизнеса му.

Ели спря, но не изключи двигателя. Нямаше намерение да чука на входната врата, макар тайно да се надяваше, че може да види Ингрид. Запита се как ли изглеждаше съперничката ѝ. Красива? Несъмнено. Дитер беше придирчив.

Ръцете ѝ стиснаха волана колебливо... може би *трябваше* да влезе вътре? Просто като стара приятелка. Да се прокрадва наоколо,

избягвайки съпругата му, беше доказателство за романтичните чувства, които изпитваше към него.

Гледа къщата дълго. Времето спря. В един момент тя се опомни. Беше единайсет часа, четвъртък. Дитер трябваше да е на работа; Сара на училище. Ингрид сигурно се занимаваше с бебето. Нямаше място за Ели на този адрес.

Включи на скорост и излезе на улицата. Изведнъж се почувства объркана. Голяма жена, да се промъква и да дебне къщата на бившето си гадже. Пусна радиото и започна да си припява арията на Моцарт, питайки се дали е възможно да изхвърли Дитер от съзнанието си.

С ясното съзнание, че не е възможно.

— Мамо, дядо казва, че мога да яздя Сави.

— Добре, скъпи. — Анджела остави чашата си с чай на края на масичката от ковано желязо и смъкна предпазната каска на Бо над ушите му. Бяха в имота на родителите на Джери, над Съншайн коуст. Беше топъл следобед с мек бриз и тя пиеше чай с майката на Джери, Лейла, на голямата тераса, заобиколена от пълзящи рози, диви камбанки и кристали, отразяващи слънцето. — Внимавай, дръж здраво поводите на кончето.

— Добре. — Бо вдигна ръчичка към ръката на дядо си и двамата се насочиха към ливадата до конюшните.

Анджела ги изпрати с поглед.

— Не се тревожи — успокой я Лейла. — Сави е много спокоен, а Ричард няма да се отдели от Бо.

Анджела се обърна към нея.

— Мислите ми ли четеш?

— Е, този път прочетох изражението ти. — Лейла се усмихна закачливо. — Но мога да прочета и мислите ти, ако пожелаея.

Лейла не приличаше на останалите баби. Беше на седемдесет, но се държеше като двайсетгодишна. В дългата ѝ червена коса бяха вплетени разноцветни нишки, беше облечена в надиплена циганска рокля, а пръстите ѝ бяха отрупани със сребърни пръстени. Беше художничка, любител — философ и почасова гледачка на карти таро в местната книжарница. Не приличаше и на останалите свекърви. Беше

станала като майка за Анджела, едновременно мъдра, но и такава, която непрекъснато се меси. Анджела я обикна силно.

— Ако имаме още едно дете, мислиш ли, че ще се тревожа все така? — попита Анджела.

Лейла вдигна вежди.

— Да-а, ще се тревожиш, колкото и да са. Това е да си майка. — Лейла се престори на безгрижна. — Не мислите да имате второ, нали?

Анджела не знаеше как да отговори. Да, *тя* често си мислеше за второ дете, но *той* не. Джери смяташе, че семейството им е пълно.

— Ние тримата, Анджела — казваше той. — Това е лесно управляемо число. Ако поискаме, можем да тръгнем да обикаляме света. Бихме могли да го правим тримата. Бо пораства вече. Ако имаме още едно, ще сме закотвени тук още дълго.

Закотвени тук. Откога се смяташе за закотвен?

— Мълчанието ти е много показателно. — Лейла се пресегна за чашата си.

— Джери се забави много с чистенето на барбекюто — каза Анджела.

Лейла не я притисна.

— Знаеш го Джери, не си спестява усилията. Всичко или трябва да е направено както трябва, или...

— ... или да не се започва — довърши вместо нея Анджела. — Да, знам.

— Той ми каза за психолога.

Анджела поклати глава леко и се засмя на себе си.

— Не може да ми помогне. Осем години практика и още не е срещал пациент, който търси помощ, за да продължи да не си спомня миналото.

Погледът на Лейла се насочи към редиците дървета, които ограждаха рекичката, но почти недоловимо отпуснатите надолу ъгълчета на устните ѝ казаха на Анджела, че не си е променила мнението по въпроса.

— Продължавай, кажи го — засмя се Анджела.

— Просто не разбирам, скъпа. Как може да не искаш да знаеш?

— Защото знам коя съм *сега*. Ами ако не ми хареса каква съм била тогава? Ще се побъркам. Ще е като да побереш двама души в едно тяло.

— Няма да се чувстваш по този начин. Само ще свържеш старата Анджела с новата. Една личност, много различни преживявания.

Анджела поклати глава и отказа да отговори.

— Имам вътрешно чувство, момичето ми. Мисля, че имаш и прекрасни спомени. Не си ли ги искаш обратно?

Прекрасни спомени? Да я бият с мъжки колан, да я фотографират гола, да стои вързана в мазе с допрян до гърлото нож? Лейла не разбираше. Никой не разбираше. Животът ѝ сега, всички положителни събития, с които го бе изпълнила, малкият сладък Бо... Не би могла да го опетни с едно отблъскващо минало.

За нейно облекчение се появи Джери, изпотен, като бършеше ръце в един стар парцал.

— Всичко е готово — каза той и измъкна един стол, за да седне при тях. След това рухна в него и опъна дългите си крака. — Мога да пийна една бира, мамо.

Лейла кимна и изля чая си в близката саксия.

— Всъщност, аз също. Анджела?

— Не, благодаря.

Лейла влезе в къщата, камбанките на полата ѝ прозвъняха нежно.

— Тази жегата е направо убиец — въздъхна Джери.

— Горещо ти е, защото си работил.

— Въпреки това. Представи си Германия сега. Сигурно вали сняг. Бяла Коледа.

— Не искам да ходя в Германия.

— Не те питам дали искаш да *ходиш* там, карам те да си представиш.

— Но го загатваш. — Тя си помисли до каква степен една тема може да се превърне в болен въпрос в една връзка, така че сигурната почва за небрежни коментари да се смали и изчезне. Джери отчаяно мечтаеше да тръгне отново на път. Не че бизнесът им процъфтяваше, той искаше да го остави на някого друго и да използва парите, за да видят още свят. Периодически го обхващаше фикс идея да е на разни места. Известно време тази фикс идея беше Южна Америка, после Югоизточна Азия. Сега бяха Германия и Източна Европа, отваряща се след разпадането на Съветския съюз. Преди шест седмици гледаха събарянето на Берлинската стена заедно по телевизията и Джери

плака. Единственият друг път, когато го беше виждала да плаче беше, когато се роди Бо.

— Иска ми се да бяхме там — каза тогава той и тя бавно осъзна, че сълзите му не бяха сълзи на радост за триумфа на човешката свобода, а сълзи на копнеж да бъде част от възбудата в друго полукълбо.

Проблемът беше в това, че Анджела не искаше да ходи никъде. Обичаше новия си дом, чувстваше се сигурна тук.

Лейла се върна с бирите и няколко минути по-късно Бо дотича по склона, като бърбореше развълнувано за кончетата. Напрежението между нея и Джери се изпари, но тя знаеше, че чувствата му протичат прекалено дълбоко, за да се оттекат просто така.

Вътрешността на наетата от агенцията кола беше студена.

Ели хвърли поглед на фотокопираните страници на отдаващите се под наем имоти и се раздразни на себе си, че се мести отново. Проблемът ѝ беше, че подписваше краткосрочни договори, представяйки си, че може да е готова скоро да си купи къща: определено имаше парите за това. Но после идваше сезон в Сан Франциско или в Бейджин, или в Уелингтън и се отказваше да купува, защото следващите няколко месеца нямаше да бъде в страната. Договорът ѝ за наем изтичаше, трябваше бързо да намери ново място и цикълът се повтаряше.

Тази сутрин вече бе огледала три места, но все нещо не ѝ харесваше. Прекалено големи (тя не обичаше да чисти). Прекалено близо до съседите (упражняваше се много силно). Не разрешаваха домашни любимци (не че имаше такива, но ако поискаше да си вземе котка някой ден?). Брокерката прикри нетърпението си: несъмнено смяташе Ели за твърде придирчива.

— Значи искате да видите онази на Глебе? — попита жената, когато се вляха в трафика.

— Да. Има ли градина? Не съм дълго време вкъщи, за да се грижа за растенията.

— Има павиран вътрешен двор.

— Да идем и да погледнем. — Тя продължи да разлиства страниците. Една след друга зърнест снимки на места за живеене.

Обикновено беше по-решителна. Може би проблемът ѝ беше, че не искаше поредния краткосрочен договор, поредния временен дом. Тази нерешителност я бе обзела, откакто срещна Дитер. Тя сякаш чакаше нещо... но не знаеше какво. Една от снимките привлече вниманието ѝ. *Елизабет Бей. Арт деко.*

— Ами този? — попита тя.

Брокерката откъсна очи от пътя, за да погледне какво ѝ показва.

— Не е добра — отвърна тя. — Кухнята се ремонтира. Горяла е. Ще мине известно време, преди да стане годна.

— Мога да го преглътна.

Брокерката спря на светофара, обърна се към Ели и бавно вдигна слънчевите си очила.

— Вие сериозно ли? — Ели почти прочете мислите ѝ. — „Без домашни любимци“ ви беше проблем, но „без кухня“ не е?

— Бих искала да я видя. — Тя потисна чувството, че прави нещо погрешно. Дитер имаше апартамент за даване под наем, тя се нуждаеше от апартамент, а Елизабет Бей беше хубаво, централно предградие.

Разбира се, знаеше, че не е така невинно, както се опитваше да го изкара. Флиртуваше с опасността също като него, когато бе дошъл да я гледа, говорейки за миналото.

— Разбира се, ще отидем веднага.

Въпреки елегантната външност, нищо в апартамента не беше забележително. Кухнята представляваше отделена от всекидневната малка ниша, осеяна със сажди. Там, където някога бе стояла печка, в момента зееше дупка. При други обстоятелства никога не би я погледнала втори път.

— Всичко това ще бъде поправено до края на януари — каза ѝ жената, като почука с лакирания си нокът върху почернелия плот. Собствениците са поръчали хубава, модерна кухня. С електрическа печка този път. По-безопасно е, не мислите ли?

— Хм-м-м — промърмори Ели като тръгна напред, оглеждайки останалата част от апартамента. Само една спалня. Нямаше да губи време да чисти с прахосмукачка стаи, които не използва. Банята беше миниатюрна. Тя спря отново във всекидневната и прецени гледката зад прозореца. Стената на съседската градина. Добре, тъкмо нямаше да я чуват.

— Има хубава гледка от кухненския прозорец, обаче — обади се брокерката. — Красива малка градина. Обща. Няма да се налага да правите нищо.

Ели кимна, без да среща очите ѝ.

— Ще го взема.

Брокерката се поколеба за момент, явно изненадана.

— О! Разбира се.

Сърцето на Ели заби глухо, когато се замисли какво правеше. Връзваше се за Дитер.

— Кога мога да се преместя?

— Когато кухнята бъде завършена, предполагам.

Ели поклати глава.

— Мога да живея без кухня известно време, но се нуждая от покрив над главата преди Коледа. Възможно ли е да се преместя в сряда?

— Ще говоря със собствениците.

— Сигурна съм, че няма да има проблем.

Ели получи неочаквано посещение от Дитер в сряда следобед, докато подреждаше първия кашон с книги на тесния рафт. Беше изпотена, косата ѝ бе събрана небрежно на тила и тя се опитваше да се разхлади с евтиния вентилатор, когато се почука.

— Дитер — каза тя и неволно вдигна ръце към косата си. — Не очаквах някого.

— Извинявай, надявам се да не възразяваш.

— Не, не, разбира се, че не възразявам. — Тя спря, все още с ръка на бравата. Беше облечен в синьо. Тя го харесваше в синьо. — Влез. Седни на щайгата.

Той поклати глава.

— Не мога да остана. Искam само да говоря с теб за нещо. — Той прочисти гърлото си. Чувстваше се неловко.

Ели го погледна в очите.

— Казвай.

— Ти... знаеше, нали, че това е нашият апартамент?

Тя кимна, пулсът ѝ се качи в гърлото.

— Не знам как да го разбирам, Ели. Мислех си... ти ми остави впечатление, че трябва да стоим далеч един от друг.

Тя се поколеба, подбирайки бавно думите.

— Трябва — произнесе накрая. — Но хората невинаги правят това, което трябва.

Пространството между тях се нажежи. Погледът ѝ се отмести от неговия и слезе върху устните му. Знаеше, че ще умре, ако не я целуне.

Той не я целуна. Тя не умря. Дитер отново прочисти гърлото си.

— Налага се да те помоля за една услуга — прозвуча гласът му нерешително. — Във връзка с наема... може ли... трябва да го уредиш с брокерката. Не ми се обаждай за това и ако някога се срещнеш с Ингрид, не споменавай, че си тук.

Ели прехапа устни, почувства се глупава, разбивачка на семейства.

— Ами-и-и... добре.

— Просто... — Той прокара ръка през косата си, след това думите му потекоха в скороговорка. — Ти си ми бивше гадже. Ингрид го знае. Това ще създаде само неприятности.

— Не искам да създавам никакви неприятности. — Вълната от чувства се оттегли. Само миг преди това те изглеждаха като единствените две души в света, изгубени сред звездите. Сега тук се намесиха наеми, брокери, съпругата му. *Неговата съпруга*. Какво си въобразяваше тя?

Той погледна зад себе си, виновен жест, след това отново към нея. Пое си дълбоко въздух.

— Ели — каза той. — Съпругата ми играе маджонг^[1]. Всеки първи понеделник от месеца.

Тя беше изумена. Това беше последното нещо, което очакваше да чуе.

— Взема със себе си Сара. Има и други момичета в клуба. Взема и Алекс, разбира се. Не би го изпуснала от поглед. Искам да кажа, че са заети. Няма да им липсвам... искам да кажа, че би било подходящо да се видим вечерта.

Не си губи ума, Ели.

— Ще се радвам — отвърна тя предпазливо.

— Само като стари приятели — каза той бързо и пяхна ръце в джобовете си. — Не моля за нищо повече от това. Ти си права разбира се, трябва да стоим...

Тя закима усърдно, жест, напълно противоположен на това, което в действителност мислеше.

— Само приятели — повтори тя.

Той понечи да каже нещо, но се отказа. Прииска ѝ се да разбере какво беше на върха на езика му; бе сигурна, че е важно, че е свързано със страст и желание, със спомени и любов, с единение. Каза си да не бъде такава мечтателка, да слуша само това, което той *произнася*, а не да спекулира с неизреченото.

— Значи първия понеделник на януари? — попита тя.

Той поклати глава.

— Съжалявам, не, Ели. Ще пътуваме за коледната ваканция. Обикновено ходим в Куинсланд. На Съншайн коуст. Сара има там приятелка, съученичка.

— О... Сигурна съм, че ще прекарате хубаво.

— Обикновено е така.

Семейна ваканция. Ели усети остро на какво голямо разстояние извън живота му се намира; Ингрид беше в центъра, както и децата им. Той им принадлежеше двайсет и четири часа дневно. Принадлежеше им шест седмици на морето. Принадлежеше им *завинаги*.

— Тогава през февруари — каза тя. — Тук ли?

— Ще дойда. В седем часа. — Той извади ръцете от джобовете си и разтърка длани една в друга. — Сега наистина трябва да тръгвам. Съжалявам, че не мога да ти помогна с разопаковането.

— Няма нищо. И без това още не съм решила къде ще слагам всичко.

Тя го изпрати с поглед, докато си тръгваше, после се заслуша в стъпките му, затихващи надолу по стъпалата. Искаше ѝ се да плаче. Като седна на килима, тя се зае да пресмята. Дванайсет понеделника на година. Като от тях се извадят няколкото, през които тя щеше да е отвъд океана, или когато той е на почивка със семейството си. Може би оставаха грубо към осем срещи с продължителност от по три часа. Двайсет и четири часа. Едно денонощие за година.

Макар да знаеше, че щеше да се срещне с него и да се радва на краткото им време заедно, тя си обеща да не поставя живота си в зависимост от Дитер Нюман. Трябваше да внимава и да не забравя, че той не беше поставил живота си под нейна зависимост.

[1] Китайска хазартна игра. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

1992 г.

В деня преди седмия рожден ден на Бо Анджела получи писмо от Гърция с черна лентичка долу отстриани. Беше сред останалата поща, повечето сметки и служебни документи. С тръгването на Бо на училище Анджела бавно бе започнала да се връща към работата, макар да изпълняваше повечето задължения от дома, на две преки от хотела. Тя пусна останалите писма на бюрото в претърпкания си кабинет, изнесе писмото на задната тераса и седна в покритата градинска люлка. Сутринта беше сива и тиха, прочутото куинсландско слънце не се виждаше никакво. Сив ден за тъжни новини, помисли си тя, тъй като беше почти сигурна, че знае какво пише в писмото.

Силас беше починал. Писмото беше кратко, написано от една от неговите дъщери. Анджела го прочете няколко пъти. Той беше боледувал няколко седмици преди това, но бе умрял заобиколен от семейството си точно преди деветдесетия си рожден ден. В плика освен него имаше друг запечатан плик, сгънат през средата, нещо, което той е искал да ѝ даде. Тя го отвори и намери два тънки листа, изписани с почерка на Силас, и измачкана нейна снимка, когато е била двайсетгодишна. На гърба пишеше с гръцки букви:

Скъпа Анджела,

Прости на стареца, че се сбогува с теб чрез писмо. Така малодушно. Трябваше да ти се обадя по телефона, но не си вярвам, че ще кажа правилните неща. Някои от най-щастливите ми спомени са за времето, прекарано с теб, скъпо мое момиче, и си мисля често за теб сега, когато дните ми на земята изтичат.

Прилагам една снимка. Когато Мия умря, някой трябваше да отиде да вземе котките ѝ и решиха да съм аз. Тази снимка беше до леглото ѝ. Ти сигурно напълно си забравила гръцки, така че ще ти кажа какво пишеше на гърба ѝ: „Скъпата ми Анджела“ Трябваше да ти я изпратя

веднага, но съм инатлив стар глупак. Сега, когато смъртта приближава, откривам, че не съм настроен чак толкова против Мия. Дори изпитвам съжаление за нея. Адвокатите още търсят някакви нейни наследници, тъй като не било намерено никакво завещание. Дотук такива не са открити. Тъжно ми става като си помисля, че е била сама. Ти винаги виждаше доброто в нея и затова си по-добър човек от мен.

И така, в духа на изповядването на греховете ми, трябва да ти призная, че те излъгах първия път, когато те видях. Всъщност знаех кои са родителите ти, макар че не се казваха Смит и не бяха част от нашата общност. Не бях сигурен в началото, но когато се уверих, не виждах каква ще е ползата да ти кажа. А още по-малко като видях колко те плаши старият ти живот, колко отчаяно стискаш новия.

Не се тревожи, няма да ти разкрия всичко в това писмо. Ти си тази, която трябва да реши дали иска да търси истината. Но има няколко останали старчока на острова, които сигурно ще ти кажат всичко, ако ги попиташ. Тео Москопулос определено знае. Прости ни, че не ти казахме, но само се опитвахме да те предпазим; точно както ти предпази Христос в онзи първи ден, когато пристигна.

Сбогом, Анджеа. Господ да те благослови.

Силас

Анджеа беше парализирана. Беше започнало да вали, трополеше в малкото езерце, където Бо държеше костенурките си. Камбанките, подарени им от Лейла за Коледа, прозвънваха нежно. Тя остави писмото и снимката в скута си и се опита да не плаче. Но нямаше полза. Смъртта на Силас, нежният надпис на Мия и разкритието, че Силас е знаел нещо за миналото ѝ и не ѝ е казал... прекалено много емоции, за да се справи с всички наведнъж. Искаше ѝ се в момента да не е сама. Искаше ѝ се Джери да е тук, да я прегърне и да я погали по косата, или Бо да я отвлече от мислите ѝ с някой чертеж за ново изобретение.

Тя взе писмото и прочете първия ред отново.

Аз всъщност знаех кои са родителите ти, макар че не се казваха Смит и никога не са били част от нашата общност.

Какво означаваше това? Защо? И как са се казвали, тогава?

Докато тези въпроси се въртяха в главата ѝ, тя започна да се ужасява, че те могат да се проврат под сянката, която покриваше паметта ѝ, да я повдигнат и да осветят тъмното ѝ минало. Осъзна, че раменете ѝ са се стегнали на възел от притеснение. Стана и закрачи напред-назад по терасата, докато дъждът се засили и затрака по зеления пластмасов покрив над главата ѝ. Проклетият Силас, не си ли е давал сметка, че това ще я разстрои и че няма да доведе до нищо друго, освен до безсънни нощи? Не можеше да позволи Джери да види писмото. Щеше да позвъни по телефона на Тео Москопулос. Тя бързо сложи писмото в плика и го занесе в спалнята си. Пъхна го в дъното на библиотечния шкаф зад прашните твърди корици на поредицата с викториански класици, така че Джери да не го види. Той се дразнеше все повече на начина, по който тя отблъскваше вълната на спомените си и непрекъснато ѝ натякуваше, че трябва да ги освободи.

— Това е решение, което аз трябва да взема — всеки път му казваше тя.

— Твоя морална отговорност е да се изправиш пред миналото си — неизменно отвръщаше той.

После тя се засмиваше, дразнеше го заради квалификациите му и напрежението се успокояваше и преминаваше в шегата. Макар следите на раздразнение един от друг да се усещаха дълго.

След като скри писмото, Анджела се върна в кабинета си и се опита отново да се съсредоточи върху работата си. Но мислите ѝ се изплъзваха и тя си помисли, че щеше да е по-добре Силас завинаги да беше запазил тайната.

* * *

Ели беше пътувала до къде ли не заради работата си, но никъде не се бе чувствала толкова откъсната от всичко, както в Мануния.

Беше започнало с едно среднощно пътуване с влак, докато спеше на тясното легло в спалния вагон. Всеки път, когато влакът спираше, тя се будеше и поглеждаше през прозореца. Гарите ставаха все по-малки и по-малки. Най-накрая в осем сутринта те стигнаха до края на линията. Тук Дезмънд Овъртоун, директорът на гимназията в Кунамула, я посрещна със сърдечно ръкостискане. Въпреки зимния студ върху ризата под мишниците му се виждаха мокри петна.

— Толкова се радваме, че можяхте да дойдете, Пинелъпи — каза той. — Другите пристигнаха вчера с автобуса. Вече са в Мануния. След малко ще ви заведе. Но си помислих, че може би първо ще искате да хапнете нещо?

Той я заведе в дома си, общита с дъски къща на гърба на сметище, което някога явно е било парк. Съпругата му беше приготвила огромна закуска от бекон, яйца, наденички и домати на грил. Безброй филийки бял хляб изскачаха една след друга от тостера, за да кацнат след малко в чинията ѝ, намазани обилно с масло. Тя хапна малко, не искаше да ги обижда като им каже, че е пила кафе и е закусвала във вагон-ресторанта тази сутрин.

Последва дълго пътуване до Мануния през малки градчета и километри изсъхнали нивя. Дезмънд я качи на трополящата си четириколка, покрита с червен прах.

Пейзажът навън беше като на Марс. Червен, скалист, с нискостеблена растителност, осеян със странни, изкривени сребристи дървета със сребристи листа. От време на време минаваха покрай кафява, мътна речица и Дезмънд ѝ казваше, че това някога е било голяма река, с тучни треви и диви цветя наоколо.

— Значи сушата здраво е засегнала района? — попита тя.

— И да, и не — отвърна Дезмънд. — Това е инатлива земя. Грозна като ада, но винаги можеш да ошмулиш дърветата, за да си нахраниш добитъка. Листата са отличен фураж.

Ели се загледа в пейзажа навън, отвъд напечената кабина на колата. Не би могла да го наречен грозен. Необикновен, със сигурност, но почти красив в своята застиналоост.

— Един добър човек с достатъчно ум в главата създал ферма на това място — продължи Дезмънд. — Но за съжаление вече не са тук, за да я ръководят.

Той ѝ разказа тъжната история на фермата. Някога процъфтяващ бизнес с вълна, липсата на дъжд и серия от лоши управленчески решения бяха довели до банкрута на семейството, което я бе притежавало. Съпругът, баща на три малки деца, се беше обесил в обора. Добитъкът и всички вещи били продадени, но никой не искал да купи имота. И оттогава фермата стояла празна.

— Хубаво би било да има отново живот и смях тук — заключи Дезмънд. — Опитваме се да организираме този музикален лагер от почти осемнайсет месеца. Но проклетото правителство се стиска за всеки долар.

— А другите музиканти?

— Един челист от Пърт, един композитор от университета в Сидни.

— А децата от вашето училище ли са?

— От моето и от още няколко в района. Куилпай, Таргоминда... училища, които нямат нищо. Деца, които нямат нищо. Деца на аборигени, бели деца с алкохолизирани родители, деца, чиито семейства са изгубили всичко със сушата. Но всички те с талант за музика.

Заедно с привилегията да си високоплатен изпълнител с натоварен график идваха и отговорностите. Ели се беше включила в кампания за набиране на средства, където се изискваше да очарова спонсори и дарители. Но тя бе започнала да иска повече. Собственото ѝ сигурно финансово положение не я караше да се чувства сигурна и щастлива; нещо повече, така виждаше колко малко са хората, които наистина са сигурни и щастливи. Може би беше реакция на приплъзващото се неудовлетворение, което чувстваше в работата си: беше работила упорито, беше направила всичко и толкова дълги години трябваше да минат до сбъдването на мечтата ѝ. И всеки път отново и отново. Не, трябваше да има нещо ново, което да подчертае стойността на стореното. И когато пристигна поканата да присъства на едноседмичен музикален лагер, тя я прие. Хонорарът не беше дори една десета от това, което можеше да вземе, ако беше участвала в поредицата от концерти в Чикаго, на които я бяха поканили. Но знаеше от личен опит как липсата на пари се трансформира често в липса на възможности. Когато си представи колко полезно би ѝ било да се

запознае с истински оперни изпълнители в младостта си, не можа да каже „не“.

Накрая асфалтираното шосе свърши и продължиха по черен, чакълест път. Камъчетата подскачаха под колата и те се тресяха по решетките за добитъка. Шест порти маркираха дългата алея в Мануния, но всички те бяха оставени отворени. Най-последно къщата се появи в далечината.

Някой я беше построил и декорирал с любов и грижа. Тя се намираше на едно възвишение: обкована отвън с лъскави бели дъски, ламаринен покрив, боядисани капаци на прозорците, голяма веранда. Когато се доближиха още, тя видя останките от градина — изсъхнали цветни лехи и различни храсти ограждаха къщата. Един каменен ангел беше паднал и лежеше забравен сред бурените. Дезмънд спря отпред и изключи двигателя. Ели се измъкна от седалката и излезе, като се оглеждаше наоколо.

— Това са старите жилища на стригачите — обясни й Дезмънд. — Тук са спели всички деца. Вие и останалите музиканти, заедно със Стивън ще имате спални на горния етаж. Това тук е бараката за стригане на овцете, това е къщичката на кучето, а тази е на градинаря. Намерихме тук една триметрова Кинг Браун първия ден, когато дойдохме да почистваме.

— *Кинг Браун?*

— Змия. Най-смъртоносната в Австралия — намигна той. След което заобиколи колата да вземе багажа й и в този миг тя се сети за нещо, което бе казал.

— Кой е Стивън?

— Учителят по музика от моето училище. — Той ще ръководи събитието.

— Вие няма ли да сте тук?

Той поклати глава.

— Зает съм. Спортният карнавал започва утре. Хайде, елате да ви покажа спалнята ви.

Главната спалня в къщата бе определена за нея. Нямаше никакви мебели, само един матрак на пода. Дезмънд обясни, че бюджетът им не е стигнал. Ели скри изненадата си, каза си, че седмица лишения каляват характера и остави куфара си на пода до матрака. Дезмънд я поведе да разгледа останалата част от къщата и стигнаха до кухнята,

където трима мъже и една жена седяха на сгъваеми столове и пиеха горещ шоколад до печка на дърва. Бяха й представени като челиста, композитора, домакинката и Стивън, учителя по музика.

По-късно Ели щеше да си признае, че първоначално Стивън не я беше впечатлил. Беше много по-млад от нея, може би двајсет и тригодишен, а тя бе заета да запомни имената на останалите. Той изглежда добре, с гъста тъмна коса и пронизителни сини очи, само няколко сантиметра по-висок от нея, но с изключително хубава фигура, с широки рамене и загорели мускулести ръце. Можа да забележи това по време на вечерята, докато се хранеха на масата втора употреба в иначе празната трапезария. Той се беше сетил да донесе портативна музикална уредба, която беше сложена на пода и от нея се носеше гласът на Били Холидей. Маниерът му на говорене, както и очите му, беше емоционален, напрегнат и те двамата останаха да обсъждат преподаването на музика на децата дълго, след като останалите отидоха да си легнат. И едва когато тя се оттегли в спалнята си, осъзна неговата напрегнатост, фокусирането му върху нея, а неохотата му да си кажат лека нощ може би беше проява на романтичен интерес. Тя се усмихна, помисли си колко млад беше той. След това се съблече и си легна. Децата пристигаха утре; трябваше да се наспи хубаво.

Ели никога не се бе сблъсквала с по-трудна задача. Двајсет и пет деца на възраст от десет до четиринајсет години седяха по турски на пода с леко скучаещ вид, докато тя говореше за кариерата си и им демонстрираше пеенето си. Едно от най-малките деца, малко аборигенче на име Тирон, даже потрепери, когато тя извиси глас. Но след това любезно я аплодираха и насочиха вниманието си към челиста. Ели бе изпратена да се срещне с четиринајсетгодишната Мелиса. Пълно момиче, обуто в прекалено тесни за нея дънки, с прекалено много грим и прекалено много обици (включително една на носа). Но за разлика от повечето хлапета, които се интересуваха от пеене, Мелиса се бе запалила по операта, което бе объркало родителите, учителите и приятелите й.

Те седнаха отпред на стъпалата на къщата, огрени от ивица зимна светлина. Говориха за опера, за любими роли и арии. Ели й

разказа малко от биографията си и изпита почти завист, че Мелиса има такъв ментор. Ех, ако тя имаше навремето някой, който да ѝ обяснява така... Ели разтвори нотите на „Вълшебната флейта“ и започна да обяснява входящата сцена на Памина.

— Ето, погледни — посочи тя една тактова черта. — Това е доста труден гласен звук в ми бемол.

Мелиса прехапа устни, но не каза нищо.

— Мелиса?

— Съжалявам, госпожице Брайт, но не познавам нотите.

Ели я погледна, после очите ѝ се отместиха към нотите.

Внезапно видя сцената през очите на Мелиса: чертички, точки и символи, които не изразяваха нищо. Нещо по-лошо, изразяваха нейната неспособност да ги разбира. *Как е възможно да искаш да станеш певица, а да не познаваш нотите?* — искаше ѝ се да попита. Но вината не беше у Мелиса. Ели си даде сметка, че тя самата, израснала от дете с музиката, е била всъщност привилегирована.

— Защо искаш да станеш оперна певица? — попита тя.

Мелиса вдигна рамене.

— Просто ми харесва, откъде да знам? Гледах една певица по телевизията...

Ели кимна окуражаващо.

— Ами... тя отваря уста и излиза такъв звук... Като ангел. Това ме хвана, разбирате ли? Хвана ме ей тук. — Момичето притисна длан към сърцето си, след това пак вдигна рамене. — Накарах татко да ми купи касетки със записи. Слушах ги през цялото време. Той мисли, че съм се побъркала.

— Е, аз не мисля. — Ели потупа страницата пред себе си. — Значи не можеш да ги четеш? Дори не знаеш за какво са ключовете?

Мелиса поклати глава тъжно.

— Това означава ли, че не мога да работя с вас?

— Аз... разбира се, че не. Означава, че трябва да работим по-здраво, това е всичко. Тя затвори нотите и изписа на празната задна корица петолиние и ключ. — Да започнем с до мажор.

Занимаваха се цялата сутрин с ноти, както и с техника. Мелиса имаше хубав необработен глас и Ели се радваше да вижда как се подобрява той за краткото време, в което са заедно. В края на седмицата Мелиса щеше да се върне в родния си град при баща си,

който не я разбираше; но Ели се надяваше, че семенцето е вече посято и ще поникне. Беше изненадана колко удовлетворяваща е тази мисъл и осъзна с известен срам, че удовлетворението до този момент е означавало само прогрес за нея самата. Тя остана отново до късно със Стивън, до печката на дърва, с чаша вино в ръка. Той я разпитва за Европа, където никога не беше ходил. Беше израсъл в провинциален град далече на северния бряг, изучил се за учител и оттогава работеше тук. Нощта напредна, но Ели не чувстваше умора. Всъщност, беше премислила. Стивън флиртуваше с нея и трябваше да си признае, че това ѝ харесваше.

— Значи си обиколила целия свят? — каза той. — Кое отличава Австралия?

— Най-вече хората — отвърна тя, като се замисли. — Хората тук са непретенциозни някак си, мили са. И горещината. Понякога си мечтая за студените зими в Германия.

— Тук е студено. През зимата.

— Никъде не е толкова студено.

— Обзалагам се.

— Аз се обзалагам, че не. — Тя му се усмихна и разклати виното в чашата си. — Веднъж, когато бях на девет, беше минус двацет градуса. Снегът стигаше до горния ръб на вратата.

— Разбира се, ние нямаме сняг. Но иначе е студено. Един особен студ. — Той се протегна от стола си и хвана ръката ѝ. — Ела.

— Къде?

— Навън.

Тя остави чашата си и прие предизвикателството.

— Добре.

— Без палта. Така, както си.

Ели се пресегна и го хвана за ръката.

Отвориха вратата и излязоха на верандата. Стивън тръгна надолу по стъпалата.

— Къде отиваш?

— Ела. Далече от къщата. Само звездите и земята.

Тя забърза след него, чувстваше се като тийнейджърка. Като леко пияна тийнейджърка.

— Достатъчно студено ли ти е вече? — попита той.

— Това не е нищо! — отвърна тя, приемайки шегата.

Стивън прескочи оградата на някогашна ливада за овце. Земята беше камениста, пейзажът бе осеян със счупени дървета. Постройките на Мануния сега бяха далече зад тях, мълчаливи сиви очертания в мрака. Ели се затича да го догони, Стивън затича по-бързо. Тя се засмя, развълнувана и уплашена в същото време. Ушите и носът ѝ бяха ледени. Най-после той спря и тя го настигна.

— Погледни нагоре. — Стивън хвана ръката ѝ.

Тя се подчини.

— О, толкова е красиво! — Тук, далече от електрическите светлини, се виждаше всяка звезда. Съзвездията се завъртяха над нея, блестящ прах, посипан върху небе от кадифе.

— Затвори очи. И сега вдъхни студа.

Нямаше сняг, нямаше суграшица, нямаше вятър. Нямаше високи дървета или сгради, нито планини, които да създават впечатление за убежище. Единствено тишина. Студена, студена тишина. И може би температурата не беше по-висока от тази в Германия, но тя сега осъзна какво имаше предвид той. Имаше чувството, че те двамата са на една от онези далечни звезди, зъзнеци на ръба на вселената. Празнотата беше студена. Не само върху кожата ѝ, а до дъното на душата ѝ. Тя внезапно изтрезня и отвори очи.

— Виждаш ли? — погледна я той и се усмихна. — Казах ти.

Тя си помисли за пътуванията си до най-екзотичните места в света, за историческите сгради и изкуство, които бяха радвали очите ѝ. Но никое от тях не бе усетила като по-старо от това място, толкова древно, толкова първично, така блестящо студено под синята звездна светлина. Прочутите световни градове бяха френетични, банални, кряскащи от самонадеяност. Тук имаше мир, истинска тишина, но не тази на смъртта, а тази, която предшества живота. От всички места, на които беше ходила, само това имаше силата да трансформира някого.

Междувременно Стивън продължаваше да държи ръцете ѝ и тя осъзна, че я гледа многозначително.

Усмихна му се.

— Защо аз, Стивън? Аз съм с четиринайсет години по-голяма от теб.

— Не ме интересува, дори да си на седемдесет. Ти си най-красивото нещо, което някога съм виждал. — След което се наведе да я целуне, но тя се дръпна.

— Съжалявам — прошепна той. — Помислих си... има ли някой друг?

Как да отговори на този въпрос? Разбира се, че имаше друг. Имаше Дитер. Ели не посмя да пресметне колко време бе минало — повече от две години? — откак се срещаха. Веднъж месечно, в нейния апартамент: двама стари приятели, които наваксват. Само че беше много повече от това и те го знаеха. Пиеха вино, говореха за миналото, за надеждите и мечтите си за бъдещето, споделяха всичките си тайни един с друг. Връзката им беше интимна, но не физическа. Виждаше в очите му, че я желае, и тя го желаше също. Но една добра смесица от вина и инстинкт за самосъхранение я караха да го държи на една ръка разстояние. Целомъдрена целувка по бузата бе единственият им контакт. И въпреки това тя знаеше, че тяхната интимност е измяна пред Ингрид. Ели копнееше за Дитер, Дитер копнееше за нея, но те устояваха един на друг. Вечерите винаги завършваха с неудовлетворение и разочарование за Ели. Като дадено, но неизпълнено обещание. Между срещите не си звъняха, не споменаваха един за друг пред приятели, опитваха се да не мислят един за друг. Но после се срещаха отново, огънят отново лумваше. Това беше любовна връзка, но не на тялото, а на ума.

През това време Ели не се срещаше с никой друг, макар да не знаеше защо. Дитер продължаваше да е женен; нямаше смисъл да се пази. Особено когато топлото тяло на Стивън беше толкова близо тук, в мрака.

— Не — каза тя, — няма друг. — Този път го хвана за ръцете и го привлече към себе си. Тялото му беше кораво, устните настойчиви.

Влязоха вътре и когато си пожелаха лека нощ, навън се развиделяваше.

Ели лежа дълго в леглото си след това, без да може да заспи. Харесваше Стивън, тогава защо се чувстваше толкова самотна? Обърна се на една страна, притисна лице във възглавницата и отблъсна сълзите. *Бъди честна, Ели.* Проблемът на Стивън е, че не е Дитер. С поразителна яснота тя осъзна, че все още не е преодоляла първата си любов.

Дитер хареса онова, което Ели бе направила с апартамента. Бе превърнала едно скучно пространство в нещо привлекателно и екзотично. Вътре миришеше на сандалово дърво и на ванилия. Тя имаше красиви мебели, ръчно издялани дървени маси и столове, полирани до блясък. Великолепни филигранни лампи изливаха мека светлина. Ели го посрещна на вратата, дългата ѝ черна коса беше разпусната, краката ѝ бяха боси. Както винаги, видът ѝ го накара да затаи дъх. Имаше чувството, че го пронизва електричество. Боеше се, че накрая това ще разруши тялото му, ще побърка мозъка му. Но не можеше да стои надалеч.

— Здравей — кимна той.

Тя подаде бузата си за целувка.

— Влизай. Току-що отворих бутилка вино.

Докато я гледаше, за пореден път преживя онази позната смесица от желание и меланхолия. Всичко в нея — меките извивки на кръста ѝ, полюляването на дългата ѝ коса — му действаше както луната на приливите. Но после го обземаше тъга. Беше избрал различен живот. Обичаше децата си, съпругата му беше добра към него. И копнееше за младостта си, когато нещата не бяха толкова сложни, когато Ели беше негова.

Тя седна срещу него и той се насили, както винаги, да подеме разговор на безопасна тема.

— Е, хареса ли ти далечният западен Куинсланд?

Тя го изненада с готовността и енергичността на отговора си. Беше ѝ харесало. Мястото, учениците, работата. Докато му разказваше за запад, му направи впечатление, че в разказа ѝ едно име се прокрадва по-често от другите — Стивън — и за пръв път усети неуместна ревност. Изпи виното си бързо, с надеждата да прогони чувството.

— Знаеш ли, може би няма да можем да се видим следващия месец — каза тя предпазливо.

— Не? На турне ли отиваш?

— Може би в отпуск. Стивън ме покани да отида. — Тя не срещна погледа му. И по-добре. Нямахте да е добре да види неприкритата му ревност.

— О! Ти и Стивън... Сериозно ли е?

Тя стисна устни, сякаш обмисляше сложен проблем.

— Не знам какво е, Дитер — отвърна просто. — Той е много по-млад от мен, живее далече.

— Хубаво. Тези неща не са голям проблем, не мислиш ли? Щом го обичаш.

Ели се засмя и извърна глава.

— Не го обичам. Харесвам го.

Слаба утеха. Той се запита дали е правила любов със Стивън. Мисълта накара зъбите му да изтръпнат.

— Трябва ли да отида, според теб? — попита тя и той осъзна, че го провокира.

— Ти си тази, която трябва да реши.

— Нека попитам по друг начин: как ще се чувстваш, ако отида?

Изпита раздразнение към нея, към ситуацията, но най-вече към Стивън.

— Ще се чувствам... нямам право да се чувствам по начина, по който ще се чувствам.

— Ревност?

Кимна. Помисли си, че тя може би се усмихва, изпитва удоволствие от ревността му. Но тя изглеждаше тъжна, изгубена.

— Какво трябва да направим, Дитер?

— Не знам. — Гласът му прозвуча безпомощно. Той седна напред в стола и остави чашата си на масичката.

Долната ѝ устна трепереше.

— Не можем да бъдем заедно. — Това беше полутвърдение, полувъпрос. Най-близкото до това, което някога се бе решила да предложи — да остави семейството си заради нея. Но той не можеше. Не би могъл. Обичаше ги, имаше задължението да се грижи за тях.

— Щастлив ли си с Ингрид? — дръзна да го попита тя с насилена усмивка.

— Да — отвърна, чувайки липсата на убеденост в гласа си. Разбира се, че той и Ингрид не бяха щастливи. Бяха женени по погрешни причини и откриха прекалено късно колко малко си подходат. Инертната му натура, която тя някога бе взела за спокойна, сега я дразнеше. Може би несъзнателно, а може би не, правеше неща, които знаеше, че ще го ядосат, опитваше се да провокира в него реакция. Решителността ѝ, която някога му се виждаше секси, сега стигаше прекалено често до сприхавост и егоизъм. И той се научи да

се изключва от оплакванията ѝ. Може би ако под тези проблеми се криеше истинска любов, щяха да успеят да ги превъзмогнат. Но любовта, породена от дълг, не беше милостива, така че единственото, което успяха да направят, бе щастие, основано на компромиси. Откога му беше станало ясно, че не би могъл да е истински щастлив с нея? От самото начало, предполагаше:

Той вдигна очи и тя срещна погледа му. Бяха преживявали този момент стотици пъти, но в този случай той имаше ново значение. Нещо притисна сърцето му. Той стана, тя се сви в стола си, очите ѝ изразяваха нещо средно между страх и желание. Хвана ръцете ѝ и ѝ помогна да се изправи, след което отметна косата ѝ назад и я целуна по шията.

— Ели, Ели — прошепна; изгарящата реалност на тялото ѝ в неговите ръце накара кожата му да настръхне. — Обичам те. Винаги съм те обичал.

Тя не го отблъсна, както бе предполагал. Ръцете ѝ се вдигнаха и го прегърнаха. Устата му намери нейната. Опита се да я целуне нежно, но бе прекалено зареден с адреналин и ревност. Страстта му беше груба. Стисна я силно, а тя простена, разтапяйки се в ръцете му.

След това внезапно застина, дръпна се назад.

Той я пусна.

— Какво има? — попита я, заслушан в оглушителния пулс в ушите си.

— Това е погрешно. — Ръцете ѝ се вдигнаха в отбранителен жест.

— Ели, аз...

— Нищо няма да излезе. Мисля, че трябва да изтрезнеем. Мисля, че трябва да се разделим. — Говореше прекалено бързо в притеснението си. До такава степен бе свикнал тя да е спокойната, хладнокръвна Ели, на която все се присмиваше. — Трябва да се прибереш. При семейството си.

— Аз... може би си права. — Но как щеше да издържи да не я вижда? Беше достатъчно разумен да не го изрече гласно, да не упражнява натиск. — Значи... следващия месец?

— Не. Дай ми малко време. Няколко месеца.

Няколко месеца? Мисълта за живот без Ели, макар и това да бяха само няколко откраднати часа месечно, изглеждаше гола и лишена от

цвят. Но разбираше, че тя е права: трябваше да охладят страстите. Той мамеше семейството си; тя пропиляваше шансовете си да си намери мъж, който да я обича. Да, двамата бяха свързани, дух с дух. Но духовете живееха в хора, а хората трябваше да изпълняват изискванията на живота: да работят, да се женят, да отглеждат деца...

Тя приглади косата си, успокоявайки се бавно.

— Трябва да си отидеш. Съжалявам. Мисля, че двамата трябва да се върнем към собствените си животи. Това е фантазия, не можем да продължаваме така.

— Кога...?

Тя го погледна строго.

— Имаш номера ми, аз имам твоя. Ще разберем кога е правилният момент.

Дитер неохотно се сбогува. Тя отстъпи назад, обезкуражавайки дори последното докосване на ръката му до кръста ѝ. Докато слизаше по стъпалата той се запита дали „правилният момент“ изобщо някога ще настъпи. И ако не настъпеше, как щеше да продължи да живее без другата половина на душата си?

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

1993 г.

Анджела натисна звънеца на щанда и зачака Джери да се появи. Той я видя и се усмихна.

— Помислих, че си истински клиент.

— Такава съм — отвърна тя. — Оставих Бо в училище и нямам работа. Питам се дали имаш свободна стая.

В първия момент той изглеждаше изненадан, но след това по устните му се разля усмивка. Взе един ключ от кукичката и отвори вратата зад тезгяха.

— В такъв случай, заповядайте мадам. Мисля, че Любовният апартамент е свободен.

Това бе стара шега между тях. Бяха кръстили шестте стаи на местни растения: Червен жасмин, Бугенвилея, Хибискус и т.н. Но стаята на горния етаж с балкон, който гледаше към безбрежния океан, нарекоха „Любовен апартамент“, защото много младоженци го искаха за медения си месец. Джери го бе обявил за най-секси стаята в Кулъм.

Всички стаи бяха прясно декорирани, дръзките цветове от осемдесетте години сега бяха заменени от тъмновиолетово и деликатно кремаво. Морският бриз развяваше тежките завеси. Двамата се прекатуриха на леглото и тя забрави тревогата от сутринта, която всъщност я бе довела до прегръдките на Джери, обзета от сладостта на момента.

След това той легна на една страна и започна да гали косата ѝ, а тя се заслуша в звуците на морето.

— Е, защо дойде да ме видиш тази сутрин? — Той я целуна по рамото.

Ужасът се върна.

— Имах спомен. Докато оставях Бо на училище.

— Лош ли беше?

— Те всички са лоши, Джери. Още не съм имала нито един хубав.

— И какъв беше?

— Все същото... тъмната стая, мъжът с ножа. Само че този път знаех името му. — Сърцето й заби силно.

— Как се казваше?

Почти й се прииска да не го изрича, сякаш произнасянето му щеше да го направи човек от плът и кръв.

— Бенедикт — прошепна тя.

— Това първото му име ли е? Или фамилията?

— Не знам. Просто име. Изскочи ми в главата... и сякаш се закотви там. Върти се наоколо като лешояд. — Тя затвори очи, но това не донесе облекчение. Тревогата си стоеше, фонов шум. От време на време се надигаше — лош сън, проблясък на памет. И от това нямаше почивка.

Джери я прегърна и тя вдиша топлия му мъжки аромат.

— Защо се захвана с мене? — попита тя с устни върху раменете му. — Не бях такава, когато се запознахме. Сигурно си се изморил от мен да съм луда.

— Нали знаеш какво казват: в добро и зло.

Тя се засмя.

— Но ние не сме женени.

— Не мисля, че си луда, Анджела. Не обичам да те виждам така притеснена, но няма да се откажа от теб. Само ми се иска да намерим някой, който да ти помогне да си възвърнеш паметта. После ще се справиш със спомените и всичко ще приключи.

Доплака й се. Той не разбираше. Не можеше. Имаше спомени, за които не му бе казала, също срамни. Мъжът с фотоапарата, после как обслужва шофьора на камиона на предната седалка, как понася ласките на някакъв дебел бизнесмен... Веднъж си бе помислила, че може би не е имала сексуални преживявания преди Джери, но сега спомените й доказваха обратното. Какви други отвратителни неща за себе си щеше да открие?

Тя седна с въздишка.

— Може би е по-добре да се връщаш на работа.

— Да, предполагам, че трябва.

Тя се пресегна за дрехите си и подаде на Джери панталона му. Видя, че нещо изпадна от джоба му. Писмо. Любопитна, тя го обърна. Джери го грабна, но не и преди да е видяла адреса на подателя в Англия.

— Какво е това?

— Нищо.

— Не е нищо. Ако беше нищо, нямаше да го измъкваш от ръцете ми.

— Това е от... — Той понечи да излъже, после се отказа. — Права си, не е нищо. — Подаде ѝ писмото и тя го извади от плика. Прочете го, докато Джери се обличаше. Беше от една архитектурна фирма в Хаунслоу, предлагаха на Джери работа.

— Не разбирам — погледна го тя. — Защо ти предлагат работа?

— Защото кандидатствах за работа.

— Ти...? Защо? Ние живеем тук. Защо кандидатстваш за работа чак там? — Когато той не отговори, тя го направи вместо него. — Защото искаш да заминеш. Защото *винаги* искаш да си някъде другаде, не там, където си в момента.

— Да — призна той.

Анджела отпусна глава отново върху възглавницата. Един порив на вятъра подхвана завесата, тя изтрака на релсата и вътре нахлу сноп гореща светлина.

— Анджела, не се ядосвай. Не очаквах да се получи. Просто си играех, но интервюто по телефона наистина мина добре и... Боже, това е най-страхотната работа, пътуване из цяла Европа, реставрация на исторически сгради. Заплащането не е кой знае какво, но ще се справим.

Тя го гледаше замислено. Обзе я отчаяние, безутешност. Не можеше да се върне в Англия, той не го ли разбираше? Не искаше да ходи из Европа, където този Бенедикт можеше да я намери. Не знаеше дали има достатъчно смелост да стъпи отново на самолет. Беше се уморила, беше натежала от тъмни спомени. Искеше да остане там, където е. Но той се нуждаеше от движение. Изведнъж тя го видя като птица в клетка; тя и Бо бяха клетката.

— Много съжалявам — прошепна тя и в очите ѝ избиха сълзи.

— Много, много съжалявам, но не мога. Просто не мога да отида там.

Изражението, което мина по лицето му, я прониза. Надеждата изчезна и премина в примирение. Тъглчетата на устата му увиснаха тъжно.

— Всичко е наред, скъпа. Няма да ходим никъде. Ще откажа мястото. Не плачи. Само не плачи. — Той я вдигна и отначало тя

изпита облекчение. Беше станало както го иска. Но след това си помисли за всичките дълги години, през които Джери се беше надявал да иде далеч, и си помисли, че не е права.

— Джери. — Тя отметна дългата си черна коса. — Ами ако не е задълго? Какво ще кажеш, ако заминеш за година?

Лицето му светна.

— Да? Тогава ще дойдеш ли?

Тя поклати глава.

— Няма да дойда.

— Искаш да кажеш да замина без теб?

— Да. — Анджела си пое дълбоко дъх. — Ако така ще си начешеш крастата.

Очите му проблеснаха на светлината от прозореца. Тя можеше да се закълне, че го обмисля, макар да поклати глава.

— Ще ми липсваш много. Бо ще ми липсва. Боже, как ще издържа без него?

— Бо може да идва и да се виждате през ваканциите. Лейла ще го доведе. Аз ще остана, ще се грижа за бизнеса. Можем да си позволим да наемем някого да помага. — Вече чувстваше болката от неговото отсъствие.

Той кимна бавно.

— Предполагам, че може да стане. Макар че ще бъде много трудно.

— Няма да бъде толкова трудно, колкото да се опитвам да те задържа тук против желанието ти — произнесе тя с въздишка. — О, Джери. Искам само да си щастлив.

— Но аз няма да съм щастлив без теб и малкото ни момче.

— Ще е само за година.

Между тях легна мълчание, докато обмисляха как ще се справят с раздялата. Навън океанът продължаваше все тъй равнодушно да се разбива в брега.

— Ще се справиш ли? Цялата работа ще легне на твоите плещи?

— Ще се справя. Може би дори ще отида на психолог — излъга тя.

Той се усмихна и сега заприлича на мъж, който току-що си е върнал младостта. Това я накара да си помисли, че е взела правилното решение, независимо колко ще ѝ бъде трудно.

— Добре, тогава — кимна той. — Добре, ще им се обадя да им кажа, че ще започна следващия месец.

Дитер се прибра от работа в понеделник следобед и завари къщата в хаос.

Ингрид беше на телефона. В коридора бяха струпани куфари. Сара беше надула музиката в стаята си, вадеше дрехи от гардероба и ги хвърляше на леглото. Алекс обикаляше наоколо с едно малко куфарче.

— Какво става? — попита той Сара.

Сара не се обърна.

— Дядо е починал.

Сърцето на Дитер пропусна един удар.

— О, съжалявам — каза тя с извинителна усмивка. — Бащата на мама, татко. Не твоят.

Той си отдъхна, но запази подобаващо скръбно изражение.

— Отиваме в Германия за погребението — добави Сара.

Дитер беше объркан. Отиде в кухнята и докосна Ингрид по рамото. Тя се обърна и му се усмихна измъчено. Говореше раздражено на немски:

— Ами, няма да го погребат, докато не дойда... Не, ще трябва да изчакат... Разбирам, но отнема време, за да стигна до там от Австралия.

Той разтърка ръката ѝ нежно, прочитайки над рамото ѝ откъслечните бележки, които си бе записала на гърба на един плик. Номерата на полетите и часовете. Осъзна с шок, че беше запазила полет за тази вечер, след четири часа. Той си помисли, че трябва да се обади на клиентите си...

Накрая Ингрид остави телефона.

— Татко е починал — каза тя. Долната ѝ устна трепереше.

Той я прегърна.

— Много съжалявам, Ингрид.

Тя се измъкна, кимайки, и преглътна сълзите си.

— Беше стар. Не съм очаквала, че ще живее вечно. Братовчедка ми е организирила погребението, ще побърза да стигнем...

— Всичко е наред, ще успеем. Сега ще звънна на няколко клиента...

Тя сложи ръка върху неговата.

— Извинявай, Дитер. Не ме разбра. Отиваме само аз и децата.

Той спря и я изгледа с любопитство.

— Имаш много работа. Не можем да си позволим да те няма и да не изкарваш пари цяла седмица. Освен това той не е твой баща. Никога не си го обичал.

Дитер потисна раздразнението си. Спомни си страха, който бе почувствал, когато Сара му каза, че дядо ѝ е починал. Родителите му бяха възрастни. Кога щеше да има шанс да ги види? А сега Ингрид бе похарчила пари за тримата за билети до Германия, когато би трябвало да отидат всички.

— Искаше ми се да ме беше попитала.

— Нямаше време. — Тя забърза по коридора. Дитер едва не се препъна в един куфар, следвайки я. — А и знаеш, че не можем да си позволим да не работиш толкова време. Искам да ти кажа, че след час трябва да си готов да ни закараш до летището.

Раздразнението му се увеличи. Понякога Ингрид се държеше така, сякаш ѝ беше собственост.

— Понякога се държиш много заповеднически, Ингрид.

— Трябва да стигнем до там по някакъв начин.

Сара излезе от спалнята си. След тринайсетия си рожден ден тя бе започнала да носи изтъркани гуменки, стари, износени дънки и мъжки ризи, прекалено големи за нея.

— Хей, хора, не се карайте, става ли? — Тя поклати глава. — За бога, поне говорете на английски, та да знам за какво е този скандал.

— Всичко е наред, скъпа — каза той и я погали по косата.

— Защо отново си се облякла в това? — попита Ингрид. — Сложи си нещо нормално.

— Така ми е удобно. Татко, кажи ѝ!

Телефонът започна да звъни. Дитер каза:

— Аз ще се обадя.

Разпаленият спор за облеклото на Сара продължи нататък по коридора. Алекс хукна след Дитер и го хвана за крака тъкмо когато той вдигаше слушалката.

— Ало?

— Дитер?

Беше Ели. Алекс мрънкаше, че иска вода. Дитер не чуваше. От месеци не бе чувал гласа ѝ, но го позна въпреки всичко. Той се огледа. Ингрид не се виждаше.

— Здравей — поздрави той предпазливо.

— Татко, казах ти, че искам да пия вода.

— Неподходящ ли е моментът? — попита тя.

Дитер се пресегна за една пластмасова чаша и я напълни от чешмата. Алекс я дръпна от ръката му и веднага я разля на пода.

— О-о-о, татко. Изчисти я.

— Не сега, Алекс. — Той върна вниманието си отново към Ели. — Наред ли е всичко?

— Не. — Гласът ѝ секна. — Не, не е. Получих лоши новини и... Нуждая се от някой, с когото да говоря.

Ингрид и Сара бяха спрели да се карат. Той погледна към коридора предпазливо. Трябваше да бъде бърз.

— По-късно тази вечер. Трябва да закарам семейството си на летището.

— Тате! Изчисти!

— Ще те чакам. — Телефонът изтрака. Главата му се въртеше. Точно когато си беше помислил, че може да я избие от главата си, тя се върна.

* * *

Нещо в това да са в колата заедно винаги караше Джордж и Айла да влизат в спор. Може би тясното пространство. Вкъщи дистанцията между тях се беше увеличила. Беше невъзможно да спориш с някого, който просто не е там.

Трафикът по МЗ беше натоварен и Джордж се строи след един камион. Той барабанеше с пръсти по волана и си тананикаше разсеяно. Айла седеше до него, гледаше през прозореца. Беше цялата в бяло, чиста и безупречна. Косата ѝ сега беше почти бяла, когато пепеляворусото се бе изгубило с годините. И все пак, въпреки че честваха шейсет и втория ѝ рожден ден този уикенд, в нея все още имаше някаква свежа мекота. Понякога, в края на дълъг ден в мълчание, когато той бе погълнат от книга, а тя седеше по турски на

кушетката в съседната стая, тя се приближаваше и заставаше до него с лека усмивка.

— Искаш ли нещо специално за вечеря?

Той поклащаше глава, неспособен да се отърси от киселото си настроение. Веднага след излизането ѝ омекваше, мислеше за изпълнените ѝ с надежда сини очи. Тя беше още тук заради него. Над десетилетие битка с тежката депресия, и не го беше оставила. Страданията му бяха слаби по повечето стандарти: загубата на успешния му бизнес не го бе лишила от богатството му, нито от доброто здраве. Коктейл от вина, съжаление и гняв заради рухването на мечтите му тровеше неговото сърце. Сега беше затворен в собствения си капан и с всяка година като че ли върху него се наслагваше нов леден слой. Той се отдалечаваше все повече и повече от нея, отдалечаваше се от светлината и надеждата.

— Моля те, не забравяй — каза Айла и се извърна от прозореца. — Татко е вече почти на деветдесет и не ни вижда много често. Така че бъди мил.

— Аз винаги съм мил с него.

— Последния път му се ядоса, доколкото си спомням. Нарече го стар глупак.

— Не и в лицето му.

— Не, но той усеща, че проявяваш нетърпение към него.

— Той няма представа от политика. Щеше да гласува за нацистите, ако се бяха явили на избори.

— Той е *стар*. Не можеш да го промениш сега. За бога, Джордж, бъди търпелив с него. И ти ще остарееш един ден.

За бога, Джордж. Някога го наричаше *лемики*. *Джордж* беше запазено за спорове. Сега галеното име бе останало в по-щастливото минало. Колите от съседната лента тръгнаха и той бързо даде мигач и се опита да излезе. Една кола излетя покрай него и камионът наби спирачки внезапно. Джордж също трябваше да спре и остана в блокираната лента.

— По дяволите! — изруга той и натисна клаксона.

— На кого свириш?

— На никого. На всички! — Той се намръщи и стисна волана. — Съжалявам, че съм човек и понякога излизам от нерви.

Тя се обърна отново към прозореца.

— Да, добре. Познавам много хора, които не излизат толкова бързо от нерви, Джордж.

Мълчание. Заваля дъжд. Трафикът започна да се движи. Скоро се отклониха към къщата на бащата на Айла. Пътят се виеше нагоре и надолу, с дървета от двете страни.

— Сети ли се да сложиш фотоапарата? — попита тя небрежно.

— Да го сложа?

— В куфара си.

— Защо трябва да нося куфар?

Очите му бяха върху пътя, но той видя с ъгълчето на окото си раздраженото ѝ изражение.

— Защото ще останем през целия уикенд, Джордж.

— Така ли? Защо?

— Защото днес е петък, а рожденият ми ден е в неделя, и сме поканени от татко за *моя рожден ден*, който не е днес, следователно трябва да останем през уикенда.

— Защо не каза така?

— Помислих, че сам ще се сетиш. Наистина! — Тя се размърда в седалката си. — Значи не си взел нищо. Дрехи за преобличане? Четка за зъби?

Той не призна за двете бутилки уиски, които бе сложил в багажника.

— Не, нищо.

— Сигурна съм, че те видях да слагаш нещо в колата тази сутрин.

— Беше твойт куфар. Беше го оставила до вратата.

— И не ти хрумна тогава, че трябва да останем?

— Не знам. — Почувства се неловко и се ядоса. — А на теб не ти ли хрумна да ми кажеш плановете си?

И това продължи отново и отново. Джордж смътно си спомни един друг път, когато самата мисъл да си говорят така остро би го ужасила. Какво ужасно разочарование беше животът. Започваше пълен с обещания, а после реалността злобно хапеше. Провалени кариери, пропаднали бракове и години разклатено благосъстояние. Въпреки ранните му надежди, животът му бе доказал, че е безсмислен, напълно безсмислен. Не че му бе позволено да изразява подобни чувства. Ако го направеше, Айла щеше да започне да говори, че трябва да отиде на

лекар, че не е *нормално* да мисли по такъв начин. Джордж беше сигурен, че всеки шейсет и няколко годишен човек, който *не мисли* по такъв начин, е глупак или лъжец.

Той внезапно си даде сметка за зареденото с очакване мълчание. Айла го беше попитала нещо, а той нямаше представа какво...

— Е? — каза тя. И после, когато той продължи да не отговаря: — Не ме слушаше, нали?

По някаква тъпа, инатлива причина, той не можеше да си признае, че е така. Може би защото тази отнесеност беше знак за старост.

— Разбира се, че те слушах. Просто мисля, че въпросът не заслужаваше да му се отговаря.

Шокираното й мълчание го наведе на мисълта, че това беше възможно най-погрешното нещо, което можеше да каже.

— Айла?

— Аз... Как можа да го изречеш? — Гласът й беше ужасно обиден. Това го разтревожи. Какво, по дяволите, го беше питала? Обърна се да я погледне, да види дали плаче.

— Само не започвай със сълзите — предупреди я той.

— Джордж! — изкрещя тя и посочи право напред.

Очите му се отместиха към пътя. Една кола се приближаваше. Лентата бе прекалено тясна за двете, а Джордж се беше отклонил в средата. Той наби спирачка и изви волана, за да пропусне другата кола, но излезе от платното, губейки контрол. Храстите се чупеха с глух звук под колата. Към предното стъкло главоломно се приближаваше едно дърво. Дръпна волана.

Оглушителен трясък. Смачкан метал. Заваляха стъкла като дъжд. После тишина.

— Айла? — Той разкопча предпазния си колан и се наведе над нея, забеляза, че ръцете му са нарязани и кървят. — Айла? — Разтърси я и тя се залюля като парцалена кукла. — Не, не, не... — Не можеше да измисли какво друго да каже. — Айла? Айла?

— Добре ли сте? — Беше шофьорът на другата кола, млад мъж, който бе дошъл да провери как са.

— Съпругата ми — каза той. — Не ми отговаря.

Младият мъж мина откъм смачканата страна на колата.

Наведе се през счупения прозорец и провери пулса на Айла.

— Жива е — обяви той. — Ще изтичам до най-близката къща и ще се обадя за линейка.

След което изчезна. Джордж се опита да помръдне, но изведнъж усети жестока болка в десния крак. Хвана ръката на Айла и я зацелува лудо.

— Дръж се, скъпа, дръж се — прошепна той. Изведнъж видя голата реалност: видя онова, което има най-голямо значение и се презря за това, че е бил толкова немарлив към него. Спомни си баща си, мъж, който бе позволил неговите гневни чувства да убият съпругата му. И му се прищя да вярва, че няма да страда от същата съдба.

Ставаше късно, а Дитер още го нямаше.

Ели се чувстваше по-скоро смутена, отколкото разтревожена. Жена, приближаваща четиридесетте, наконтена с очертана по тялото рокля и старателно гримирана, чака женен мъж. Искаше ѝ се да го бе накарала да каже точен час, тогава щеше да знае дали закъснява, или изобщо няма да дойде. Тя изпи чашата вино сама, след това легна на дивана и затвори очи, борейки се със сълзите.

Беше се колебала дали да му звънне, разбира се. Но на кого друг да се обади? Имаше приятели, но никой не я познаваше толкова добре, колкото Дитер, а тя не се нуждаеше от ничие успокоение толкова много, колкото от неговото. Беше ходила на доктор днес и той веднага я препрати на специалист по уши, нос, гърло. В гласа ѝ се прокрадваше упорита дрезгавина. Беше опитала лекарства против киселини, дехидратация, пост назално възпаление... нищо не помогна. Специалистът спусна малка камера до гърлото ѝ, намръщи се и ѝ съобщи ужасната новина. „Възли — каза той. — Малки възелчета по гласните струни.“

Всеки певец знаеше какво представляват възлите и повечето бяха достатъчно умни, за да не допускат образуването им. Но Ели работеше по-упорито от повечето певци. Не беше излизала в отпуск повече от десет години, работеше сезон след сезон по целия свят. И ето че това я сполетя. Имаше два лека против възли. Хирургия, каквато тя не би позволила. Носеха се прекалено много ужасяващи истории за хлъзнали се скалпели и завинаги съсипани гласове. Другата опция беше почивка.

Почивка. В момента предоговаряше с Австралийската опера, беше подписала договори за работа в Сан Франциско, Бейджин и Уелингтън. Почивката можеше да унищожи кариерата ѝ. И все пак трябваше да си почине, иначе рискуваше да изгуби гласа си завинаги.

Тази вечер повече от всякога се нуждаеше от Дитер. Това, че го чака, без да знае дали изобщо ще дойде, я накара още по-силно да осъзнае, че не е неин, че ѝ е даден само назаем. Ако не можеше да пее и не можеше да има Дитер какво друго можеше да прави? Сепна я, че такъв изпълнен с ангажменти живот може да бъде толкова празен.

Беше ветровита нощ и стъклата на прозорците тракаха. Тя задряма и засънува, че търси нещо жизненоважно, за което знае, че се намира в златна кутийка, но хората непрекъснато ѝ пречеха да я отвори. Примига и се събуди. Лампите светеха. Часовникът показваше единадесет. На вратата тихо се почука.

Тя стана, кръвта изведнъж се оттегли от главата ѝ. Кратко замайване. След това се стегна и забърза към вратата.

— Дитер.

— Здравей. — Той се усмихна несигурно. — Съжалявам, че идвам толкова късно. Полетът на Ингрид имаше закъснение.

Ели не можеше да мисли ясно, в съзнанието ѝ още се въртяха части от съня.

— Заповядай.

Отдръпна се и го пусна да влезе. Сега гримът ѝ беше размазан, а роклята измачкана. Засмя се на себе си; той не беше забелязал.

Дитер седна и хвърли поглед към празната чаша. Беше облечен в свободна бяла риза и черни панталони от рипсено кадифе, които бяха една идея по-къси за дългите му крака. Обясни ѝ, че бащата на Ингрид е починал и тя и децата са тръгнали незабавно за Германия.

— Идвам направо от летището. Надявах се да те заваря будна.

— Бях задрямала — отвърна тя. — Сънувах лош сън... сега не мога да си спомня какво точно. — Срещна бездънните му лешникови очи и сърцето ѝ запърха. Копнееше за него. Лошите новини се върнаха в съзнанието ѝ и я заля чувство на отчаяние.

— Ели? Добре ли си?

— Беше отвратителен ден — опита се да се усмихне тя. След което му разказа за посещението си при доктора; въпреки усилията, не

се сдържа и се разплака. Това го обърка. Ето, караше го да се чувства неловко. Тя се опита да спре.

— Съжалявам, Дитер. Сигурно ме мислиш за глупачка.

— Не. Не. — Той стана и отиде да седне до нея, като колебливо я прегърна. — Ако ти олеква, поплачи си. Не мога да разреша проблема ти, но мога да те изслушам.

Ели усети тежестта на ръката му, топлата му кожа. Физически контакт, който толкова дълго си беше отказвала. Почувства се замаяна и сълзите ѝ изчезнаха. В главата ѝ нямаше една рационална мисъл, тя се наклони към него и го прегърна с две ръце.

— Ели... — В гласа му прозвуча несигурна нотка.

— Моля те... — Мразеше се, че се моли. — Моля те, просто ме прегърни.

Той се подчини и тя вдиша опиянена чистия му, лъхашц на сапун аромат. Секундите отминаваха и тя знаеше, че той скоро щеше да я пусне и този успокоителен миг ще свърши. Но той не я пусна. Изпълни я желание; почти се страхуваше да го погледне.

— Дитер — прошепна срещу гърдите му, — не се прибирай тази нощ. У вас няма никого. Остани с мен.

Тя обърна лице към него. Устните им се срещнаха. Припламна искра. След това той я притисна, горещите му устни се раздвижиха срещу нейните, дишането му стана остро и накъсано. Стъклата изтракаха на вятъра, навън се разразяваше буря. Тя се притисна към него, уплашена от себе си. Езикът му беше в устата ѝ, ръцете му се плъзгаха по гръдния ѝ кош, сякаш искаше да я смачка и трескавата топлина между телата им прегази всичко останало: благоразумие, дълг, чест. Не съществуваше нищо друго, освен желание. Дрехите полетяха към пода, кожата срещна забранена кожа. Докато студеният вятър вилнееше навън, те се изгубиха един в друг, предавайки се на изкушението, сякаш то бе единственото нещо, което имаше смисъл на земята.

Несигурната дрезгавина на утрото се промъкна под транспарантите в спалнята на Ели. Тя се събуди, вчерашната изненада още беше тук. Дитер спеше в леглото ѝ. Гледа го известно време и сякаш усетил погледа ѝ, той се размърда и отвори очи.

— Ели... — усмихна ѝ се.
— Не си отивай. Остани с мен.
— Нали съм тук?
— Остани цяла седмица. Докато ги няма. — Тя не можа да се
накара да изрече името на Ингрид, това щеше да отрови мечтата.
Той я притисна силно към себе си.
— Добре. Ще остана.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Господин Фелоус?

Джордж вдигна поглед нагоре. Сърцето му беше парализирано. Онова, което докторът казваше, можеше да промени живота му завинаги. Болничният коридор беше шумен, оживен. Но той имаше чувството, че всичко това е на милион километри от него. В този момент съществуваха само той и младият лекар.

— Съпругата ви премина благополучно операцията. Не е изгубила толкова много кръв, както се опасявахме. Очаквам да се възстанови напълно. — Докторът се усмихна широко. — Можете да влезете и да поседите до нея, ако искате. Тя скоро ще излезе от упойката. Четиринадесета стая.

Светлини. Музика. Главата му се замая.

— Значи... ще се оправи?

— Ще трябва да внимава известно време, затова ще я задържим пет-шест дена. Но след това, да. Напълно.

Не можеше да повярва. Беше толкова сигурен, че денят ще завърши с най-лошите новини. Вместо това, обаче, той последва лекаря до четиринадесета стая, подпирайки се неумело на патериците заради изкълченото си коляно. Айла лежеше със затворени очи, бледа. Чаршафите бяха увити стегнато около корема ѝ. Той придърпа един стол до леглото ѝ и докторът го остави насаме с нея.

Джордж взе отпуснатата ръка на Айла и се наведе над леглото. Вените под клепачите ѝ имаха синкав оттенък. Пулсът в ямичката между ключиците беше слаб. Уязвимостта ѝ го съкруши и той се разплака. В гърдите му се отприщи бент: освободиха се чувства, прекалено дълго сдържани. *Едва не я изгубих.* В този миг осъзна какво сигурно го беше питала преди катастрофата, въпросът, за който той бе казал, че не заслужава отговор. „Още ли ме обичаш?“ Отговорът беше: *да, да.* В този момент я обичаше дори още повече: тя беше неговата опорна точка в живота, никога не бе имало друга. Обичаше я отчаяно и знаеше, че ще трябва да се промени. Каквото и да му се бе случило, когото и да трябваше да обвинява, това не беше по вина на Айла. Но

тъкмо нея бе наказал най-тежко. Остави сълзите си да се стичат, като тихо ѝ обещавахе, че ще направи всичко възможно, за да се отърси от тъмнината, с която се бе обградил; щеше да направи всичко, което е необходимо, заради нея.

— М-м-м... — размърда се тя.

Той вдигна глава. Клепачите ѝ потрепнаха. Тя облиза устни.

— Жадна ли си? — Той се огледа за чаша. — Какво искаш?

Тя се взира в него известно време с напълно отворени очи.

— Джордж, какво се случи?

Той ѝ се усмихна.

— Всичко се промени.

Беше опасна игра и двамата го знаеха.

Всяка сутрин Дитер се будеше в леглото на Ели. Вземаше душ, докато тя правеше закуската, после тя го целуваше за довиждане на вратата и го посрещаше вкъщи отново вечерта. Като се изключи едно отиване до къщата му, за да си вземе дрехи, той се държеше така, сякаш беше женен за нея, а не за друга. Държа я за ръката, докато тя телефонира на агента си и отмени три сезона, избърса сълзите ѝ след това. Любеха се като тийнейджъри, във всяка стая на апартамента, по всяко време на деня. Изживяваха фантазия, и двамата отказваха да приемат истината, това че той принадлежи на друга жена, която ще се върне скоро.

Но в края на седмицата Ели отказа да го пусне.

Сърцето я болеше от мъка, когато той се облече сутринта за работа. Тази вечер щеше да се прибере направо вкъщи, да вземе Ингрид от летището рано следващата сутрин и да поднови предишния си живот. Ели се опита да разчете изражението му. Изпитваше ли той същото чувство на тревога и копнеж?

— Неприятно ми е, че трябва да си отидеш — избъбри тя, опитвайки се да сдържи сълзите си.

Той не отговори, продължи да закопчава копчетата на ризата си.

— Дитер? Какво изпитваш?

Той въздъхна и седна тежко на леглото до нея.

— Наистина ли искаш да знаеш? Чувствам се ужасно, ужасно виновен.

Тя примига, опита се да не издава разочарованието си.

— Не очаквам да ме разбереш, Ели. Ти не си предала никого. — Той се наведе напред, като опря ръце на коленете си. Изглеждаше уморен, разбит. — Бях такъв егоист. Разочаровах всички.

— Мен не си ме разочаровал.

Той обърна глава към нея и ѝ се усмихна тъжно.

— Напротив, Ели. Насърчавах те да спреш живота си заради мен, не биваше изобщо да се свързвам с теб, трябваше да съм приключил напълно цялата тази история много отдавна. Заради мен ти похаби много години. Време, през което можеше да си намериш някой друг, да имаш собствени деца.

— Не съм искала деца. — Беше лъжа. Тя с радост би имала деца от него; но от друг мъж? Беше ужасно да мисли за това. Кратката ѝ афера със Стивън се бе препънала точно в този проблем. Той искаше брак, семейство. Тя не се реши, престана да отговаря на телефонните му обаждания. Изтъкваше разстоянието като пречка, но той сигурно знаеше, че я е уплашил. — А и много жени имат деца късно. Още имам време.

Тъжна тишина скова стаята. Неизречени думи. Часовникът тиктакаше, той скоро трябваше да тръгва за работа.

— Дитер, трябва ли да се върнеш при нея? — попита тя с тих глас, като се ужасяваше от отговора и едновременно с това се мразеше.

— Знаеш, че трябва.

— Защо?

— Имаме деца.

— Сара е тийнейджърка. Ще разбере.

Дитер се засмя горчиво.

— Явно не познаваш истинска тийнейджърка.

— Но така ще е по-добре за нея. Не е хубаво да живее в семейство, където няма истинска любов.

— Отношенията ми с Ингрид не са лишени от любов — възрази той буйно. — Просто не са... не са такива.

— Обичаш ли ме?

— Обичам те толкова... — Той разпери ръце, търсейки думите, които не идваха. — Обичам те толкова много, че трябва да те пусна.

Обзе я паника.

— Какво искаш да кажеш?

— Не можем да продължаваме да се виждаме. И за двама ни е прекалено трудно; особено за теб.

— Аз нямам нищо против — бързо рече тя. — Можем да продължим да се виждаме веднъж седмично, както досега.

— Вече не можем — изправи се Дитер. — Да не си полудяла? Да те виждам и да не мога да те докосна...?

— Тогава ме виждай и ме докосвай — каза тя. — Само не ми отказвай. — Не ме интересува колко често ще бъде.

Той поклати глава тъжно.

— Чуй се само, Ели. Чуй какво съм ти причинил.

В този миг осъзна, че е прав. Тя звучеше отчаяно. В гърдите ѝ нахлу празнина. Без Дитер, без пеенето... Какво оставаше?

Дитер взе ръцете ѝ и се опита да я погледне в очите. Тя отклони поглед, но той я държеше здраво.

— Мисля, че трябва да се сбогуваме. Така ще е по-добре и за двама ни.

— По-добре за теб, може би.

— Ели...

— През цялата седмица ли си знаел, че ще направиш това? — Тя не можа да сдържи гнева си.

— Знам го от два дни — призна той. — Откакто говорих с Ингрид.

Тя измъкна ръцете си от неговите.

— Тогава трябваше да ми кажеш. Трябваше да ми кажеш, преди да затъна толкова дълбоко.

Погледна я подозрително.

— Не знаех, че това би променило нещата.

Макар да беше прав, тя бе достатъчно ядосана и наранена, за да иска да го накаже. Обвини го, че я е използвал, а той стоеше притихнал, с тъжни влажни очи и търпеливо понасяше думите ѝ. Мразеше го и в същото време го обичаше, но не можеше да го задържи.

Кармата се върна при нея. Точно както тя бе скъсала с него преди много години, той сега скъсваше с нея. Но не си позволи да плаче. Той я докосна по рамото на вратата, но тя се отдръпна.

— Надявам се да ме забравиш с времето — каза той.

— Никога няма да ти простя.

Дитер се усмихна, сякаш се канеше да каже нещо — може би да повтори нещо, което само той знаеше за нея, — но си замълча. Обърна се да тръгне, облечен в работния си гащеризон, с куфар в ръка. Тя най-накрая остана сама.

Денят ѝ натежа: толкова много часове, които трябваше да запълни до вечерта. Искаше ѝ се да може да избяга, да остави всички тези чувства зад гърба си. Свече се на дивана и в този миг я осени една идея.

Може би все пак можеше да избяга.

Беше някакво странно, тъжно спокойствие.

Анджела се прибра вкъщи, след като изпрати Джери на летището. Преди да тръгнат, къщата изглеждаше пълна, шумна, навсякъде цареше хаос. Куфари в кухнята, звънене на телефони, Бо и Джери, които играеха на рицари, размахващи пръчки от градината вместо саби. Сега бе прекалено тихо, сякаш нещо се беше изгубило.

— Може да отида и да поиграя в стаята си — направи опит да се измъкне Бо.

— Почакай, миличък. — Тя го хвана за ръката и го дръпна към себе си. Това беше характерно за него — да се затвори в себе си, когато е разтревожен за нещо. Прегърна го. На осем, беше пораснал висок, с дълги, тънки ръце и крака. Позволи ѝ да го гушне — неохотно, но в същото време с благодарност. До слуха ѝ достигна тихо хълцане, разбра, че той плаче и го притисна още по-силно към себе си.

— Колко вълнуващо ще бъде да видиш татко през ваканцията, нали? — каза тя, отдръпна се и го погали по косата. — Целият този път със самолет до Англия.

Клепачите му бяха зачервени от плач, по същия начин, както когато беше бебе. Тя се запита кога беше пораснал толкова.

— По-добре ще е, ако и ти дойдеш.

— Не мога. Някой трябва да ръководи бизнеса. Освен това баба ти е по-забавна от мен, нали?

Той се усмихна.

— Да, така е. — След което избърса лице в ръкава на тениската си. — Ще отида да почета нещо.

— Хубаво.

Той изчезна, затваряйки вратата след себе си. Прииска й се да легне на леглото и също да се отдаде на мъката си, но я чакаше толкова много работа. Потънала в подготовката за пътуването на Джери, беше зарязала от седмица сметките и поръчките. Тя седна в кабинета си и изпита странно чувство на задоволство, че най-после се е върнала на пълно работно време.

Дните летяха бързо. Лейла идваше всеки втори уикенд да се грижи за Бо, а помощничката, която бяха наели, се занимаваше с него след училище и другите уикенди. Макар и в слабия сезон, рядко се случваше да имат празна стая. Минаха месеци, преди тя да осъзнае, че не е имала и един лош сън или спомен, откакто Джери е заминал. Предпазливо си помисли, че може би това е край на дългия тъмен тунел. Спомените щяха да останат погребани. Сега тя наистина никога нямаше да разбере истината.

Дитер паркира вана в алеята зад малката тойота на Ингрид. Беше се мръкнало и тялото го болеше от десетчасовото боядисване. Изискванията на бизнеса му бяха нараснали и трябваше да реши дали да назначи още един служител, или да започне да отказва работа. И двете опции имаха недостатъци.

Прехвърляше този въпрос в съзнанието си, когато влезе в къщата. Ингрид беше в кухнята, чистеше един шкаф. Навсякъде около нея имаше пластмасови кутии. Тя беше с ръкавици и миризма на белина изпълваше въздуха.

— Къде са децата? — попита той, осъзнавайки празнотата в къщата.

Тя вдигна очи, но не се усмихна.

— У Джесика.

Не последва никакво обяснение. Жена му мразеше Джесика, навъсената дъщеря на съседите, облечена винаги в черно. Но Ингрид се върна обратно към шкафа, а той беше уморен и се нуждаеше от душ. Така че отиде в спалнята, за да си вземе чисти дрехи от гардероба.

Само че преди да е намерил дрехите, намери едно писмо. Адресирано до него, написано отдолу с големи букви „Лично“. Нямаше обратен адрес. Той го взе и го отвори.

Беше от Ели. Той сдържа дъха си. Защо му пишеше? Не знаеше ли, че надписът „Лично“ не означаваше нищо за Ингрид? Можеше да възбуди само любопитството ѝ? Всъщност, не ѝ беше казал нищо за съпругата си и определено се бе опитвал всячески да сдържа оплакванията си срещу нея. От осем месеца не беше нито чувал, нито виждал Ели. Последното, което научи от брокерката, беше, че е напуснала апартамента му и не е оставил друг адрес.

— Остави ли съобщение за мен? — попита той.

— Не, сър. Трябваше ли?

Разбира се, че не трябваше. Но той се надяваше. На едно „движдане“, „успех“ или „съжалявам“.

Пъкна писмото в гащеризона си и отиде в банята. Тук, след като заключи вратата, пушна душа, седна на ръба на ваната и го прочете.

Скъпи Дитер,

Прости ми, че ти пиша до вкъщи. Мина доста време, откакто те видях за последен път и си помислих, че няма да имаш нищо против това кратко послание, просто за да ти кажа къде съм и какво правя.

Взех под наем къщата, където бях за последно в далечен Западен Куинсланд. Сигурно ще си спомниш, че съм ти разказвала колко много ми хареса мястото и тишината. Подхождат ми идеално и установих, че все още не бързам да се връщам към оперната сцена. Гласът ми се нуждае от време за възстановяване, а аз междувременно се наслаждавам на спокойствието на селския живот. Не се срещам с никого. Приятелят ми Стивън идва да ме види от време на време, но аз дадох ясно да се разбере, че може да ми бъде само приятел. Преподавам един ден седмично музика в местната гимназия. Искане ми се да правех повече, но трябва да се грижа за гласа си. Прекарвам доста време в мълчание, като монахиня, дала обет.

Написах адреса и телефонния си номер в началото на писмото, ако искаш, можеш да се свържеш с мен. Тук няма улици, нито номера на улиците. Човек трудно се ориентира сам, така че първо ми телефонирай, ако решиш да дойдеш.

Съжалявам за последното нещо, което ти казах, за
прошката. Въпреки това, не съжалявам за нищо.

С най-добри пожелания,

Ели

Дитер пхна внимателно писмото обратно в плика, а след това в
джоба на гащеризона си. Сърцето му биеше силно. Той влезе под душа
и завъртя кранчето на горещата вода силно, докато парата не го
обгърна. Отново Ели, винаги в мислите му. Онези стари чувства се
върнаха: копнеж, любов. Кога щеше да се откаже от нея? Когато
станеше на сто и във вените му не останеше капка гореща кръв?

Когато излезе от банята, Ингрид чакаше в коридора.

— Трябва да поговорим.

Първото бодване на тревога.

— Трябва ли?

— Хайде. Да седнем на масата в кухнята.

Дитер пусна работните си дрехи до леглото и я последва. Явно
щеше да го пита за писмото, от кого е, защо отгоре пише „Лично“;
трябваше да измисли някаква бърза лъжа.

Той седна срещу нея и осъзна, че тя се опитва да преглътне
сълзите си.

— Ингрид? — Обля го горещ страх. — Какво има?

Тя удари с юмрук по масата.

— Прочетох тъпото писмо.

— Ти...?

— Отворих го на пара и го прочетох.

— Но то беше *лично*.

— Точно за това го прочетох и да не си посмял да ми се гневиш.
Кога си се срещал с Ели? Колко пъти?

Дитер не можеше да се съсредоточи върху въпросите ѝ. Бе
прекалено зает с прехвърлянето на писмото в съзнанието си,
опитвайки се да прецени до каква степен издава отношенията им.

— Срегнах се с нея... няколко пъти.

— Защо не си ми казал? — Тя поклати глава. — Знам защо не си
ми казал, защо ли питам. Сама го е написала, говори за съжаление, за

това с кого се среща. Опитала се е да го скрие, но не е могла. Имал си афера, нали?

Дитер отвори уста да излъже, но това не му беше в характера. Една лъжа щеше да доведе до други, до пълно оплитане в измами. Освен това беше направил вече Ингрид на глупачка. Пое по пътя на най-малкото съпротивление.

— Да — отвърна той. — Съжалявам, Ингрид.

Очите ѝ се ококориха от шок. Явно бе очаквала да отрече, виждаше го сега, беше се *надявала*.

— Разкажи ми — чу я да произнася.

— Всичко свърши, това е единственото, което трябва да знаеш.

— Спа ли с нея?

— Седмицата, в която те нямаше.

— Докато бях на погребението на баща ми? — Тя скочи от стола и се обърна. — Махай се от очите ми! Що за човек си ти?

Той се изправи колебливо.

— Искаш да си отида?

Тя се обърна.

— Дай писмото.

Той се подчини. Тя го взе и методично го разкъса на малки парченца. Дитер я гледаше. Чувстваше се като актьор в пиеса, който е забравил какво трябва да каже или направи. Парченцата бяха изхвърлени в кофата за боклук. Тя плачеше отново, но той не знаеше дали е от гняв, или от скръб. Отблъсна опитите му да я утеши. Най-накрая, обаче, успя да се стегне.

— Обичаш ли я, Дитер?

Той поклати глава, страхувайки се, че няма да може да го изрече с думи.

— Ти си ми съпруга, Ингрид. Ти, Сара и Алекс сте моето семейство. Знам, че подложих всичко на риск, но ти се кълна, че всичко свърши. — Заболя го, когато го изрече гласно.

Тя отмести поглед, като изсумтя.

— Не ти вярвам. Познавам те, Дитер. Знам, че не би спал с нея, ако не я обичаше.

Той не можа да отговори. Тя изпъна рамене.

— Нуждая се от време.

— Разбира се.

— Апартаментът е празен от края на месеца. Мисля, че трябва да отидеш там.

— Искаш да се изнеса? — Помисли си, че няма да вижда децата си всяка сутрин, още сънени, докато ядат закуската си. Сърцето му се сви.

— За известно време. — Гласът ѝ изтъня. — Това е раздяла, Дитер, временно е. Така че не хуквай след Ели. Не искам децата ми да имат нищо общо с нея.

— Не обвинявай нея. Това беше...

— Не я защитавай! — извика Ингрид и удари по масата с юмруци. — Ако разбера, че се срещаш с нея, няма да ти позволя да виждаш децата. Просто е. Ако те е грижа за този брак...

— Разбира се, че ме е грижа. — Децата му. Как беше изпаднал в тази ситуация? Разбира се, знаеше как: с голямата любов не е лесно да се справиш, а той бе действал сляпо. Сега съзнаваше напълно какво е рискувал, какво можеше да изгуби.

Помисли си за Ели. И все пак не можеше да съжалява.

Съботите винаги бяха заети, но тази много повече от другите. Беше първият уикенд на силния сезон и всички гости пристигнаха наведнъж. Междувременно младата двойка в Любовния апартамент беше забравила, че трябва да освободи в десет часа; дойде време за обяд. Помощничката ѝ беше отишла на пазара за пресни плодове и Анджела трябваше да се справи сама.

— Съжалявам за закъснението — каза тя на последната пристигнала жена, докато ѝ показваше стаята. — Боя се, че беше доста натоварен ден.

— Стаята е хубава, благодаря ви. — Жената остави куфара си в ъгъла на стаята. Беше възрастна, но в добра форма, с приятно лице. — Искам да ви попитам от момента, в който ви видях, скъпа. Роднини ли сте с Пинелпи Брайт? Толкова много си приличате.

Анджела се поколеба. Спомни си, че едно време някой я беше попитал същото.

— Тя попзвезда ли е?

— Оперна певица. Макар да мисля, че преди това е пяла поп. Чували ли сте за нея?

Анджела поклати глава.

— Всъщност, не... Искам да кажа...

— О, не очаквам много хора да я знаят. Операта, за жалост, няма голяма публика тук. Големите имена — Съдърланд, Павароти — ги знаят, но всички останали трябва да се примирят с това, че ще си останат малко известни. Но Пинелъпи Брайт е много успешен сопран, работи в Сидни.

Анджела осъзна, че стомахът ѝ се свива.

— Не мисля, че имам някаква родствена връзка с нея — каза тя. — А, да, може. Нали казват, че всеки има двойник някъде в света. — Тя намигна. — Надявам се, че моята двойничка остарява по-добре от мен.

Анджела я остави и отиде да позвъни на двойката в Любовния апартамент. Може би вече си бяха тръгнали? Тя беше заета през целия следобед, но разговорът за Пинелъпи Брайт я разтревожи. Явно беше влязъл под кожата ѝ, защото през нощта сънува сън.

Мъжът, Бенедикт, я гледаше злобно. Около него се бяха събрали тъмни сенки. Сърцето ѝ биеше лудо.

— Ти го уби — заяви Бенедикт с равен глас. — Ти уби баща ми.

Анджела се събуди паникьосана и задъхана. Светна лампата до леглото си, прогонвайки тъмнината. *Ти го уби. Ти уби баща ми.* Стори ѝ се реално, не като сън. Сънищата бяха разбъркани, пълни със символи и неща, които нямаха смисъл. А този беше пълен с подробности, подреден. Така че ако беше спомен, значи можеше да е истина? Беше ли убила някого? Мисълта я накара да изстине. Това ли се опитваше да забрави?

Тя стана, отиде в кухнята да си направи чай, включи телевизора и гледа часове наред. Беше уплашена и разтърсена. Нямаше начин да заспи отново в това състояние, а и трябваше да стане отново в шест да прави закуската. Главата ѝ тежеше от умора, а беше едва три след полунощ.

Отиде в банята и надникна в аптекката. На Джери му бяха предписали сънотворни таблетки преди година, но беше изпил само една-две. Тя намери опаковката и прочете упътването. Прозвуча ѝ безобидно. Беше само за една нощ, нали.

Върна се в кухнята, наля си чаша вода и глътна две таблетки. Чу шум зад себе си. Обърна се. Видя Бо, стоеше със смачкана пижама и

разтъркваше очи.

— Мамо?

По някаква причина се почувства виновна.

— Съжалявам, миличък. Събудих ли те?

— Чух шум в банята.

— Аз бях. Търсех нещо в аптекката.

— Наред ли е всичко?

— Добре съм. Не се притеснявай. — Надяваше се, че е прозвучала убедително. — Хайде, нека те заведе да си легнеш.

Тя го зави, след това се върна в стаята си, ужасявайки се да легне в леглото и да угаси лампата. Мускулите ѝ започнаха да се отпускат, може би хапчетата действаха. Тя се пхна под чаршафите, но реши да остави лампата светната. Нуждаеше се от цялата помощ, която можеше да получи, за да държи сенките надалеч.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

По много неща приличаше на всяка друга семейна почивка. Пристигане на летището, наемане на кола, пътуване по магистралата към Съншайн коуст, докато Сара разглеждаше касетките, а Алекс дремеше в детското столче. Но този път бе различно, защото Ингрид я нямаше.

— Мразя тази песен — промърмори Сара, превъртайки напред.

— Защо тогава си взела касетката?

— Харесвам останалите парчета в нея.

— Всички ми звучат еднакво.

— Та-а-тко-о! Нарочно ли ме дразниш?

Стаите за почивката бяха ангажирани месеци предварително и Дитер се надяваше, че това може да даде на двамата с Ингрид шанс да оправят нещата. Напрежението между тях не стихваше. Понякога, когато той отиваше да види децата, имаше чувството, че въздухът в къщата е по-студен с десет градуса, отколкото навън. Имаше и добри дни, в които Ингрид му говореше любезно, макар и хладно. В лоши дни тя се зъбеше и говореше високопарно. Дитер не можеше да си представи как някога биха могли да се съберат, но тя продължаваше да твърди, че иска раздялата да е само временна. Минаха месеци; той беше започнал да се съмнява в мотивите ѝ. Нещата се влошиха още повече, когато Сара взе неговата страна, щастлива, че е намерила друг начин да манипулира майка си. Не че тя знаеше какво е направил Дитер; Ингрид беше решила заради достойнството си да не казва на никого.

Така че когато трябваше да се подготвят за пътуването, Ингрид студено обяви, че няма да ходи никъде, и че се нуждае от време за себе си. Дитер нямаше избор, освен да се съгласи.

— Татко, пропусна отклонението.

Дитер се откъсна от унеса си.

— Така ли?

Тя извади картата от жабката.

— Отнесе се някъде — промърмори тя. — Обърни на следващия завой. Аз ще ти казвам.

— Благодаря, Сара. — Беше ѝ приятно да го ръководи и той я остави да се радва. Минаха през субтропическия пейзаж, свежа зеленина и сребристи каучукови дървета, изправени под яркото слънце. Той се наслаждаваше на музиката на Сара, караше го да се чувства млад и безгрижен. Щеше да е хубаво да прекара известно време само с нея и с Алекс.

— Различно е без мама, нали? — каза тя, прочела мислите му.

— Да.

— По-тихо е. Няма караници.

— Съжалявам, Сара. Съжалявам, че не съм при вас, съжалявам за цялата ситуация.

— Какво си ѝ направил, татко? Защо ти е толкова ядосана?

— Сложно е. Но не се притеснявай, ще се оправим.

— Притеснявам се.

Той я погледна. Въпреки цялото ѝ тийнейджърско перчене, тя още си беше дете, което се надява, че родителите му ще се съберат. Усети, че го пробужда студена вина.

— След това наляво — произнесе тя с началнически си тон. — А сега надясно. Кулъм Гардънс. Обща баня ли ще имаме?

— Не знам. Майка ти е запазвала стаите. — Той мина под една дървена арка, обрасла с лози и цветя. Чакълестата алея завърши с кръгъл паркинг. Те излязоха от охлаждания от климатика въздух в колата на влажния морски въздух. Двамата със Сара извадиха куфарите си и ги пренесоха до четирите стъпала на входа. Алекс ги последва, лапнал палец. Когато минаха през двойните входни врати, се чу тиха камбанка. Оставиха куфарите и зачакаха.

— Здравейте, как мога да ви помогна?

Дитер се обърна при чуването на гласа и сърцето му спря.

Последва неловка тишина. Сара го побутна с лакът.

— Татко? — прошепна тя тихо.

— Аз... Имаме резервирани стаи... Нюман... — Той едва успяваше да изрече думите. Застаналата пред него жена беше точното копие на Ели. Щеше да я вземе със сигурност за нея, ако в очите ѝ се бе появил някакъв издайнически блясък. Но в тях нямаше нищо, само предпазливо недоумение заради странното му поведение.

— До-бре-е — каза тя с лек английски акцент, докато отваряше книгата с резервации. — Казвам се Анджела Смит, аз ръководя хотела. На кое име казахте?

— Нюман. Като на актьора.

Тя прегледа книгата.

— Записала съм резервация за четирима души.

— Трима сме. Съпругата ми... не можеше да дойде.

— Може ли да плуваме на плажа отвъд пътя? — попита Сара жизнерадостно.

— Стига да няма забранително флагче — отвърна Анджела Смит. Тя извади една карта и започна да обяснява разположението на различните плажове на Сара. Алекс намери един щанд с туристически брошури и се зае да ги пренарежда съсредоточено.

Дитер я гледаше зяпнал. Тя беше малко по-слаба от Ели, кожата ѝ бе виждала малко повече слънце. С изключение на това приликата беше пълна и Дитер разбра веднага коя е. Но как да я попита пред Сара, без да спомене името на Ели и Ингрид да научи?

— Бихте ли ми дали кредитната си карта, ако обичате? — обърна се тя към Дитер.

Той ѝ я подаде, прочиствайки гърлото си. След това каза:

— Извинявайте, Анджела, нали?

— М-м-м... — Тя набираще цифрите на апарата.

— Вие... през седемдесетте пеехте, нали? Попмузика?

Тя замръзна, после вдигна бавно очи към него. Поклати глава.

— Не — отвърна, — сигурно ме вземате за някоя друга. — Той видя, че я е разтревожил и си спомни, че истинската Пени Брайт беше избягала от онзи живот. Може би продължаваше да се крие.

Сара се протегна и прошепна в ухото му:

— Татко, толкова си странен.

Той я целуна по бузата.

— Съжалявам. — Касовият апарат заработи. Той погледна крадешком към Анджела Смит. Помисли си за Ели, как говореше пламенно, че някъде в света има сестра, която не може да намери. А тя беше тук, скрита в малко хотелче в Куинсланд.

Анджела му подаде ключовете на стаята и го заведе по коридора до вратата.

— Съжалявам, но ще тръгвам — каза тя. — Трябва да заведа сина си на тренировка по крикет. Ако ви трябва нещо, асистентката ми ще ви помогне. Направете си чай и кафе в кухнята, барбекюто в задния двор също е на разположение на туристите. Приятен престой.

— Благодаря — промърмори той.

Сара отвори вратата и пусна куфара си, след това се отпусна нацупено върху леглото. Дитер включи телевизора за Алекс и започна да разопакова дрехите си. След това забеляза, че Сара не е помръднала.

— Какво има? — попита я.

— Държа се толкова странно с тази жена.

— Заприлича ми на някого. На една жена, която беше известна, когато бях млад.

— Ти направо флиртуваше с нея.

— Не съм флиртувал.

— Не спираше да я гледаш. Затова ли ти е ядосана мама? Че се заглеждаш по чужди жени?

Дитер беше смаян. Седна до нея на леглото и я прегърна. Тя се притисна към него.

Алекс спря да гледа телевизия и се втренчи в тях.

— Татко? Сара?

Дитер потупа мястото до себе си, Алекс се покатери до него и се сгуши под другата му ръка.

— Наистина, Сара, тя толкова много ми прилича на една друга жена. Трябваше да попитам.

— Нужно ли беше да я зяпаш така? Сигурно си е помислила, че я харесваш. — Тя вдигна лице към него. Имаше очите на майка си, големи и сини, с дълги бледи мигли. — Татко, не се влюбвай в друга, става ли? Искам да се сдобрите. Искам всички да сме заедно.

Той ги прегърна още по-силно.

— Няма, Сара. Ще бъдем заедно.

* * *

Анджела се върна от аптеката, като хвърляше по едно око към буреносните облаци, които се събираха. Беше оставила прозореца отворен в стаята за закуска, а й се струваше, че ще завали всеки

момент. Тя остави покупките на една от масите и започна да затваря прозорците. Силен гръм я увери, че се е прибрала навреме. Първите капки дъжд закапаха. Тя седна на една маса до прозореца, загледана в дъжда, като прехвърляше опаковките отново и отново в ръцете си.

Успокоението трая прекалено кратко. Лошите сънища и спомени я измъчваха почти всяка нощ. Така че трябваше да взема рецепти за успокоителни. От трима различни лекари.

— Колко пъти седмично изпитвате затруднения със съня? — бе попитал последният.

— О, един-два пъти — излъга тя. Ако му кажеше истината, че е всяка нощ и че не е необичайно да се налага да пие втора таблетка към три след полунощ, той щеше да е неотстъпчив като предишния си колега. Да откаже кафето и алкохола, да излиза да се разхожда, да медитира, да отиде на психолог... Нямаше да може да я разбере. Проблемът ѝ не беше обикновен. Нямаше обикновено решение. Но таблетките валиум я отпускаха, а като вземеше достатъчно от тях, можеше да спи без сънища.

Разбира се, ако Джери беше тук, ако имаше рамо, на което да се облене, може би нямаше да се нуждае от помощ. Но той беше далеч и отговаряше неохотно всеки път, когато станеше дума за връщане.

— Само още шест месеца, скъпа. Задават се няколко страхотни проекта, не искам да ги изпусна. Единият е в Прага. Знаеш, че винаги съм искал да видя Източна Европа.

Тя не знаеше как е възможно той да иска да е някъде другаде, да е далеч от сина си. Бо го беше посетил два пъти и Лейла нямаше нищо против да го води при баща му. Детето бе започнало да свиква и се връщаше от пътуването щастливо и пълно с истории за екзотичните места, които бяха посетили с баща му. Тя често се питаше дали Джери се среща с някоя друга, но той всеки път отхвърляше идеята обидено: „Как можеш изобщо да го допуснеш? Аз съм твой“.

Само че не беше неин. Някои връзки завършваха шумно и със скандали, а други с едва доловимо възмущение. Не можеше да настоява той да се върне, още повече че би могъл да ѝ каже тя да отиде. Чувстваше се безкрайно самотна, той ѝ липсваше. Но доколкото разбираше, тя на него не му липсваше. И продължаваше да се преструва, че всичко е наред, да се самозалъгва, че един ден той ще се върне.

— Извинете?

Анджела вдигна очи и раменете ѝ веднага се стегнаха. Отново мъжът с лекия акцент и тъмните лешникови очи, онзи, който ѝ бе казал, че му приличала на някаква поп певица.

— Да?

— Синът ми... много съжалявам, но е изгубил една от хавлиените ви кърпи на плажа.

Тя се усмихна.

— Всичко е наред. Не му се карайте.

— Ще я платя, разбира се. Само че... сега му трябва за банята.

Тя се надигна, пъхайки опаковката с приспивателни в джоба си.

— Елате с мен.

Дъждът се усили и силна гръмотевица разтърси къщата. Тя го поведе по коридора към шкафа със спално бельо, отключи го и му подаде кърпа.

— Заповядайте. И не се безпокойте за плащането. Губя по половин дузина всяка година, а повечето хора дори не си признават. Вие явно сте прекалено честен. — Тя му се усмихна, но той не отвърна на усмивката ѝ и тя се стегна.

— Анджела — произнесе той тихо. — Знам коя сте.

Кръвта ѝ изстина.

— Спрете. Не казвайте нищо.

— Но...

— Казах ви, спрете! — Тя затисна ушите си с ръце. — Моля ви, моля ви, не ми казвайте нищо.

Челото му се набръчка.

— Всичко е наред, всичко е наред — каза той и разпери ръце. — Съжалявам, не исках да ви тревожа.

Над главите им протътна нова гръмотевица. Тя отпусна ръцете си. Гледаха се един друг в тесния коридор. Сърцето ѝ биеше оглушително.

— Не знам нищо за себе си — каза тя задъхано. — И взех решение да си остане така.

Той се намръщи.

— Не знаете нищо?

Тя поклати глава.

— Изгубих паметта си. Случили са ми се лоши неща. — Той отвори уста, но тя го прекъсна, преди да е успял. — Не, не казвайте и дума. Дори нещо малко може да предизвика лавина.

Дитер примигна.

— Добре. Оставям ви.

— Съжалявам, знам, че е натовареният сезон. Но... можете ли да се махнете? Да намерите някое друго място? Ще ви платя разликата.

— Не искам да ви гледам така разстроена. Първото нещо, което ще направим утре, е да напуснем.

Той си тръгна и Анджела се затвори в банята. Изсипа две таблетки в шепата си и ги глътна. След това седна на капака на тоалетната и заплака безгласно, питайки се дали е осъдена на това страдание за цял живот.

Дитер остави децата вкъщи след почивката, неспособен да се съсредоточи върху сериозния тон на Ингрид. Тя изпрати децата до магазина за хляб и заговори за развод. Явно докато е била сама е решила, че така ще е по-добре. Той не отговори веднага, което я разяри. Но единственото, за което можеше да мисли в този момент, бе да се свърже с Ели и да ѝ каже за Анджела Смит.

Върна се в апартамента си, сега ергенска бърлога със сгъваемо легло за децата, когато дойдат. Нямаше нищо общо с лъскавото, обзаведено с вкус място от времето на аферата му с Ели. Ингрид бе унищожила писмото с адреса ѝ и той реши да позвъни на оператора. В указателя не фигурираше нито Пинелъпи Брайт, нито Ели Франкел. Предположи, че съзнателно не се е вписала. Опита се да си спомни имената на приятелите, които бе споменавала, но не се сети за нито едно. Напрегна си мозъка за агента на Ели, но и неговото име не си спомни. Връзката им беше толкова изолирана, толкова откъсната от подробностите на реалността. Накрая звънна в офиса на Австралийската опера и попита за нея.

— Съжалявам — отвърна рецепционистката, — молбата ви е доста странна. Не даваме телефонните номера на нашите артисти.

— Разбирам. Мога ли да помоля тогава да ѝ предадете едно съобщение? Много е важно.

— Не съм сигурна... Трябва да попитам някого. Бихте ли изчакали?

— Добре.

В слушалката се чу тиха музика. Той чакаше. Как да я открие? Да телефонира във всяко училище в Западен Куинсланд и да пита за учител по музика на име Стивън? Нали така се казваше приятелят ѝ? Или беше Саймън?

— Господин Нюман? — прозвуча отново гласът отсреща. — Съжалявам, но изглежда не мога да ви помогна.

— Но ако само оставя съобщение за нея...

— Не е това. Нямаме никакви подробности за госпожа Брайт. Нито телефонен номер, нито адрес. Тя не иска да бъде безпокоена.

— Има ли някой, който би могъл да знае къде е? Който и да е? Агентът ѝ? Или... — Той осъзна, че звучи отчаяно. — Аз съм неин стар приятел. Би искала да се чуе с мен.

— Съжалявам, но не можем да ви помогнем — каза жената. — Изчезнала е.

В някои дни Ели имаше чувството, че живее на края на света.

Горещината трепкаше на далечния хоризонт. Тя седеше на верандата и се наслаждаваше на следобедния бриз. Тишината бе нарушавана единствено от крясъка на някоя птица, която прелиташе отгоре. Ели не бе разговаряла с никого от седмица, не беше издала и звук. Тишината бавно проникваше вътре в нея. *Дълбоко, спокойно.* Сякаш бе открила допълнителни десет процента пространство в дробовете си.

Продължителното спокойствие можеше да помогне да се излекува, знаеше го. Не само на увредения ѝ глас, но и на разбитото ѝ сърце. Нямаше вест от Дитер. Бяха изминали месеци. Колкото по-скоро се научеше на самота, толкова по-добре. Суетнята и крясъкът на градския живот сега изглеждаха толкова далечни. Може би изобщо не трябваше да се връща. Може би трябваше да продължи да крачи в това беззвучно пространство като призрак, сама. Имаше някакви хора наблизо, ако ѝ се приискаше компания, във всекидневната имаше пиано, ако закопнееше за музика, но засега я интересуваше единствено

тишината. Тишината, която се простираше далече напред в непознатото бъдеще.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

1996 г.

Анджела се намира в тъмна стая. Не различава форми, но знае, че някъде наблизо има дупка в пода. Ако стъпи в нея, ще пада цяла вечност. Тя се движи колебливо, като първо опипва с пръстите на краката си. Но след това го чува зад нея. Горещият му дъх. Трябва да върви по-бързо, той не бива да я хваща. Трябва да стигне до стъпалата и после да излезе навън. Стаята се издува, става по-голяма, тя не може да намери пътя. Той се приближава, ужас стяга гърдите ѝ, затичва се.

— Ти уби баща ми! — крещи той и думите жужат в главата ѝ като отровни оси. — Ти уби баща ми!

Анджела се събуди и с благодарност си пое дъх. Слънцето грееше в прозорците и я караше да се поти. Тя се претърколи и погледна часовника.

Как, по дяволите, не е чула алармата? Отхвърли завивките, изтича в банята, като едва не се спъна в куфара си, опакован грижливо предишната нощ. Нямаше време за душ, грабна дрехите, сърцето ѝ биеше силно. Но един повторен поглед към часовника ѝ каза, че няма смисъл. Беше на час път от летището, а самолетът тръгваше след четирийсет и пет минути. Щеше да го изпусне. Беше го *изпуснала*, всъщност.

Движенията ѝ отново се забавиха, тя се отпусна тежко на леглото и започна да плаче. Бо щеше да бъде разочарован, Джери никога нямаше да ѝ прости.

Анджела се пхна под смачканите чаршафи. Във въздуха танцуваха малки прашинки, видими на утринната светлина. Сети се как е проспала алармата: няколко допълнителни приспивателни в два след полунощ. Нямаше друг начин; след като Джери я принуди да му

обещае, че ще отиде да го види, се бе превърнала направо в развалина. Как щеше да лети до Лондон, при положение че едно пътуване до магазините в предградията опъваше всичките ѝ нерви? Бо беше заминал в началото на Коледната ваканция, а тя трябваше да се присъедини сега.

— Прогнозират сняг в Сейнт Олбънс — бе казал Джери. — Бяла Коледа.

Все пак беше справедливо. Джери си идваше вкъщи за по пет седмици всяка година. Този път беше неин ред да види този друг живот, който той живееше без нея. В момента Джери работеше по голям проект — библиотека от осемнайсети век, която компанията му реставрираше отвътре, и той се гордееше много с работата си.

— Красиво е, Анджела. Таванът е истинско произведение на изкуството, нямам търпение да ти го покажа.

Но дори за Джери, дори за Бо тя нямаше желание да го направи. Страхът отдавна я беше парализирал. Тя си запази полет, организира кой да се грижи за бизнеса. И през цялото време напрежението се усилваше, докато накрая в гърдите ѝ не остана нищо, освен един възел от нерви. Всеки път, когато беше неспокойна, сънищата и спомените ставаха по-лоши. Някога тези забравени неща стояха под покривалото на сянката. Сега се бяха възправили от другата страна на тънката като оризова хартия преграда и ужасяващите им силуети се виждаха непрекъснато.

Отгоре на всичко вземаше успокоителни, а после, когато не можеше да стане на сутринта, пиеше нещо за ободряване. Беше лудост, като влакче на ужасите в увеселителен парк, и бе започнало да се влошава след настояванията на Джери да отиде при него. До тази сутрин. Сега всичко бе свършило. Беше се издънила пред Джери, беше робиня, чието единствено занимание бе да държи спомените под контрол.

Погледна часовника. В момента в Англия беше десет вечерта; помисли си, че е по-добре веднага да телефонира на Джери и да го предупреди.

— Ало? — Гласът му беше топъл, бе започнал да придобива английски акцент.

— Джери.

— Анджела! — Пауза, след което несигурно: — Моля те, кажи ми, че си на летището.

— Съжалявам, много съжалявам. — В очите ѝ избиха сълзи. — Не съм чула алармата, не знам какво ми става... аз...

Той изслуша оправданията ѝ с каменно мълчание, после каза:

— Има и други полети, Анджела. Други самолети.

Тя сдържа дъха си, осъзна, че дълбоко в себе си е изпитала облекчение от изпускането на полета.

— Не мога, Джери.

— Бо ще бъде много разочарован.

— Аз просто... не мога. — После попита виновно: — Той буден ли е?

— Не, заспа. Целия ден прави списък с неща, които ще правим заедно, когато дойдеш.

— Не ме карай да се чувствам виновна.

— Ще те накарам да се чувстваш виновна, заслужаваш да се чувстваш така. Единственото, което те помолихме, е да се качиш на самолета и да дойдеш при нас.

Тя усети как гневът се надига в нея.

— Ти ни остави, Джери. Не извъртай. — После, по-тихо: — Може за теб да е лесно да се качваш на самолета и да сменяш държава след държава, но за мен не е, разбра ли?

Гласът му беше спокоен, но все така твърд:

— Анджела, говорих със съпруга на една приятелка по време на Коледното парти на офиса преди две вечери. Той е психиатър.

— Недей, Джери, знаеш, че не искам да имам нищо общо с тези хора.

— Казах му за теб — продължи той, сякаш не я е чул. Знаеш ли какво ми отговори? Отговори ми, че отблъскването на тези спомени може да доведе до остро психично разстройство.

— Казах „не“! — сопна се тя, но думите му бяха вече влезли под кожата ѝ. Беше онова, от което се страхуваше най-много: че нямаше начин да се излезе от тази ситуация, освен възлите да се затягат все по-здраво и по-здраво, докато накрая я задушат.

— Трябва да се изправиш срещу миналото си — каза той. — Иначе не знам какво бъдеще ще имаш. — Гласът му стана съвсем тих. — Иначе не мисля, че *ние* имаме бъдеще.

Джери беше прав. Тя погледна празния блистер на страничната масичка. Бе се провалила пред него, беше се провалила и пред сина им. Тази ситуация не можеше да продължава; нещо трябваше да се направи. Но се страхуваше, че когато го направи, всичко, което знаеше за себе си, щеше да се пръсне на парчета.

Когато заключи бившето жилище на стригачите до следващата година, Ели изпита тъга за децата, които си отидоха, но едновременно и облекчение, че отново остава сама. Откакто живееше в Мануния, се беше уговорила с местното училище да провежда веднъж годишно музикален лагер. Тя не се включваше, освен ако в групата нямаше някой амбициозен млад талант. Иначе всичко организираше Стивън, тя само осигуряваше мястото и храната за присъстващите. Беше приятно да е в компанията на музиканти, да вижда как учениците подобряват уменията си и научават нещо за живота извън малките си градчета и разбити семейства. Беше приятно да вижда Стивън, който сега беше женен и очакваше първото си дете. Но тя наистина си отдъхна, когато всички си заминаха, когато подовете бяха изметени и многото гласове заглъхнаха. Сега бе самичка тук, с една чаша шардоне и широкия изглед от верандата.

Не че не искаше да пее повече. Всъщност, пееше всеки ден. Високо, на птиците и на далечината. Гласът ѝ бе стабилен, възвърнал най-чистата си, най-силна форма. Тя просто не искаше да се връща в града. Или най-малкото все още не, макар да знаеше, че накрая трябва да го направи: спестяванията ѝ нямаше да траят вечно. Някога се беше присмивала на тези от нейното поколение, които говореха за „намиране“ на себе си; но тук, наред нищото, тя бе направила точно това. Беше намерила себе си, истинската си същност. Беше се конфронтирала с алчността, с амбицията си, със склонността да съди другите — характерните черти на баща си — и вече не се чудеше защо се е проваляла във всичките си интимни връзки. Не беше лош късмет, че е изгубила Дитер за втори път, а нетактично отношение. И не разстоянието я бе откъснало от семейството ѝ, а собствената ѝ неохота да поддържа контакт с тези, които я обичаха просто за това, което е. И не беше виновна съдбата, че тя няма деца, а лошите избори, един след друг. Беше прехвърлила четиридесетте, а гласът ѝ никога не бе звучал

по-добре. Но не можеше да стане отново на двайсет или на трийсет, да оправи нещата, които наистина имаха значение.

Беше много спокоен ден. Сивите облаци се спуснаха ниско и скоро щеше да завали. Надяваше се микробусът да стигне до асфалтирания път, преди пороят да го превърне в хлъзгава мътилка. Щеше да е приятно да падне малко дъжд, толкова рядък тук. Да си лежи в леглото нощем и да слуша как трополи по тенекиения покрив, да види как дивите цветя са изпъстрили ливадата. Обичаше да излиза след дъжд, да бере цветя и да гледа как потокът отново избира пътя си. Веднъж се бе хлъзнала по калния насип и едва не свърши във водата, стиснала букет маргаритки, като Офелия. Какъв театрален начин да умре... Понякога наистина ѝ се струваше, че целият ѝ живот е бил като опера: обречена любов, разпиляно богатство, непозната сестра, връщане към отшелническа самота. Но драмата на сцената замаскираше досадната истина за един такъв живот. Трябваше да се понесат много чакане и много копнеж, много съжаления и неудобни истини. Тя седя дълго, гледайки приближаването на дъжда. Тъмните сиви облаци сега се движеха по-бързо, понесли студен въздух и истински потоп. Водата се лееше от улиците, привеждаше клоните на младите фиданки в градината ѝ, наводняваше алеята ѝ. Мрачните облаци размиха границата между деня и нощта. Тъкмо мислеше да влезе вътре и да светне лампата, когато телефонът иззвъня.

— Ало? — вдигна тя слушалката.

— Стивън е.

Както винаги, изпита разочарование. Запита се кога ще престане да се надява, че Дитер ще се обади.

— Искях само да ти кажа, че се прибрахме благополучно. Преди започването на дъжда.

— Радвам се. Безпокоях се.

— А ти? Всичко наред ли е?

— Както винаги.

— Понякога се тревожа за теб, съвсем сама, толкова отдалечена.

Тя се усмихна на себе си.

— Не се тревожи за мен. Мога да се грижа за себе си.

Джордж никога не си бе представял да се мести в провинцията. Винаги се беше виждал като градски човек, изтънчен. Но сега проумяваше бягството от града. Мечтаеше за тихи утрини с Айла, за горещ чай, за раирана котка; мечтаеше си дори да работи в градината. Ако можеше да се върне във времето, да каже на онзи, който е бил някога — вечно облечен в черно, — че ще отглежда петунии на стари години... ами, сигурно веднага щеше да се изсмее и да отхвърли идеята. Но времето променяше хората и сега го разбра.

Така че градската къща Ламбет беше продадена и си купиха къща в Оксфордшир, беше време да опаковат остатъците от един живот и да ги трансформират в друг. Айла се занимаваше със стаите на втория етаж, а Джордж с тези на първия. Навсякъде се виждаха кашони, смачкани вестници и тиксо. Хамалите щяха да дойдат рано на другата сутрин, а те имаха още много работа.

Айла слезе долу в девет часа, обикновено подредената ѝ коса се бе измъкнала изпод бледорозовата забрадка.

— Боя се, че привършваме кашоните.

Приближи се и започна да ги преглежда.

— Умирам от глад — каза тя. — Мисля да приготвя нещо да хапнем.

— Всичко в кухнята е опаковано. Искаш ли да изляза и да купя нещо отвън? Индийско, например?

— Ох, тук е много студено. — Стомахът на Айла изкъркори силно. Тя се засмя. — Може би е добра идея.

Лондон беше мокър и студен. Небето беше облачно, ловеше кехлибарените отблясъци на уличните лампи. Оттук с просто око се виждаше познатият индийски ресторант за храна за вкъщи: за последен път щеше да мине по този маршрут. Носталгията придаваше приятна мекота на всичко, което усещаше. Шумът на трафика, миризмата от цигара на случаен минувач, студеното жилване на дъжда, когато се усили. Лондон, любимият му Лондон. Сега щеше да се връща за по някой ден тук като посетител, с огладени от селския живот ръбове. Обзе го щастливо — тъжно чувство, но знаеше, че прави правилното нещо. Върна се половин час по-късно и завари Айла да седи на дивана и да сортира вестници.

— Съжалявам, че се забавих — извика той, докато закачаше палтото и шала си. — Имаха много работа.

Когато тя не отговори, продължи:

— На пода ли ще ядем? — Той вдигна найлоновата торбичка, пълна с пластмасови кутии.

Айла го погледна и тогава забеляза, че лицето ѝ е обляно в сълзи.

— Айла? — Очите му се стрелнаха към вестника. Сърцето му замръзна. — Не! — извика той. — Как ги намери?

Тя стана и вестниците се разпиляха по пода.

— Намерих първо това — размаха тя едно писмо. — В кашона с надпис „Стари бизнес архиви“. Помислих си, че може би няма да ти трябват и ще можем да използваме кашона. Но след това открих това, а то ме отведе по-нататък... — Тя говореше несвързано, като прохлипваше.

Той отиде до нея и взе писмото от ръцете ѝ. Едно от Ели, която му изпращаше новия си адрес, повтаряйки своето желание да намери сестра си, „истинската“ Пени Брайт. Но това беше нищо в сравнение с другите документи, грижливо крити през всичките тези години. Защо, по дяволите, ѝ трябваше да рови из тези стари боклуци? Защо не ги беше оставила както са си?

— Истина ли е, Джордж? — попита тя и от мъката в гласа ѝ го заболя. — Защо ли питам? Разбира се, че е истина. Официалните документи не лъжат. Но ние бяхме женени тогава! Женени! Докато смъртта ни раздели! Ти каза, че ме обичаш.

— Обичах те — обади се той. — Още те обичам. Това не променя нищо.

— Това променя всичко. — Тя изтри с ръка сълзите от лицето си и си пое дълбоко дъх. — Най-лошото е не това, което си направил, Джордж. Най-лошото е, че си го крил четирийсет години. Излиза, че по-голямата част от живота си съм живяла в лъжа. Вярвайки, че брачните ни клетви значат нещо. А ти ми позволи да опитвам отново и отново да имаме деца... — Тя отново се разплака. — Бебета, Джордж, бебета!

Джордж не можа да изрече и дума. Стаята беше задушаваща, кошмарна. *Тя беше разбрала.* След всичките тези години беше разбрала и сега беше толкова лошо, колкото си беше мислил, че ще бъде. Беше неутешима, бясна и той знаеше, че това престъпление е може би единственото нещо, което не би му простила.

— Е? — погледна го тя. — Какво ще кажеш в свое оправдание?

— Не ме оставяй — задъхано произнесе той. — Съжалявам.

Крайчетата на възмутената ѝ уста се отпуснаха надолу, когато се опита да сдържи сълзите си.

— Радвам се, че нещата ти са опаковани — каза тя. — Прекалено късно е за съжаления.

Два дни по-късно, в евтина хотелска стая, заобиколен от куфари, дрехи и кашони с книги, той осъзна, че писмото от Ели, с което бе започнало всичко, е още у него. Сигурно го беше пхнал в джоба си в онази дълга нощ, когато умоляваше Айла и спорът им се подновяваше отново и отново, докато накрая не се изтощиха и не изпаднаха в истерия. Той пригладя листа и препрочете адреса. Ели. Черен гологан не се губи. Той се засмя. Наистина черен гологан. Началото на всичко, което се беше объркало, а също така и краят му.

Тя толкова много искаше да влязат във връзка. Беше време да я посети.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

1997 г.

Анджела сканира потока от хора, излизащи от митницата на летището в Бризбейн. Един след друг изморени пътници, докато най-накрая зърна личицето на малкото си момче. Вече не толкова малко, тъй като приближаваше дванайсет. Лейла вървеше зад него, ръждиво сребристата ѝ коса бе вдигната елегантно на тила. Анджела им помахаша и Лейла ѝ помахаша в отговор. Бо я погледна безизразно.

Тя ги изчака да заобиколят бариерата, след това се втурна да го прегърне. Той настръхна и тя знаеше, че още ѝ е сърдит, задето не е отишла в Англия за Коледа.

— Толкова се радвам да те видя — каза тя. — Много ми липсваше.

— Ти обаче не ми липсваше — откъсна се той от нея и продължи напред.

Лейла се усмихна.

— Боя се, че го е взел много присърце.

— Вината не беше моя, беше... — Тя погледна през рамо. Бо беше спрял и седеше върху куфара си до вратата на изхода.

Лейла я докосна по ръката.

— Съжалявам, Анджела. Знаеш, че те обичам. Но вината беше единствено твоя.

В очите ѝ избиха сълзи. Тя кимна, отдалечи се от Лейла и отиде към Бо. Синът ѝ вдигна неохотно поглед и тя видя обидата в очите му. Приличаше толкова много на Джери, че сърцето ѝ се сви.

— Вече ти обясних, Бо. Беше тъпа грешка. Не чух алармата и се успах.

— Имаше и други самолети.

— Страх ме е да летя.

— Страх те е да живееш — каза той и тя бе смаяна, че толкова малко дете е успяло да види толкова дълбоко в сърцето ѝ. Но все пак беше неин син, живееше с нея, виждаше я всеки ден. Той произнесе тихо: — Мамо, знам защо не си чула алармата. Чувал съм те нощем,

виждал съм хапчетата в аптеката. Майките на другите деца не вземат дрога.

— Това не е дрога, а лекарства, законно предписани от лекар. — Ехото на собствените ѝ думи издрънча в главата ѝ и тя имаше ужасното чувство, че е артикулирала това твърдение и по-рано, все така пламенно и твърдоглаво.

Той прехапа устни, явно мислеше какво да ѝ каже. Шумът и суетнята на летището продължаваха, равнодушни към малката драма, която се разиграваше.

— Мамо — каза той, — ако ме обичаш...

— Разбира се, че те обичам. — Гласът ѝ прозвуча отчаяно. — Как можеш да си помислиш...

— Изслушай ме. Ако ме обичаш, ще спреш да пиеш онези хапчета.

Тя се изненада, макар неясно да съзнаваше, че не би трябвало. Той беше наясно, че тя взема прекалено много успокоителни, обвиняваше тях за провалената си Коледа и за него бе напълно логично да я помоли. Само че тя обитаваше различна реалност, където хапчетата бяха единственото нещо, което я предпазваше от разпадане.

— Баща ти ли ти поръча да кажеш това?

Съжали веднага за острите нотки в гласа си.

Върху лицето му се изписа нещо средно между обида и отвращение, и тя си даде сметка, че това е загатване за настъпващата му тийнейджърска възраст. Скарани, непознаващи се един друг.

— Не, не ми е поръчвал — разпалено отвърна той. — Разсъждавах много, това е всичко. Натъжаваш ме. Не искам да съм тъжен през цялото време.

Думите му я порязаха дълбоко и нещо в нея поддаде. Тя се обърна и кимна на Лейла, която се приближи неуверено.

— Лейла, ще останеш ли при нас една-две седмици? — попита тя.

— Разбира се, ако съм ви нужна.

— Наистина се нуждая от теб. Трябва да се отърва от тези хапчета. — След което се усмихна измъчено. — Не мога да го направя без теб.

Сара не прояви апетит към чипса, който си беше купила, не я интересуваше и филма, който бе взела под наем. Дитер я поглеждаше от време на време: Беше забила поглед в една точка. Беше необичайно за нея да се откаже от съботния си следобед заради неговия уикенд. Нещо я тормозеше, но той знаеше, че е по-добре да не пита направо.

Филмът свърши. Дитер стана да дръпне завесите и светлината нахлу в стаята. Сара примига, сякаш се събуди. Той се запита дали изобщо е видяла нещо от филма.

— Какво си мислеше?

— Скучни неща.

— Какво да правим сега?

Тя сви рамене и подвиг крака под себе си на дивана.

— Не знам. Ти какво искаш да правим? — Беше изсветлила косата си до платинено и се бе приспособила към живота вътре дотолкова, че луничките ѝ бяха изчезнали. Но той още разпознаваше детето в нея по устата и очите.

Седна до нея и я прегърна.

— Обикновено не идваш да ме виждаш през свободните ми уикенди.

— Не.

— Наред ли е всичко?

— Да... — Тя отклони очи. — Искях да кажа...

— Искаш ли да направя кафе за двама ни?

Тя въздъхна, след това го погледна в очите.

— Татко, мама ми каза за твоята афера.

Дитер беше смаян.

— Казала ти е?

— Да. Вече съм голяма. Карахме се и... — Тя завъртя очи. — Както обикновено. Казах нещо, че ще живея при теб. И тя побесня.

Той изпита такъв срам, че усети как се изчервява. Да бъде обвиняван за изневярата си от едно от децата си...

— Много съжалявам.

— Обичаше ли я, татко?

— Обичах я. И още я обичам.

— Тогава не съжалявай. Ти и мама не живеехте добре заедно. Тя все те навикваше, а ти я наказваше с мълчанието си.

Дитер я погледна, обхванат от изумление и гордост от девойката, в която се бе превърнала.

— Благодаря. Това означава много, да го чуя от теб.

— Виждал ли си я отново? Онази жена?

Той поклати глава и разказа всичко на дъщеря си, изливайки сърцето си. Как я беше обичал, как тя се бе изплъзнала от него. Сара слушаше и кимаше.

— Татко — каза тя, когато той завърши, — обзалагам се, че мога да я намеря. Имаме достъп до интернета на училището. Човек може да провери всичко, което го интересува.

— Съмнявам се, че това ще помогне. — Дитер се усмихна. — Да не би да ми предлагаш да намериш другата жена за мен? Тази, която раздели родителите ти?

Сара кимна.

— Разбира се, че ще го направя. Ако това те прави щастлив.

Той отмахна един изрусен кичур от бузата ѝ.

— Надявам се и Алекс да е така опрощаващ.

— Ще бъде. Ти си му баща. — Тя обви ръце около шията му и се сгуши в него, както правеше, когато бе малко момиченце. — И двамата те обичаме, независимо от всичко.

* * *

Джордж беше пътувал до толкова много места по света, но никога не беше ходил в Австралия. Изглеждаше подходяща дестинация за завършек на нещата: от другата страна на света.

Беше отнело няколко месеца, за да организира всичко. Първо, разбира се, трябваше да се увери, че Айла няма да му прости. Когато жена му обяви къщата в Оксфордшир за продажба и депозира половината от парите в неговата банкова сметка, той разбра, че е свършено. Тя живееше сега при престарелия си баща и несъмнено щеше да остане там и след смъртта му. Имаше приятели и семейство в селото. Щеше да е добре и той беше доволен. Собственият му товар от болка беше толкова тежък, че не би могъл да понесе и нейния. Представи си бъдещето ѝ без него: щеше да остарее, но да остане красива, пълна с грация. Сърцето му се сви и вече не можеше да си

представи нищо друго, освен да намери Ели и да ѝ даде онова, което ѝ дължеше. После всичко щеше да се нареди.

Не искаше да губи време. Колебанието щеше да го убие. Той взе една кола под наем от летището и тръгна. Тук беше топло, различна топлина от тази, с която бе свикнал. Сияйна, равномерна. Но нямаше силата да проникне в него, да облекчи студа дълбоко в сърцето му.

Джордж още не знаеше как точно ще го направи, но знаеше, че за пистолет не може да става и дума. Думите на приемния му баща отпреди толкова години се върнаха в съзнанието му: *„Голям срам е да имаш баща убиец, а също и самоубиец. Нека всичко да бъде различно и се пази да не повтаряш грешките му“*. Той не искаше да бъде като баща си, така че щеше да намери друг начин.

Опита се да не мисли много по време на шофирането към къщата на Ели. Усещаше как в гърдите му се разширява една огромна вкочаненост. Което беше добре. Ако умът му попаднеше за секунда върху позитивното и яркото в света, можеше да изгуби смелост. Пътуването не се оказа толкова дълго, както мислеше. Намери лесно адреса.

Паркира колата, изкачи се до входната врата и почука.

Телефонът звънеше, когато Дитер се прибра. Той изрита обувките си до вратата и го вдигна.

— Ало?

— Татко? Къде ходиш? — Беше Сара.

— На работа.

— До шест? Звъня ти от цяла вечност.

— Имах допълнителна работа. — Винаги допълнителна работа. Беше погълнат от работата си, запълваше празните часове, които иначе трябваше да прекара сам. — Какво има?

— Открих я.

Разтърси го електричество.

— Ели? Намерила си я?

— Пинелъпи Брайт. Нали така каза, че било сценичното ѝ име.

— Да.

— Открих статия за нея в един образователен уебсайт. Принтирах я и ако искаш, мога да ти я прочета.

— Давай.

— И така: „Далече в Западен Куинсланд се провежда иновативна практика за музикално обучение. Оперната певица Пинелъпи Брайт е домакин на третия ежегоден музикален лагер за деца в неравностойно положение, който се провежда в нейния имот в Мануния, на двеста и четиридесет километра югозападно от Кунамула. Най-близкият град, Байуонг, има само двадесет жители, по-малко от броя на учениците, които се облагодетелстват от нейната щедрост“. После се изреждат още неща за лагерите и какво се прави в тях, но това е всичко, което теб те интересува, нали?

Дитер си записа подробностите.

— Да, това е всичко, което ме интересува. Не мога да повярвам колко лесно се оказа.

— Модерни технологии, татко. Възползвай се. — Тя понижи глас: — Трябва да свършвам, мама идва.

— Благодаря, Сара.

— Няма проблеми. Намери я, татко.

Дитер закри из стаята. Какво трябваше да направи сега? Още нямаше телефонния ѝ номер, а Ели бе написала в писмото си, че къщата е много трудна за намиране. Но сигурно ако спреше в най-близкия град, някой щеше да го упъти. Трябваше да работи през останалата част от седмицата, но нищо не можеше да го спре да се качи във вана си в събота сутрин и да отпраши...

Ами ако тя не искаше да го види? Бяха минали години. Може би накрая си е намерила някой друг.

Тогава оставаше писмо. Той затърси хартия за писане, след което осъзна, че целият е покрит с боя. Отиде да си вземе бързо един душ.

Докато се бършеше в малката баня, чу чукане на входната врата. Странно. Не очакваше никого. Запита се дали не е Сара, дали майка ѝ най-накрая не я е изгонила. Облече халата си и отида да отвори.

Отвън нямаше никой.

Една найлонова торбичка в ярки цветове върху изтривалката за крака привлече вниманието му. На нея с големи черни букви пишеше *За Ели*. Той я взе, объркан. Защо някой ще оставя тук нещо за Ели? Но после се сети: разбира се, нали беше живяла в апартамента известно време. Който и да беше, сигурно не разполагаше със сегашния ѝ адрес.

Той внесе торбичката вътре и седна пред масичката за кафе. Съвпадението беше странно, сюрреалистично. Дали щеше да е погрешно да я отвори? Все пак сега имаше адреса ѝ. Можеше просто да ѝ я предаде. Щеше да има добра причина да влезе във връзка с нея.

Но ръцете му се размърдаха без разрешението на мозъка. Той извади от торбичката снопче листи. Най-отгоре лежеше дълго, написано на ръка писмо. Прелисти го и погледна края. Имаше подпис: *Джордж Фелоус*. Любопитен, Дитер се върна и зачете от началото.

Скъпа Ели,

Дълга ти обяснение, и то дълго, но не искам да пропускам нито една подробност. Наречи го, ако искаш, мой начин да поправа един стар грях...

На следващия ден Дитер закъсня за работа. Трябваше да напише две много важни писма, да фотокопира документите в найлоновата торбичка, а след това да отиде до пощенския клон, за да изпрати по един екземпляр на Ели и на Анджеला в Съншайн коуст. Съмняваше се, че Анджеला ще се зарадва на пратката; Ели може би също щеше да намери част от информацията много трудна за приемане, така че щеше да я остави, докато тя не се свържеше с него.

Не беше негова работа да е пазителят на техните тайни. Оттук нататък те сами трябваше да се справят с тях.

Джордж се скиташе в нощта като призрак и накрая се намери до ръба на водата. Вода, символът на чувствата. Да, най-последно. Беше решил. Беше правилно и имаше известни съжаления, но все пак не искаше да е като баща си, не искаше да завлича никой друг със себе си.

Нагази, водата се издигна, хладината ѝ погъделичка коленете му, гърдите, шията. Накрая се затвори над главата му. Смачка дробовете му и болката, задушаването насочиха последната му мисъл не към Айла, а към Ефимия Ангелис.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Виена, Австрия: 1954 г.

Ефимия Ангелис наистина беше звезда. Макар да бе второстепенна изпълнителка в състава на „Трубадур“, публиката се държеше с нея като със солистка, аплодирайки я шумно при излизането на сцената. Джордж веднага бе очарован от нейната красота. Тя беше дребна, но излъчваше безгранична енергия и самоувереност. В изпълненията ѝ имаше жар и страст, и при спускането на завесата залата продължи да я извиква на бис отново и отново: „Ангелис! Ангелис!“. Тя се усмихна широко, направи знак на диригента и гласът ѝ се извиси в циганския танц от „Кармен“. Джордж може и да не обичаше опера, но различаваше звездата, когато я видеше. Той се обърна към Карл и одобри аванса на място.

— Искаш ли да се срещнеш с нея? — попита Карл.

Джордж трябваше да признае, че е любопитен да я види отблизо.

— Добре — съгласи се той. — Но не мога да остана дълго.

След това се състоя парти в апартамента ѝ в хотел „Албертина“, красива, запазена историческа сграда на пет минути пеша от Операта. Джордж и Карл изчакаха един час, любезно смесвайки се с трупата, докато Ефимия Ангелис се преоблече и се върне на партито. Явно обичаше да се появява церемониално. Накрая тя пристигна, посрещната с бурни аплодисменти. Изпрати въздушни целувки, отметна назад черната си коса и бързо огледа лицата в стаята. Очите ѝ засияха, когато видя Карл, и тя бързо се приближи до него. Гръцкият ѝ произход я бе дарил с превъзходен тен, екзотичните ѝ очи бяха подчертани с черен молив, меката ѝ уста — с ярко червило. Но не очевидната ѝ красота и способността ѝ да я изтъква така изкусно я правеха толкова очарователна. А пламъкът в погледа ѝ, енергията, която пулсираше под кожата ѝ. В началото той си помисли, че прилича на гръцка богиня, но в нея имаше нещо прекалено земно, прекалено сексуално, за да бъде богиня. Тя беше просто вълшебница.

Размениха любезности, говориха за подробностите по договора, за изпълнението. След това някой дойде да я отвлече.

— Трябва да отида — каза тя, — но пак ще си поговорим тази вечер. Не си тръгвайте.

— Разбира се, че няма — отвърна Джордж, забравил, че е обещал на Карл да не се застоява. — Ще е истинско удоволствие да говоря с вас, Ефимия.

— О, приятелите ми не ме наричат така — усмихна се тя. — Наричат ме Мия.

— Добре, Мия, пак ще се видим.

Часовете се нижеха. Очите му я следяха с по-голям интерес, отколкото му се искаше да признае, докато тя обикаляше стаята, говореше, смееше се, оплитайки мъжете в горещия си поглед. Но не се спираше на никого от тях, предпочитайки всички да я обичат по малко. Джордж си помисли колко много се различава тя от Айла. Тенът ѝ, характерът ѝ... Мисълта за жена му го накара да си обещае, че няма да ходи с това изражение на копнеж, с което всички мъже в стаята ходеха.

— Карл, трябва да си вървя.

— Но тя ни каза да не си тръгваме — каза Карл, очевидно попаднал под очарованието на вълшебството ѝ.

Джордж се усмихна.

— Ти можеш да останеш. Но аз съм изморен. Ще се видим утре в офиса.

Мия го хвана на вратата, с чаша шампанско в ръка.

— Не можете да си тръгнете! Имаме още толкова много да се забавляваме.

Той се стараеше да не я гледа в очите.

— Съжалявам. Трябва да се прибирам. Съпругата ми очаква да ѝ се обадя по телефона.

При думата „съпруга“ Мия почти се отдръпна.

— Женен ли сте?

Можеше да прозре играта, която играеше: всички мъже трябваше да бъдат влюбени в нея. Испита удоволствие, че не участва в това.

— При това щастливо.

— Но вие сте толкова млад.

— Извадих късмет. Намерих правилния човек рано.

Крайчетата на устните ѝ се извиха нагоре в пресилена усмивка.

— Ами, много хубаво. Няма да ви задържам. Ще се видим може би офиса?

— Може би. — Той кимна любезно. — Лека нощ.

Прибра се апартамента си, но операторът не можа да го свърже с Англия. Тази нощ усети леглото си много празно. Айла му липсваше, но Мия бе тази, за която мислеше, докато се унасяше в сън, полудрямка, полуфантазия от плът и желание.

Скоро след това започнаха телефонните обаждания. Първо в офиса му, а след това тя по някакъв начин успя да намери домашния му номер. Мия винаги имаше оправдание, да попита нещо за договора или за датата на плащане, но той знаеше, че е нещо повече. Привличаше я, беше сигурен, и студенината му я подлудяваше. И какъв друг можеше да бъде, освен студен, когато беше женен, когато съпругата му беше в Англия и се грижеше за умиращата си майка? Но тази благовидна причина бе само гладката повърхност на порой от непокорни чувства и гузни фантазии. Той си мислеше, че е в безопасност, стига да се държи хладно по телефона.

Но един ден тя се появи на прага на апартамента му.

— Приятна събота — рече тя, когато той отвори вратата. Беше облечена цялата в черно, с тясна пола и вълнена риза, която само подчертаваше извивките ѝ. Беше с яркочервени обувки на високи токчета. Дори с тях той се извисяваше над нея.

— Здравей, Мия.

— Може ли да вляза?

Той се поколеба, тя забеляза и се намръщи.

— Моля? — произнесе тя. — След няколко дни се прибирам вкъщи. Исках само да поговорим.

Мисълта, че няма да я вижда тук го накара да изпита силно разочарование и той осъзна ясно, че всъщност играе играта ѝ. Обичаше реакцията ѝ на неговото надменно поведение, обичаше да вижда такава красива жена да се върти около него. Джордж отстъпи и я покани.

— Искаш ли чай?

— Ех, вие, англичаните! — засмя се тя. — Не, не искам чай. Никой в Европа не обича чай.

— Кафе?

— Вече е пладне. Нямах ли уиски?

Джордж сви рамене.

— Имам. Как го обичаш?

— Чисто. — Тя седна на дивана му. — Апартаментът ти е много малък. Бих допуснала, че голяма клечка като теб ще живее по-нашироко.

Той отиде в кухнята и наля две чаши уиски.

— Спестявам — каза и се запита защо ли се наежва така. — Искam да си направя собствено студио, когато се върна в Лондон. — Той ѝ подаде питието и седна внимателно срещу нея.

— Ах, най-после завесата се повдигна ми и се разкри малко от същността на мистериозния Джордж Фелоус — каза тя и се огледа така, сякаш оглежда инвентар. — Той е съзидателен, той е амбициозен.

— Защо си дошла?

— За да се сбогуваме, преди да се прибера вкъщи. Не мога да спра да мисля за теб, Джордж.

Той не отговори и тя се разсмя.

— Понякога се чудя дали умишлено не си жесток към мен.

— Не съм жесток към теб. — Той се размърда, сменяйки темата: — Е, къде е това „вкъщи“?

Тя прехапа устни.

— Всъщност, в момента може да се каже, че съм никъде. Имах апартамент в Атина, но го продадох и купих малка къща на един остров. Малък остров на име Петалудос, много красив. Има формата на пеперуда. — И тя размаха ръце във въздуха. — Заради това го купих. Обичам пеперуди. Те могат да се променят, да се превръщат в нещо съвършено различно. В нещо по-добро, по-красиво.

— Не живеят дълго.

Тя въздъхна.

— Джордж, вечно ли смяташ да бягаш от това?

Той поклати глава.

— Нямам от какво да бягам.

— Просто от живота, от неговото жужение, суетня. — Тя направи жест с ръка, сякаш пчела летеше около слепоочията ѝ. След това вдигна очи виновно: — Не исках да те карам да се притесняваш. Мога да изпълня изискванията по договора ми.

— Не се притеснявам. — Той я изучаваше, за първи път от толкова близко. Изглеждаше изморена, очите ѝ бяха леко безумни. —

Значи отиваш на острова?

— Не знам. Може би. Не съм живяла там все още. Ами ако не харесам хората там?

— Сигурен съм, че ще ги очароваш.

Тя се усмихна и той осъзна, че току-що ѝ е дал точно това, което е искала. Самоувереният блясък се върна в очите ѝ, умората се изпари.

— И аз така мисля.

След това настъпи тишина и той се запита дали не трябва да се извини и да я помоли да си тръгне. Но не го направи. В тези двайсет секунди колебание той бе изгубен.

— Мога да бъда склонена да остана във Виена — каза тя.

Той сви рамене.

— Какво искаш да кажеш?

Тя се наведе напред и притисна пръсти в коленете му.

— Знаеш.

— Мия, недей. — Прозвуча толкова нерешително, че го досмеша. Беше си фантазирал за момент като този, винаги смятайки тези фантазии за безобидни. Но те не бяха, сега го виждаше. Те го бяха тренирали прекалено добре. Сърцето му биеше до пръсване, кожата му настръхна и една жилка електричество започна да пулсира вътре в него. Айла никога не го беше карала да се чувства така, *никога*. Караше го да се чувства грижовен, уязвим, дори тъжен понякога. Но никога не бе събуждала в него такава първична реакция; той не просто искаше да прави любов с Мия, искаше да я смаже.

Мия задоволи желанието му; в края на краищата получи онова, което бе провокирала от три седмици. Тя се плъзна напред, той я хвана и в следващите няколко минути се превърнаха в горещ възел от страст, толкова силна физическа страст, че Джордж за първи път в живота си се почувства така, сякаш наистина изпълваше всеки милиметър от тялото си. Нямаше време дори да стигнат до леглото; облада я на пода, изливайки страстта си в нея, докато тя стенеше и викаше. Не го интересуваше дали това е удоволствие, или болка.

После, веднага след това, използва отвратителната вина. Тя беше самодоволна, лежеше до него на килима, без да прави опити да се прикрие.

— Ти спечели — каза той и си пое дъх. — Накара ме да отстъпя.

— Не съм те карала да правиш нищо — каза тя. Усмивката ѝ говореше обратното: *Накарах те, накарах те!*.

— Няма да се повтори.

Тя се засмя.

— Познавам те. Познавам те по-добре, отколкото сам се познаваш. Пак ще отстъпиш. Отново и отново.

Мия беше права.

Мия започна да се уморява от него след месец. Но на този етап той беше хванат от нейната магия още по-здраво. Колкото повече я искаше, колкото повече я молеше да дойде при него, толкова повече тя се дърпаше. Аферата водеше към неминуема катастрофа, когато Айла се обади рано една сутрин.

— Тя почина, Джордж. Мама си замина.

В този миг сякаш се вдигна завеса и той видя горещата, ясна светлина на реалността. Айла, неговата съпруга. *Какво си беше мислил?* Задушаван от разкаяние и съжаление, той уреди да се върне в Англия за погребението, а след това двамата с Айла да дойдат заедно във Виена. Аферата с Мия беше приключила дори без последен телефонен разговор. Той и не ѝ се обади, тя не го потърси. Бизнесът с нея сега се ръководеше чрез агент, не беше нужно пътеките им да се пресичат. Той обвиняваше за цялата работа безразсъдството на младостта и се молеше Айла никога да не научи. Да я нарани, да я загуби щеше да е най-лошото, което можеше да се случи.

Листата на брястовете във Фолксгартен изглеждаха уморени и кафяви, когато чу отново за Мия. Двамата с Айла се бяха сгушили на тясното двойно легло, заспали мирно, когато телефонът позвъня.

Джордж стана. Айла се обърна по гръб и го погледна в тъмното.

— Кое време е? — попита тя.

— Пет часа — намръщи се той. — Надявам се новините да не са лоши.

Отиде във всекидневната и вдигна телефона.

— Джордж Фелоус — произнесе той с дрезгав от съня глас.

— Здравей, Джордж.

Сърцето му изстина. Айла сега беше наблизно, любопитна. Той покри слушалката с длан и ѝ каза:

— По работа е.

— В пет сутринта?

Усмихна се и сви рамене, и тя се върна в спалнята.

— Какво искаш? — попита той Мия.

— Искам да те видя.

— Не.

— Трябва да кажеш „да“. Иначе ще продължа да звъня. Може би следващия път госпожа Фелоус ще вдигне телефона?

Джордж потръпна.

— Добре. Кога?

— Сега.

— Ти сериозно ли? Още не се е съмнало.

— Пред Операта.

— Това е абсурдно...

— Нямах избор. — Телефонът изтрака.

Джордж прокара ръка през косата си, не знаеше какво да прави.

— Кой беше? — попита Айла.

Той се облегна на касата на вратата.

— Имам една изпълнителка, оперна певица. Тя е много... трудна. Неуправляема. Трябва да изляза и да се срещна с нея веднага.

Айла поклати глава с примирение.

— Този бизнес... Предполагам, че трябва да направиш каквото трябва.

Идеше му да се разплаче. Тя му вярваше, беше сигурна, че ѝ казва всичко.

— Да, така е. Върни се да поспиш. Ще се прибера за закуска.

Навън първите лъчи на утрото бяха още далече. Уличните лампи светеха. Той чуваше трополенето на камионите за зареждане по Рингщрасе, тракането на трамваите. Улиците бяха празни, но готови да се напълнят отново. Тежкото му черно сако го пазеше от ранния есенен студ, но ръцете му бяха гладки и ледени. Той тръгна към сградата на Операта. Видя я да седи на една пейка отвън, с дълга черна коса, загърнатата плътно в голямо палто.

Приближи се до нея. Тя не се усмихна, нито пък той.

— За какво е всичко това, Мия?

— Седни.

— Не мога да остана.

— Не те карам да останеш. Карам те да седнеш.

Подчини се. Тя се обърна към него:

— Чакам бебе — каза тя. — Твое е.

В първия момент имаше чувството, че му говори на друг език. Нищо от онова, което каза, нямаше смисъл.

— О, недей да стоиш с отворена уста — сопна се тя и той осъзна, че е ядосана. Може би друга на нейното място би била уплашена, дори тъжна, когато съобщаваше такава новина. Но тя му беше бясна. — Не го искам. Ако бях разбрала по-рано, нямаше да го задържа досега. Но съм в петия месец, датите съвпадат, от теб е.

— Не знам какво да кажа, Мия — отвърна той. Годиците с Айла, опитите тя да зачене, невъзможността да износи детето..., а после няколко лекомислени седмици с Мия и ето я бременна.

— Няма значение. Не искам прегръдки и чаши английски чай. Искам да ми помогнеш да се освободя от проклетото нещо.

— Да се освободиш...?

— Прекалено късно е за аборт. Трябва да го дадем за осиновяване.

В този момент, в сивата предутринна светлина, Джордж се изправи пред жесток избор. Трябваше ли да признае на Айла какво е направил и да ѝ даде детето, за което толкова копнееше? Знаеше, че тя ще му прости и че отчаяно иска бебе: но какво щеше да стане, ако той бъркаше, ако тя решише да го напусне? Или пък трябваше да държи в тайна аферата си и да дадат детето за осиновяване на непознати?

Негово дете? Започваше да става сантиментален.

— Добре — кимна той. — Ще уредя всичко.

* * *

Част от всеки ден в офиса отиваше за това да се занимава с Мия и детето, което растеше в нея. Той рационализира това като част от работата си в компанията — тя все пак беше една от техните изпълнителки — и по този начин можеше да остави цялата тази срамна работа в офиса и да се върне при Айла, сякаш това няма никакво

значение, сякаш не беше нещото, което можеше да разруши всичко между тях.

Мия беше склонна бременността ѝ да остане в сянка от публиката, така че Джордж ѝ уреди да роди във вилата на един колега в Испания, в компанията на млада икономка на име Естрела. Той довери тайната само на няколко души. На Естрела, разбира се. И на един адвокат от Лондон: немският му не беше достатъчно добър, за да търси виенските агенции за осиновяване, освен това с частно осиновяване имаше по-голям контрол върху това кои ще са родителите на неговото дете. Мия каза, че не я интересува къде ще отиде бебето, но него го интересуваше. Трябваше да има музика в техния дом и когато адвокатът намери един немски учител по музика и съпругата му, живеещи в Западен Бъркшир, Джордж беше доволен и си отдъхна. Бланките бяха подписани пред съответните свидетели и препращани напред-назад между Лондон, Виена и Монтоя. Сега единственото, което трябваше да прави, беше да чака обаждане от Естрела и да каже на двойката да отиде веднага след раждането и да си получи вързопчето радост. А междувременно той стоеше в постоянна тревожна готовност, очаквайки нещата да се усложнят.

Нещата се усложниха.

Първият намек беше, когато Карл почука на вратата на офиса му една дъждовна ноемврийска сутрин с горчива усмивка на лицето. Ставало въпрос за Мия, каза той. Датите ѝ за запис били отложени поради „болест“ и всички се били примирили, че тя ще изпълни задълженията си по договора следващата година. Но Карл се съмнявал.

— Натъкнах се на стария ѝ мениджър в „Ди Джи“ — каза той. — Пошегувах се, че ще открадна най-печелившата му певица, а той ми се изсмя. Ще я изхвърлят, Джордж. Разправят, че е луда.

Джордж сви рамене.

— Знаем, че е трудна за работа.

— Не, Джордж. *Луда*. Не метафорично, буквално. Имала е три нервни кризи за двете години, докато е била при тях. Може изобщо да не е болна в момента. Знаем ли изобщо какво точно ѝ е? И къде е? — Той поклати глава. — Трябваше да знам това. Не биваше да вземаме толкова рисков изпълнител в компанията.

Джордж го успокои, но себе си не можа да успокои. Видя нещата, които Мия беше правила и казвала, в съвсем нова светлина. Случаите, когато действията ѝ не му изглеждаха разумни, когато я заливаше тежка умора. Знаеше, че е непредсказуема, но ако тя загубеше способността си да мисли разумно, какво можеше да се случи? Какво можеше да каже или да направи, за да разстрои внимателно организираните му планове?

Един снежен ден през януари Естрела му се обади.

— Тя избяга.

— Какво искаш да кажеш? — Думите на Мия от първата им нощ заедно се върнаха в съзнанието му: „Джордж, мислил ли си някога да избягаш от всичко това?“.

— Искам да кажа, че избяга. Миналата вечер говореше безсмислени неща, разхождаше се и си говореше сама на себе си. Заминала е рано тази сутрин, преди да се събудя. В бележката, която е оставила, пише, че не иска детето да е испанче. Че иска да е гърче, да има връзка с корените си. Излизам веднага, за да видя не мога ли да я хвана на гарата.

— Недей. Знам къде е отишла. „*Малък остров, наречен Петалудос, толкова красив*“. — Вземи си билет за Атина. Ще ти звънна след десет минути, за да ти дам името на хотела, където ще се срещнем.

Той нахвърля дрехите в куфара си, като се оправда пред Айла със спешна работа в Атина. Тя беше спокойна, доверчива, както винаги, и той се проклинаше отново и отново по пътя към летището.

Джордж и Естрела се засякоха с Мия на летището „Пиреос“ до Атина. Това беше единственото място, от което можеше да се пътува със самолет до Петалудос. Тя седеше, огряна от сноп слънчева светлина, огромният ѝ корем издуваше тъмносиньото ѝ палто. Изглеждаше тъжна, съкрушена. Той я докосна нежно.

— Мия?

Тя се обърна, полуусмихната.

— Ти дойде?

— Какво правиш?

— Отивам на малкия си остров, у дома. Днес няма полети, така че наех яхта. Тръгва след час.

Джордж не възрази, че Петалудос още не е станал неин дом. В очите ѝ се четеше умора.

— Мисля, че трябва да дойдеш с нас. Ще те закараме до Атина. Ще получиш най-добрите медицински грижи.

— Не. Отивам на острова. Там е тихо. Уморих се от този шум. Уморих се от всичките тези ръце и крака, които се гърчат вътре в мен.

Естрела седна до нея и обви ръка около раменете ѝ.

— Искam само най-доброто за теб.

Мия я изгледа презрително:

— Изобщо не ви е грижа за мен.

— Мен ме е грижа — възрази Джордж и беше изненадан, когато осъзна, че е вярно. Виждайки я тук толкова уязвима и смазана, в душата му се надигнаха чувства, каквито не бе изпитвал от месеци. Той обичаше Айла и никога нямаше да я изостави, но си даде сметка, че двамата с Мия споделят една и съща тъмна енергия и са свързани от нея.

— Щом те е грижа, тогава ще ме пуснеш на острова. — Тя сложи ръка на корема си. — Моля те.

— Добре — отстъпи Джордж. — Ще дойдем заедно с теб, ще ти намерим лекар, ще те настаним.

Тя се усмихна, той съзря блясък на триумф и усети студено безпокойство.

Два часа след пристигането им в къщата на скалата, Мия призна, че е имала контракции от сутринта. Естрела я сгълча, че не е казала по-рано, но Мия се сопна, че ако са знаели, нямало да ѝ позволят да дойде „вкъщи“. Джордж предложи да отиде до селото и да извика доктор.

— Не! — извика Мия. — Изпрати Естрела. Не ме оставяй, Джордж, страх ме е.

Естрела кимна:

— Ще се върна бързо.

Джордж се опита да настани Мия на дивана, но тя отказа да седне. Естрела се забави цяла вечност; раждането напредваше. Мия крачеше, спираше на всеки няколко минути, подпираше се на стената и

стенеше. Джордж беше ужасен, изправен пред суровата реалност, до която глупостта му го бе довела — създаването на бял свят на човешко същество с мисли и чувства, със свои нужди и желания. Той я следеше с очи, без да знае какво да прави.

— Имаш ли нужда от нещо? — попита я.

— Само не си отивай. Поне докато...

— Няма. Ще стоя до теб.

— Те идват, Джордж. Идват.

Джордж се обърна към прозореца.

— Да, сигурен съм, че Естрела и докторът скоро ще са тук.

— Не. Бебетата. Бебетата идват.

— *Бебетата?*

— Две са. Усещам ги.

Джордж замръзна. Мия бе обхваната от контракция и млъкна, хващайки се за облегалката на стола. Той си напомни, че тя не е с всичкия си, че греши... но ако беше права? Беше уредил осиновяването на едно дете, какво щеше да прави с второто?

Входната врата се отвори и Естрела влезе с един млад доктор, когото представи като Тео Москопулос. От този момент всичко се случи много бързо. Естрела и докторът заведоха Мия в една от спалните. Тя извика и Джордж да дойде, но той бе парализиран. Седна на ръба на дивана, стисна ръце и подпря глава на тях. Естрела непрекъснато влизаше и излизаше. Кърпи, одеяла, кани с вода. Мина един час, започна втори. След това от другата стая виковете внезапно спряха и се чу слаб, задавен плач. Той стана. Мия отново започна да крещи. Д-р Москопулос ѝ се развика в отговор, казвайки ѝ да се концентрира и да напъва. Естрела излезе с малко бебе с червено лице, увито в одеяло.

— Има още едно — каза тя с разширени очи. — Близнаци.

Последва миг на тишина, тъжна пародия на щастливо семейство.

Д-р Москопулос се върна обратно, за да превърже гърдите на Мия. Той подписа свидетелствата за раждане, обяви, че двете малки момиченца са достатъчно здрави за пътуване, и си замина. Естрела слезе в селото за зеленчуци, за да зареди празните шкафови в кухнята. Джордж измъкна две чекмеджета от скрина, застлаха ги с одеяла и

сложиха в тях момиченцата. Очите на Мия гледаха трескаво, сякаш е преживяла кошмар и не може да повярва, че е оцеляла.

— Колко ще останеш на острова? — попита Джордж.

Тя вдигна рамене.

— Докато се почувствам по-добре. За записите ли се тревожиш?

— Малко. Най-вече се тревожа за теб. Не бързай, трябва да се възстановиш напълно.

Тя погледна към бебетата и долната ѝ устна се разтрепери.

— Бих искала да задържа едното.

Пулсът на Джордж забърза.

— Не можеш, Мия.

— Защо?

Защото аз съм женен, а те са доказателство за моята изневяра.

— Това ще е краят на кариерата ти. Как ще се грижиш за нея и ще продължиш да пееш? Ами скандалът: незаконно дете?

— Остани при мен, Джордж. Ще останеш ли?

Той направи гласа си студен:

— Аз съм женен, Мия.

— Но тя къде ще отиде?

— Ще се обадя на адвокатата ми в Лондон веднага щом стигна до материка. Той може да се свърже със семейството за осиновяване, ще я вземат. Никой няма да раздели две сестри близначки. Сигурен съм.

Тя започна да плаче.

— Толкова съм самотна.

Естрела се върна и надникна в спалнята.

— Сеньор Фелоус, време е да тръгваме.

Всеки от двамата взе по едно бебе. Джордж никога досега не бе държал бебе, не бе подготвен за това колко силни и здрави са крачетата и ръчичките им. Мия хлипаше, но сърцето му беше на камък. Той нямаше друг избор, освен децата да изчезнат.

Само че Джордж сбърка по отношение на семейството за осиновяване. Адвокатът му телефонира в паника на сутринта, когато се бе върнал с Естрела в Монтоя.

— Мъжът не иска да вземат двете — каза той.

— Но защо?

— Казва, че не може да си позволи две деца. Съпругата му изпаднала в истерия, не иска да делят близначките, но той е дяволски инат.

Дяволски инат. Джордж искаше да каже на адвоката да развали сделката, да не дава нито едното от момиченцата на такъв инат, на човек, който намеква, че има финансови проблеми. Но след това се смъмри, че мисли за момиченцата като за „свои“ деца. А те не бяха. Бяха злополучен резултат от няколко луди седмици на слабост. Ако не направеше сърцето си непреклонно, щеше да позволи тази слабост, тази лудост да съсипе целия му живот. С пресилена студенина в гласа поръча на адвоката да намери още една семейна двойка. Леко умиловителен, той изрази желание тази двойка евентуално да са гърци, така че надеждите на Мия детето да има връзка с корените си да бъде уважено. След това остави двете бебета на грижите на Естрела, докато новите им родители дойдат да ги вземат.

Имаше чувството, че са минали месеци, но всъщност бяха само няколко дни, откак беше оставил Айла във Виена. Той плати на шофьора на таксито и се качи в апартамента. Можеше да подуши миризмата на готвено, да чуе музиката по радиото. Където и да отидеше, Айла превръщаше къщата в дом. Той отвори вратата. Тя седеше на дивана и четеше книга. Вдигна поглед, очите ѝ блеснаха, когато го видя.

— Толкова се радвам, че си си вкъщи — каза тя.

Вината вгорчи посрещането. Той я прегърна и я притисна към себе като усещаше уязвимостта ѝ толкова силно, че стомахът го заболя. Но всичко беше свършило, беше зад него и можеше да го остави там. Затова той продължи да я държи, оставяйки нейната невинност, нейното доверие да го измият и пречистят.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

1997 г.

— Добре дошла у дома!

Анджела се сепна. Беше отворила входната врата на къщата си, когато видя Лейла, неколцина стари семейни приятели и част от екипа на хотела във всекидневната.

„Добре дошла у дома!“ — гласеше банер, окачен от едната до другата страна на кухненския свод; на масата за хранене се виждаха картонени чаши и чинии, пълни с напитки и сладкиши.

Лейла се приближи.

— Парти — изненада, скъпа, опитай се да изглеждаш щастлива!

Анджела се усмихна с усилие.

— Благодаря на всички. Благодаря ви. — Колко неловко. Беше прекарала в частна болница две седмици, освобождавайки се от пристрастеността си към медикаменти. Кой би помислил, че ще я посрещнат с парти — изненада? Но тя знаеше, разбира се. Лейла. Свекърва ѝ беше идвала да я вижда всеки ден, повтаряйки едно и също: „Няма от какво да се срамуваш“.

Е, може би не. Но във всеки случай не се гордееше.

Бо застана до нея. Тя го прегърна силно.

— Нали нямаш нищо против партито, мамо?

— Ни най-малко — излъга тя. — Някой да ми налее шампанско.

Не можеше да празнува, наистина не можеше. Кошмарът на пристрастеността беше свършил, но другият кошмар още стоеше: ужасът от спомените ѝ. С нея в болницата бяха работили двама психолози, но тя непрекъснато отказваше да си спомни нещо, независимо че всички я уговаряха.

На втората ѝ сутрин в болницата слушаше радиото, когато съобщиха новина, която накара нещо в нея да трепне. В пристанището на Сидни бяха намерили тялото на мъж, идентифициран като известния някога лондонски музикален продуцент Джордж Фелоус. Името разтърси тялото ѝ като електрически ток, макар да не знаеше защо: дали този човек бе важен за нея, или само името му ѝ бе

известно *отпреди*! Това ѝ доказа съвършено ясно, че спомените си бяха тук и чакаха. Сянката се беше вдигнала и единственото, което трябваше да направи, бе да се съсредоточи малко по-здраво... Но тя се отдръпна като дете, което се страхува да свали залепения лейкопласт.

Партито свърши към два и Бо отиде в стаята си да играе компютърни игри с момчето на съседите. Лейла я видя, че се чувства по-добре и се качи в малката си тойота, за да се прибере у дома, в планината. Изморена, Анджеела реши да отиде да си легне.

На леглото ѝ имаше малък пакет, върху който бе залепена бележка от помощничката ѝ в хотела: „*Това пристигна за теб в сряда*“. Колетът бе адресиран до Анджеела Смит, собственичка на хотела, но имаше етикет „*Лично и поверително*“. Тя се намръщи и го обърна. Обратният адрес бе в Сидни, изпращачът се казваше Дитер Нюман.

Защо това име ѝ звучеше някак познато?

След това се сети. Това бе мъжът с немския акцент, онзи, който ѝ каза, че знае коя е.

Тя пусна пакета, сякаш пареше. Започна да крачи из стаята. След това го остави в спалнята си и отиде в градината.

Разхождаше се наоколо, все по-притеснена. Как щеше да успее да отблъсне спомените тази вечер? Не можеше да вземе успокоителни, щеше да разочарова Бо. Продължи да обикаля из градината като животно в капан. Беше стигнала до задънена улица. Единственият начин беше да отвори пакета или да умре.

Само че още не ѝ се умираше.

Тя се върна решително в къщата и взе пратката. Разкъса опаковката. Вътре имаше папка с прикрепена към нея бележка. Бележката определено беше неясна.

Скъпа Анджеела,

Знам, че може би няма да се зарадвате много на това съобщение от мен, но мисля ще се съгласите, че не аз съм този, който трябва да реши кое е добро за вас. Информацията е тук и от вас зависи дали да я прочетете, или не.

Сърдечни поздрави,

Дотук всичко беше наред. Тя си пое няколко пъти въздух дълбоко, след това отвори папката. Имаше дълго писмо, адресирано до някоя си Ели. Остави го непрочетено и се зарови нататък из документите. Намери четири свидетелства за раждане. Прелисти ги. Върху две от тях бе отбелязано на ръка „поправено“. Тя прочете имената, като се опитваше да открие някакъв смисъл. Ели Франкел: това сигурно беше персоната, до която бе адресирано писмото. Анджеела се вгледа в датата ѝ на раждане: 21 януари, 1955 г., същата като нейната. Имената на родителите бяха Каспер Франкел и Мария Франкел, по баща Дръмънд. Върху следващия поправен документ стоеше нейното име, или поне последната му версия: Анджеела Анет Кирикос, дъщеря на Николас Кирикос и Маргарет Кирикос, по баща Смит. Маргарет Смит.

Нейната майка. Разтърси я тръпка на отвращение, когато злобното лице на жената изплува в съзнанието ѝ. *Малка курво, ще гориш в ада.*

Анджеела вдъхна си. Оризовата хартия се разкъса, силуетите се изправиха уголемени. Все някога това трябваше да се случи. Не можеше да бъде спряно. Беше стигнала толкова далеч, можеше да продължи нататък.

С препускащо сърце извади следващия документ, този път отбелязан с „оригинал“. Името на детето беше оставено празно, но рождената дата беше същата. На мястото на имената на родителите пишеше Ефимия Ангелис и Джордж Фелоус.

Шок, един след друг. Първият, когато видя името на Мия върху свидетелство за раждане на момиченце, родено в същия ден като нея, а вторият — начинът, по който другото име, което бе чула по радиото преди два дена — Джордж Фелоус — отключи куп спомени. В съзнанието ѝ изплува едно лице, тъмни очи, тъмна коса... Това ли беше баща ѝ? Или някой друг?

Усети, че се обърква. Зави ѝ се свят, не можеше да схване смисъла на документите, така че не продължи нататък. Вместо това се върна към писмото и започна да чете.

И така, най-лошото се беше случило и то бе ужасно, непоносимо. Дълго след като прочете писмото, Анджеа продължаваше да лежи върху леглото, като следваше спомените си един подир друг по неясната нишка. Жертва, бегълка, гол модел, проститутка, ненавиждаща сама себе си, наркоманка. Странно, нищо от това не я изненада, дори фактът, че някога е била прочута попзвезда. Имаше чувството, че го е знаела през цялото време, в клетките и кръвта си, ако не в осъзнатата си памет, така че това не бе откритие на някакво ново аз, а просто завръщане към старото. Повръщаше ѝ се от срам, отвращаваше се при мисълта, че това тяло, което обитаваше, е било използвано толкова лошо. И въпреки ужаса, че връщането към миналото ѝ ще я разкъса на две, се случи обратното. Почувства се така, сякаш е била съшита отново. Лейла се бе оказала права, спомените я направиха цяла. Но не цяла по начин, по който да се чувства удобно.

Спомените за нощта, когато Бенедикт я беше отвлякъл, бяха най-лошите. Отне ѝ много време, за да събори тази бариера и да си спомни всичко. Но накрая един след друг спомените се навързаха. Връщането на един неминуемо водеше до връщане на останалите. Сърцето ѝ биеше силно, ръцете ѝ трепереха, а думите му — онези, които ехтяха в сънищата ѝ — се върнаха към нея с ужасяваща яснота. „*Ти го уби. Ти уби баща ми*“. Какво облекчение, че сега най-последно можеше да си спомни, че това не е истина.

Най-тъжното бе, когато си даде сметка, че в живота си е имала само няколко хубави момента. Не беше имала много приятели или роднини, изглежда. Въодушевлението от изпълненията ѝ на сцената бе ярко, но някак кухо. А спомените за Джордж, за неговата груба обич, бяха обогрени с тъгата, че е мъртъв. Нямахте да го види никога повече, да слуша бащинските му съвети.

Едва не се разсмя. *Да слуша бащинските му съвети*. Той ѝ беше баща! В писмото се казваше всичко, как е накарал адвоката си да го държи в течение за двете момичета, как е загубил връзка с Ели, когато осиновителите ѝ са се преместили в Германия, но как винаги е знаел за Анджеа и се е борил със съвестта си седмици наред, преди да я потърси и да сключи с нея договор за новия си музикален проект.

И заедно с баща си, тя бе открила и истинската си майка. Мия, или Ефимия Ангелис, както бе изписано на купчината неосребрени

чекове за наем за къщата на скалата. Всичко, всичко това го пишеше в писмото на Джордж; но нямаше думи за дълбоката скръб, която изпита за загубата на Мия, за гнева към Силас, който е знаел и не ѝ е казал, нито за щастливото облекчение, че макар и за кратко, е познавала и обичала Мия.

Фактът, че имаше сестра, нещо, което преди би било огромно откритие, сега изглеждаше незначително. Разбра от писмото на Джордж, че тази сестра близначка е встъпила в ролята на Пени Брайт, когато Анджела е излязла от тази роля и че това е жената, на която, според хората, приличала. Но бе прекалено изтощена от връщането на спомените си и от истината за Мия, за да чувства нещо друго, освен вцепенение, към Ели Франкел. Можеше да се справи друг път с това.

— Мамо? — Беше Бо, който затръшна вратата след себе си, въпреки непрестанните ѝ напомняния да го прави тихо. — Къде си?

— Вътре — отвърна тя, осъзнавайки, че навън се е смрачило и седи в тъмнината. Протегна се и светна лампата, и Бо влезе нерешително.

— Добре ли си? Изглеждаш сякаш си плакала.

Един поглед ѝ бе достатъчен, за да си даде ясна сметка: независимо от това какво беше правила в миналото си, то я бе довело до този момент, до сина ѝ — любовта на нейния живот — и тя не можеше да съжاليا за нищо. Би го направила отново по същия начин, за да е сигурна, че Бо ще го има в живота ѝ.

— Наистина плаках, скъпи — каза тя. — Но отсега нататък ще съм добре.

* * *

Късно същата вечер телефонира на Джери, докато Бо гледаше телевизия, и му разказа всичко. Той я изслуша търпеливо, като от време на време промърморваше по някоя окуражителна или успокояваща дума.

— Има и нещо друго — каза тя, когато изля душата си докрай и успя да овладее сълзите си.

— Какво?

— Трябва да науча какво става с мъжа, който ме отвлече. Изгубих паметта си преди да го осъдят. Можеш ли да разбереш дали още е в затвора?

— Ще видя какво мога да направя. Имаме един-двама адвокати, с които мога да се консултирам. Ще ги попитам. Как се казваше онзи?

— Бенедикт Мартин. — Произнасянето на името му гласно я накара да настръхне.

— Добре — каза той, — разбрах. — Последва пауза. — Гордея се с теб, скъпа.

— Наистина ли?

— Ти влезе в огъня. Това наистина беше смело.

Тя се усмихна, почувства се уязвима, самотна.

— Липсваш ми, Джери.

— И ти ми липсваш, миличка.

След разговора тя си взе топъл душ и си направи горещо мляко с какао. Филмът на Бо свърши и започнаха да текат надписите с актьорите, когато тя седна на кухненската маса и започна да си припомня... позволявайки на частите от живота си да се съединят в едно, и осъзнавайки, че новата Анджела и предишната Анджела не са чак толкова различни. Бо се приближи и я целуна за лека нощ. Телефонът звънна и той го вдигна.

— Татко е.

Анджела се намръщи. Защо ѝ се обаждаше толкова скоро?

— Анджела, научих някои неща за нашето приятелче Мартин.

— Вече?

— Тази библиотека, по която работим, в момента събира новинарски бази данни. Влязох в базата данни веднага, след като говорихме. Онзи е пуснат от затвора през януари, след това веднага си е намерил фалшиви документи за самоличност. Напуснал е страната.

Сърцето ѝ спря. *Идва за мен.*

— Анджела? Там ли си?

— Нали не мислиш, че...?

— Какво? О, не, Анджела, разбира се, че не. Може да е навсякъде. Перу, Бали... Кой знае?

— Той е убеден, че аз съм убила баща му.

— Било е преди повече от двацет години. Гласът му прозвуча разтревожено. — Още не си се освободила от тази параноя, Анджела.

И тя те води в лоша посока. Трябва да се отърсиш от нея.

— Ами ако не е параноя?

— Скъпа, ако наистина се безпокоиш, вземи Бо и идете при мама за известно време.

Тя обмисли идеята. Помощничката ѝ беше дежурна до края на седмицата и щеше да е добре да бъде в компания, докато се освободи от шока след връщането на паметта си.

— Добре, мисля, че ще го направя — каза тя.

Бо я погледна очаквателно, когато тя остави телефона.

— Мамо?

— Събери си раницата, миличък. Отиваме при баба и дядо за няколко дни.

Анджела седеше в кухнята на Лейла, пиеше горещ шоколад и се опитваше да се пребори със страха си. Бо и дядо му играеха карти в стаята в сутерена, необезпокоявани от дългите разговори, които майка му и баба му водеха. Анджела ѝ беше разказала всичко, за втори път в рамките на няколко часа беше повторила историята, и въпреки това продължаваше да ѝ се струва нереална.

— И ето ни накрая тук — завърши тя.

Лейла се намръщи и бръчките около устата ѝ се задълбочиха.

— Но, Анджела, този Бенедикт вероятно няма представа, че ти вече не си Пени Брайт.

Това твърдение я порази. *Разбира се*. Как не се беше досетила сама? Сигурно, защото наведнъж се наложи да мисли за толкова много други неща. Но облекчението бе заменено веднага от нова тревога.

— Ели Франкел — каза тя.

— Точно така, скъпа. Ако онзи наистина е решен да те намери, то ще намери първо нея.

Най-после до съзнанието ѝ достигна фактът, че имаше сестра близначка, с която бяха делили една утроба. И разбра, че не може да остави Ели да бъде наранена от Бенедикт. Не и заради греховете на Анджела.

Тя стана и закричи.

— Трябва да я предупредя, нали?

— Да, но не бива да я плашиш. Все пак не сме сигурни къде е този Бенедикт.

— Той ме мразеше, Лейла. И със сигурност още ме мрази.

— Прекарал е повече от двацет години в затвора, няма да му се иска да се връща пак там. Сигурно се пече в момента на някой плаж.

— Лейла се усмихна широко. — Не е ли това, което и на теб ти се иска?

Анджела спря.

— Само че той не е нормален. Особен е. Никога няма да си простя, ако нещо се случи на Ели, на сестра ми, защото не съм я предупредила. — Тя щракна с пръсти. — Дитер Нюман: Обзалагам се, че има телефонния ѝ номер. Нали не възразяваш? — Тя посочи към телефона.

— Давай.

След малко телефонът в апартамента на Дитер Нюман иззвъня.

— Ало?

— Дитер?

— На телефона. — В гласа му прозвуча надежда. — Ели?

— Не, Анджела е. Анджела Смит. Изпратихте ми колет.

Последва пауза.

— Чудех се дали ще ми се обадите.

— Къде е Ели?

— Значи сте го прочели?

— Къде е тя? — повтори Анджела. — Мисля, че е в голяма опасност.

Дитер се разтревожи и тя бързо му обясни, доколкото можеше.

— Знам само, че мястото се нарича Мануния — каза ѝ той. — Намира се близо до град Байуонг. Нямам телефонен номер. Тя ми каза, че трудно бих я намерил, но... Имам предвид, че дъщеря ми откри по Интернет как се казва мястото. Кое би могъл да направи и той.

Гласът му беше напрегнат и Анджела се почувства виновна, че го е разтревожила. Започна да го успокоява, че нищо не се знае със сигурност, че просто иска за всеки случай да предупреди Ели.

— Ще свърша малко работа и ще се опитам да отида там по някое време тази седмица — каза Дитер. — Не съм я виждал отдавна и това ще е добър повод да го направя.

— Извинявам се, че ви обезпокоих.

— Не, не, радвам се, че се обадохте. — Пауза. — Мислите ли да се свържете с нея? В някакъв момент?

— Според вас дали би искала да ме види?

— Знам, че би искала.

Анджела не можа да се успокои дори след телефонния разговор. Може би щяха да минат дни, преди Дитер да успее да отиде. Тя забарабани с пръсти по кухненския плот, след това се обърна към Лейла: — Мисля, че трябва да се обадя в полицията в Байуонг.

— Направи каквото трябва, скъпа. — Лейла я целуна по челото. — Аз отивам да си легна. Ти също трябва да си лягаш. Днес беше дълъг и изморителен ден.

В полицейския участък се включи телефонен секретар:

— Свързахте се със сержант Гордън Озбърн...

— По дяволите — промърмори тя, след което затвори, без да остави съобщение. Може би Лейла беше права. Един хубав сън щеше да я накара да се почувства по-добре. Изми зъбите си и се пхна между колосаните, лъхаци на перилен препарат чаршафи. Лежа дълго, заслушана в звуците на къщата. Бо и дядо му свършиха играта на карти. Шум от душ, стъпки, глас на бухал откъм горичката от макадамия. Лампите една след друга изгаснаха и сънят обхвана всички, освен нея. Досмеша я: първата ѝ нощ извън болницата и вече се нуждаеше от приспивателни. Направи това, което ѝ беше казал терапевтът ѝ: стана и се опита да мисли за нещо друго.

Без да съзнава, се оказа до библиотеката с книги на Лейла. След минути намери онова, което търсеше: пътна карта на Куинсланд. В тесния кръг светлина от стоящата лампа намери страницата, която я интересуваше.

Байуонг. Малка точица върху картата в средата на нищото. Най-близките градове се намираха на стотици километри. Но бе право на запад от мястото, където Анджела се намираше в момента. Предположи, че ще ѝ отнеме почти цяла нощ, за да стигне до там.

Какво си въобразяваше? Беше посред нощ. Трябваше да изчака до сутринта, да види как ще се чувства тогава. Само че съзнанието ѝ не ѝ даваше мира и тялото ѝ не можеше да се отпусне. Ели Франкел ѝ беше родна сестра.

Без да мисли повече, тя се облече, написа бележка за Бо и се качи в колата.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Бяха минали почти трийсет години, откак не бе виждала лицето на майка си.

Ели се почувства лека, сякаш излезе от тялото си и се издигна нагоре, съзнаваше, че сънува, но още не искаше да се събуди.

Мамо, произнесе тя мислено. Искаше да разпери ръце и да придърпа жената по-близо до себе си, но установи, че изобщо не може да помръдне.

Искаме да ти покажем нещо. Баща ѝ също беше там, гледката пред очите ѝ се разшири. Намираха се в нива. Обгърна я мирис на влажна пръст. Твоето наследство.

Ели настръхна. Наследство? Вие не ми оставихте нищо. Мъчих се. Нищо не беше лесно за мен.

Но ти оставихме това. Най-отгоре се издигаше планина от кал. Черна, мокра пръст.

Оставили сте ми купчина кал?

Това е плодородна почва, каза баща ѝ, и можеш да отгледаш толкова много неща върху нея.

Ели се събуди. Осъзна, че нещо я побутва отстрани. Седна и опипа наоколо в тъмното. Пистолетът! Металът беше топъл от прекараната нощ до тялото ѝ. Тя се усмихна на съня си, сгрята от спомена за родителите си, от гордостта за постигнатото. Побутна оръжието, сложи една възглавница върху него и отново затвори очи, надявайки се да хване последните късчета от щастливия сън.

* * *

Анджела спря веднъж по пътя, но съвсем за кратко. Зареди гориво и си купи сандвич и силно кафе в „Мичъл“, позвъня отново в полицейския участък в Байуонг и отново попадна на телефонен секретар. Пътят се виеше безкрайно в тъмносивата далечина. Джипът ѝ бе водил привилегирован живот по широки, равни пътища и

ограничен трафик в предградията: той не подхождаше на емутата, които пресичаха шосето, така че тя се отклоняваше, за да ги избегне, като поемаше отново и отново по мокрия банкет или в отсрещното платно. Бе предизвикващо смъртта шофиране, но пък я държеше будна. Очите я смъдяха, сякаш имаше пясък в тях, а главата ѝ пулсираше. Но тя знаеше, че няма да се успокои, докато не види Ели Франкел и не ѝ каже за Бенедикт.

Малко след разсъмване тя влезе в градчето Байуонг. Една улица къщи и кръчма. Забеляза надписа „Полиция Куинсланд“ върху облицована с дъски и прилежно боядисана къща близо до кръчмата и спря на тревата край пътя. Изкачи се по стъпалата и почука на вратата.

Никакъв отговор.

Почука отново и едва сега осъзна, че вратата не е заключена. Огледа се. По улицата не се виждаше никакво движение.

— Ехо? — извика тя, като леко натисна бравата. — Полиция?

Озова се във вестибюла на нечий дом. Несъответстваща мебелировка и глуха тишина.

— Ехо? — Анджела се огледа и забеляза малък шкаф за папки в дъното на коридора. Чуруликането на птиците отвън бе заглушено от затворените прозорци. Сърцето ѝ биеше силно в гърдите, но тя не знаеше дали е от страх, или просто от изтощение. Тръгна напред по коридора към една светеща лампа и надникна зад ъгъла.

След което отскочи с вик. Тяло на мъж в полицейска униформа лежеше по очи в локва кръв.

Утрото пропълзя под щорите на прозореца в спалнята на Ели. Щастливото чувство от съня ѝ още я топлеше и тя стана и си затананика тихо, докато слагаше чайника на печката. Лампичката на телефонния ѝ секретар не светеше: сержант Озбърн още не беше отговорил на обаждането ѝ. Реши днес да отиде до града и да се срещне с него, да му каже колко е разтревожена. Ако не можеше да ѝ помогне, може би щеше да разбере кой му е началник и да се свърже с него.

В този миг чу скърцане на гуми по покритата с чакъл алея и предположи, че сержантът е дошъл да я посети лично. Бързо се върна в спалнята да се облече, оставяйки пистолета в леглото. Почувства се

леко смутена при мисълта, че сержант Озбърн може да я види как го прибира в шкафа. Досега единственото, по което бе стреляла, бяха няколко змии и едно диво прасе, които бяха влезли в оградената ѝ ливада. Без успех.

Докато стигне до вратата, чу стъпките на сержант Озбърн по стълбището. Тя отвори.

Не беше сержантът. На прага стоеше непознат мъж, тъмен, с белези, с татуирани ръце.

Приливът на адреналин едва не я събори. Сетивата ѝ застанаха нащрек, погледът ѝ се изостри, кожата ѝ настръхна като от горещ лед. Викът, който излезе от гърлото ѝ беше инстинктивен и я сепна. Тя се обърна да избяга. Едрият мъж изрева и хукна след нея. Ели успя да стигне до кухнята, където чайникът подсвиркваше весело и уютно. Непознатият я събори на пода и изкара дъха от дробовете ѝ.

— Пипнах те, кучко! — изсъска той. — Отне ми двацет години, но те пипнах.

Ели не губи енергия да вика повече: знаеше, че никой няма да я чуе. Вместо това съсредоточи всичката си сила в краката и го ритна. Той стегна ръцете си, решен да я прикове с горната част на тялото си. Дъхът му миришеше силно на паста за зъби, което свидетелстваше, че си е дал труд да измие зъбите си, преди да дойде да я убие. Моментът беше сюрреалистичен, тя имаше чувството, че сънува. Но когато лакътят му се заби в ребрата ѝ и изкара въздуха от дробовете ѝ, осъзна, че всичко е съвсем реално. Той опипа със свободната си ръка колана си и в първия момент тя си помисли, че иска да я изнасили. Изви се с всичка сила и освободи коляното си, след което го стовари между краката му. Той извика от болка и се отпусна, а тя използва момента да се претърколи встрани от него, стана и се затича към вратата.

В следващия миг осъзна какво е търсел на колана си. Чу се изстрел, но той още бе на пода, превит на две, така че куршумът отскочи от касата на вратата и тя затича лудо през ливадата на къщата. Но къде щеше да отиде? Имаше един малък заслон, но той беше на мили оттук, затова трябваше да намери къде да се скрие. Жилищата на стригачите на овце бяха заключени, градинската барака се намираше прекалено близо. Спомни си за бараката на стригачите и удвои

скоростта си, коленете я боляха, сърцето ѝ биеше така, сякаш щеше да изскочи от гърдите. Трябваше да се махне, преди онзи да се е съвзел.

Последва втори изстрел, отеквайки силно и някак плоско в червения пейзаж. Тя се забави в основата на стълбището, после изтича нагоре и отвори вратата. Миришеше на студена пръст и на стари овчи изпражнения. Прекоси верандата, после намери капака в пода, където стригачите пускаха остриганите овце да чакат в кошарата под верандата. Вдигна го, скочи в кошарата, след това го върна обратно на предишното му място.

Задъхана, зачака очите ѝ да се адаптират към тъмнината. Наблизо стояха шест празни бидона от по десет галона. Изтърколи ги един по един и блокира вратата на кошарата, после се изправи да си поеме дъх и да помисли.

Може би не я беше видял да влиза тук. Може би е тръгнал към жилищата на стригачите. И после какво? Ако не я намереше там, щеше да дойде тук. Имаше още няколко места, където да се скрие, но не можеше да се покаже, не и при положение че той имаше оръжие. Кожата ѝ потръпна само при мисълта колко уязвима беше.

Сети се за пистолета, скрит в спалнята ѝ. Ако можеше да се върне и да влезе в къщата...

Хрущене по боклука наблизо. Стъпки. Тя се сви и потисна хлиповете си. Не искаше да умре; животът внезапно ѝ се стори невероятно ценен.

— Анджи? Знам, че си тук. Излез и си получи това, което заслужаваш.

Струваше ли си да се опитва да го убеди, да му каже, че не е онази, за която я взема? Но знаеше, че той няма да повярва, затова остана неподвижна в ъгъла си, като се молеше отново и отново да не я намери.

Вратата към бараката се отвори и през дупките в стената нахлу лъч светлина.

— Къде си, кучко? — извика той. — Подушвам страха ти, нали го знаеш? Останаха ми още четири куршума и всичките са за теб.

Тя се сви, искаше ѝ се да крещи, да плаче, да изчезне. Краката му изскърцаха по дъските горе и тя се запита дали е забелязал капака, дали е разбрал къде е отишла.

Капакът се отвори. Тя се притисна към вратата, парализирана от страх.

— Излизай, Анджи. Писна ми от тази игра.

Пръстите ѝ се стегнаха около резето на вратата. Тя бавно го премести, колкото се може по-спокойно. Ако го дръпнеше силно, щеше да предизвика шум, а трябваше да излезе тихо.

Беше почти отворено. Нетърпението ѝ нарасна, резето изскърца. Тя затръшна вратата, като се огледа наоколо, търсейки нещо, с което да я задържи затворена. Имаше още бидони. Пренесе един срещу вратата и подскочи ужасена, когато един куршум прелетя през вратата и избръмча покрай ухото ѝ. Затича се, знаеше прекрасно, че бидонът няма да задържи достатъчно дълго вратата затворена. А дори да го направеше, имаше други врати. Насочи се към къщата, но имаше чувството, че разстоянието е безкрайно голямо. Междувременно криволиците на малка рекичка, заобиколена от група дървета от дясната ѝ страна, привлякоха погледа ѝ. Нападателят ѝ би очаквал от нея да се върне обратно в къщата; нямаше да допусне, че ще се скрие край реката.

Тя смени посоката, сви към водата, прецапвайки през калта, приведена между корените на две големи чимширови дървета. Зачака с биещо сърце. Той се появи и тръгна към къщата, точно както беше предположила. Тя си отдъхна и подпря гръб на корените с облекчение. Но то не трая дълго. Мъжът щеше да открие, че я няма в къщата и щеше да се върне да я търси. И колкото по-близо се намираше до къщата, толкова по-бързо щеше да я намери. Същевременно колкото по-далече от къщата се намираше, толкова по-трудно щеше да оцелее. Речицата представляваше по-скоро серия кални локви, не ставаше за пиене; най-близките ѝ съседи бяха на шейсет километра оттук. Ако беше по залез, можеше да успее, но при това ярко утринно слънце щеше да рухне от горещина и изтощение, преди още да е минала външната ограда на Мануния.

Парализирана от нерешителност, Ели се сви в калта и се разплака.

* * *

Като притисна с ръка устата си, Анджела се опита да успокои сърцето си. Главата ѝ пулсираше, очите я боляха от липсата на сън. Гледката на тялото беше сюрреалистична. Тя клекна до него и провери пулса. Нищо.

Бенедикт вече бе идвал тук, знаеше го, и това я ужаси, но отказа да се подчини на страха. Пистолетът на полицаия още беше в кобура на кръста му. Тя го разкопча и го взе. Тежестта му в ръцете ѝ я накара да си даде сметка за реалността на ситуацията. Кръвта замръзна във вените ѝ. Трябваше да стигне до Ели. Бенедикт вече се бе отправил нататък.

Върху стената зад бюрото висеше избеляла карта на района. Тя потърси името Мануния, намери го и бързо начерта маршрута, знаейки, че Бенедикт е направил същото преди нея. Усети адреналина. Не си позволи да мисли повече. Върна се тичешком до джипа си, включи на скорост и се понесе по пътя.

Ели знаеше, че има само един начин да излезе от ситуацията и той бе да се върне до къщата и да вземе онзи пистолет. Опита се да не мисли за ужаса на смъртта. Но ако някой трябваше да умре днес, щеше да направи всичко възможно да не е тя. Знаеше, че ако следва пътя на реката, ще излезе близо до четвъртия изход на алеята към къщата си. Оттук можеше да стигне до сградата. Да, щеше да е на открито, но разчиташе непознатият да я търси в задния двор на къщата, а не отпред. Тя се изправи и започна да се провира покрай хлъзгавото корито на реката, уплашена както никога в живота си.

Усети горещината на слънцето върху гърба си, врата и ръцете. Умираще от жажда. Най-накрая трябваше да изостави укритието на дърветата край реката. Това я накара да се почувства ужасно уязвима, замаяна от ярката светлина. Заобиколи, като се придържаше към отводнителния канал, така че ако види нападателя си, да се отпусне на земята, преди да я е забелязал.

Или да избегне куршумите му.

Най-накрая видя стълба на вратата, на който висеше голямата пощенска кутия. Това означаваше, че къщата е на километър оттук. Дали беше излязъл да я търси, или я причакваше вътре? Тя се усъмни в плана си за хиляден път и се прокле, че не отива да потърси помощ. Но

малко повече от половин час в утринната жегата и тя вече бе дехидратирана и замаяна: още няколко часа можеше да я доведат до смърт.

Неочакван шум зад нея я накара бързо да потърси прикритие зад стълба на портата. Кола. Не можеше да е неговата; тази идваше от друга посока. Сержант Озбърн, беше сигурна! Тя се огледа, но бе изненадана, когато видя към нея да се носи син джип. Скри се отново уплашена, не знаеше какво да прави. Не познаваше колата; ами ако беше някой приятел на нападателя ѝ? Ако беше повикал подкрепление?

Колата забави край мрежата за говеда, след това отново ускори. Ели си пое дъх и погледна. Хвърли поглед към шофьора.

И замръзна.

Сигурно халюцинираше. Жената в колата изглеждаше точно като нея.

Но не беше халюцинация; беше видяла добре и знаеше кой е. *Сестра ѝ*. Жената, която непознатият търсеше.

А тя се носеше право към него.

Ели размаха ръце бясно, но колата се движеше прекалено бързо. Въпреки горещината и изтощението, Ели се затича. Сега залозите бяха по-големи от всякога.

* * *

Анджела паркира пред спретнатата фермерска къща с добре поддържана градина, малък оазис в еднообразния червен пейзаж. Тя изключи от скорост, но не можа да се накара да помръдне. Адреналинът се бе оттекл, оставяйки след себе си само страх. Ръцете ѝ бяха замръзнали върху волана. Излизането от колата и изминаването на краткото разстояние до входната врата ѝ се струваше непосилно. *Бенедикт можеше да е там*. Пред къщата стоеше паркиран бял седан. Дали беше негов?

Радиото продължаваше да свири глупава кънтри мелодия. Някъде животът продължаваше. Песента свърши и започна друга, а тя все още не можеше да се застави да помръдне. Просто гледаше към верандата и ѝ се искаше да може да изпрати на Ели психологическо

послание, вместо да отиде до там и да види, че Ели вече е мъртва и че Бенедикт я чака.

Тя взе пистолета. Нямаше представа как да го използва. Просто го насочва и стреля? Или първо трябваше да направи нещо друго? Тя го обърна да го изследва.

Внезапно се чу силен гръм и предното стъкло на колата се пръсна на парчета около нея. В първия момент не можа да разбере какво се е случило, но само след миг осъзна. *Някой стреля в мен.* Тя извика и вдигна пистолета. Паниката я заслепи. Насочи оръжието напосоки и дръпна спусъка. Нищо не стана.

Втори куршум, този път горещината му близна рамото ѝ. Изведнъж се появи много кръв и тя си даде сметка, че трябва да излезе от колата, че тук е много лесна мишена. Наведе се, отвори вратата и се сви зад нея. След това чу гласа му и ужасът стисна гърлото ѝ.

— Не мърдай, за да мога да те убия, кучко! — извика той. Стъпките му идваха все по-близо. Левият ръкав на ризата ѝ прогизна от кръв и раната започна да я смъди. Тя провери пистолета отново, опитвайки се да разбере как се работи с него. Върху нея падна сянка, тя вдигна поглед и срещна очите на Бенедикт Мартин. Той се прицели и тя също насочи дулото на оръжието си в него. В тази секунда той потрепери, тя се дръпна встрани, дърпайки безполезно спусъка. Чу се изстрел. Но не беше нейният пистолет, от което следваше, че трябваше да е мъртва.

Но не беше. Куршумът беше изплющял в калта, оставяйки дупка. Тя се плъзна по корем и изпълзя под колата. Можеше да чуе кратките животински звуци, които издаваше, докато някаква малка, отдалечена част от нея се чудеше на това колко отчаяно се държат за живота човешките същества. Вече нямаше начин да избяга. Колата отдолу беше гореща, затова внимаваше да не се изгори в тръбата на ауспуха. Устата ѝ беше пълна с прах, рамото я болеше жестоко и оттук можеше да види краката му пред колата. Двигателят угасна. Ключовете бяха хвърлени далече. Той се наведе, усмихна ѝ се, насочи оръжието и дръпна спусъка...

Нищо не се случи.

Бенедикт изпсува и пусна пистолета на земята. Анджела си пое дъх отново. После свали пистолета си. После спусна предпазителя.

Ели гледаше двете фигури сякаш бяха актьори във филм. Непознатият беше на верандата, Андже́ла — в колата. Изстрелите. След това той се затича към колата. Сърцето на Ели биеше. Тя забави. Ако се приближеше още, той щеше да я види, но ако останеше тук, Андже́ла щеше да бъде убита. После двамата се оказаха на земята, наполовина под колата. Не можеше да има по-подходящ момент да изтича до къщата. Тя спринтира, опитвайки се да се придържа зад градината, макар че ниските храсти бяха ненадеждна защита. Тя се стрелна настрани и се намери зад къщата. На водния резервоар бе облегната една стълба, взе я и я премести под прозореца на спалнята си.

Прозорецът ѝ беше затворен, но не и заключен. Докато го отваряше, счупи нокътя си до живеца. Бликна кръв. Дишаше тежко, чувстваше се замаяна. Изпълзя по боядисания перваз, претъркулвайки се на пода до леглото си. Ароматът на рози от чинията с потпури върху тоалетната ѝ масичка се сблъска с миризмата на машинното масло на пистолета. Стисна го. Вдигна ударника и излезе на предната веранда.

Безмилостни ръце я стиснаха за глезените. Тя изкрещя, опитвайки се да докопа пистолета. Раненото ѝ рамо се блъсна в долната страна на колата и тя извика от болка. Бенедикт я измъкна на открито, тя вече бе взела пистолета, но той стовари тежкото си тяло върху нея и започна да се бори да го вземе от ръцете ѝ. Андже́ла изви ръката си назад, хвърли го под колата и го чу да се плъзга по праха.

Той стана от нея и се претърколи под колата. Тя се изправи и изтича от другата страна. Сега предстоеше да се реши една сложна математическа задача: кой щеше да стигне пръв до оръжието. Дали слабичката Андже́ла, която трябваше да измине по-дълго разстояние, за да заобиколи колата, или тежкият, плъзящ по корем Бенедикт, който обаче бе по-близо?

Пръстите им стиснаха пистолета едновременно. След това той го дръпна. Стреля, но не можа да уцели и тя успя да отскочи. Сега той трябваше да се измъкне изпод колата. Тя се опита да тича, но той я хвана за глезена със свободната си ръка и се наложи да пусне пистолета, за да хване и другия. Андже́ла падна. Бенедикт се измъкна

от колата, прикова я с тялото си и започна да опипва наоколо за оръжието.

Анджела вдигна очи към небето и си помисли колко е красиво. Щом трябваше да умре, щеше поне да гледа небето.

* * *

Сестра ѝ се бореше на земята, ръката на нападателя ѝ бясно опипваше наоколо за пистолета. Ели изтича, стомахът ѝ се сви, но тя се опита да направи движенията си силни. Той не я чу, но видя сянката ѝ да пада върху него. Вдигна поглед, очите му се разшириха.

— Коя, по дяволите...?

Анджела обърна глава, видя Ели и затвори очи от облекчение.

Ели натисна спусъка. Някой изскимтя, животински звук: може би беше тя, а може и да е била Анджела. Но не беше непознатият. Той не помръдваше, мълчеше. Ели смъкна оръжието, сърцето ѝ биеше лудо.

— О, боже, о, боже — произнесе тя, с ръце върху коленете. Позивът за повръщане беше толкова силен, но успя да го преглътне и подаде ръка на Анджела да се изправи. Сестра ѝ беше цялата в кръв и прах, трепереше неконтролируемо. Инстинктът ги хвърли в прегръдките им.

— Ти спаси живота ми — задъхано каза Анджела.

Ели се разплака. Беше спасила живота на сестра си и нямаше съмнение, че непознатият щеше да ги убие и двете, ако не беше действала. Тя се стегна. Да, беше убила един човек, но не съжаляваше. Обзе я странно спокойствие.

Протегна ръка да махне един кичур коса от очите на Анджела, впила поглед в бледото ѝ, изцапано с прах лице, удивена от приликата. Чувствайки за първи път в живота си, че притежава нещо безценно и трайно. Усмихна се нежно.

— Радвам се да се запознаем, сестричке.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Сестра й пя на нейната сватба.

Анджела погали ръката на Джери, докато Ели, облечена в свободна, червена рокля, извиси глас в най-прекрасната „Аве Мария“, която Анджела някога бе чувала. Градината на Лейла бе препълнена със сватбари: голям навес, столове, декорирани в бяло и златно, маси, огъващи се под тежестта на сандвичи с хайвер и чаши шампанско. Следобедното слънце огряваше тихо сцената, хвърляйки дълги сенки. Времето беше идеално за градинско сватбено тържество: ясно, топло. Докато Ели пееше, дори птиците в клоните млъкнаха да слушат.

Анджела хвърли поглед към Джери, усетила, че я гледа. Усмивката му още караше сърцето й да тръпне. Тя прехапа устни да спре глупавите, щастливи сълзи, с които се бореше през целия ден. Познаваше го от толкова дълго и винаги си бе мислила, че бракът няма да промени нищо. Но го промени. Това бе пълен, утвърждаващ живота акт. Бо, с дълги тийнейджърски крайници, напъхани в костюм, седеше на съседната маса, изглеждаше толкова горд, сякаш щеше да се пръсне.

Прозвуча последното „Амин“ и събраните гости започнаха да ръкопляскаат, да викат, разтърсени от красотата на музиката и щастливия момент.

Анджела потъна в прегръдките на Джери. Той я целуна и двамата сплетоха ръце.

— Толкова се радвам, че се върна — прошепна тя.

— Толкова се радвам, че дойде за мен.

Тя се усмихна тайно, спомняйки си за смелостта, която трябваше да събере, за да се качи на самолета до Лондон и да го изненада в малкия му апартамент. Но след онова, което бе преживяла с Бенедикт, след следствието около смъртта му и справянето с медийното внимание за невероятната история на сестра й, летенето вече бе изгубило силата си да я тревожи. Джери се беше съгласил да се върне в Куинсланд, докато Бо завърши гимназия. След което щяха известно време да пътуват по света. Заедно.

Сега диджеят бе пуснал една стара мелодия и хората се размърдаха, вземаха си питиета от бара, смееха се и разговаряха на висок глас. Анджела се обърна леко, за да види лицето на Джери.

— Мисля, че ни е било съдено да сме заедно — рече тя.

— Да — прошепна той, — и аз мисля така.

Ели си проправи път между масите, спирайки се да получи комплименти от време на време. Анджела видя как Дитер стана и я прегърна. Зарадва се да ги види заедно. Знаеше, че са преживели много след повторното си събиране: враждебност от бившата му съпруга, хладно посрещане от децата му, а след това пък и тревоги около здравословното състояние на Ели. Четирийсет и две години не бяха най-добрият момент за бременност. Ели прошепна нещо на Дитер, след това продължи да върви, спирайки накрая пред Анджела.

— Беше красиво — каза Анджела. — Много ти благодаря.

— Може би един ден ти ще ми върнеш услугата?

— Дори не знам дали още мога да пея.

— Разбира се, че можеш, ти си ми сестра. — Тя разпери ръце театрално. — Ти си дъщеря на Ефимия Ангелис.

Джери се наведе напред.

— Благодаря, Ели. Не се случва всеки ден прочуто сопрано да пее на сватбата ти.

— Едно приятно завръщане към професионалната сцена — каза тя. После погали заоблението си корем. — Макар да мисля да си взема още малко отпуска. Не знам как ще се справя да бъда майка на тази възраст. Вече съм толкова изморена.

— Лейла ме е родила, когато е била на четирийсет и две.

— Той посочи към дансинга, където Лейла танцуваше с един много по-млад мъж, косата ѝ се вееше на гърба ѝ, както и полите на роклята ѝ. — Дори съм сигурен, че това я е запазило млада.

Ели погледна към Лейла, а Анджела гледаше нея и продължаваше да не може да повярва. Сестра, близначка. Тя леко се освободи от прегръдката на Джери и хвана ръката на Ели.

— Трябва да говоря с теб.

Ели кимна и те оставиха шумния навес зад гърба си, спирайки под едно мангово дърво на трийсет-четирийсет метра от веселбата.

— Джери има приятел адвокат в Лондон, който се занимава с наследството. — Сред документите, които Джордж Фелоус бе изпратил

на Ели, беше завещанието на Мия. В него тя определяше за свои наследници двете си биологични дъщери близначки. — Ще получим първата сума пари в края на годината.

— Много ли са?

— Почти милион паунда.

Ели вдигна вежди.

— Добре ще ни дойдат.

— Така е.

Ели я погледна право в очите. Анджела започваше да свиква със сериозното ѝ изражение.

— А сега ми кажи честно, Анджела, наистина ли си щастлива да живееш така, както предполагам?

— Абсолютно. Имам хубав живот, не се нуждая от много. Като си помислиш само колко хора нямат нищичко. — Двете с Ели бяха създали фонд на името на Мия и Джордж, за да подпомагат образованието на надарени деца в неравностойно положение. Анджела понякога се питаше защо Ели толкова много се стреми да отдаде почит на биологичните им родители по такъв начин: тя никога не бе срещала Мия, а в отношенията между нея и Джордж бе съществувало подозрение. Определено траурът, скръбта за изгубените възможности и неизказани неща не бяха засегнали Ели по същия начин, както Анджела. Но под равната си, практична външност, Ели изпитваше състрадание към тези, които имаха по-малко от нея.

— Добре. — Ели се замисли. Накрая каза: — Знаеш ли, беше време, когато си мислех, че парите са всичко. Бях амбициозна, алчна.

— Не мога да си го представя. — Докато Анджела говореше, един порив на вятъра разлюля клоните над главите им и ги поръси с цвят.

Ели вдигна лице нагоре с изражение на удоволствие. След това върна погледа си върху Анджела и се пресегна към ръката ѝ.

— Имаме още много какво да научим една за друга.

Анджела се усмихна.

— Очаквам го с нетърпение.

След това сестрите се върнаха на сватбеното тържество с преплетени пръсти, Анджела бе отпуснала глава върху рамото на Ели. Косите лъчи осветяваха цветовете на дървото, докато падаха мълчаливи и меки в златния следобед.

Издание:

Автор: Кимбърли Фрийман

Заглавие: Островът на пеперудите

Преводач: Диана райкова

Година на превод: 2013

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Ергон

Град на издателя: София

Година на издаване: 2013

Тип: роман

Националност: австралийска

Печатница: „Инвестпрес“ АД

Редактор: Сергей Райков

ISBN: 978-619-165-014-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/5357>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.